

ပိုလ်တာရာ

ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ရဲဘော်ကျား ရဲဘော်မင်း

ကျည်ဆန်နှင့်ပစ်ကွင်း

(မုဆိုးမှတ်တမ်းများ)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အကျိပ်

စီစဉ်သူ

ဆက်ထွန်းလင်း (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၀၂၉/၂၀၀၄ (၈)

ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၂၃၂၀၆၁၀

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊ ဦးမောင်မောင်လေး (မြ-၀၇၀၅၁)
၂၀၉၊ ၃၆-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အပုံနှိပ်သူ

ကဗိရတနာပုံနှိပ်တိုက်၊ ဦးမောင်မောင်လွင် (မြ-၀၂၃၅၀)
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချစ်ညွန့်၊ ဇင်ရတနာစာပေ
အမှတ် ၂၀၅-က၊ (၄)လမ်း၊ မြို့သစ်၊
က-၁ ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
အုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀-ကျပ်

သေပို့ကောင်းသော ရိုးစဉ်ကြမ်း

တစ်ခါတစ်ခါတွင် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်မြင်ထင်မိ
တိုင်း ဇောဇွေးပြန်လာသည်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိသည်။ ပြန်၍
အိပ်ခဲ့သော်လည်း သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော
လက်မောင်းကြီးတစ်ဖက်နှင့် အမွှေးဖွားဖွား မျက်နှာပြင်ကြီးတစ်ဝိုက်ကို
မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အတိတ်၏မြင်ကွင်းများကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်၍
မပျော်နိုင်ခဲ့ကြချေ။ တစ်ဆက်တည်းပင် သတ္တဝါကြီး၏ပြုကြောင်ကြောင်
မျက်လုံးကြီးများ၊ နှာရောင်တိုကြီးများနှင့် နှာခေါင်းပွပွကြီးအောက်မှ
ပြထွက်နေသော ပါးစပ်ကြီးအတွင်းမှ ဖြူဖွေးနေသော သွားကြီးများကို
အိပ်ရာပေါ်မှ လှမ်း၍တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ရှေ့ဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်
တာ တစ်ခုံခိုင်-တရောရော ပြန်လည်မြင်ထင်လာပြန်တော့သည်။ ဖြူဖွေး
နေသော ရေခဲပြင်ကြောပေါ်မှ လူတစ်ပိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း သတ္တဝါ
ကြီး၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာလည်း မှတ်တမ်းတင်တို့ပါပေ၏။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

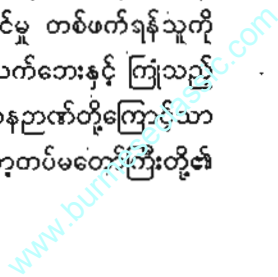

သူ၏ နယ်မြေအတွင်းသို့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ကျွဲကျော်
ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်တို့အနေနှင့်
လည်း ဤမျှလောက် အပြောကြီးခဲ့သော နှင်းလူသတ္တဝါကြီးများ၏
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သော လျင်မြန်မှုနှင့် ကြီးမားပြည့်စုံသည့်
ခွန်အားတို့အကြောင်းကို “ပြောမယုံ ကြုံမှသိ” ဆိုသည့်စကားကဲ့သို့
ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြုံတွေ့မှသာ ယခင်-ကာလကနယ်စပ်ဒေသမှ
လိစူးတွေ၏ ထိုနှင်းလူသတ္တဝါကြီးတွေကို မျက်နှာချင်း မရင်ဆိုင်ဝံ့
အောင် တုန်လှုပ်စွာ စိတ်ဓါတ်ပျက်ပြားခဲ့ရပုံများကို အပြစ်တင်ဝေဖန်
ခြင်းမှ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပေ၏။

“အမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်အတွက်” ဆိုသော လက်သုံးစကားကို
ရှေ့ဆုံးမှတင်၍ လုပ်စရာရှိလျှင် ဆောင်ရွက်စရာရှိလျှင် နောက်မဆုတ်
တမ်း လုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ တယူသန်မျိုးချစ်
ဝါဒကြောင့် ဤကဲ့သို့ အမနုဿတောဝါ အန္တရာယ်များ တည်နေရာ
နယ်စပ်ဒေသရှိ တောင်တန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်နှင့် တပ်မတော်မှ
ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် ဂျပန်သုတေသနဆိုင်ရာပါရဂူနှစ်ဦးနှင့် အစောင့်
အရှောက်တာဝန်ခံတို့သည် တိုတောင်းလှသော စစ်အတွင်းကာလတွင်
ပြန်းပြန်း-ဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပေ၏။ ဘေးကနေ၍ နယ်စပ်ဒေသ
မှ လိစူးနှင့် တိဘက်အနွယ်ဝင်တို့၏ အရေးတကြီး တားမြစ်သတိပေး
ချက်ကို လုံးဝရရှိမစိုက်တမ်း ဤရေခဲပြင်ဒေသသို့ နောက်မဆုတ်တမ်း၊
တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အတွင်းမှ အရေးပါ
အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အပြစ်မဲ့သော နယ်စပ်ဒေသမှ ရွာသူ
ရွာသားများ သေကျေပျက်စီးခဲ့ရပေ၏။

စူးစမ်းရှာဖွေသော ဂျပန်စစ်ဘက်မှ အဓိကရည်ရွယ်ချက်
အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ မနုဿလူသွေးနှင့် ချိန်စက်
လဲလှယ်၍ ရရှိခဲ့သည့် အဖြေလွှာအတွက် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သော
အခါတွင်မူကား သိရှိရခဲ့သည့် အမြတ်အစွန်းအဖြေလွှာကား မပြောပ၊
လောက်ခဲ့ချေ။ ဂျပန်စစ်ဘက်မှ လိုအပ်ခဲ့သည့် အချက်အလက်များ
အတိအကျကား ပြည့်စုံသည့်အခြေအနေအထိ မရခဲ့ချေ။

ကံကြမ္မာ အကြောင်းတရားအကြောင်းကို စာရေးသူသည်
ထိုနှင်းခဲတောင်ဒေသ၏ အတွေ့အကြုံမှ အတော်လေးစားသက်ဝင်လာ
စေရန် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖန်တီးလာစေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်း
ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးအဖို့ ထိုခရီးစဉ်၏ စွန့်စွန့်စားစား
အသက်နှင့်ရင်းနှီးကာ သွားရောက်ခဲ့သည့် လုပ်ဆောင်မှုဖြင့် အသက်
နှင့်ကိုယ် ပူးတွဲကာ နေရပ်ဌာနသို့ ပြန်ရောက်စရာ မျှော်လင့်ချက်
မရှိနိုင်ခဲ့ချေ။ တစ်ဖက်ကလည်း လူသတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်၏
ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းကသာ သေခွင့်မကြုံသေးသည်ကြောင့် အသက်
ရှင်လျက်နှင့်ပင် ထိုရေခဲတောင်ဒေသခရီးစဉ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး
ဆီသို့ ပြန်လည်တင်ပြခွင့် ရှိခဲ့သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့်
အမှန်တရားအတိုင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံရပေလိမ့်မည်။ တစ်ဖက်တစ်လမ်း
အနေနှင့်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ ဇွဲသတ္တိနှင့်
စစ်သားတို့၏ ဘဝလေ့ကျင့်မှု ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု တစ်ဖက်ရန်သူကို
လှည့်စားဖြားယောင်းနိုင်သော ပညာရပ်၊ အသက်ဘေးနှင့် ကြုံသည့်
အခါတွင် ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဇဝနညာဏ်တို့ကြောင့်သာ
ကျွန်တော်အနေနှင့် မပြီးဆုံးသေးသော မြန်မာ့တပ်မတော်ကြီးတို့၏

တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆုံးခန်းတိုင်အထိ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်မှု အတွက် အထူးကျေနပ်မိပြန်ပါသည်။

ဒီဂရီသည်အောက်သို့ တန်းဆင်းနေသည့် ရေခဲပြင်ဒေသ၏ အရိုးတွေကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်သည့် အအေးဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ကာ ခံစားရင်းတစ်မျိုး၊ အစာရိက္ခာအနေနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မုန့်ခြောက်နှင့် အသားခြောက်များကို မကျက်တကျက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကာ အသက်ရှင်နေအတွက် သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာ၏ ထိုးစစ်ကို အချိန်မီ တားဆီးကာ ပေးအပ်သည့် အထူးတာဝန်တစ်ရပ်ကို ကျေပွန်စွာဖြင့် ထမ်းဆောင်လျက် အထူးအရေးကြီးလှသော ဖူးစမ်းရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်စု၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသတို့ကို ပြည့်စုံအောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင် ဖြည့်စွမ်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တပ်မတော်မှ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း တို့ ရဲဘော်တစ်စု၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ ယိုင်လဲလူလူဘဝနှင့် ဆေးဝါး၊ ရိက္ခာအာဟာရ ပြည့်စုံမှုကင်းခဲ့သည်ကြောင့် အရိုးပေါ် အရေတင် ဘဝအခြေအနေမှပင် တင်ရှိခဲ့ပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်းချော်ခဲ့လျှင် ပြန်လမ်းမရှိစတမ်း အဆီးအတားမဲ့ သည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများဆီသို့ တစ်ချိုးထဲကျရောက်ကာ အရိုး ရော အသားပါ ရှာမရနိုင်အောင် သေကျေပျက်စီးစေမည့် ရေခဲတောင် ဒေသ၏ ခရီးသွားစဉ် အန္တရာယ်တစ်မျိုးကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော် တစ်စုသည် အတွေ့အကြုံများအရ အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားလျက် တောင်တက်လုပ်ငန်းစဉ် လက်တွေ့ခန်းများကို လက်တွေ့သုတေသန ရှာဖွေဖြုတ်သည့် အဖွဲ့ဝင်များအနေနှင့်လည်း နှင်းလူကြီးများကို တကယ့် ကြောက်စရာကောင်းသော နှင်းလူဘီလူးကြီးများအဖြစ်နှင့် အပြန်ပြန်

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

အလှန်လှန် မှတ်တမ်းတင် ကိုးစားခေါ်ဝေါ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤကား သူတို့ နှင်းလူများနှင့် မြေပြန့်ရှိ ယဉ်ကျေးအပ်ပါသည်-ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် နေကြသည့် ကျွန်တော်တို့ သာမန်လူသားတို့၏ ဘဝသံသရာ အတုံ့ အလှည့်သာလျှင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သူတို့နှင်းလူနှင့် ကျွန်တော်တို့မနုဿလူ (ဝါ) မြေပြင်ရှိ လူယဉ်ကျေးတို့၏ ဘဝများအကြားစယ် အသိပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ နားလည်မှု စသည်တို့က ကတ္တားခြားသလို ခြားနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။ သူတို့နှင်းလူ (သို့မဟုတ်) လူတီလူးကြီးများသည် ဟိမဝန္တာ တောင်ထွတ်တောင်တန်းများတစ်လျှောက်၌ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ ဆိုသလို ရာသီဥတုနှင့် သူတို့မိမိအားထားရာ အစားအသောက်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို အခြေအနေအရ လှည့်လည်စားသောက် နေထိုင်ကြ ကြောင်းကို ယခု မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ခန်းကျမှ ကျွန်တော်က ထောက်ခံ လုံကြည်မိပါသည်။ ယခင်ကာလက စာပေများ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖတ်ဖူး ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဝါဒအရင်းခံညဉ်အရ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် မယုံကြည်တတ်သောကြောင့် နှင်းလူ (ဝါ) တောင်ပေါ် သား လူရိုင်းကြီးများရှိကြောင်းကို လက်မခံခဲ့ချေ။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ ယဉ်ကျေးပါသည်-ဟူ၍ ပြောဆိုနေကြ သော ကျွန်တော်တို့မြေပြန့်သား ခေတ်လူများ၊ မသိရှိနားမလည်သေး သော အင်မတန် ဆန်းကြယ်လျှို့ဝှက်သည့် အကြောင်းအရာမှန်များ နှိမ့်နေကြောင်းကို မည်သူမျှပင် ငြင်းကွယ်ရန် လိုမည်မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများ၊ အကြောင်းအရာလူများ အကြောင်းကို လူယဉ်ကျေးတွေ ကောင်းကောင်းမသိကြချေ။ မသိရခြင်း အကြောင်းကလည်း သူတို့သည် ထိုသို့ထူးဆန်းလှသော အကြောင်း

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

အရာများအကြောင်း ဖြစ်ပွားရာ၊ တည်ရှိရာ ဒေသနယ်မြေများသို့ စွန့်စွန့်စားစား ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် မသွားရောက်ကြခြင်း၊ မလေ့လာကြခြင်း၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် စီးပွားရေးကိစ္စများတွင် နစ်မြုပ်နေကြသောကြောင့်တည်း။

ရှေ့လူဟောင်းများ (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်တို့ မသိကျွမ်းရသော တစ်နယ်တကျေးမှလူများသည် ယခု-ခု-ယုံခေတ်၊ အကျမြူခေတ်အထိတိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့ နယ်မြေခြားနားကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိကျွမ်းကြစတမ်း မတွေ့မမြင်ကြရစတမ်း ခြားနားကွာဝေးနေကြောင်းကို ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ၊ အတွေ့အကြုံများနှင့် ခိုင်မာလှသော သက်သေသာဓကများကို လေ့လာဖတ်ရှုကြခြင်းဖြင့် ရှေ့လူဟောင်းများ (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးလှသည်-ဟူ၍ ပြောဆိုနေကြသည့် ကျွန်တော်တို့ခေတ်လူများနှင့် လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ထားကြသည်။ တောတွင်းလူဟောင်းကြီးများ ရှိနေကြောင်းကိုမူ ဖူးကွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ တစ်စတစ်စ တည်ဆောက်ပြသခဲ့ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့ပေပြီ။

‘တဟူးဟူး’ တိုက်ခတ်နေသော ရေခဲမြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကြောင့် အေးစက်နေသောလေပြင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဝန်တင်အလေးချိန် ပေါင်ခြောက်ဆယ်ထက် မအောက်သော သေနတ် လက်နက်ကိရိယာတို့ကို လွယ်ပိုးကာ တနဲ့နဲ့ခြေလှမ်းများဖြင့် သန်းကွဲသည် ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ရေခဲမြင်နှင့် နှင်းလွှာများကြားမှ တရွရွ တက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတာအကွယ်လွတ်တင်းရာ မျက်နှာပြင်များမှ အအေးဒဏ်ချက်ကြောင့် နဂိုဖြူဖြူဖွေးဖွေးအသားအရေမှ ညိုပုပ်

နေသော အသားအရေအခြေအနေကို ခရီးစဉ်အပြီးတွင် အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရှိကာ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပါပေ၏။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ကို ပြန်လည်၍ တိုင်းထွာကြည့်ရှုရာ၌ ဤရေခဲမြင်ဒေသဆီသို့ မတက်ရောက်ခဲ့မီက ကျွန်တော်၏ ခြေသလုံးမှာ ဆယ့်ခြောက်လက်မ လေးပိုင်းတစ်ပိုင်း တုတ်ခိုင်သည့် အတိုင်းအထွာရှိခဲ့သော်လည်း ထိုတောင်ပေါ်ဒေသမှ အပြန်တွင် တစ်ဖန် ပြန်လည်တိုင်းထွာကြည့်ခဲ့ရာ ခြေသလုံးကြွက်သားများမှာ အဆမတန် တောင်ဆင်း၊ တောင်တက်ရသည့် ခရီးပန်းမှုကြောင့် လှေ့ကျင့်ခန်း အပြင်းအထန် ဆင်းခဲ့သလိုဖြစ်ပြီး၊ ဆယ့်ခုနစ်လက်မ တင်းတင်း တက်နေကြောင်း မှတ်သားတွေ့ရှိရပေသည်။ သို့ရာတွင် အပေါ်ပိုင်း လက်မောင်းအိုးနှင့် လက်ပြင်များတွင်မူကား တစ်လေးပိုင်း တစ်ပိုင်းစီ လျော့ကာ လျော့ဆင်းနေကြောင်းကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ဤအဖြေကား ပင်ပန်းလေးလံသော အလေးဒဏ်ကို ထမ်းရင်း အောက်ပိုင်းကပိုမို၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်း၏ သက်သေခံလက်မှတ်များသာလျှင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် ရယူခဲ့သော အမြတ်အစွန်းများမှာ တောင်ပေါ်ဒေသရှိ သားကောင်များ၏အကြောင်းအရာ အလေ့အကျင့်နှင့် ထူးခြားဆုံးသော ဧရာမဝက်ဝံကြီးများအကြောင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုထက် ပိုမိုထူးခြားသည်များ အောက်ကျဉ်းမြေပြန့်ရှိ တောတောင်ဒေသများတွင် တွေ့နေကြကျားကြီးများထက် အမွေးရှည်ပြီး၊ အအေးဒဏ် ပိုမိုခံနိုင်သော ရေခဲမြင်ဒေသမှ ကျားကြီးများအကြောင်းနှင့် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော-အမွေးရှိသည့် တောဆိတ်များ၊ သိုးများနှင့် အင်မတန် တွေ့ရခဲလွန်းသော လူတစ်ပိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်းနှင့် လူအမည်ခံ

ရိပ်စာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

တောင်ပေါ်ဒေသရှိ အင်မတန်နည်းပါးသော ရိုင်းစိုင်းသော ရှေးလူကြီးများ၏ အလေ့အထနှင့် စားသောက်နေထိုင်မှု အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသမှ တစ်ဖဝါးမခွာတမ်း နေနိုင်ကြသည့် ရောမတိုက်လုံးကြီးများဖြင့် အဝတ်အစား-ဟူ၍ တစ်ထည်မှမကပ်တမ်း ရိုင်းစိုင်းစွာ နေထိုင်ကြသော ဤရှေးလူ (ခေါ်) တောင်ပေါ်လူကြီးများက ကျွန်တော်တို့အား မီးပေါက်လက်နက်တွေ အကြမ်းသုံး၊ အရမ်းသုံးကာ သူတို့နယ်ပယ်ဒေသဆီသို့ ကျူးကျော်လာကြသူများအပြင် (ဝါ) လူဆိုး ရိုင်းများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းဖြင့် လစ်လျှင်လစ်သလို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့နှင့် ရှေးလူဟောင်းများအကြောင်း သည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

ဥပမာ ဘွဲ့ပေးရလျှင် မြောက်အမေရိကတိုက်ရှိ ဗြိတိသျှတိုက်လံ ဘီယာနယ်မြေတစ်လွှား တောတောင်ထူထပ်ရာဒေသမှ တောင်လူများ (Mountain Men နှင့် Timber Men တောတွင်းလူရိုင်းကြီးများ) အကြောင်းအရာနှင့် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းမှ (Snow Men) နှင်းလူများ အကြောင်းအရာများ တတိယသာဓကမှာ မာလာယုနယ်မြေမှ (Jungle Men) တောတွင်းလူရိုင်းကြီးများ၊ အကြောင်းအရာမှာ ငြင်းကွယ် ပဲ့အုပ်၍ မရနိုင်သော ရှေးလူကြီးများအကြောင်း (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော် တို့နှင့် အဆက်ပြတ်နေသော ဝေးလံသောဒေသရပ်များတွင် ထီးထီး မားမားကျန်ရစ်သော လူတစ်မျိုးများ၊ အကြောင်းအရာများကို သက်သေ ခံနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ကျောပေါ်ရှိ နှင်းလူများ ရှိနေကြောင်းကို နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှတောင်တက်သမားများ ဆာဟီ ကာရီအဖွဲ့က နှင်းလူများ၏ခြေရာများကို ခိုင်လုံသော ဓါတ်ပုံ အကုံး

ရဲဘော်သုံးကျိပ် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

အတား ပြုသလျက် ဖော်ထုတ်အစစ်ခံခဲ့ကြပေသည်။ ဆာဟီကာရီ အလျှင်တောင်တက်ပုဂ္ဂိုလ် မျက်နှာဖြူများတို့ကလည်း ထိုနှင်းလူ နို့ကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အရ အသီးသီးသက်သေခံကာ အကြောင်းအရာစာအုပ်များကို ရေးသားပြုစုခဲ့ကြလေသည်။ ယခုအခါ တွင်မူကား ထိုနှင်းလူများကို အရှင်ဖမ်းဆီး၍ သုတေသနပြုလုပ်ရန် အတွက် တောင်တက်သမားအဖွဲ့များက ခေတ္တခဏ မေ့လျော့စေနိုင် သည့် ဓာတ်ဆေးရည်၊ ကျည်ဆန်များကို အသုံးပြု၍ ရတောင့်ရခဲလှ သော နှင်းလူများကို အရှင်ဖမ်းဆီး သုတေသနပြုလုပ်ကြရန် စီစဉ် လုပ်ဆောင်နေကြကြောင်း နောက်ဆုံးသတင်းကြားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တစ်စုနှင့် ဖော်ပြပါ တောင်ပေါ်လူ (သို့မဟုတ်) နှင်းလူကြီးများ၏ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများကို ယခုအချိန် အခါတွင် ပြန်လည်၍ စာပေလောကတွင် ဖော်ထုတ်ရန် အချိန်သင့် ကြောင်းကို သဘောပေါက်ပါသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်များ လွမ်းမိုးစဉ်က တရုတ်တိုး ဘူရှီဒို-ဝါဒသမားများ၏ စေခိုင်းရာသို့ အမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်အတွက် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိလျက် နှင့်ပင် မျက်စိမှိတ်ကာ အသက်စွန့်ခဲ့ရသော ဂျပန်ပညာရှင်တစ်စုနှင့် အတူ အထက်မြန်မာပြည် မြစ်ကြီးနားအထက်ပိုင်း နယ်ခြားမှစ၍ ဟိမဝန္တာတောင် အောက်ခြေပိုင်းတစ်လျှောက်၌ လှည့်လည်ရှာဖွေခဲ့ရ ခြင်းကို ကိုယ်တွေ့စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်အနေဖြင့် ပြန်လည်အစီရင်ခံကာ တင်ပြလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖော်ပြခဲ့သော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွင် နောက်ထပ်၍ ကျွန်တော်အနေဖြင့် မိုးသားစွာအစီရင်ခံစရာ ကိစ္စတစ်ရပ်ရှိခဲ့ပေ၏။ ထိုကိစ္စမှာ အကယ်၍ ကျွန်တော်သာလျှင် တာဝန်မဲ့ကာလတွင် ဖော်ပြပါ

ရေခဲတောင်ဒေသသို့ သွားရောက်ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မည်မဟုတ်ပါ။ သွားရောက်စရာအကြောင်းလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုတောင်ပေါ် ဒေသရှိ ရှိရင်းစွဲနှင့်လူများကိုလည်း တမင်တကာဒုက္ခခံ၍ ရှာဖွေသည့် လုပ်ငန်းကိုလည်း ကြိုးပမ်းမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုနှင်းလူများက ကျွန်တော် အား မလွဲမရှောင်သာသည့် အကျဉ်းအကျပ်မျိုးတွင် ချောင်ပိတ်၍ အသက် အန္တရာယ်ကို ရန်မရွာသည့်ကာလပတ်လုံး နှင်းလူများကို ကျွန်တော်က စတင်တိုက်ခိုက်မည်လည်း မဟုတ်ချေ။ ဖော်ပြခဲ့သည့် ၎င်းတို့နယ်ပယ် အတွင်းသို့ တမင်တကာခေါ်ကာ ကျွေးလွန်ခဲ့သော အပြုအမူများအရ နှင်းလူကြီးများ၏ မနားမနေ ဒုက္ခပေးခြင်း၊ အလစ်တွင် ချောင်ပိတ်သုတ်သင်ခြင်းကိစ္စမျိုးများ ရင်ဆိုင်ချပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကျွန်တော်တို့ အာရုံအစဉ်တစိုက် လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းနေသော နှင်းလူများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် တစ်လမ်း တည်း ရှိလာတော့သည်။ ဤကား ကျွန်တော်တို့လူယဉ်ကျေး မြေပြန့် သားတွေနှင့် စိတ်ဓာတ်ချင်း အယူဝါဒ ခြားနားခဲ့သော နှင်းလူကြီးများနှင့် စတင်ကာ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းအခြေခံသာ ဖြစ်ပါ တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ နာမည်ကြီးခြင်းဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် မမျှော်လင့်သော ဘေးဥပဒ်ဒုက္ခများ တွေ့စေရန် သေနတ်နှင့်ရင်ဆိုင်စေရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြဿနာ အရပ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့စေ၏။ နာမည်ကြီးသော လူတစ်ယောက် အဖို့ ဘယ်နေရာသွားသွား သူ၏နာမည်ကြီးနေမှုကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော ဘေးကလူထုက အကြီးအကျယ် အထင် ကြီးကြ၏။ တွက်ချက်ကြ၏။ အရေးတယူ လုပ်လာကြ၏။ သာမန်

လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဘာစွဲသွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်စရာ အကြောင်းမရှိခဲ့ချေ။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်သည်လျှင် မြန်မာ့တပ်မတော်တပ်မှူး များတစ်စု၏ သေနတ်ပစ်ကောင်းသူ အမဲကြီးများ၊ သားကောင်ကြီး များစွာကို ပစ်ခတ်သူ စွန့်စားသောလုပ်ငန်းမျိုးကို များစွာသဘောကျသူ တပ်မှူးတစ်ဦး-ဟူ၍ နာမည်မထွက်၊ အသိအမှတ်မပြု။ ထိုဘဝ အခြေအနေသို့ မရောက်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် သာမန်လူတစ်ဦး အနေတွင် ကျရောက်သည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်ကာ ဒူးနံ့၍ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် လူ့လောကတွင် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင် နေသော တပ်မတော်သားတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မင်းပေါက်စိုးပေါက် နိပုန်စစ်ဌာနချုပ်သာမက ဂျပန်ဘုရင် မင်းမြတ်အနီးအပါး ပတ်ဝန်းကျင်အထိ မြန်မာပြည်တွင် အမဲကြီးပစ် ကောင်းသော တပ်မှူးတစ်ဦး-ဟူသော နာမည်ကြီး၊ သတင်းကြီးနေခဲ့ ခြင်းကြောင့် ဂျပန်ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး၌ တောတောင်ပြဿရာ၊ အမဲ ကြီးများပြဿရာ စွန့်စားစရာကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာခဲ့လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မေးစရာမလို ကျွန်တော့်နာမည်သည် အလိုလို ထိပ်ဆုံးကတန်း၍ စာရင်းပါလာပြီး နောက်ဆုံး၌ အခြောက်တိုက် ချွေးတပ်အဆွဲခံရသည်။ မပြင်းမကွယ်သာသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပေ၏။

နှင်းလူကြီးများနှင့် ဘာမဆိုပါ၊ ညာမဆိုင် ရန်သူအခြေအနေ သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များမှာလည်း ဖော်ပြပြီးစီးခဲ့သည့် နာမည်ကြီးခြင်း၏ တန်ပြန်ဒဏ်ခတ်မှုစနစ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် စစ်သားပီပီ၊ တပ်မတော်သားပီပီ များသောအားဖြင့် မိမိတပ်ဖွဲ့ ရှိ ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေလိုခဲ့၏။ လူသူမနီး

တောကြီး၊ တောင်ကြီးများထဲတွင် သေမှုအန္တရာယ် အင်မတန်လွယ်ကူ စေသော သားကောင်ကြီးများ၊ ငှက်ဖျားအန္တရာယ်စသည့် ဘေးအပေါင်း အန္တရာယ်အပေါင်းတို့နှင့် မကြာခဏ ရင်မဆိုင်လိုပါ။

အကယ်၍ သာ နိပုန်စစ်ဌာနမှ မေတ္တာရပ်ခံချက်နှင့် မြန်မာ့ တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ်မှ အထူးအမိန့်နှင့် အကြောင်းကြားစာသာ ကျွန်တော်ဆီသို့ မရောက်ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ယခုဖော်ပြအစီရင်ခံ မည့် နှင်းလူများကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာရေးဖို့၊ တွေးဖို့ ဘာကိစ္စ ဘာ အကြောင်းမှ ပေါ်ပေါက်စရာမရှိပါ။

မျက်မှန်ထူထူကြီး တပ်ထားသလောက် အရပ်ပူပူတုတ်တုတ် နှင့် ဒေါသကြီးတတ်သော အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် မနုဿဗေဒ ပါမောက္ခကြီး စုဇူကိုးကိုနီနှင့်လည်းကောင်း၊ အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတက်သလောက် မွန်မွန် ရေရေ ပြောဆိုတတ်သော ရုက္ခဗေဒပါမောက္ခကြီး ဖူချီကမတ်စသည် လည်းကောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး၏လုံခြုံမှုကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ရသော လင်ဖေတင်နှင့် ကာနယ်ရာမဒါသည်လည်းကောင်း၊ တစ်နေ့သောနံနက် တွင် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ကားကြီးကားငယ်များ ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ဖော်ပြပါ နယ်စပ်ဒေသသည် တိုတောင်းလှသော ရက်ပိုင်းအတွင်းထက်ကျော်၍ နိပုန်စစ်ဌာနချုပ်မှတစ်ဆင့် အထူး တာဝန်အရ လိုအပ်သော အချက်အလက်များကို စုံစမ်းရှာဖွေကြရန် အမိန့်စာကို ထုတ်ပြုကာ ရောက်၍၊ တစ်နာရီအကြာတွင် လုပ်ငန်း သဘောမျိုးဖြင့် စတင်ကာ ခက်ခဲရသော ဆွေးနွေးပွဲ အကြောင်းအရာ များကို ကျွန်တော် ပြန်လည်သတိရမိနေပါသည်။

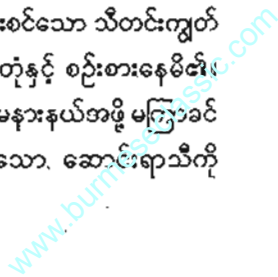
သူတို့လူစုကို နိပုန်ပြည် စစ်သုတေသနဌာနနှင့် ဆေးဘက် ဌာနတို့မှ ဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် ချဉ်းကပ်ကာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တစ်လျှောက်ရှိ ဆေးဝါးဘက်တွင် အင်မတန်အစွမ်းထက်သော အပူ ဓာတ် အင်အားများစွာရှိသော အသီးအပွင့်မျိုးကို ရှာဖွေစုဆောင်းရန်နှင့် တကွ နှင်းဒေသနှင့် တောင်ခြေတစ်လျှောက်ရှိ နှင်းခဲများပေါ်၌ နေနိုင် ထိုင်နိုင်ကြသော သားကောင်သတ္တဝါများ၏ သဘာဝနှင့် ရုပ်ကလာပ် ပွဲ့စည်းပုံများအကြောင်းကို လေ့လာရန် စေလွှတ်လိုက်ကြောင်းကို ဆွေးနွေးရင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွင် ကျွန်တော်က အမိအရ နှိုက်ယူ စစ်ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် သူတို့၏အဓိကရည်ရွယ်ချက် တာဝန်ကြီး တစ်ရပ်လုံးကို ပစ်ပစ်ခါခါနှင့် မလိုက်နိုင်ကြောင်းကို ငြင်းပယ်ရန်မှာ လည်း မြန်မာ့တပ်မတော် စစ်ဦးစီးရုံးမှ အမိန့်ပါရှိသည့် စာအိတ်ရှည် ကြီးကြောင့် မရှုနိုင် မရှိနိုင်အောင် စိတ်ပင်ပန်းနေမိ၏။

“အချိန်ကလဲ သိပ်မရတော့ သွားရမယ့်ခရီးစဉ်က သိပ်ဝေး နေတဲ့အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီး မြန်မြန်ခရီးထွက်နိုင်ဖို့အတွက် မေတ္တာ ရပ်ခံပါရစေ”

ကာနယ်ရာမဒါသည် လိမ်မာစွာပရိယာယ်သုံးကာ ကျွန်တော် အား မပါပါအောင် လှုံ့ဆော်ကာ အပူကပ်နေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မြဲရိပ်တိမ်ရိပ်တွေကင်းစင်သော သီတင်းကျွတ် လဆုတ်ပိုင်း အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ချိတ်ချတုံနှင့် စဉ်းစားနေမိ၏။ နေပြန်ရုံ ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ခခန်းချစရာ ပျဉ်းမနားနယ်အဖို့ မကြာခင် တာလပိုင်းကာလတွင် အင်မတန် အေးချမ်းသော ဆောင်းရာသီကို

ကြိုတင်ရပေတော့မည်။ တဟီးဟီး တုန်ဟည်းလာအောင် အချမ်းဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရပေဦးမည်တကား။ ယခု ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်ရမည့် ပူတာအိုအထက်ပိုင်း ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဒေသတစ်ပိုက်တောင်စွယ်၊ တောင်ကျောဒေသများအဖို့ဥကား ဘုရားတ၊ယူရလောက်အောင် အချမ်းဒဏ်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံရပေဦးတော့မည်အရေးကို စဉ်းစားမိပါတော့သည်။

“ခုအချိန်အခါဟာ ရာသီဥတုအခြေအနေအရ သိပ်မအေးသေးပါဘူး။ သုံးလလောက် နောက်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ဟိမဝန္တာအအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရှိနေလိမ့်မယ် . . . ဝိုလ်မှူးကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ နှင်းခဲနိုင်တဲ့ အနွေးထည်အဝတ်တွေ သားမွေးအင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ အပိုတွေ အများကြီးယူလာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအဝတ်အစား ပြဿနာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့-ခင်ဗျာ”

ပါမောက္ခ ဖူချီကာက ဦးခေါင်းကိုညွတ်ကာ တရိုတသေပြောနေပြန်ပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ် . . . တပ်မှူးကြီး၊ နွေအခါ တက်ရင်လဲ ရေခဲတောင်တွေက အရေပျော်ပြီး ချောင်းတွေ၊ မြစ်တွေ ဖြစ်နေမှာမို့ ခရီးကြန့်ကြာတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ခုလို မိုးဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို တာဝန်ပေးပြီး ရှာဖွေရမယ့် အသီးအရွက်တွေက ရေခဲပြင်ပေါ်မှ အညောင့်ကလေးတွေ အဖူးတွေ ထွက်နေချိန်မို့ ရှာရဖွေရလွယ်ကူပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ တပ်မှူးကြီး ပစ်ခတ်ချင်တဲ့ သားကောင်ကြီးတွေလဲ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ပြီး သတင်းရပြီးပါပြီ။ သားကောင်တွေ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ လူထက်ဗလကောင်းပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့

နှင်းလူကြီးတွေကိုလဲ အခြေအနေအရ ရှာဖွေတန် ရှာဖွေရပါလိမ့်မယ်။ နှစ်နှစ်ချောင်းနဲ့ နှင်းလူအမည်းကြီးကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တပျော်တပီး လိုက်ကြရအောင်ခင်ဗျာ။ ရာဝင်တွင် အမဲလိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါပဲ။ တပ်မှူးကြီး . . . စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါခင်ဗျာ။ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ၊ နိတ်ပါဝင်စားစရာ ကောင်းမလဲလို့။ သူတို့က နိုင်ရင်လဲ ကျွန်တို့ကို အနိုးတခြား၊ အသားတခြား ရှာမရအောင် သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ကြမှာပဲ။ တျပ်တိုက နိုင်လိုက်ရင်လဲ ကမ္ဘာမှာ ဂျပန်ပြည်က ပထမဦးဆုံး နှင်းလူတို့ မြန်မာ့တပ်မှူးကြီးအကူအညီနဲ့ တွေ့လိုက်ကြောင်း ဝါဒဖြန့်ပြီး ဝှက်ယူဖို့ပဲ”

ပါမောက္ခဆူဇူးကီးသည် အားရပါးရ ပြောလိုက်ရာ . . .

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခဆူဇူးကီး၏ တွေးဆသောစကားလုံးများကို ကြက်သီးထကာ နားထောင်နေမိပါသည်။ သူတို့သည် ဂျပန်ပြည်၏ ကမ္ဘာတွင် နာမည်ရယူနိုင်ရေးအတွက် တောတောင်ကြီးမားရာတွင် အသာခိုကပ်နေရှာသော နှင်းလူကြီးများ တမင်တကာ လိုက်လံရှိုက်ရက်စက်စက် ရှာဖွေသတ်ဖြတ်ရန် အကြံကြီးမားနေပုံကို ကျွန်တော်သည် နားထောင်နေရာမှ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိပြန်ပါတော့သည်။

အန္တရာယ်နယ်ခြားစခန်း

စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲတော့မည့် အသွင်သဘောမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်၏အိမ်အတွင်းရှိ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းနှင့် တရုတ်ပြည်-တိဘက်ပြည် သုံးပြည်ထောင်ဆုံရာဒေသ မှ မြေပုံကြီးတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားသည် ကွက်စိပ် ရိုက်ကာ လေ့လာနေကြပါသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တောတောင်ကတော့ သိပ်ထူထပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နယ်ခြားမှာ တပ်စွဲထားတဲ့ ကာနယ်ဖူးကွီးက လမ်းပြနဲ့ ရိက္ခာ တွေအတွက် ကြိုတင်တာဝန်ယူထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

ကာနယ်ရာမဒါသည် သူ၏အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ် ၍ ရှင်းလင်းပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နယ်ခြားဒေသရှိ တောင် အထပ်ထပ် အနိမ့်အမြင့် မြေမျက်နှာပြင် နေရာအမှတ်အသားများ ပါရှိသည့် ဟိမဝန္တာတောင်ဘက်အခြေရှိ ဒေသများကို အသေးစိတ် လိုက်လံကြည့်ရှုကာ ကာနယ်ရာမဒါ၏ အစီရင်ခံချက်တွေကို တစ်လှည့် နားထောင်နေမိသည်။

ပါမောက္ခဖူချီကာသည် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ အနည်းငယ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ တောင်ခြေတစ်လျှောက် နေရာများကို ခဲတံ အနီဖြင့် တားလိုက်ပြီး . . .

“အဲဒီအမြင့်ပေ ငါးထောင်ကျော်အထက်မှာရှိတဲ့ တောင်ထွတ် တစ်လျှောက်မှာ ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ ဆေးဝါးပင်တွေ ရှာဖွေနိုင်ကြောင်း မှတ်ထားခဲ့ဖူးတယ်။ ဂျာမဏီက ပါမောက္ခသုံးဦးနဲ့အဖွဲ့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့

လေးနှစ်ကာလကက အဲဒီနေရာတစ်လျှောက်ကို အာသံနယ်က ဖြတ်ပြီး ရောက်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း သူတို့အတွေ့အကြုံစာအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ပိဋကတိုက်မှာ ဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခ ဖူချီကာတို့လူစု အရေးတကြီး လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးပင်များအကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းအားဖြင့် သိရှိလိုသည်ကြောင့် . . .

“နယ်စပ်တောင်ကြောဒေသမှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ ဆေးဝါးပင် တွေက စစ်ရေးအရ ဘယ်လိုအသုံးဝင်ပါသလဲ ပါမောက္ခ ဖူချီကာ၊ ခေတ်ပေါ်ဆေးဝါးကောင်းတွေထက် ရေခဲမြင်မှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ ဆေးဝါးတွေက ပိုပြီးအစွမ်းသတ္တိရှိလို့ပဲလား၊ သိသင့်သလောက် သိပါ ရစေ ခင်ဗျာ”

တောင်းပန်လိုက်သည်တွင် ပါမောက္ခဖူချီကာသည် ခေါင်း တစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“အင်မတန် အရေးကြီးပြီကလား ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဥပမာတစ်ခု လွယ်လွယ်နဲ့ပေးရရင် ကျုပ်တို့ နိပွန်တပ်တွေဟာ မန်ချူးရီးယားနယ်စပ် တွေမှာ ထုနဲ့ထည့်နဲ့ ပို့ထားခဲ့ရတယ်။ အနွေးထည်တွေ လုံလောက်အောင် ပေးတာတော့၊ အဲဒီဒေသရဲ့အအေးခါတ်ကို ရုရှတွေလောက် မခံနိုင်ဘူး၊ အဆုံးမှာတော့ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းက အနွေးဓာတ်ခံ ညှိဖျင်းလို့ပေါ့ဗျာ၊ အပူဓာတ် နည်းပါးလို့ဆိုတာ ဆေးဘက်ဌာနက တွက်ချက်စုံစမ်းလို့ ရခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်တဲ့ ဂျပန်သုတေသနဌာနက တစ်ဆင့် ခုန့်ခဲ့တဲ့ အအေးခါတ်ပြင်းထန်တဲ့နေရာမှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ နှင်းခဲ ကြားက သစ်ပင်တစ်မျိုးကို ရှာဖွေပြီး၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပေါင်းရုံ ကြီးမှာ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေနဲ့ ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ခန္ဓာဗေဒအတွင်း

အပူဓာတ်ပြင်းထန်စေတဲ့ ဆေးဝါးတစ်မျိုး ရရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဆေးအဖွဲ့ကြီးက ဖော်စပ်နည်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ပြန် တယ်။ အဲဒီဆေးကို လူတစ်ယောက်အတွက် ခုနှစ်ရက်စာ ငါးဂရမ် စားသုံးရုံနဲ့ တော်တော်တန်တန် အအေးဓာတ်ကို မဖြုတ်နိုင်အောင် ခံနိုင် စွမ်းရည် ရှိပါကြောင်း တွေ့ရတယ်။ သိပ်ပြီးမှထူထပ်တဲ့ အနွေးထည် တွေ၊ သားမွေးတွေတောင် ဝတ်ဖို့၊ ဆင်ဖို့ မလိုကြောင်းလဲ တွေ့ရ ပြန်တယ်။”

ကျွန်တော်သည် အင်မတန် စိတ်ပါဝင်စားစရာ ကောင်း သလောက် တိုင်းပြည်တွင် လူမျိုးအတွက် တကယ်တမ်းအကျိုးရစေမည် ပါမောက္ခဖူချီကာ၏ နယ်ခြားရေးခဲပြင်မှ ဆေးပင်တစ်မျိုးကို ဆေးဖော် စပ်နည်းအကြောင်းကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိပါသည်။

မျက်မှန်ကို နဖူးပြင်ပေါ်သို့ မ၍တင်လိုက်ပြီး ပါမောက္ခဖူချီကာ သည် ဆက်လက်၍ သူ၏မှတ်စုစာအုပ် တစ်မျက်နှာကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လည်ဖတ်ရှုလိုက်ပြီး ဆက်လက်၍ . . .

“အဲဒီဆေးအမည်တို့ လောကဓါတ်နာမည်ဆန်ဆန်နဲ့ H2E လို့ နာမည်ဝှက်နဲ့ ပေးထားတယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ သာမန် နွေးနွေး အရပ်မှာ ဒီဆေးဝါးကို လုံးဝအသုံးမပြုရဘူးတဲ့။ သုညဒီဂရီအောက်ကို ဆင်းအောင်အေးတဲ့ တောင်ပေါ်ရေခဲတဲ့ ဒေသတွေမှာ အသုံးပြုဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။ သာမန်အရပ်မှာ ဒီဆေးကို မှီဝဲတဲ့လူတွေဟာ ရေခဲအရည်လဲသလို အရည်တွေ ကွာကြွလာအောင် အပူဒဏ်ခံနေရ ကြောင်း တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ . . . အဲဒီ H2E ဆေးကိုမှီဝဲတဲ့ လူတွေ ဟာ စိတ်ဓာတ်လေးလံမှုတွေ၊ ထိုင်းမှိုင်းမှုတွေမရှိဘဲ ခပ်သွက်သွက်- ခပ်ပေါ့ပေါ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမျိုး ပေါ်ပေါက်လာတာကိုလည်း

တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မန်ချူးရီးယားနယ်မြေမှာ သီးသန့်တာဝန်ကြီးကို ယူပြီး ကြောက်စရာကောင်းရတဲ့ ဘိုရိုဗစ်ဝါဒကို ရင်လိုင်ရင်းနေရှားတပ် တွေကို အသင့်စောင့်နေရတဲ့ “ကွန်တုံဂွန်း” ခေါ်တဲ့ ကွန်တုံတပ်မတော် ကြီးက ရဲမက်တွေအဖို့ အအေးဒဏ်ပိပြား ထိုင်းမှိုင်းမှုဝေတဲ့ ရောဂါတွေ၊ သွေးအသွားအလာ ထိုင်းသွားစေတဲ့ ရောဂါတွေကို အချိန်မီကုစားနိုင်ဖို့ အချိန်အခါမရွေး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေစေဖို့အတွက် ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က ခုတင်ပြခဲ့တဲ့ 112E ဆေးကို အမြန်ဆုံး ဖော်စပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို သီးသန့်တာဝန်ပေးလိုက် ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။”

ပါမောက္ခဆူဂူကီးသည် သူတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဤကဲ့သို့ ခွင့်ပေးပြောဆိုနေသော ရုက္ခဗေဒဆိုင်ရာ ပါမောက္ခဖူချီကာကို ဆက်လက် ခြေစေလိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများဖြင့် ပြသကာ၊ ထားမြစ်နေတော့ သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်သဘောဖြူစင်လှသော ပါမောက္ခဖူချီကာသည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံးကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့်အမှုအရာဖြင့် သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်းပြောဆိုဟန်ဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အားလုံးတာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးစလုံးမှာ တိုယ်လုပ်ဆောင်ရမယ့် ကိစ္စအခြေအနေကို ဘယ်လောက်အရေးကြီး တယ်၊ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မှ စိတ်ရာကိုယ်ပါ လုပ်ကြ ချာမို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အချက်အလက်တွေအကြောင်း ကြိုတင် နားလည် သဘောပေါက်ထားအောင် ပြောကြဆိုကြတာပါ။ အားလုံးက သိ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မှန်ပါတယ်။ ပါမောက္ခဖူချီကာ ဟောဒီက ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ သူ့မှာ အဓိကတာဝန်ဖြစ်တဲ့ နယ်မြေလုံခြုံရေးနဲ့

တပ်ရင်းအတွက် အလုပ်သမားများနေခိုက်မှာ ရုတ်တရက် သူ့တာဝန်နဲ့ တပ်ရင်းကိုစွန့်ခွာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ခေါ်ရာနေောက်ကို လိုက်ပြီး၊ တပင် တပန်း ဒုက္ခခံပြီး၊ ကူညီရမှာမို့ ဗိုလ်မှူးကြီး သဘောပေါက်ဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့အဖို့လည်း ဤကဲ့သို့ မနုဿလူသားတို့အတွက် ပြင်းပြလှသော အအေးဒဏ်ချက်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ ခုခံနိုင်စွမ်းရှိမည့် H2E ဆေးဖော်နည်းကို များစွာ စိတ်ပါဝင်စားလာသလောက် ၎င်းဆေး ဖော်စပ်နည်း (Formular)ကိုရအောင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြိုးစားရင်း မြန်မာ့တပ်မတော်စစ်ဌာနချုပ်က ပေးအပ်လိုက်သည့် အမိန့်ကိုပါ တစ်ခါတည်းတွင် ကျေပွန်မိစေရန် စိတ်ဆန္ဒပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ပါမောက္ခဆူဇူကီးသည် တစ်စခန်းထလာပြန်ပါသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့တော့ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တွေ ဆေးစွမ်းတာထက် အဲဒီဆေးစွမ်းကောင်းတွေကို မှီခိုပြီး ကျုပ်တို့လို လူယဉ်ကျေးတွေနဲ့ အဆက်မြတ်ထားတဲ့ နှင်းလူရိုင်းကြီးတွေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေပြီး အရှင်လတ်လတ် သုတေသနလုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ခင်ဗျ”

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပွင့်လင်းစွာတင်ပြ၍ ပလ္လင်ခံရင်း ဆွေးနွေးလိုက်ကာ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး ဆက်လက်၍ ပါမောက္ခ ဆူဇူကီးသည် ခါးထောက်၍ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တောင်ပေါ်နှင်းလူတွေဟာလဲ ကျုပ် ခန့်မှန်းခြေအနေနဲ့ ကျုပ်တို့လို အသည်းနှလုံး အူသိမ်၊ အူမတွေရှိတဲ့ မနုဿလူသားတွေဖြစ်ရမှာကိုး၊ ဒါပေမယ့် မနုဿလူသားချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနှင်းလူတွေက ကျုပ်တို့ထက် အအေးဒဏ်ချက်တို့ နောက်မတွန့်တမ်း၊ ကျုပ်တို့လောက် အဝတ်အစား၊ အာဟာရ ကောင်း

ကောင်း မမှီခိုရဘဲ ခံနိုင်စွမ်းရှိနေတာကို ကျုပ်အနေနဲ့ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေရလိမ့်မယ်-ခင်ဗျ၊ ကျုပ် စဉ်းစားမိသလောက်က အဲဒီနှင်းလူ တွေမှာ မွေးစကတည်းက ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘာဝနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဒဏ်ချက်၊ ရာသီဥတုအအေး ပြင်းပြမှုဒဏ်ချက်ကို ခံနိုင်စွမ်း ရှိတာလဲ ပါရမယ်၊ ပြီးတော့ . . . သူတို့စားသောက်မှီခိုနေတဲ့ အာဟာရသစ်ဥ သစ်ဖုတွေကလဲ သူတို့အတွက် အနွေးဓာတ်လုံလောက်အောင် ပေးစွမ်း နိုင်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်ထွက်ချက်ပြီးပြီ၊ တတိယအချက်ကတော့ အဲဒီနှင်းလူတွေရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာ နေထိုင်ပုံတွေဟာ သူတို့အဖို့ သွေးကို အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားနေစေခြင်းဖြင့် သွေးပူခြင်း၊ သွေးကျခြင်းများ ဖြစ်စေ နိုင်တဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နယ်ခြားဒေသ ရောက်တဲ့ အခါမှာ နှင်းလူတွေရဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ မျက်မြင်ကိစ္စတွေအပေါ် မူတည်ပြီး၊ စနစ်တကျ သုတေသနပြုလုပ် လေ့လာရလိမ့်မယ်-ခင်ဗျ”

စိတ်ပါလက်ပါနှင့် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် တာဝန်တစ်စိတ် တစ်ဒေသများကို ပြောကြားရင်း၊ ပါမောက္ခဆူဇူကီးသည် မြေပုံကြီး တစ်နေရာကို ထောက်ကာ . . .

“ဟောဒီတောင်ထွတ် ပေရှစ်ထောင်နဲ့ တစ်သောင်းကြားမှာ နှင်းလူတွေကို တွေ့နိုင်ကြောင်း အရင်က ရောက်ရှိခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ဝညာရှင်တွေနဲ့ လောကဓါတ် ဆရာကြီးတွေက မှတ်ချက်ရေးခဲ့တယ်”

ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ အထက်တောင်တန်းတစ်တန်း၏ နှည်လျားသောနေရာ ကျောကြောင်းတစ်ခုကို ခဲတံအနီဖြင့် ဆွဲခြစ်ကာ မှတ်သားလိုက်ပြီး၊ ပြုသရှင်းလင်းလိုက်ပါသည်။ သူသည် ဆက်လက်၍-

“ဘယ်နှယ်လဲ . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဒီတစ်ချိ လူလူချင်းလိုက်လံ ပြီး အမဲကောင်ကြီးအနေနဲ့ ရှာဖွေရမှာကို တွေးပြီး မပျော်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ထက် သုံးလေးဆမကဘဲ၊ ခွန်အားတွေကြီးတဲ့ သတင်းကိုလဲ ကြိုတင်ပြောထားရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ တောင်ဆင်း၊ တောင်တက်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေမှန်သမျှ အံ့ဩလောက်အောင် မယုံကြည်စရာကောင်း လောက်အောင် လျင်မြန်မှုတွေရှိနေတာ ဗိုလ်မှူးကြီးအဖို့ ကြိုတင်သတင်း အဖြစ် လက်ခံထားဖို့ အစီရင်ခံပါရစေ”

ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်တစ်ခါမှ ရင်မဆိုင်ခဲ့ဖူးသော လူလူ ချင်း သားကောင်သဘောထားပြီး၊ ရှာဖွေပစ်ခတ်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို မနှစ်မြို့မိပါ။ သို့ရာတွင် တာဝန်အရ ကျွန်တော်အနေနှင့် သူတို့သုံးဦး၏ လုံခြုံရေးနှင့် မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်များကို ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ခုခံကာကွယ်ရမည့် တာဝန်များရှိနေခြင်းကြောင့် မယုတ်မလွန်ကြည့်ကာ

“မတွေ့ကြုံဘူးတော့ လွယ်မယ်၊ ခက်မယ်ကို အတိအကျ ကြိုပြီး မပြောနိုင်ပါဘူး . . . ပါမောက္ခကြီး”

ကျွန်တော်သည် မယုတ်မလွန် ဖြေကြားလိုက်ရာ ပါမောက္ခ စူဇူကီးသည် ပြင်းပြလှသော အမျိုးသားစိတ်ဓာတ်အတိုင်း . . .

“မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြရလိမ့်မယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ နိပွန် အမျိုးသားတွေရဲ့ လုပ်ကြံကြိုးပမ်းမှုကို ဘယ်သတ္တဝါမှ လွန်ဆန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ . . . အတွေ့အကြုံ အင်မတန်ရှိတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့နိပွန်အမျိုးသားတွေ ကြံစည်ချက်တွေကို ပူးပေါင်းလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ပါးနပ်တဲ့ သတ္တဝါဖြစ်ပေစေ၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို လုံခြုံအောင် ရှာမတွေ့နိုင်အောင်၊ ပုန်းအောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မုချတွေ့ရမယ် မုချ ကျုပ်တို့အကြံအစည် အောင်ရမယ်”

စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်ရာ ကျန်ရှိနေသော ပါမောက္ခဖူချီကာနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးရာမဒါတို့က အလေးအနက် ထောက်ခံကြောင်းအနေဖြင့် လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးလိုက်ကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်အတွက် နယ်စပ်ဒေသသို့ လှလောက်သော ရဲဘော် ရဲဘက်များကို ခေါ်ယူကာ လိုက်ပါသွားရရုံ လမ်းမှလွဲ၍ အခြားလမ်းစဉ် မမြင်မတွေ့သည့်အဆုံး၌ အရေးပေါ်ခရီးထွက်ခြင်း၊ အစီအစဉ်ကို ကျနစွာ ရေးဆွဲဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်၏ ညာလက်ရုံး ဦးဘိုးဟန်ကြီးမှာလည်း ခဏတဖြုတ်ဆိုသလို သူ၏သားမယားများ ရှိရာ “မင်းရေ” ရွာသို့ ပြန်သွားခိုက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်၏ ဘယ်လက်ရုံး ဦးဘိုးရဲမှာလည်း ငှက်ဖျားရောဂါထနေခြင်းကြောင့် စစ်ဆေးရုံသို့ တင်ပို့ခဲ့ရသည်မှာ အရက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းရဲဘော်ထဲမှ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန် သော ရဲဘော်များကိုသာ ရွေးချယ်ခေါ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်ကျော်လှိုင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း (ထားဝယ်) တပ်ကြပ်မောင်ပု၊ မောင်နုတို့လေးဦးကို ချက်ချင်းခေါ်ယူကာ တပ်ရင်း ဆေးမှူးရဲ့ အရေးပေါ် ဆေးအစစ်ခိုင်းလိုက်၏။

တပ်မှူးမှ အနွေးထည်ဝတ်စုံ နှစ်စုံကိုလည်းကောင်း၊ အအေး ပိုင်းနယ်မြေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆေးဝါးများကိုလည်းကောင်း၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်စသည် မပါလျှင်မပြီးသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်းကောင်း၊ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အရေးပေါ် လက်နိပ်ဓာတ်မီး၊ ဓာတ်ခဲငါးတောင့်ထိုး၊ သုံးတောင့်ထိုးနှင့် နဖူးစည်းမီးပောင်း၊ လက်ဆွဲ

မီးမောင်းများ၊ ဓာတ်ခဲအသစ် ရှစ်ဒါလင်တို့ကို အရံသင့် ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ တပ်ရင်းဆေးမှူးဆီမှ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့ ရဲဘော်လေးဦး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေများ ကောင်းမွန်ကြောင်း သတင်းပို့ အစီရင်ခံချက်တို့ကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့သဖြင့် သူတို့လေးဦး သား၏ကိုယ်ပိုင်လက်နက်များကိုပါ အဆင်သင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ တော်မိဂန်းနှစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန်ကပ်-ခြောက်ကပ်စီ၊ ကျည်ဆန်လေးရာစီ . ၃၀၃ရိုင်ဖယ်စစ်သုံးလက်နှစ်ဖက်နှင့် ကျည်ဆန်တစ်ရာ ငါးဆယ်စီတို့ကို တပ်ရင်း ထောက်ပံ့ရေးတာဝန်ခံ ဝိုလ်ကြီးကျော်စိန်သို့ ထုတ်ပေးထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်အမဲပစ်လက်နက်များ အခြေအနေတို့ကို သုံးသပ်ဝေဖန်လိုက်မိပြန်သည်။ ယခု-ခရီးစဉ်မှာ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် တောင်တက်ခရီးကြမ်းဖြစ်၍ အလွန်တရာ လေးလံသော အသုံးတော် ပစ္စည်းလက်နက်များယူဆောင်ရန် မသင့်ကြောင်းကို နှေးဦးစွာ သဘောပေါက်မိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမဲကြီး လက်နက်ကြီးများကို တကယ်စိစစ်ကာ နှေးချယ်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။

- ၄၇၀ နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန်အမာ ရှစ်ဆယ် ကျည်ဆန်အပျော့ ခုနှစ်ဆယ်။
- ၄၁၆ ရစ်ထိုမော်ဆာ မဂ္ဂလင်းရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန်အမာ တစ်ရာ အပျော့ ခုနှစ်ဆယ်ငါးတောင့်။
- ၃၇၅ မက်နစ် မော်ဆာမဂ္ဂလင်းရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်အမာ တစ်ရာနှင့် ကျည်ဆန်အပျော့ရှစ်ဆယ်။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

- ၁၂ ဘို့ အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်တစ်လက် ပြောင်းရှည် ၃၂ လက်မ ပြောင်းဝအကျယ် ကျည်စုထွက်ပေါက် (Choke) နှင့် ကျည်မကြီး-ခြောက်လုံး ကိုးလုံးကျည်ဆန် A,B,B, No. 1 No.4 ကျည်ဆန်နှစ်ရာ။

နှစ်လုံးတွဲမှန်ပြောင်းကြီး နှစ်လက်နှင့် ထိုမှန်ပြောင်းဝရှည် တစ်လက် စသည်တို့ကို အရန်သင့်လွယ် ကြီးသားရေအိတ်များနှင့် ယူဆောင်စေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အရေးအကြီးဆုံး ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့် သက္ကလပ်ခြေအိပ်ထူ တစ်စုံစီနှင့် ခူးဆစ်ထိရှည်သော သားရေ ဖိနပ်ရှည်များ အသစ်တစ်စုံစီကိုလည်း မှာယူကာ ရက်ပိုင်းအတွင်း အရန်သင့်ရှိစေရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရ၏။ အရန်သင့်မှာယူစေကာ-သားရေ ဖိနပ်ရှည်များ၏ ခွာလွှာနှင့် ဖနောင့်များတွင် သံစွန်သံစူးများ ခိုင်မာစွာ တပ်ဆင်ပြီး အင်မတန်ခိုင်ခန့်စွာ ခွာနှင့် အထက်မျက်နှာစာတို့ကို ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ ချုပ်နှောင်စေရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။ အကြောင်းမှာ ဆောင်တက်ခရီးကြမ်းနှင့် ခြေချော်၍ ကျရောက်မည့်ဘေးအန္တရာယ် တို့ကို ခြေလျင်မြဲမြဲစေရန် စစ်ဖိနပ်ရှည်ကြီး၏ ခွာလွှာအောက်မှ သံချွန်များ သံစွယ်များဖြင့် ကုပ်ခြစ်ကာ ခြေကုပ်မြဲစေရန် စီမံခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ခေါင်းစွပ် (သားမွေးကောင် အရေခွံများဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့်) များနှင့် နေကာမျက်မှန် အနက်ရောင်များတို့ကိုလည်း အရေးကြီး ရန်ကုန်စစ်ဌာနချုပ်နှင့် လက်ကျန်စတိုးဆိုင်ဟောင်းများမှ နားမနေ ရှာဖွေဝယ်ယူနိုင်ရန် အရာခံဝိုလ်တစ်ဦးနှင့်အဖွဲ့ကို ဈေးဝယ် ချွတ်လိုက်ရပြန်ပါသည်။

ခုနှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့၏ အရေးပေါ်စီစဉ်ချက်များ သည် ကုန်စင်စွာပြီးမြောက်ခဲ့ကြပေပြီတကား။ ကျွန်တော်အဖို့ ထိုအချိန်

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အခါကျမှပင် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချနိုင်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှ ခေတ္တ တာဝန်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များအတွက် ရုံးအုပ်ကြီးမောင်မြင့်ကိုအပ်ကာ သက်ဆိုင်ရာတပ်၌မူ ရုံးအဖွဲ့အရာရှိ အရာခံများကို ထိုနေ့ညနေတွင် ခေါ်ယူကာ တန်းစီစေပြီး၊ ကျွန်တော်မရှိခိုက်ပင် ခါတိုင်း အချိန်အခါ များထက် စည်းကမ်းသေဝပ်မှုရှိစေရန်နှင့် တပ်ရင်းလုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးကာ လုပ်ဆောင်ကြရန် မှာကြားသတိပေးခဲ့ပါသည်။

ကာနယ်ရာမဒါသည် သူတို့အဖွဲ့တွင် အသင့်ပါရှိလာသည့် ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် ရန်ကုန်ရှိ နိပုန်စစ်ဌာနချုပ်နှင့် နိပုန်လေတပ်သို့ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက် တစ်နေ့နံနက်တွင် မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ခရီး ထွက်နိုင်စေရန် စစ်ကားကြီးနှစ်စင်းနှင့် အရာရှိများအတွက် စလွန်းကား သုံးစင်းတို့ကို အဆင်သင့်ပြင်ကာ ဓာတ်ဆီအပြည့်ဖြည့်ခိုင်းလိုက်ရ ပေ၏။

ထိုနေ့ညချမ်းကာလတွင် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက ဦးဆောင် ကာ တန်းစီထားသော ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ပါလာကြသည့် မုဆိုး တစ်ပိုင်း-စစ်သားတစ်ပိုင်း ရဲဘော်သုံးလေးဦးတို့ကို ကျွန်တော်သည် သီးသန့်နေရာများတွင် တွေ့ဆုံကာ အဆုံးမှာကြားချက်များကို အသေး စိတ် မှာကြားလိုက်ရပေ၏။ ဂျပန်အရာရှိတပ်သားများနှင့် ရောနှော နေထိုင်ဖွဲ့စည်းကမ်းရှိစေရန်နှင့် အကင်းပါးပါး၊ နားပါးပါးနေထိုင်ကြရန် စိတ်ပေါင်းကိုယ်ခွာ နေထိုင်ကြရန် အချက်အလက်များ ဖြစ်ပေသည်။ တောင်တက်ခရီးစဉ်တွင် စခန်းချတိုင်း၊ စခန်းထွက်တိုင်း၊ မိမိအား ပေးအပ်သည့် မည်သည့်စစ်ပစ္စည်းလက်နက်-ဟူသရွေ့ မကျန်ရစ် ရအောင် အမြဲတမ်း သတိရှိရန်ဖြစ်သည်။ (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းလက်နက်

တစ်စုံတစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလျှင် တောင်ဆင်းတောင်တက် ခရီးကြမ်းက လည်း ဖြစ်ပြန်၊ မိမိတို့တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည့် နယ်စိမ်း ဒေသကလည်း ဖြစ်နေ၍ ပြန်လည်သွားရောက်၍ ယူငင်ရန် အခွင့် အရေး မရှိကြောင်းကို လေးနက်စွာ သတိပေးလိုက်ရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ညအိပ် စခန်းချသည့်အခါ၌ တတ်နိုင်လျှင် အလှည့်ကျ ကင်းချ၍ အိပ်ရန်နှင့်၊ အစားအသောက် အနေအထိုင် မှစ၍ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ရှိကြစေရန်၊ လက်နက်နှင့်လူ မည်သည့် အချိန်အခါမှ မကြုံကြရန် မှာကြားသတိပေးကာ တန်းဖြုတ်လိုက်ပြီး သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်လက်နက်နှင့် ပစ္စည်းများကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ထပ်မံ စစ်ဆေးခိုင်းလိုက်ကြပြန်ပါသည်။ ဤကား ခရီးမထွက်မီ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

* * *

လေယာဉ်နှင့် မယ်စပ်ခရီးသို့

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

စစ်သုံးလေယာဉ်ကြီးနှစ်စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ စစ်ကားများ ကို ပန်ကာကြီးများတစ်စီး ခုတ်မောင်းလှည့်လည်ရင်း မိတ္ထီလာလေယာဉ် ကွင်းစပ်မှာ တက်ကမ်းကြောင်းအစမှ အဆင်သင့်ကြိုလင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ စစ်ကားများပေါ်မှ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ဝိုင်းပန်း ရာမဒါ၏ စီမံချက်အရ စစ်လေယာဉ်ကြီးနှစ်စင်းပေါ်သို့ အရေးတကြီး သယ်ယူရန် လေယာဉ်ကွင်းစောင့် ဂျပန်စစ်သား တပ်စုတစ်စု စေခိုင်း

လိုက်သည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်၏ နောက်ပါရဲဘော်တစ်စုသည် သူတို့တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး လေယာဉ်စီးနင်းကြရမည်ဖြစ်၍ အတော်ကလေး စိတ်ကူးယဉ်နေပုံ တွေ့ရ၏။ တပ်ကြပ်မောင်ပုကို ထားဝယ်သန်းထွန်းက မထိတထီနှင့် နောက်ပြောင်လျက် ရှိနေတော့၏။

“အရေးထဲမှာကွာ . . . ဒို့ဗိုလ်မှူးကြီးက ခရီးထွက်ဖို့ကိစ္စက ကြုံနေရသေးတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ဆောင်းကလဲ ကုန်လုနေပြီမို့ တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးအဖို့ ဘယ်လောက်ကြေကွဲနေရှာမလဲပဲ . . . မောင်နုရေ”

အဓိပ္ပာယ်မှာ မောင်ပုသည် သူတို့အချင်းချင်း တပ်နားရွာ တစ်ရွာက အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆောင်းအမိ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ရန် ကြုံရွယ်ပြောဆိုချက်ကို ဓာတ်သိ။ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက အချက်ဖော်ကာ နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

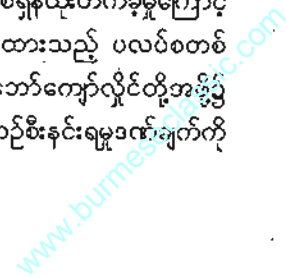
“အေးကွာ . . . ငါလဲပဲ ငါ့အမျိုးသမီးကို ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရင်း နယ်ခြားရောက်မှ ရေခဲတုံးတစ်တုံးကို မိရာလေယာဉ်နှင့် ချစ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်မယ်လို့ မှာခဲ့ရသေးတယ်။ သွားကာနီး မောင်ကြီးရယ်တဲ့ မှာခဲ့မယ်၊ တိုက်ပေါ်ကို လူမတတ်စေနဲ့ ကလေးထွက်တတ်တယ်လို့ မှာခဲ့ရသေးတယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ပု . . . မင်းကရော ဘာမှာခဲ့သေးသလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးမောင်နုသည် မောင်ပုကို ဆက်လက်၍ ကျီစယ်လိုက်သည်တွင် မောင်ပုခမျာ မချီတင်ကရယ်မောရင်း . . .

“မင်းတို့နှစ်ယောက်တော့လားကွာ၊ နောက်စရာ ရှားရအောင် အချင်းချင်း ဖက်ပြန်နေပြန်တယ်။ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်မှ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကန်ချပြီး ကျားစားကျွေးရမယ်ဟေ့”

ရဲဘော်များကား ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာတွေကို မေ့လျော့ကာ ငယ်ရွယ်သူပီပီ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ပျော်ရွှင်ပုံနေကို ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခဆူဇူကီးတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အမှတ်မထင် တွေ့မြင်နေရပါတော့သည်။

မကြာမီ မေဂျာတစ်ဦးသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ရာမဒါဆီသို့ လာရောက်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ္စည်းကိရိယာအားလုံး လေယာဉ်နှစ်စင်းပေါ်သို့ တင်ဆောင်ပြီးကြောင်း သတင်းပို့လာပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတစ်စုသည် လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ နေရာယူလိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ ရဲဘော်များက ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်း သီးသန့်ထိုင်ခုံများတွင် နေရာယူကာ အရေးပေါ်ခဲပတ်ပြားကြီးတွေကို လေယာဉ်မှူးကပွတ်နံ့၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ပတ်ဆင်ကာ အဆင်သင့် နေထိုင်လိုက်ကြသည်တွင် ကာနယ်ရာမဒါက လေယာဉ်မှူးကို အားလုံးပြီးစီးကြောင်း အချက်ပြလိုက်ရာ မကြာခင် တာလတွင် လေယာဉ်ကြီးသည် ပြေးလမ်းကြောင်းမှ ခပ်မှန်မှန် ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး အရှိန်ရသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ကောင်းကင်သို့ထိုး၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တက်လိုက်တော့၏။ နောက် လေယာဉ်တစ်စင်းကလည်း မြေပြင်တွင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရန် ပြေးထွက်နေကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် မှန်ပေါက်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် သွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ လေယာဉ်မှူး၏ တစ်ရှိန်ထိုးတက်ခဲ့မှုကြောင့် မောင်နုသည် ပျို့အန်ကာ အရန်သင့်ဆောင်ထားသည့် ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲတွင် အန်နေခြင်းကို တွေ့ရပြီ။ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့အဖို့ပွဲအုတ်လုံးကို အတင်းမိုတ်ကာ မချိမဆန့် လေယာဉ်စီးနင်းရမှုဒဏ်ချက်ကို ခေါ်လွှင့်နေစေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ခုနတုန်းက မင်းတို့ပြောသလို နောက်ကြ ပြောင်ကြပါဦးလား၊ ဘယ်နယ်လဲ . . . ဘယ်နယ် ငပု . . .”

ကျွန်တော်က နောက်သို့လှည့်ကာ တအားကျယ်ကျယ် အော်ကာ ပြောလိုက်ရာ မောင်ပုသည် မချိပြီးပြူးကာ ခေါင်းကို ယိမ်းထိုး ရင်း ထားဝယ်သန်းထွန်းကို အပြစ်တင်နေပါတော့သည်။

လေယာဉ်ကြီးအား ခပ်မြင့်မြင့်မှ တဟုန်တည်း ပျံသန်းနေ သဖြင့် အတော်ငြိမ်ဝပ်ကာ အခြေအနေ မှန်လာတော့သည်တွင် ရဲဘော် လေးဦးသည် အနည်းငယ် နေသားထိုင်သား ကျလာသဖြင့် ရယ်ဖော် ပြုံးဖော် ရလာကြပြန်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလာသည့် လေယာဉ် ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်လက်နက်များ၊ မှန်ပြောင်းများ၊ အနွေးထည် အဝတ်အစားများနှင့် အရေးကြီးသော တောင်တက် ကိရိယာများ သားရေဖိနပ်များနှင့်တကွ အမဲကြီးပစ် သေနတ်လေးလက် တို့ကို လေယာဉ်ပျံ၏ နောက်ပိုင်းတွင် သေတ္တာများဖြင့် အစီအရိထည့် ကာ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

သုံးနာရီကျော်ကျော် ပျံသန်းခဲ့သည့်နောက်တွင် မြစ်ကြီးနား လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသက်တော့မည့်အကြောင်းကို လေယာဉ်မှူးက အချက်ပြကာ ကြိုတင်၍ အကြောင်းကြားလိုက်သည်ကြောင့် အမှတ် မထင် လေယာဉ်အောက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပထမဦးစွာ ဝေဆိုင် နေသော နှင်းမှုန်နှင့် တောင်ခိုးများကိုသာတွေ့ရပြီး ထိုအလွှာများ အောက်မှ ထူထပ်ကာ မတ်စောက်နေသည့် တောင်ရိုးတောင်တန်း များကို တစ်ဆက်တည်း တွေ့နိုင်ပါတော့သည်။ တစ်ခဏအတွင်း၌ လေယာဉ်သည် အောက်သို့နိမ့်၍ ဆင်းခဲ့ပြီး သုံးလေးပတ် လှည့်ကာ ဝဲကာနှင့် လုပ်လိုက်ပြီး အဆုံး၌ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုထဲသို့ ထိုး၍ဝဲလိုက်

တော့၏။ မကြာမီ လေယာဉ်ကြီးနှင့်မြေကြီး၏ ရုတ်တရက် ထိတွေ့မှု ကြောင့် အနည်းငယ် အပေါ်သို့ ခုန်၍ဆောင့်ကာ တက်သွားပြီး၊ ချက်ချင်းပင်ပြန်၍ နေမြဲတိုင်း ငြိမ်ကျသွားကာ ပြေးလမ်းအတိုင်း လေယာဉ်ပျံကြီးကား ပြေးလျက်၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြုလုပ်ထားသည့် လေယာဉ်ရုံးအနီး၌ထိုး၍ စက်ကို ရပ်တန့်လိုက် ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ မိတ္တီလာလေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်ခါစ အချိန်အခါက အင်မတန် ပူအိုက်ခဲ့သလောက် ယခု မြစ်ကြီးနားလေယာဉ်ကွင်း၌ ဆိုက်ကပ်နေစဉ်တွင် ကျောထဲက စိမ့်တက် လာအောင် အေးချမ်းမှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားလိုက်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် တပျာကယာ အရန်သင့်ဆောင်ယူခဲ့သော အနွေးထည် များကို ဆွဲဝင်ကာ ထပ်၍ဝတ်ဆင်လိုက်ရင်း . . .

“ဘယ်နယ်လဲ . . . ဗိုလ်မှူးကြီးရာမဒါ၊ ကျုပ်တို့ မြစ်ကြီးနား နှာ ဆင်းကြမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လဲ လေယာဉ်မှူးကို လှမ်းမေးနေပါ တယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ လေယာဉ်မှူးက သူတို့မြစ်ကြီးနားမှာ ခဏ ဆင်းဖို့ ဝိုင်ယာလက်နဲ့ လှမ်းပြောလို့ ဆင်းခဲ့ကြောင်းသာ အဖြေရ ခါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေကြသည်တွင် လေယာဉ်နောက်ပိုင်း နံခါးဝတွင် ဧမဂျာတစ်ဦးသည် တက်ရောက်လာပြီး အလေးပြုကာ အာနယ်ရာမဒါကို ဂျပန်ဘာသာနှင့် အရေးတကြီး အစီရင်ခံလိုက် သည်။ ကျွန်တော်နားလည်သမျှသည် မြစ်ကြီးနားတွင် ဝေတ္တရပ်နား ခရီးနယ်ခြားဝေသတွင် အကြမ်းဆောက်လုပ်ထားသည့် လေယာဉ်

ကွင်းပေါ်၌ နှင်းလွှာနှင့်တောင်ခိုများ၏ ထူထပ်မှုကြောင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်၍ ထိုလေယာဉ်ကွင်းတာဝန်ခံမှ နောက်ထပ် ဝိုင်ယာလက် အကြောင်းကြားချက်ရမှ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်နှစ်စင်း ဆက်လက် ခရီးထွက်ရန်ရှိကြောင်း အစီရင်ခံခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဆက်လက်၍ နောက်ထပ် နယ်ခြားစခန်းမှ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို စောင့်နေရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အညောင်းပြေအဖြစ်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ဆင်းခဲ့ပြီး မြစ်ကြီးနားမြို့၏အခြေအနေကို ဆင်း၍ အကဲခတ်ကာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ တောင်များကား မျှော်လေတိုင်း ကာဆီး လျက် ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်း လွမ်းဖွယ်ရာ ရှုမျှော်ခင်းမျိုးကို ဖန်တီးနေ သကဲ့သို့ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ လေယာဉ်ကွင်းထဲ၌ ဂျပန်လေတပ်သား များမှအပ အခြားအရပ်သားများ လုံးဝသွားလာခွင့် မပြုခဲ့သည်ကြောင့် ကချင်အမျိုးသားများကို မတွေ့ခဲ့ရပေ။

ကာနယ်ရာမဒါသည် လာရောက်သတင်းပို့သော မေဂျာကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဝင်လာရင်း . . .

“အခြေအနေကတော့ ကျွန်တော်တို့စီစဉ်သလို မဖြစ်ချင်ဘဲ အတော်ခွကျနေပြီ-ခင်ဗျာ။ အလကား ကချင်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ နိပ္ပန် စစ်တပ်တွေကို ကောင်းကောင်း မကူညီချင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်သလောက် ကူလီတွေ မရဘူး။ ပြီးတော့ တချို့-ကချင်တွေက ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်ကို ကြိုတင်ပြောမှ လိုက်ပို့မယ်လို့ အတင်းအကျပ် ခံနေကြတယ် . . . ဝိုင်လ်မူးကြီး”

ကျွန်တော်သည် ကာနယ်ရာမဒါ၏ အကြောင်းကြားချက်ကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေမိ၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် ပါရှိခဲ့သည့် ပစ္စည်း

ကိရိယာများကို ကူလီအထမ်းတွေထက် လားများနှင့် သယ်ယူရလျှင် ပိုမို၍ ခရီးရောက်မည့်အရေးကို စဉ်းစားမိတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကာနယ် ရာမဒါတို့ လှမ်း၍ . . .

“လူတွေကို ပစ္စည်းအသယ်ခိုင်းတာထက် တိရစ္ဆာန်လားတွေ ကို များများအသုံးပြုရတာ ပိုပြီးကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကာနယ်ရာမဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် လူတွေထက် လားတွေက ပစ္စည်းအလေးချိန်ပိုပြီး သယ်ယူနိုင်ကြသလောက် လူကူလီတွေအတွက် ရိက္ခာပြဿနာ ပေါ် စရာ မရှိဘူး။ ဥပမာ-ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆန်တစ်အိတ်လုံလောက် ရင် ကူလီတွေအတွက် နောက်ထပ်နှစ်အိတ်ရှိမှ ရိက္ခာပြဿနာ ရှင်းနိုင် လိမ့်မယ်”

ကာနယ်ရာမဒါနှင့် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်ကာ၊ စဉ်းစားနေကြပြန်၏။ ထို့နောက်မှ ကာနယ် ရာမဒါသည် . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောတာ အင်မတန် ကောင်းမွန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ကချင်တွေကို သုံးချင်သလောက် လားကို တာဝန်ယူမယ့် တရုတ်တွေကို မယုံချင်လို့ပါ-ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ထိုမှ ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိတော့၏။ သူတို့သည် အဓိကရန်သူ တရုတ်ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိသဖြင့် တရုတ်နှင့် ပတ်သက်လာခဲ့လျှင် လားတရုတ်တွေကိုပင် အနားအကပ် မခံချင်အောင် ရှိကြောင်းကို သိရှိရပါတော့သည်။

“ဒါကတော့ ဝိုင်လ်မူးကြီး ရာမဒါ တရုတ်တိုင်းလဲ ချန်ကေရှိတ် လူချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ တရုတ်တွေဟာ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတာ ချန်ကေရှိတ်အစိုးရမှန်းတောင် မသိကြဘူး။ နိုင်ငံရေးခရာ၊ မျိုးချစ်

စိတ်ဓာတ်ရော ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။ သဘောမပေါက်ကြတဲ့ တရုတ်တွေ အများကြီး ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြံပေးတာက ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ပါပဲ။ ကူလီအတွက် မိကျာပြဿနာနဲ့ ကချင်အမျိုးသားတွေကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် သူတို့ သဘောမတူဘဲ အတင်းအသုံးပြုစေခိုင်းရင် နောင်ပြဿနာပေါ်လာမှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်တော်က လားတရုတ်တွေနဲ့ လားတွေ အသုံးပြုဖို့ အကြံပေးတာပါပဲ။”

ကာနယ်ရာမဒါသည် ကျွန်တော်တင်ပြချက်မှာ အင်မတန် ခိုင်လုံနေသည်ကြောင့် အလေးအနက် စဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“နယ်စပ်ရောက်တဲ့အခါ လမ်းအဖြစ်ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အခြေအနေကိုမြဲပြီး စီစဉ်ကြရအောင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . မှန်ပါတယ်။ တရုတ်တွေဟာ အင်မတန် ခေတ်နောက်ကျတယ်ဆိုတာ”

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေး၍ ကောင်းတုန်းကာလပင် လေယာဉ်ရုံးထဲမှ လက်ဖက်တစ်ဦးက အပြေးထွက်လာပြီး၊ မေဂျာလုပ်သူကို အလေးပြုကာ သတင်းပို့လိုက်ရာ မေဂျာသည် ကာနယ်ရာမဒါဆီသို့ အလေးပြုကာ . . .

“လေယာဉ်ယုံ ရှေ့တက်နိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့နဲ့အတူ လိုက်ပါလာမယ်-ခင်ဗျ”

သတင်းပို့လိုက်ရာ . . .

ပါမောက္ခနှစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် ဝမ်းမြောက်သွားသော အသံကြီးများဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ကျုပ်တို့နာမည်ကျော်မယ့် အလုပ်တွေ၊ တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရဖို့ နီးလာပြီဗျ”

ကြွေးကြော်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။

တမန်တော်တို့ ပထမလေယာဉ်ပင် စတင်ကာ နယ်စပ်ဒေသဆီသို့ ပျံသန်းဦးဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခု ခရီးစဉ်ကို တောင်၍ လေယာဉ်ပျံထွက်ကတည်းက မှတ်နိုင်သလောက် မှတ်သားလေ့လာလိုက်သည်။ ပူတာအိုမြို့ဆီသို့ တန်း၍ပျံသန်းပြီး ရောဝတီမြို့ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်အတိုင်း လေယာဉ်ပျံသန်းသည့် လမ်းကြောင်းကို အချိန်ပြန်ပြန်နှင့် မပျံသန်းတော့ဘဲ ခပ်မှန်မှန် ပျံသန်းနေကြောင်းကိုပါ လေ့လာမိ၏။ မကြာခဏပင် လေယာဉ်ကို နှင်းလွှာနှင့်တောင်မိုးများ ဆီမှ ဆီးနှင်းငွေ့များသည် ဖုံးလွှမ်းကာ မီးခိုးဖြူဖြူထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဘစ်စု ဖြတ်သန်းနေရသည်နှင့် တူလှပေ၏။

နှစ်နာရီနီးပါး ပျံသန်းခဲ့ရသည့်နောက်တွင် ကချင်ပြည်၏ မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံး လေယာဉ်ကွင်းကလေးရှိရာ ပူတာအိုမြို့ဆီသို့ လေယာဉ်သည် ဝဲနိမ့်ကာ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့သည်။ အင်မတန် အေးမြသောလေထုနှင့် နက်ရှိုင်းနေသော တောင်အောက်ဒေသ၏ အခြေအနေများက ကျွန်တော်တို့အား ရုတ်တရက် ဆီးကြိုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

လေယာဉ်တွင်းကား တကယ်ပင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆင်းနိုင်၊ မြိုင်ရုံတမယ်အဖြစ်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောက်လုပ်ထားသော လေယာဉ်တွင်းသစ်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေ၏။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ဆင်းကာ ပူတာအိုမြို့၏ ဘစ်စုကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက်လှမ်းကာ လေ့လာလိုက်မိသည်။ မြို့နေလူများထက် ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ အင်အားကြီးမားစွာ တပ်စခန်းချထားသည်အဖြစ်ကို တွေ့ရပေ၏။ အိမ်ခြေရာခြေမှာ အင်မတန်

ကျဲပြီး တောင်ကုန်း၊ တောင်စောင်းများကို တစ်ရစ်စီ၊ တစ်ထစ်စီ ပြုလုပ်ထားသည့် တောင်ယာများနှင့် လယ်ကွင်းများကို ခပ်ဝေးဝေး အရပ်ဆီမှ လှပစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် နောက်ခံနယ်ပယ် အခြေအနေတို့ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်အခါတွင် ပျော်၍မဆုံးတော့သည့် တောင်တန်းကြီးများကို အထပ်ထပ်တွေ့ရပြီး၊ တချို့ တောင်ထွတ်များထိပ်၌ ဆီးနှင့်ခဲများကို ခပ်ရှေးရှေး တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ အချမ်းကလည်း ရက်စက်လှပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အသားတွေ၊ အရေတွေပင် စက္ကူပါးကလေးတွေအဖြစ်နှင့် သဘောထားသည့်ပမာ မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးသော၊ လေ၏ နှိပ်စက်ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျကျနနကြီး ခံစားနေရပေ၏။

လေယာဉ်ပေါ်တုန်းက လေယာဉ်မှူးထက် ဦးအောင်ဆင်းပြီ မြေပေါ်ရောက်တော့ . . .

“အနိုးထဲက ခိုက်လာအောင် ချမ်းနေပြီ၊ ဘယ်လို တိုင်းပြည်လဲ ကွာ ထားဝယ်”

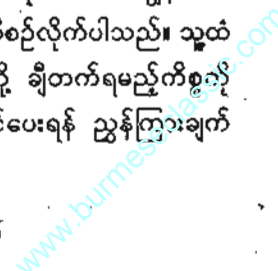
တက်ကြပ်မောင်ပုသည် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းကို အရေးတကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“တစ်မြို့လုံး ဂျပန်စစ်သားတွေချည်းပါလား၊ မောင်နုရေ . . . တို့တွေမြင်တဲ့ ကချင်တွေလဲ မတွေ့မမြင်ရသေးပါကလားကွာ”

တပ်ကြပ်ကြီးမောင်နုသည် ဂျပန်စစ်သားများကို ကြည့်ကာ မြို့၏ လက်ရှိအခြေအနေကို သုံးသပ်နေပြန်သည်။ မကြာမီ စစ်ကားကြီး သုံးစင်းနှင့် ဆလွန်းကား နှစ်စီးတို့သည် လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ မောင်းနှင်လာပြီး မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကာနယ်သည် အရေးတကြီးနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုကာ၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ပေါ်တွင် တင်ကာ၊ ကျွန်တော်တို့လူကြီးပိုင်းက ဆလွန်းကားနှစ်စင်း ပေါ်တွင် တက်ရောက်၍ မြို့တွင်းသီးသန့်ဂေဟာတစ်ခုဆီသို့ မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းများမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မောက်လုပ်ထားပြီး၊ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းနေသလောက် တစ်မြို့လုံး အနိမ့်အမြင့်စသည့် မြေမျက်နှာပြင် မညီညွတ်မှုကို တွေ့နေရပေ၏။ ပူတာအိုမြို့သည် ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်မှ မီးရထားပေါ်က တောဘူတာကလေးနှင့်သာ တူလှပေ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ပလိုင်များလွယ်သိုင်းကာ ဓလေ့ဘာသာ၏ယဉ်ကျေးမှုကို အရှင်းသာပေါ်နေသော ဂျင်းဖော့လားအူလီဇူး စသည့် တောင်ပေါ်မိတ်ဆွေများကိုတွေ့ရပေ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အလံနီကလေးတွေ တပ်ဆင်ထားသည့် ဆလွန်းကားနှစ်စီးနှင့် စစ်ကားကြီးများကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေကြပေ၏။ အကြောင်းမှာ ပူတာအိုမြို့တွင် မော်တော်ယာဉ်-ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့အသုံးပြုသည့် ကားလေးငါးစီးသာလျှင် အင်မတန်ခက်ခဲလှသော တောင်ပေါ်ခရီးလမ်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြို့တွင်းသို့ အရောက်ယူဆောင်လာသော ပထမဦးဆုံးအဖို့ ပူတာအိုမြို့အတွက် မော်တော်ယာဉ်များ ဖြစ်ရသောကြောင့်တည်း။

မြို့ခံ၊ မြို့နယ်တပ်မှူးသည် ရောက်မဆိုက်ခင်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်အခြေအနေကို အရေးတကြီး စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ သူထံသို့လည်း နိပုန်စစ်ဌာနချုပ်မှ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရမည့်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ဦးစားပေး၍ မဖြစ်မနေလုပ်ကိုင်ပေးရန် ညွှန်ကြားချက် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိလာလေ၏။

“ရာသီဥတုကတော့ ခရီးထွက်လို့ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ရိက္ခာ တင်ဖို့ ပြင်ဆင်မှုတွေကတော့ ပြီးသလောက်ပါပဲ-ခင်ဗျ”

စတင်ကာ သတင်းပို့လိုက်ရာ . . .

ကာနယ်ရာမဒါသည် အရေးတကြီးထ၍ . . .

“လမ်းပြ ကောင်းကောင်းရဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကာနယ် ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ၊ လမ်းပြလေးငါးဦးထက် မနည်းစေချင်ဘူး”

ဤတွင် မြို့နယ်တပ်မှူးသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ဒီကိစ္စကို ဆက်လက် အစီရင်ခံမလို့ ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီနယ်က နယ်အုပ်၊ တောင်အုပ်တွေဟာ ဘာကြောင့် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နိပုန်တပ်မတော်ကို သိပ်ပြီးလေးလေးစားစား ကူညီချင်ပုံ မရဘူးခင်ဗျာ၊ လမ်းပြတွေကို သူတို့ဆီမှာ ရှာရုံမကဘူး၊ ပစ္စည်းသယ်ပို့ရေးအတွက် ကူလီတွေတောင်းတာ သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့ရက်မှာ ကူလီမပေးနိုင်တာနဲ့ တောအုပ်တွေကို စုပြီး ဖမ်းထားတယ်”

လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေကို သူသည် ပွင့်လင်းစွာ တင်ပြလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်တပ်များ၏ မဟာအမှားကြီးကို တစ်ချက်တည်းပင် စတင်ကာ တွေ့နေရတော့သည်။ နယ်အုပ်၊ တောင်အုပ်ခေါ်ကာ ကချင်အမျိုးသားတို့၏ ဒုဝါဆလံဝါတို့သည် ကချင်လူထုအပေါ်၌ အင်မတန်ဩဇာရှိကြသော အကြီးအကဲခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသလို သူတို့၏အမိန့်ဩဇာကို ကချင်အမျိုးသားများက မြေဝယ်မကျ နားထောင်လေ့ရှိကြပေသည်။ သူတို့၏ အကြီးအကဲတွေ၏

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

သဘောတူညီချက်မရဘဲ၊ အထက်ကနေပြီး ဂျပန်စစ်တပ်က အတင်းအဓမ္မနည်းသုံးကာ အကြီးအကဲများကို ဖမ်းဆီးညှဉ်းပန်း၍ မိမိတို့လိုရာ လုပ်ဆောင်စေရန် စေခိုင်းခြင်းမှာ ကြာလေခက်လေ ပြဿနာစုံပေါ်လေအောင် စီမံစေသည့် အဓမ္မနည်းမျိုးသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်သည် မနေသာတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့၏ လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်ခရီးကြောင်းကို အထိအခိုက်၊ အနှောင့်အယှက် မရှိစေရန်အတွက် . . .

“ဖမ်းထားတဲ့ ဒုဝါဆလံဝါတွေနဲ့ရော ဒီနယ်စစ်တပ်တိုက်မှာ ဩဇာရှိတဲ့လူကြီးပိုင်းတွေနဲ့ပါ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဆုံခွင့်ပြုစေချင်တယ်။ သူတို့အတွင်းရေးကိစ္စ အခက်အခဲတွေကို နှိုက်ယူကြည့်ရရင် သူတို့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်ကို မကူညီချင်တာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်၏တင်ပြချက်ကို ကာနယ်ရာမဒါက ထောက်ခံလိုက်ရာ . . .

မြို့နယ်တပ်မှူးသည် ချက်ချင်းပင် သဘောတူကာ၊ သူ၏ လက်အောက်ငယ်သား အရာရှိများကို အမိန့်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပြီး၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လမ်းပြကောင်းတွေမပါဘဲ ခရီးသွားဖို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ရေးအတွက် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်နိုင်ရန်အတွက် ပွင့်လင်းစွာ တင်ပြ၍ ကာနယ်ရာမဒါသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရပေသည်။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မကြာမီ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှောက်တွင် ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချထားသော ဒုဝါဆလံဝါများနှင့်တကွ ပြင်ပမှ နယ်စပ် ဒေသဆိုင်ရာ ဒုဝါဆလံဝါများကို တစ်စုတဝေး ရောက်ရှိလာကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် တစ်ဦးချင်းလိုက်လံ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ရင်းနှီးမှုဖြင့် မိတ်ဖြစ်ဆွဲဖြစ် လမ်းစဉ်အတိုင်း ချဉ်းကပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဂျင်းဖောဘာသာပြန် တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ဘာသာပြန်ကာ ဆွေးနွေးတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခပေးခြင်းကို မလိုလား ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အထက်တာဝန်ခံနှင့် စစ်ဌာနချုပ်မှ ပေးအပ်သော အမိန့်အတိုင်း ကျရောက်မည့်တာဝန်ကို ကျေပျော်အောင် မည့်သည့် နည်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာ နယ်တာဝန်ခံများအနေဖြင့် တတ်နိုင်သော အကူအညီများပေးကြ ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။ မေတ္တာရပ်ခံသက်သက် အကူအညီ မတောင်းပါ။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အခကြေးငွေများပေးခြင်း၊ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုက်သင့်သည့်လျော်ကြေး အသက်ပိုးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရပေသည်။

နယ်စပ်ဒေသမှ ဒုဝါဆလံဝါများသည် ခေါင်းချင်းရိုက်မိခမန်း အရေးတကြီး တိုင်ပင်လိုက်ကြပါသည်။ ၁၃တို့၏တိုင်ပင်ချက်ကို ကချင် ဘာသာ မတတ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော် နားမလည်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်နှင့် တင်ပြချက်စည်းကမ်းများအတွက် များစွာ စိတ်ညစ်လာကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် ရိပ်မိနိုင်ပေပြီ။

ထို့နောက် ပြောရဲဆဲရဲချိပုံရသော ဒုဝါတစ်ဦးက ထ၍ . . .

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အစကနဦးက ဝိုလ်မှူးကြီးရှင်းပြသလို ရှင်းပြခဲ့လျှင် ဤမျှ လောက် ပြဿနာပေါ်စရာမရှိပါ။ ခက်ခဲစရာအကြောင်းမရှိပါ။ မည်သို့မျှ ရှင်းလင်းဆွေးနွေးခြင်း မရှိဘဲ၊ မိမိတို့အမိန့်ပေးကာ ခိုင်းတာလုပ်မလား လို့ မေးပြီး၊ မိမိတို့အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မစဉ်းစား အဖြေမပေးခင်ပင် သက်ဆိုင်ရာ နိပုန်အာဏာပိုင်များက ဖမ်းဆီးခံရနိုင်လောက်သည် ကြောင့် မိမိတို့လက်အောက်ငယ်သားများကပင် ကြောက်ရွံ့ကာ ဝေးရာ အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားခဲ့ကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤသို့ ကျေကျေ နပ်နပ် ဆွေးနွေးခွင့်ရပြီး ဖြစ်သည်အတိုင်း မိမိတို့နယ်ထဲမှ နယ်စပ် ဒေသတစ်လျှောက်၌ ကျွမ်းကျင်သောလမ်းပြများကို ရှာဖွေပေးပါမည်။ ၎င်းတို့၏ စရိတ်စကအတွက် အင်္ဂလိပ်ကျပ်ငွေဖြင့် ပေးဆပ်ရန် ကြိုတင် ၍ ဝေပေးရန်လိုကြောင်းကို တင်ပြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း လမ်းပြသွားမဟုတ်၊ အထမ်းအပိုးကိစ္စ အတွက် ကူညီရမည့် အလုပ်သမားများလည်း အလိုရှိကြောင်း တောင်းပန်ရာ ဒုဝါများက ယခုအချိန်အခါ၌ တောင်ယာများ၌ ဝမ်းစာ အတွက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများ အရေးကြီးနေသည့်အတွက် အကူအညီ များ ထိရောက်စွာ မပေးနိုင်ကြောင်းကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လမ်းပြများကိုသာ အမြန်ဆုံးရက်ပိုင်းအတွင်း ပို့ပေးရန်၊ လိုအပ်သော အင်္ဂလိပ်ဒင်္ဂါးများ တို့ အဖိုးအခအဖြစ် ကြိုတင်၍ ပေးခဲ့မည်။ အကယ်၍ သက်ဆိုင်ရာ ဒုဝါများဖြစ်ကြသော လမ်းပြက ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပါလျှင် ၎င်းဒုဝါက အာဝန်ယူရန်ရှိကြောင်းကို ပြောကြားသတိပေးကာ လမ်းပြများအတွက် အခကြေးငွေများကို မဆိုင်းမတွ ထုတ်ပေးကာ၊ သက်ဆိုင်ရာ ဒုဝါများ

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

လက်မှတ်ထိုးကာ မိမိတို့တာဝန်ခံယူမည့် လမ်းပြများအတွက် စရိတ်များ ထုတ်ယူစေပါသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းခဲ့သလို ဂျပန်များအဖို့ သက်သက်သာသာနှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေရယူနိုင်သော လားတရုတ်နှင့် လားများကို ပူတာအိုတစ်ဦးကမှ လိုသလောက်မှာယူကာ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်မည့် လား-အကောင်ဦးရေနှင့် တောင့်တင်းသော စိတ်ချရမည့် လားအုပ်ကို ရွေးချယ်ရန်သာ ကျန်ရှိတော့၏။

လိုအပ်သည့်ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးအနွေးထည်ပစ္စည်းများကလည်း အားလုံးအသင့်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဝူဝါများ၏ ကတိတည်ကြည်စွာဖြင့် ပို့အပ်လာကြသည့် လမ်းပြများကို ရွေးချယ်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတစ်လျှောက်၌ ကျွမ်းကျင်ရောက်ရှိနေသော လမ်းပြများနှင့် သန်မာသောလမ်းပြများကို ရွေးချယ်ထုတ်ယူလိုက်ရာ စုစုပေါင်းလမ်းပြသုံးဆယ်အနက် ခုနှစ်ဦးသာ အသားတင်အဖြစ် တောတောင်အနှံ့အပြန့် ကျွမ်းကျင်ကြသော သန်မာသော ယုံကြည်စိတ်ချရပုံ ပေါ်ပေါက်သလောက် သတ္တိရှိပုံရသည့် လိဇူးလူကြီးလေးဦးနှင့် ဂျင်းဖောလူမျိုး သုံးဦးတို့ကို နောက်ဆုံးပိတ် စာရင်းပိတ်တာ ကျွန်တော်တို့ချီတက်ရမည့် ခရီးစဉ်ကြီးအတွက် မျက်လုံး၊ နားများအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ရွေးချယ်လိုက်ရပေ၏။

နှင်းဓမ္မဓမ္မနှင့် အဒ္ဓကုယံထွေးသော လမ်းပေါ်ငယ်

ကိုက်-တစ်ရာကျော်ထက် ရှေ့ခရီးစဉ်ကို မမျှော်မှန်း မဖြစ်နိုင်သော ခရီးလမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် သတိကြီးစွာနှင့် ခြေလျင်တက်ခဲ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်တို့သာမက လမ်းပြလုပ်သူ-ခုနှစ်ဦးနှင့် လားတရုတ်များအားလုံး၌ လုံလောက်သော အနွေးထည်ခေါင်းဆောင်းများ အပြင် ခြေတစ်ဖက်ဆီ၌ ခူးဆစ်ထိအောင် ရှည်သော၊ တောင်တက်သွားရေဖိနပ်ရှည်ကြီးများကို စီးနင်းကာ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေ၏။ မြေပြင်တစ်လျှောက်၌ ဖြူဖွေးနေသော နှင်းခဲပြင်မှအပ အခြားမြေရောင်စစ်စစ် အနက်၊ အဝါ၊ ဟူ၍ မတွေ့ရတော့ပြီ။ တောင်ကမ်းအခြေအနေကလည်း အင်မတန်ကြီးမားနက်ရှိုင်းနေပါတော့သည်။ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးများ၏ အပေါ်ရံ၌လည်း နှင်းခဲများသည် တွဲလွဲစင်ကာ နက်ရှိုင်းလျက် အိပ်ငိုက်နေကြသော ယူဆီကြီးများနှင့်သာ တူလှသည့် သစ်ပင်ကြီးများ၏ သဏ္ဍာန် ကျွန်တော်သည် စာပေဆန်ဆန် တင်ပြလာမိ၏။ နှင်းခဲထဲ၌ သွားလာရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့မြေပြင်ရှိ ချောင်းခုံထဲ၌ သွားလာရသည်နှင့် တူလှပေ၏။ အကြောင်းမှာ ခရီးမတွင်ဘဲ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် သဲကျွန်းနေသလို နှင်းခဲအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခရီးမတွင်လှချေ။

ထင်ရှားသော နှင်းခဲပြင်ပေါ်၌မူကား ကြီးမားလှသော သားသောင်ခြေရာများကို စတင်ကာ တွေ့ရှိရပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ အမဲရိုလျှင် အချက်ပိုင်ပိုင်အသုံးပြုရန် အသင့်ရှိပေ၏။ ခရစ်ပြင်အပြင် ပြောင်များနှင့် ရောမခြေရာကွက်ကြီးတိုင် ကျားများသာ ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ချို့တစ်ချို့တွင် လူ့ခြေရာနှင့် ရုတ်တရက်တူညီစေသည် ထင်မှတ် စေသည် ဝက်ဝံခြေရာများကိုလည်း ရောနှောကာ တွေ့ရှိလိုက်ရပေ၏။

ပါမောက္ခဆူလူးကီးအဖို့၌ သူ့အင်မတန်တွေ့မြင်လိုသော စုံစမ်း လိုသော ရေခဲပြင်ဒေသမှ သားကောင်များကို တွေ့ရနိုးနိုးဖြင့် မှန်ပြောင်း ကြီးကို လည်ပင်း၌လွယ်ကာ၊ မချနိုင်အောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကြည့်ရှုရာဖွေ နေပါသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ . . . ဝိုလ်ဟူးကြီး၊ ဘာကောင်မှ မတွေ့မမြင်ရပါ ကလား။ ကျုပ်တို့ လာခဲ့ရကူးနပ်ပါစေဗျား၊ ခုလို ဘာတစ်ကောင်မှ မတွေ့ရတော့ စိတ်တောင်မကောင်းတော့ဘူး။”

“တွေ့ရပါလိမ့်မယ် ပါမောက္ခကြီး၊ ခုအချိန်ဟာ သားကောင် တွေရဲ့ အစာစားပြီး ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ ပြန်အိပ်ချိန်ဖြစ်နေတယ်။”

ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး ဖြေကြား လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ အကြမ်းခံလက်ပတ်နာရီမှာ နံနက် ဆယ်နာရီ ထိုးနေကြောင်းကို ညွှန်ပြနေသောကြောင့်တည်း။ သားကောင်များသည် အများအားဖြင့် “ညကောင်” များသာဖြစ်ပြီး၊ တစ်ညလုံး အစာရှာဖွေကာ လှည့်လည်စားသောက်ပြီး နံနက်အလင်း ရောင်လာသည်တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိမိတို့အိပ်တန်းအိပ်ရာများကိုသို့ တစ်ချိုးတည်း ရောက်နှင့်ကာ အိပ်စက်အနားယူကြသောကြောင့်တည်း။ မေးစရာရှိပေလိမ့်မည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်အချိန်၌ အစာရှာဖွေ စားသောက်သော သတ္တဝါများနှင့် သားကောင်များ ရှိ မရှိ ဟူသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လူသူမနီးလှသော တောတောင်များနှင့် ဘေးအန္တရာယ် လုံခြုံသည့် တောနယ်များအဖို့၌ သားကောင်အချို့သည် နေ့ခင်းကြောင်

တောင် ထွက်တတ်၊ စားသောက်တတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အများစု မဟုတ်ဘဲ အနည်းအကျဉ်းသဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် လူသွားလမ်းနှင့်နည်းသော အိမ်ခြေရာခြေနှင့် နီးကပ်သောနေရာမျိုး အတွင်းမှ သားကောင်များအဖို့ ညအချိန်သာလျှင် ဘေးအကင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ညလုံးပေါက် အစာရှာဖွေစားသောက်လေ့ ရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ မုဆိုးဘဝအတွေ့အကြုံ ဘဝမှ သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဖော်ထုတ်အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့်လည်း လမ်းပန်းခရီးကို မှတ်သားရင်း ရဲရဲကြီး ထွက်ပေါ်လာသည့် နေရောင်အောက်ဝယ် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေ သည့် ရေခဲပြင်အခြေပြုသည့် တောင်ယာများကို မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့် တာ ခရီးလမ်းပန်း၏အခြေအနေကို သုံးသပ်နေမိ၏။ လားများအဖို့၌ လည်း မနည်းလွန်း၊ မများလွန်းသော ဝန်တင်ပစ္စည်းများကြောင့် ဟန်ရပန်ရ သယ်ယူကာ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ခြေတောင့်တောင့် တက်နေကြပါလေသည်။ လမ်းအကွေ့ကလေးတစ်ကွေ့သို့ ရုတ်တရက် ကွေ့လိုက်ရာ ရှေ့ဆုံးမှလမ်းပြများနှင့် တစ်တန်းတည်းတက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်မှ ‘ဟဲခနဲ’ မာန်သွင်းကာ၊ တောင်စောင်း တလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသော ဧရာမဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ - ၃၇၅ မှက်နပ်ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးမှဖြုတ်ကာ ပစ်ကွင်းကောင်းကို ရွေးချယ် သိုက်တော့သည်။ ပါမောက္ခဆူလူးကီးသည် ယခင်ကာလကပင်ကြိုတင်၍ ကြိုတင်ပြီးတော့အားနည်းသူပီပီ သူ၏ပခုံးမှ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ပြောင်းတို့ကို ဖြုတ်ကာ အရေးတကြီး ရိုင်ဖယ်မောင်းတုံးကို မ,ကာ မောင်းတင် နေပါသည်။ ရုတ်တရက် မောင်းတုန်းမှာ မ,၍ပင်၍ မရသည်ကို

ကျွန်တော်က တွေ့ရှိလိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ ရွှေ့
တစ်ပိုင်းတက်ပြီးမှ မခန့်လေးစားနှင့် နောက်ပိုင်းသို့လှည့်ကာ မာန်သွင်း
ကြည့်နေသော ဟိမဝန္တာ ဝက်ဝံညိုကြီးကို ကျွန်တော်သည် . ၃၇၅
မက်နစ်ရိုက်ဖယ်နှင့် လက်ပြင်ကို ထိုးချိန်ချိန်ကာ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်သာယာလှသော တောင်ကြားဒေသ၏ နံနက်ခင်း
ကို ကျွန်တော်၏ရိုက်ဖယ်က ရုတ်တရက်ထပ်မံ၍ နှိုးဆော်လိုက်သကဲ့သို့
ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဝက်ဝံညိုကြီးမှာ ချက်ကောင်း
ကို ရုတ်တရက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိမှန်ခြင်းခံရသည်ကြောင့် အထက်သို့
အနည်းငယ်မြောက်ကာ တက်သွားပြီး၊ ခြေကားကား လက်ကားကား
နှင့် တောင်စောင်းပေါ်မှ လျော့ကျလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မချ
ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယကျည်ဆန်တစ်တောင့်နှင့်
ဝက်ဝံညိုကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းကိုချိန်ကာ ပစ်ခတ်ချလိုက်မှ ဝက်ဝံညိုကြီး
သည် အသာဝပ်လျက် ငြိမ်ကျသွားပါတော့သည်။

ပါမောက္ခ ဆူဂူကီးသည် သူ၏ ရိုက်ဖယ်ကို ဒေါပွစွာဖြင့်
ကြည့်ရှုကာ ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးလာရင်း “ဗိုလ်မှူးကြီး ပစ်ချက်ကဖြင့်
သိပ်ကြည့်ကောင်းလှတယ်၊ ရှုပ်ရှင်ထဲက မုဆိုးတွေပစ်တာက ရှေးအခါ
က မြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုလို တကယ်ပစ်ခတ်ရတဲ့အခါမှာ အင်မတန်
ကြည့်လို့ ကောင်းတာကလား၊ အရေးထဲမှာ ကျွန်တော် သေနတ်ကို
ရိုက်ချိုးပစ်ချင်တော့တယ်၊ မောင်းတင်လို့မရတော့ဘူး၊ တကယ့်သေရေး
ဆိုရင် မခက်ပါကလားခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခဆူဂူကီး၏ မြင်းစီးရိုက်ဖယ် (Carbine)
ကို အသာကြည့်လိုက်ပြီး ချို့ယွင်းချက်ကို တစ်ချက်တည်း သိပြီးဖြစ်
ပါသည်။ သေနတ်အတွင်း ဆီများသိပ်ထည့်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရေခဲပြင်၏

သေမြသော ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် သေနတ်ပြောင်းဝနှင့်
သင်းတံတစ်လျှောက်မှ ဆီများခဲနေခြင်းအတွက် ရုတ်တရက် နှုတ်၍
ရေခဲခြင်းကို ပါမောက္ခဆူဂူကီး နားမလည် သဘောမပေါက်မိခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

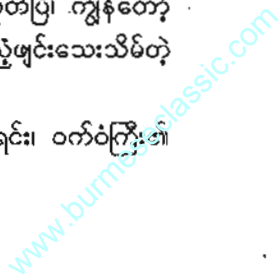
ထို့ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းအား ဓာတ်မီးအိမ်ကလေး
အပြန်ဆုံးထုတ်ကာ မီးညှိစေပြီး ရိုက်ဖယ်ကို မီးရောင်အနီး၌ လှည့်
တင်လျက် အပူဓာတ်ပေးလိုက်ရပေ၏။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင်
သေနတ်ပြောင်းရင်းအတွင်းမှ သေနတ်ဆီများ အရည်ပျော်ကျလာပြီး
မောင်းတုံးကို အသာမ၍ နှုတ်ယူလိုက်ရပေ၏။ သေနတ်မောင်းရင်း
အတွင်း၌ ကျန်နေသောအဆီများကို ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်
ဆွတ်သင်လိုက်ပြီး၊ မောင်းတန်ကို ပြန်တပ်ဆင်ကာ၊ သုံးလေးချက်
ညှိဆန် မထည့်ဘဲ အခြောက်တိုက် ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ
သိပ်သေကြီးရှိရာသို့ တစ်စုတဝေးကြီး သွားရောက်ကြည့်ရှုနေကြသည့်
ပါမောက္ခဆူဂူကီးတို့ထံသို့ သွားပို့အပ်လိုက်ရပေ၏။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခုတော့
သို့ရပြီထင်ပါတယ်-ခင်ဗျာ”

“ပစ်လို့ရပါပြီ . . . ပါမောက္ခကြီး၊ ဆီတွေခဲနေတာခင်ဗျ။
ထင်ကို ဆီများများ အသုံးမပြု မထည့်ပါနဲ့”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဟုတ်ပြီ-ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော့်
အပြင်ပါ၊ ဒါဟာကျွန်တော့်ရဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ညှိဖျင်းသေးသိမ်တဲ့
အမြင်မရှိတဲ့ ဉာဏ်ကြောင့်ပါပဲ”

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ကာ ဝန်ခံလိုက်ရင်း၊ ဝက်ဝံကြီး၏
ပိုင်းကို ကိုင်လျက် . . .

“ကျွန်တော် ဂျပန်ပြည်မှာ တွေ့ရတဲ့ဝက်ဝံဟာ သိပ်သေးတယ်။ ခုတွေ့ရတဲ့ အကောင်ကြီးဟာ သိပ်ကြီးမားလှချည်ကလား . . . ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ပါမောက္ခကြီးတို့ ဂျပန်ကျွန်းမှာ ရှိနေကြတဲ့ ဝက်ဝံတွေဟာ (Solath Bear) ဝက်ဝံသေးမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝံကြွပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ခုတွေ့နေရတဲ့ဝက်ဝံက ဟိမဝန္တာဝက်ဝံညိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကြည့်ပါလား . . . သူ့အမွေးဟာ နက်မှောင်မနေဘဲ ဂရုတစိုက်လေ့လာရင် ညိုသန်းသန်းတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေရတဲ့ ဒေသအခြေအနေအရလဲ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတောင်စောင်းဖြစ်နေလို့ ဒီလိုအရပ်ဒေသတွေမှာ များသောအားဖြင့် ဟိမဝန္တာ ဝက်ဝံညို (Himalayar Brown Bear) မျိုးတွေပဲ တွေ့ရမှာပါပဲ ပါမောက္ခကြီး”

ပါမောက္ခဆူဇူကီးနှင့် ဖူချီကာတို့လူစုသည် ဝက်ဝံကြီးပုံကို အမျိုးမျိုး ဓာတ်ပုံရိုက်လျက် တိုင်းထွာရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ကာ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချမည့်နေရာတွင်းရောက်မှ အရေခွာဖျက်ကြရမည့် လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ဝံသေကြီးကို စုဝေးကာ၊ စကားပြောနေစဉ်တွင် ညာဘက် တောင်နံရံပေါ်မှ တဖောက်ဖောက် နှင်းခဲများ၊ အစိုင်အခဲများအဖြစ်နှင့် ထူးထူးများပြားစွာ ကျရောက်လာပြန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသည့်အတွက် တောင်ပေါ်သို့လှမ်း၍ ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုရှာဖွေလိုက်မိသည်။ နှင်းရည်များနှင့် နှင်းမှုန်များ ထူထပ်စွာ ပြန့်ကျဲကာ ကျဆင်းနေမှုကြောင့် ရုတ်တရက် တောင်နံရံတစ်လျှောက်နှင့် ထိပ်ပိုင်းတောင်ကျောတစ်လျှောက်တွင် သားကောင်ဟူ၍ ထင်ထင်

စူးရှား မတွေ့ရသည့်အတွက် မှန်ပြောင်းကို ချက်ချင်း အသုံးပြုကာ ဂရုတစိုက် ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် တောင်ကြောများပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးတက်နေသော တောဆိတ်တစ်အုပ်ကို ပေလေးရာအမြင့်တွင် အရှင်းသားတွေ့နေရပေ၏။ တောဆိတ်များမှာ အဖြူရောင်တချို့၊ အဝါရောင်တချို့နှင့် တွေ့ရပြီး၊ ဖြူဖွေးသော ဆီးနှင့် များ ကျရောက်ရာ၊ တောင်ကျောပေါ်၌ တစ်တန်းကြီး တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် . . .

“ဟောဟိုမှာ တောဆိတ်တစ်အုပ် သေနတ်သံကြားရလို့ တောင်ကြောပေါ် တက်ပြေးနေကြတယ်။ တဆိတ် မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ကြပါ”

ကျွန်တော်က အရေးတကြီးပြောလိုက်ရာ ကာနယ်ရာမဒါနှင့် ပါမောက္ခနှစ်ဦးစလုံးသည် မှန်ပြောင်းကိုယ်စီနှင့် ကျွန်တော်ညွှန်ပြရာ နေရာသို့ အစဉ်တစိုက် ကြည့်ရှုလိုက်ကြပြီး၊ ပါမောက္ခဆူဇူကီးသည် ဝမ်းမြောက်နေသောအသံကြီးဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပြီဗျို့ . . . ဆိတ်တွေ တစ်အုပ်ကြီးပဲ၊ သိပ်ကြီးမားတဲ့ အကောင်ကြီးတွေဗျို့၊ တစ်ကောင်လောက်များ ရရင်တော့ဗျာ . . . ဘာပြောကောင်းမလဲ”

အင်မတန် လိုချင်လှသည့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

ကာနယ်ရာမဒါသည် အကွာအဝေးနှင့် မှန်ဝါးဝါးအခြေအနေများကို သုံးသပ်ကာ . . .

“ဒီလောက်ဝေးလှတဲ့ တောင်ကျောပေါ်ကို လိုက်ပြီးချိန်ပင် ခုဘာ မလွယ်လှပါဘူး ပါမောက္ခ၊ နောက်တော့ တွေ့ချင်တွေ့ဦးမှာပါ။ ငြိတော့လဲ နှင်းမှုန်တွေနဲ့ သိပ်ချိန်သားမရပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် တလှုပ်လှုပ်သွားခိုက် နောက်ပိုင်းသို့ တစ်ချီ တစ်ချီလှည့်ကာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်နှင့် သွားလာ လှုပ်ရှားနေသော တောဆိတ်အုပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ လက်တည့်စမ်းသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်၏ ၃၇၅မက်နပ်ရှင်ဖယ်၏ ကိုက်သုံးရာ နောက်မှန်ချိန်ကို ရွှေ့ပြောင်းတင်လိုက်ပြီး ရွှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းထောင်ကာ သွားလာနေသည့် တောဆိတ်အဖြူကြီး(ဝါ) ချိုကားကားကြီးနှင့် အကောင်ကို လိုက်၍ ချိန်လိုက်ရင်း . . .

“ကြီးစားလိုက်ပါမယ် . . . ပါမောက္ခကြီး ပစ်ရတာတော့ သိပ်အခြေအနေမကောင်းဘူး-ခင်ဗျား၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ချိန်ရတာ တောင် မတ်စောက်စောက်ကြီးပဲ”

ဆိတ်ဖြူကြီးကို တရွေ့ရွေ့လိုက်၍ ချိန်ရွယ်လိုက်ရင်းမှ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး၊ ရွှေ့-သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၏ သုံးပြန်ကိုကျော်ကာ နေရာချထားရင်း လိုက်လံချိန်ရွယ်လိုက်ကာ ဆိတ်ဖြူကြီး၏ခေါင်းပိုင်း သည် ချိန်သီးကလေးအစွန်းသို့ ဆိုက်ရောက်၍ အလာတွင် ကျွန်တော်၏ ပထမခလုတ်ဖြုတ်ပြီးသား ညာဘက်လက်ညှိုးက ဒုတိယခလုတ်ကို အသာမိညစ်ကာ ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပါသည်။

‘ဒိုင်းခနဲ’ ကျည်ဆန်ထွက်သွားသံနှင့်အတူ လျင်မြန်လှသော ကျည်ဆန်ဖူးသည် တလှုပ်လှုပ်ကျဆင်းနေသော နှင်းခဲများနှင့် နှင်းမှုန် များကို ကျော်လွှားကာ၊ သူ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာဖြင့် ဖြတ်သန်း ဖောက်ထွက်လျက် ဆိတ်ဖြူကြီးသည် အထက်သို့ နှစ်ပေခန့် တက်သွား သည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး၊ တစ်ခဏ၌ ဆိတ်ဖြူကြီးသည် တောင်ကြော၏တစ်ဖက်သို့ လိမ့်ကာ၊ ငြိမ်ကျသွား တော့သည်။ ကျန်သောဆိတ်များသည် ဟိုဖြေးရမလို့ ဒီဖြေးရမလို့နှင့်

ရွပ်ယုက်ခတ်ဖြစ်နေသည်တွင် ကျွန်တော်၏မှန်ချိန်အတွင်း၌ ကျရောက် လာသည့် တောဆိတ်များကို ခိုင်ဖယ်၏မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ကျန်ရှိသည့် ကျည်ဆန်လေးတောင်ကို အကုန်ပစ်လွှတ်ကာ လက်တည့်စမ်းခြင်း အလုပ်ကို ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် လုပ်ကိုင်လိုက်ရပေ၏။ တောင်နံရံမှ တလိမ့်ကောက်ကွေးကျလာသော အညှို့ရောင်တောဆိတ်တစ်ကောင် နှင့် အဖြူရောင်တစ်ကောင်တို့ကို လမ်းပြများက လျင်မြန်စွာကောက်ကာ ငင်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်ကြ၏။ သွေးရွေးသွေးတမ်းနှင့် တောဆိတ် တစ်ကောင်သည် လဲလှပြိုလှသဏ္ဍာန်နှင့်ပင် တောင်ကြောပေါ်သို့ အခြားမတ်မှန်သော တောဆိတ်များနှင့်အတူ တက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားပါတော့သည်။

တောင်ကြောပေါ်၌ သေရစ်ခဲ့သော တောဆိတ်ဖြူကြီးကို လမ်းပြလေးဦးက အပြေးအလွှားတက်ကာ ဆွဲယူခဲ့ကြတော့သည်။ တစ်ကောင်လျှင် ပိဿာလေးဆယ်မှ ခြောက်ဆယ်ခန့်စီးသည့် တော ဆိတ်ကြီးများကို ပါမောက္ခနှစ်ဦးသည် အငန်းမရစတမ်း ကိုင်တွယ်ကာ၊ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲခနဲခနဲ ဝမ်းသာနေကြလေ၏။

“နာမည်ကြီးမားသလောက်လဲ . . . အင်မတန်လက်ဖြောင့် ကျွမ်းကျင်လှပါပေတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့် နိပွန် အပ်မတော်ရဲ့ကိုယ်စား ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဂုဏ်ပြုချီးကျူးအပ်ပါတယ် ဆင်ဗျာ”

ကာနယ်ရာမဒါသည် ကျွန်တော့်ကို လေးလေးနက်နက် ညွှတ်ကာ အလေးပြုရင်း၊ ကျွန်တော်၏ လက်တည့်စမ်းသပ်မှုကို ချီးကျူးနေပြန်ပါသည်။ လမ်းပြများသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ အရေတကြီး

စုဝေးရောက်လာကာ အရေးတကြီး တောင်းဆိုကြသဖြင့် မြန်မာ စကားပြန်နှင့် မေးမြန်းကြည့်ကာ . . .

“တောဆိတ်များကို ဖျက်ဖြီး၊ တောဆိတ်အရိုးနှင့် အဆီများ ဦးချိုများကို သူတို့ကို ခွဲဝေပေးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။”

“အဆီနဲ့ ဦးချို၊ အရိုးတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်သည် စကားပြန်ကို ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ရာ စကားပြန်သည် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အားရပါးရပုတ်လိုက်ပြီး -

“အမလေး . . . အင်မတန်ဆေးဘက်ဝင်တဲ့ သားကောင်ကြီးတွေပဲ၊ ဒုလ္လာရောဂါ ထိခိုက်မိတဲ့ရောဂါ အရိုးကျိုး၊ အဆစ်လွှဲ အားလုံး ကုသလိုရတယ်။ အောက်ကျဦးဒေသမှာ ဒီလိုသားကောင် တောဆိတ်ကြီးတွေရဲ့ အရိုးတွေ၊ အဆီတွေကို ငွေနဲ့ဆက်ပြီး ပေးဝယ်ရပါတယ် စစ်ဗိုလ်ကြီးရယ်”

ကျွန်တော်သည် လမ်းပြများ၏ တောင်းဆိုနေပုံကို ပါမောက္ခအဖွဲ့သို့ ပြောကြားတိုင်ပင်လိုက်ရာ ဦးချိုနှင့်အရေခွံမှလွဲ၍ အားလုံး အစိတ်အပိုင်းများကို ပေးနိုင်ပါကြောင်း၊ ခေါင်းပိုင်းဆိုင်သော ခေါင်းမိုးလည်တိုင်ရိုး၊ ဦးချိုတို့သာ သူတို့အတွက် သုတေသနပြုရန်လိုကြောင်း အဖြေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားပြန်ကို ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် အရေခွံမှအပ အခြားအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို စခန်းချသည့်နေရာ အရောက်တွင် မျှတတခွဲဝေယူနိုင်ကြောင်း အဖြေပေးလိုက်ရာ လမ်းပြများသည် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြပြီး . . .

“ရှေ့မှာ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ သားကောင်တွေ ရှိတယ် အများကြီးတွေ့ရမယ်၊ ပစ်သာ-ပစ်ပါ”ဟု လမ်းခင်း၍ပေးလိုက်ရာ . . .

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ သိလိုသော အခွင့်အရေး ကြုံကြိုက်နေသည့်အတွက် . . .

“သမင်ကောင် တွေနိုင်မလား”

ဟူ၍မေးရာ . . . သူတို့ကို စကားပြန်က “သမင်” အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင် ပြောပြရာ၊ သူတို့က ခေါင်းတွေညိတ်လိုက်ကြပြီး . . .

“ရမယ်၊ တွေ့ရမယ်၊ ရှာပေးမယ်” ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောကြားကြသည်တွင် ကျွန်တော်က နောက်ထပ်၍ “ကျားအဖြူ

တွေနိုင်မလား-ဟု မေးလိုက်ရာ၊ သူတို့အချင်းချင်း ခေါင်းချင်းရိုက်ခမန်း တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီး “ရှိတော့ရှိတယ်၊ အင်မတန်ရှားတယ်၊ အင်မတန် မှုကို ကြောက်စရာကောင်းလှတယ်၊ ပါးနပ်ပြီး အပုန်းအရှောင် ကောင်းတယ်။ ကြီးစားရှားပေးမယ်”ဟူ၍ ပွင့်လင်းစွာ ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

တတိယမေးခွန်းကို ကျွန်တော်သည် မေးမြန်ရန်အချိန်ရောက်နေသည့်အတွက် “နှင်းထဲကလူကို အကောင်ကြီးတွေရော ရှာပေးမယ် မဟုတ်လား”

စကားပြန်က လက်ဟန်ခြေဟန်ပါ ရောနှောပြီး ကျွန်တော်၏ မေးမြန်းချက်ကို တင်ပြလိုက်ရာ လမ်းပြများသည် “ဟေ့” ဟူသော အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားပြီး၊ ချက်ချင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်ကြ၏။ စကားပြန်ကို ဆူဆူညည်ညည်နှင့်ပိုင်း၍ ပြောလိုက်ကြပြန်၏။ စကားပြန်သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အားနာစွာဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“စစ်ဗိုလ်ကြီး . . . သူတို့က နှင်းထဲမှာ လူလိုနေတဲ့လူတွေ

ရှိတယ်တဲ့၊ တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပစ်သတ်လို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ သူတို့ဘာသာ နေထိုင်ကြတဲ့ တောင်ပေါ်က လူတစ်မျိုးတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ကို ဒုက္ခပေးမိရင်၊ ရန်ရှာမိရင် အားကြီး လက်စားချေ ရန်ပူတတ်သတဲ့။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လူတွေထက် ခွန်အားဝလကြီးမားပြီး ဒုက္ခတွေ၊ အချမ်းတွေ၊ ဒဏ်တွေကို ခံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စာန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ လူတစ်မျိုး ဖြစ်ကြသတဲ့။ သူတို့ကို ရန်မမူချင်ပါနဲ့တဲ့”

“ကျွန်တော်သည် လမ်းပြများ၏ ယုံကြည်မှု၏ သဘောထားကို ရိပ်မိသည်ကြောင့် . . .

“မေးလိုက်စမ်းပါဦးဗျာ . . . သူတို့ကို ရန်ရှာဖွေလာကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို သိတဲ့လူတွေရှိကြသလား။ လမ်းပြနိုင်ရင် ဆုတွေနဲ့ လမ်းမှာတွေ့မယ့် သားကောင် အဖိုးတန်တွေကို တွေ့သလောက် မလွတ်တမ်း ပစ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သွေးတိုးစမ်းကာ ဒုတိယ မေးခွန်းရှည်ကြီးကို မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ လမ်းပြတစ်ခုသည် ဆုလာဘ်နှင့် အဖိုးတန် သားကောင်များ ဟူသော ကြိုက်လုံးကြောင့် အချင်းချင်း တီးတိုး တိုင်ပင်လိုက်ကြပြီးမှ . . .

“တွေ့အောင်ရှာပေးမယ်၊ သိပ်ဝေးတယ် အားကြီးအေးတဲ့ နေရာတွေမှာ နေတယ်၊ လူနဲ့ သိပ်ဝေးဝေးမှာ တွေ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ အန္တရာယ်ကြီးလှတယ်၊ လမ်းတော့ ပြနိုင်ပါတယ်” ပွင့်လင်းစွာပြောဖို့ ထုတ်ဖော်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို မြှောက်၍ ပြသလိုက်ပြီး . . .

“လူလူချင်း ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ တကယ့်အရေး အကြောင်းရှိရင် ကျုပ် ရှေ့ကနေပြီး ဒါနဲ့ ပစ်သတ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်လက်ကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား”

နိဂုံးချုပ်စကားကို ပြောကြားအားပေးလိုက်ရပေ၏။

ဆိတ်သုံးကောင်နှင့် ဝက်ဝံညိုကြီးကို အပိုယူဆောင်လာသော လားများအပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ချီတင်ကာ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်က လမ်းပြနှစ်ဦးစီက လားကို ထိန်းသိမ်းခေါ်ဆောင်လျက် အရှေ့သို့ ချီတက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ တောင်ကြောလမ်းကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်မှန်းမသိ မြင့်တက်လာတော့သည်။ နေရောင်ခြည်က အနောက်ဘက်သို့ စောင်းကျသွားသည့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း အအေးဒဏ်သည် မိုးတွင်းခြင်ဆီအထိပါ အေးတက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်စေသော ချီတက်နေမှုကြောင့်သာ အချမ်းအအေးဒဏ်ကို ကြိုကြိုခံနိုင်တော့သည်။ ညနေ လေးနာရီ ဆယ်မိနစ်တွင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချမည့် နယ်စပ်မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှ ကချင်ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်နံရံများကို တစ်ရစ်စီရစ်ကာ လှပစွာ လုပ်ကိုင်ထားကြသည့် တောင်ယာများနှင့် ကုန်းစောင်းများ၏ ရှုခင်းကို ခပ်ဝေးဝေးကပင် တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ မီးခိုး တလူလူထွက်နေသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ မှုန်ဝါးဝါးအခြေအနေတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း၏အဆုံး ကုန်းစောင်းပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်တွင် လမ်းပြနှစ်ဦးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ဟစ်ဖော်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားနေပုံ တွေ့ရသဖြင့် လမ်းပြလုပ်သူကို မေးကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ လာနေကြပြီ၊ ဒါကြောင့် ခေါင်ရှည်ကောင်းကောင်းတွေကို ထုတ်ထားကြပါ။ နေရာထိုင်ခင်းတွေလဲ သန့်သန့် ပြန်ပြန် စီစဉ်ထားကြပါလို့ ကြိုတင်ပြီး ရွာအကြီးအကဲက ပြောနေတာဗျ”

မှန်ပေသည်။ မကြာမီ ရွာထိပ်ဆီမှ လူတစ်စုသည် အရေးတကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ခရီးဦးကြိုထွက်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

တစ်နေ့ကုန် ချီတက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့အားလုံးအဖို့ တစ်ညဥ့်တာ နားရမည့် စိမ်းလှည့်မှောင် ရေခဲတောင်ကြားမှ ရွာကလေးကို မျှော်ရှုလျက် ချီတက်ရင်း၊ ဗိုက်ထဲက ဆာဆာလောင်လောင်ပြဿနာ အတွက်ပါ စဉ်းစားသတ်ရမိပြန်ပါတော့သည်။

* * *

ကျားနှစ်ရင်ဆိုင်

❖ ❖ ❖ ❖

“ကကြာအိ”

“ကကြာအိုင်”-စသည်ဖြင့် ရွာမှထွက်ကြိုကြသည့် ရွာခံဒူဝါများနှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က ကျွန်တော်တို့လူစုအား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသော အသံများသည် ဆူညံနေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် စကားပြန်များမှတစ်ဆင့် ဒူဝါ၏နာမည်ကို မေးကြည့်လိုက်ရာ “လချန်းဂမ်း” ဟုခေါ်ဝေါ်ကြောင်း သိရပြီး၊ နယ်စပ်ဒေသမှ လီဂူကချင်မျိုးနွယ်ကြောင်း သိရှိရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကာနယ်ရာမဒါနှင့် ပါမောက္ခများကို တစ်ဆင့်မိတ်ဆက်ကာ ပေးလိုက်ပြီး၊ ရွာကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့မိကြ၏။ ရွာကလေးမှာ စုစုပေါင်း အိမ်ခြေခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိပြီး၊ ဝါးပိုးများ၊ သက်ကယ်များဖြင့် ကချင်အိမ်ဆန်ဆန် တည်ထောင်ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရွာပတ်လည်၌ သစ်ဝါးများဖြင့် ဆယ်နှစ်ပေခန့်

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

မြင့်သော ခိုင်မာသည့် သစ်တပ်များကို ပတ်ပတ်လည် ကာရံထားကြောင်းသာ တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုသည်ကြောင့် သစ်တပ်ကြီး ကာရံထားသည်ကိုစွဲကို မေးလိုက်ရာ၊ စကားပြန်က ဒူဝါလခန်းဂမ်းကို ဂျင်းမောဘာသာဖြင့် မေးမြန်းသည်တွင် . . .

“ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျားရဲများ အင်မတန်သောင်းကျန်းနေတယ်၊ နွားတွေ၊ လားတွေ-မကဘူး၊ လူပါ ဆွဲနေကြတယ်၊ ဒီကစစ်ဘက်ကလာတာနဲ့ အခန့်သင့်ပဲ” ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ညီညွတ်မှုများအတွက် သီးသန့်ပေးအပ်ထားသည့် ကချင်တံကြီးသုံးတဲအနက် စစ်တပ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးတဲကို ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရဲဘော်များအတွက် နေရာရွေးချယ်လိုက်ပြီး၊ အတွင်းကျကျ-တဲနှစ်တဲကို ပါမောက္ခဆူဂူကီးတို့ လူစုအတွက် ပေးအပ်လိုက်ပြီး၊ ကျန်ဂျပန်စစ်သားတချို့ကို အတွင်းရှိ လူဖျံဆောင်သို့ ပို့စေပါသည်။ အတွင်း၌ စစ်ခန်းချစဉ် စည်းကမ်းရှိရှိ နေကြရန်အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးရာမဒါကို အရေးတကြီး မှာကြားသတိပေးခိုင်းလိုက်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် သီးသန့်ပေးထားသော တဲအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကာခေါင်းပြု၍ အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်ရာ မှောင်မည်းမည်း တွေ့ရသဖြင့် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ကို ဆွဲကာထိုး၍ အတွင်းခန်းအခြေအနေတို့ကို ကြည့်ရှုလိုက်မှ ကျယ်ပြန့်သော တန်းလျားရှည်နှင့်တူသည့် ကချင်တောရွာ အိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် ဆုတ်မဆိုင်ပင် ကျွန်တော်တို့၏စကားပြန်ကို လှမ်း၍ . . .

ခင်ဗျားတို့ကချင်အိမ်တွေမှာ ပြတင်းပေါက် ကလေး ဘာ ကလေးတွေ ဖောက်မထားဘူးလား၊ အသက်ရှူလို့ရပါ့မလား၊ အထဲမှာ လှောင်ပြီး ကျပ်တည်းနေမှာပဲ မိတ်ဆွေ”

စကားပြန်သည် တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“မဟုတ်သေးဘူး စစ်ဗိုလ်ကြီး . . . ဒီနေရာဟာ အင်မတန် ချမ်းတယ်ဗျ။ ညကြရင် ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖောက်ထားရင် အပြင်က လေနဲ့ နှင်းတွေဖိတိုက်ပြီး အထဲကလူတွေ ရေခဲကုန်မှာပဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော် တို့၏ ပစ္စည်းလက်နက်များကို တဲအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းနေရာချပေး လိုက်ပြီး၊ တောဆိတ်ကြီးနှင့် ဝက်ဝံကြီးဖျက်နေရာဆီသို့ အရေးတကြီး သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ မီးဖိုကြီးများတစ်စိုက်မှ အလင်းရောင် အောက်၌ ကျွန်တော်တို့လမ်းပြများနှင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်း၏သားများနှင့် ရွာသားများက တစုတဝေးကြီး ကူညီကာ အရေခွံမပျက်တမ်း ဖျက်နေ ကြပါသည်။ သားကောင်များကို ဖျက်ရင်း၊ ဒူဝါလခန်းဂမ်းနှင့် လမ်းပြ များတို့သည် ဂွင်းဖောဘာသာနှင့် စကားများပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြ သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီနေ့ည ကျားလာလိမ့်မယ်၊ မှန်အောင်ပစ်ပေးရင် အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စစ်ဗိုလ်ကြီး”

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက ကျွန်တော်ကို အကူအညီတောင်းလိုက်ရာ-

“ကျားလာပုံလာနည်းကို သိပါရစေ ဒူဝါ၊ အပြင်ကနေပြီး ချောင်းသလား၊ သစ်တပ်တဲကို ခုန်ပြီး ဝင်လေ့ရှိပါသလား၊ ကြိုတင်ပြီး ပစ်ဖို့ခတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရအောင်”

ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်ရာ . . .

“ဟာ . . . ကျားက အားကြီးဆိုးတယ်၊ ဒီအထဲကို ခုန်ဝင်ပြီး တွေ့တဲ့ ကျွဲ၊ နွားရော၊ လူရော သိမ်းဆွဲသွားတာပဲ၊ တစ်ကောင်မကဘူး၊ သုံးလေးကောင်ပဲ အဆိပ်ကျွေးသတ်လို့လဲ မရဘူး၊ အားကြီးပါးတယ်”

ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း တို့ လူစုကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူတို့ရဲဘော်တစ်စုသည် ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်အောင် မုဆိုးသံသရာ ကြင်လည်ခဲ့သူများပီပီ ညကြည့် ဆလိုက်မီးများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ၊ ဓာတ်ခဲများကို အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ကာ ညနေညတာကိစ္စကို အစီပြင်ဆင်နေကြသည်။

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက ပြောကြားသည်မှာ သူ၏ ရွာအမည်မှာ ဟဲပင်းရွာ-ဟုခေါ်၍ လူနေအိမ်ခြေ များပြားသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်၍ ရှေ့ခရီးစဉ်၌ ရွာ-ဟု၍ အိမ်ခြေ ဆယ့်ငါးအိမ်ထက် မများသည့် ရွာငယ်များကိုသာ တွေ့ရပြီး၊ ရိက္ခာပြဿနာ ခက်ခဲလှကြောင်း။ ထို့ကြောင့် ရိက္ခာစုဆောင်းရင်း ဟဲပင်းရွာ၌ သုံးလေးရက်ဆိုသလို ပြင်ဆင်ရင်း ရိက္ခာစုဆောင်းစေလိုကြောင်း၊ ရွာအခြေအနေ ကောင်းမွန် ခဲ့လျှင် သူပါ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်၍ စုံစမ်းရှာဖွေလိုသည့် သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများ သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို ရွာဖွေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ မုဆိုးအတွေ့အကြုံများဖြင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို ရွာဖွေပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏မုဆိုးသက် ဆယ်နှစ်ခရီးစဉ်၏ ထူးဆန်းသော အတွေ့ကြုံများကို ပြန်၍ဖောက်သည်ချနေပါသည်။ ဒူဝါလခန်းဂမ်း၏

အသက်ငါးဆယ်အတွင်း အခြေအနေကို သုံးသပ်ရင်း ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခဆူလူးနှင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်း၏ တင်ပြချက်ကို ဆွေးနွေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးဆုံး ဆန်များ ဝယ်ရန်နှင့် လမ်းပန်း အခြေအနေအတွက် ပိုမိုစိတ်ချရသော ဒူဝါလခန်းဂမ်းတစ်ဦး ရရှိစေရန် အတွက် သုံးရက်ခန့် ခေတ္တနားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လေ့လာ ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

တောဆိတ်သားများကို နူးနပ်စွာ ချက်ပြုတ်နေကြသည့် ထမင်းချက်များ၏ စကားပြောသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုသည် ဟဲပင်းရွာ ကလေးကို ရုတ်တရက် ဝါးမျိုးလိုက်ပေ၏။ ရွာတံခါးနှစ်ပေါက်တို့ သေချာစွာ သံကြိုးကြိုးများဖြင့် ပိတ်ကာ ကျွဲများ၊ နွားများ၊ လှားများကို ထုတ်နှောင်ကာ ညရေးအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ပြင်ဆင်နေကြ ပါသည်။ လေကလည်း တဟူးဟူး ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသလောက် နှင်းမှုန်နှင့်အတူ အအေးခါတ်တွေက အံ့ဩလောက်စရာ ကျရောက် လာသမျှ မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးချမ်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် အနွေးထည်အားလုံးကို ဝတ်ဆင်ကာ၊ အမဲပစ်နိုင်ဖွယ်ကြိုးများကို ကျည်ဆန်အပြည့်ထည့်ကာ ဒူဝါလခန်းဂမ်းနှင့်အတူ ရွာစည်ရိုး အနီး တစ်ဝိုက်မှနေ၍ လှည့်လည်၍ ကြည့်ရှုကာ အရေးရှိကား ပစ်ခတ်နိုင်ခွင့် အတွက် ကြိုတင်လေ့လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီလူမျိုးတွေ အင်မတန် ဖျတ်လတ်ပုံရတယ်၊ အိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ပုံကလဲ သူတို့ရာသီဥတုအခြေအနေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ဆောက်ထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက်စတုန်းကတော့ တစ်ခါထဲ စိတ်ပျက်သွားအောင် မှောင်နေရုံမကဘူး။ အိမ်ထဲတောင် မဝင်ချင်

ကြဘူး။ ဒု ချမ်းတဲ့အခါမှာ သူတို့အိမ်ထဲဝင်နေရတာ အပြင်က လုံးဝ လေမဝင်တော့ အချမ်းက သိပ်သက်သာတယ်”

ပါမောက္ခဖူချိကာသည် ကချင်အိမ်များအကြောင်းကို ဂျပန် ဘာသာနှင့် ဆွေးနွေးနေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ညအချိန်၌ ကျား လာလျှင် ပစ်ခတ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောကြားလိုက်ရာ ပါမောက္ခဆူလူးက သည် ချက်ချင်း သေနတ်ဆွဲကာထ၍ . . .

“ကျွန်တော်ပါ ဒိုလ်စာရာကြီးတို့နဲ့ အတူပစ်ပါရစေ၊ ကျားများ ဆိုက်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အင်မတန်နာမည်ကြီးတဲ့ မြန်မာ ကျားကို လေ့လာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်းကောင်းကောင်းရေးဖို့ အခွင့်ရမှာမို့”

သူ၏အဖော်များကို တောင်းပန်ကာ သူ၏အိမ်ရာလိပ်ကို ဂျပန် စစ်သားတစ်ဦးကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော်၏တဲအတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း သာ ကျားအရေးအတွက် လေးခင်းပြနေပါတော့သည်။

စားသောက်ပြီးကြသလောက် ဗိုက်တွေက လေးလံလာသည် နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်ခွံတွေကပါ လေးလံလာကြသည်ကြောင့် သေနတ်များနှင့် ဓာတ်မီးကိရိယာအစုံကို အသင့်ထားကာ အနွေးထည် ချားအပေါ်မှ ဝှမ်းပုံကြိုးများကို ဖိကာ၊ ပတ်တူဖိနပ်များ စီးလျက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အအေးဓာတ်ကလည်း ကြောက်မနန်းလိလိ အေးစက်ကာ၊ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှိလာကြသည်။ ရဲဘော်များအဖို့ သူချင်းပူးကပ်ကာ အိပ်စက်ကြရင်း၊ တညည်းညည်း တညညည်းနှင့် ရှိနေ ကြပါသည်။

“ခုလို အအေးတွေယူသွားပြီး၊ တို့မြန်မာပြည် တန်ခူး၊ ကဆုန် မှာ နယ်ပယ်အနှံ့ မေတ္တာလက်ဆောင်ဖြန့်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက် လူထုံက ကျေးဇူးတင်လိုက်ကြမလဲကွ”

တပ်ကြပ်မောင်ပု၏ အရေးထဲတွင် ပျက်လုံးထုတ်လိုက်ရာ ရဲဘော်များသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်သည်ကြောင့် မကြာမီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့တော့သည်။

တဝုန်းဝုန်းအသံများကြောင့် လေးလံနေသော မျက်ခွံကို အတင်းလှုပ်ကာ အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့၏ ချက်ချင်း နှိုးလိုက်ရပေ၏။ တဝုန်းဝုန်းအသံများသည် လားများ၊ ကွဲ နွားများ၏ ချီတိုင်းများမှ အတင်းရုန်းကန်နေကြသော လှုပ်ရှားသံများ ဖြစ်ကြပြီး တဘူးဘူး-တဘဲဘဲနှင့် ကွဲများ၊ နွားများက ကြောက်လန့် တကြား အော်ဟစ်ကာ ကချင်ဘာသာနှင့် ရွာသူရွာသားများက ဖော ဖော၍ အရေးတကြီး အော်ဟစ်နေသည့်အတွက် အအိပ်ဆက်ကြသော တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့ ရဲဘော်တစ်စုကလည်း ချက်ချင်း နိုးလာကြ သည်။ ကျွန်တော်က . ၄၁၆ ရစ်ဘီမောဇာရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲကာ၊ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်ခဲ့ရာ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ လူစုကလည်း ရိုင်ဖယ်များနှင့် ခေါင်းစည်းမီးများ၊ မီးမောင်းများကို အသီးသီးဆွဲ၍ ကျွန်တော်နောက် ပါမောက္ခ ဆူဇူကီးနှင့်အတူ အရေးတကြီး တံအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ အကာအကွယ် မလုံလောက်သော တံအပြင်သို့အရောက်တွင် ဝေါခနဲ ခြင်သံများနှင့် နယ်ခြားဒေသ၏ ဆီးနှင်းတွေက တအား မညှာတမ်း ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာပြင်တစ်ဝိုက်ကို ပက်ဖျန်းလိုက်ရာ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားမိတော့၏။

တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ပု၏ ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီး တ အတွင်းခြံစည်နိုးတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်ပတ်ကာထိုး၍ အကြည့်လိုက်တွင် တွန်တော်က . ၄၁၆ ရိုင်ဖယ်ကို ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ပြောင်းထဲသို့ ထိုးထည့်၍ မောင်းတင်၍ သော့ပိတ်ကာ အဆင်သင့်ဖြစ်စေလိုက်သည်။ အဆူအညံဆုံး နေရာတစ်ဝိုက်ဆီသို့ ကျွန်တော်က တပ်ကြပ် မောင်ပုကို ဓာတ်မီးလှည့်၍ ထိုးကာ၊ ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်သည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက် အစွန်းဆုံးတစ်ဝိုက်ဆီမှလည်း ဝရုန်းသုန်းကား အသံများကိုလည်း ကြားလိုက်မိသေး၏။

ရှေးဦးစွာ တပ်ကြပ်မောင်ပု၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် အဖွေးသားအောက်ဝယ် ကြိုးပြတ်ကာ ပြေးလွှားနေသော လားနှင့် ဘွဲ့ နွား လေးငါးကောင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂရုတစိုက် ကြည့်ရှုလိုက်သည့်အခါတွင်မူကား နွားတင်းကုပ်၏အတွင်းမှ မသဲမကွဲ သော သတ္တဝါနှစ်ကောင်၏ အသံကို ဒုတိယ တွေ့လိုက်မိရသည်။ တွန်တော်တို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာအတွင်း၌ တွေ့ရှိနေရသော နေရာ၌ ခုတ်တွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည့် သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် အရပ်ခြင်း၊ အလုံးခြင်း-မတိမ်းမယိမ်း တူညီလျက် တစ်ကောင်က ဆင်းဝတ်ရောင်ဖြစ်၍၊ တစ်ဖက်ကအကောင်က ဝါကျင့်ကျင့်ကြီး အရောင်အဖြစ် တွေ့နေရပေ၏။

အလင်းရောင်တွင် ကျင့်သားရ၍နေသော ကျွန်တော်၏ နှုတ်လုံးများက ယှဉ်တွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည့် သတ္တဝါ နှစ်ကောင်၏ ထူးခြားပုံမှာ သေချာစွာကြည့်လိုက်မှ မူလအမှန်အစစ် ဖြစ်အနေကို တစ်ချိုးတည်း တွေ့ရပါပြီ။ ဖောင်းဝတ်ရောင် နွားသိုး လေးကို ရောမကျားကြီးက နွားလားကလေး၏ လည်ကုပ်ကို ခဲကာ၊

ဆောင်ရာနောက်သို့ နာကျင်သောဝေဒနာဒဏ်ကို မှိုန်းကာခံရင်း၊ ညင်သာစွာ လိုက်လာပါနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား ရုတ်တရက် မြင်သွားသည်တွင် သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ဆွဲထုတ်လာသော နွားသိုးကလေးကို မာန်သွင်းကာ ခပ်နာနာခဲရင်း ခြံစည်းရိုးစီသို့ လျင်မြန်စွာ တက်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ . . . မောင်ပု ဓာတ်မီးကို ခဲရဲထိုးထား၊ မပြတ်စေနဲ့”

ကျွန်တော်က လေသံနှင့်အမိန့်ပေးရင်း . . . ၄၁၆ ရှိင်ဖယ်၏ ဘောခွက်ကလေးကို ဘယ်ဘက်သို့ ဆွဲကာချလိုက်ရင်း၊ သော့ဖွင့်လိုက်တော့သည်။

ကျားကြီးသည် တစ်ချိုးတည်း နွားသိုးကလေးကို မကတဆယ့်နှစ်ပေခန့်မြင့်သော သစ်သားစည်းရိုးကို တအားခုန်လွှား၍ ထုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆယ်ပေခန့်အရောက်တွင် သူ၏ကိုယ်လုံးထက် ကြီးမားသော အလေးချိန်စီးနေမည့် နွားသိုးကလေး၏ အလေးချိန်ကြောင့် ကျားကြီး မှန်းဆထားသည့်အမြင့်သို့ မရောက်တော့ဘဲ၊ စည်းရိုးအထက်ပိုင်းနှင့် ဝန်းခနဲ ရိုက်ခတ်ကာ ကျားကြီးရော နွားလားကလေးပါ လုံးထွေး၍ ခြံစည်းရိုးအတွင်းသို့ ပြန်ကျလာပြန်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့်အကျတွင် နွားနှင့် ကျားကြီး ရုတ်တရက် ကွဲထွက်သွားပြီး ကျားကြီးက ဝပ်ကျ-ကျရာမှ ချက်ချင်းဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ရမည်လား-ဟု မာန်သွင်းကာ ဝေါခနဲ ဟိန်းလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏လက်တွင်းမှ . . . ၄၁၆ရှိင်ဖယ်သည် ကျားကြီး၏ ရောမချိန်တွင်းဖြစ်နေသည့် ကြီးမားလှသည့် ခေါင်းကြီးပေါ်သို့ နေရာ

လျှိုးဖြစ်သည်အတိုင်း ကျားကြီး၏ဘယ်ဘက်နားရင်း ရှေ့မှန်ချိန်သီးကလေး၊ နောက်မှန်ချိန်အလယ်ဗဟိုကြောင်းမှ မပေါ်တပေါ် ချိန်သားအကျတွင် ကျွန်တော်၏ညာဘက်လက်ညှိုးက ညင်သာစွာဖြင့် ရှိင်ဖယ်ခလုတ်ကို ဖိညစ်ကာ ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ယန်းအား အချိန်ဂရမ် . . . ၄၁၆ ပေါက်ကွဲ တွန်းအားနှင့်အတူ တစ်စက္ကန့်လျှင် နှစ်ထောင့်သုံးရာခုနှစ်ဆယ့်တစ်ပေ၊ အမြန်နှုန်းနှင့် လှည့်ပတ်ထွက်ခွာသွားသော ကျည်ဆန်ဖူးသည် တာဝန်ကျေပွဲနိမိတ်ဖြင့် ကျားကြီး၏ ဘယ်ဘက်နားရင်းမှ အရှိန်ပြင်းထန်စွာ ဖောက်ထွက်သွားတော့သည်။ ကျားကြီးသည် ဧရာမတူကြီးဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း ခိ၍ ရိုက်ချချင်းခံရသလို ရှေ့သို့ခေါင်းစိုက်ကျသွားပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဘက်တဖက် အတင်းအဓမ္မ အားယူ၍ ကုန်းကာ ထလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် သုံးကြိမ်မြောက် ကုန်းကုန်း၍ ထရန် လှုပ်ရှား၏။ နောက်ဆုံးကြိုးစားမှုများအဖြစ် တွေ့လိုက်ရကာ ကျားကြီးသည် စတုတ္ထအကြိမ် ကုန်းကုန်း၍ အထဲတွင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ရှေ့သို့စိုက်ကာ ငြိမ်ကျသွားပါတော့သည်။

“ဒုတိယ ကျည်ဆန်အသစ်တစ်ထောင့်ကို ပြောင်းဝအတွင်းသို့ သွင်းပြီး (၀၁) မောင်းတင်ပြီးသော ကျွန်တော်သည် ကျားကြီးအတွက် နောက်ထပ်ပစ်ခတ်ရန် မလိုတော့သည်ကြောင့် ရွာမြောက်ဝဆီသို့ ဘက်ရန် အချက်ပေးလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များကို ခေါ်ယူကာ အပြေးတက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ကချင်အမျိုးသမီးများ၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လားများ၏ လန့်ဖျပ်ကာ ဟီသံများအဆုံး ပေါ်ထွက်ရာ မြောက်ဘက်ပိုင်းဆီသို့ ဓာတ်မီးသုံးလက်က ဖြန့်၍ ထိုးကာ၊ ရှာဖွေရင်း အပြေးတက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့မုဆိုးတစ်စုကို အိမ်များနှင့် ခြံစည်းရိုး

အကြား မြေကွက်လပ်ပေါ်မှ ထင်ရှားသောမြင်ကွင်းတစ်ခုရပ်က ဆီးကြို၍
ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်စေပါသည်။

မှောက်လျက်လဲနေသော ကချင်အမျိုးသား၏ ကျောတစ်ဖက်
ပေါ်၌ ရှေ့လက်နှစ်ဘက်ကိုတင်ကာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ခေါင်းကြီးကို
ငဲ့ကာ ကြည့်နေသော ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော
မျက်လုံးကြီးများကို မာတိမီးရောင်အောက်ဝယ် အတိုင်းသား တွေ့နေရ
ပါသည်။ မြေပေါ်၌ မှောက်လျက်လဲနေသော ကချင်အမျိုးသားများ၏
ညာဘက်လက်တွင် လှံရှည်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် တွေ့ရပြီး
ကျားက လက်ဦးနှင့်ကြောင်းကို ကချင်အမျိုးသား၏ ကျောပြင်နှင့်
လည်ကုပ်မှ သွေးနီများက အပြီးသား သက်သေခံနေတော့၏။

ပါမောက္ခဆူဇူကီးသည် အရေးကြီး ခပ်တိုးတိုးအော်ဟစ်
ကာ ကျားကြီးရှိရာသို့ သူ၏ . ၆၅ ဂျပန်မြင်းစီးရိုင်ဖယ်နှင့် ထိုးချိန်
ချိန်ကာ ပစ်ချလိုက်ရာ မြောင်းဟူသော ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်သံနှင့်အတူ
ကျားကြီးသည် ဟဲခနဲ ဟိန်းသံကြီး ထွက်လာပြီးနောက် ကျားကြီး၏
တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ကုန်ကာ မာန်သွင်းလျက် တိုတောင်းလှသော
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျားကြီးသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် . ၆၅ မီလီမီတာ
ကျည်ဆန်ထိမှန်ခြင်းခံရသည့်အတွက် ဒေါသထွက်ကာ ကျားနာပီပီ
ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တစ်ရှိန်ထိုးခွန်လွှားကာ၊ ပြေးလိုက်လာတော့သည်။
ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျားကြီး၏ အကွာအဝေးမှာ ကိုက်နှစ်ဆယ်အတွင်း
သာ ရှိသည့်အတွက် အရှိန်နှင့် တစ်ဟုန်တည်းပြေးထွက်လာသော
ကျားကြီး၏သဏ္ဍာန်ကြောင့် ကျွန်တော်၏နောက်မှ ရဲဘော်များမှာ
အနည်းငယ်လှုပ်ရှားနေကြတော့သည်။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အတွင်းသို့ အရောက်တွင်
ကျားကြီး၏ အရှေ့ပိုင်းကို ကျွန်တော်သည် ထိုးပစ်-ပစ်ခတ်နည်းအရ
လျင်မြန်စွာ ပစ်ခတ်ချလိုက်ရာ ကျားကြီးသည် ချာချာလည်ကာသွား
ပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျားကြီးကား ရွဲသတ္တိ ကြီးမားလှပါပေ၏။
လူးလိမ့်ကာ တုန်း၍၊ တဝါး ဂါး အော်မြည်ရင်း ကျွန်တော်တို့ဆီသို့
လှည့်ကာအတက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျားကြီး၏ ခပ်စောင်းစောင်း
ပေးနေသော ရှေ့ပိုင်းမှ ချက်အကောင်းဆုံးလက်ပြင်ကို တိုတောင်းလှ
သော စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ အရယူကာ၊ ချိန်၍ပစ်ချလိုက်ရာ
ကျားကြီးသည် မြေပေါ်သို့ ပစ်ခတ်ချလိုက်ရာ၊ ကျားကြီးသည် မြေပေါ်သို့
ညွတ်ကျကာရင်း နီးရာစပ်ရာ သစ်မြစ်ကြီးတစ်ချောင်းကိုဖိ၍ ကိုက်ခဲ
ရင်း ငြိမ်ကျသွားပါတော့သည်။

ပါမောက္ခဆူဇူကီး၏ . ၆၅ မီလီမီတာရိုင်ဖယ်၏ ဒုတိယ
ပစ်ခတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ငြိမ်နေသော ကျားကြီးနံဘေးကို
အောက်ထွက်သွားစေပြန်သည်။

မကြာမီ ကချင်အမျိုးသားများသည် မီးတုတ်ကြီးများတဝင်းဝင်း
နှင့် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တက်လာကြ၏။ သူတို့၏လက်တွင်း၌ လှံရော၊
ခဲရည်ရော ဆွဲကိုင်ကာ အသံပေးလျက် စုဝေးလာကြခြင်း ဖြစ်၏။
ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ကချင်ခါးရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ကာ-
“ဟိုဘက်က ကျားကတော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေပြီ . . .
ဒူဝါရေ၊ ဒီဘက်က ပစ်ခတ်သံတွေ သိပ်များတယ်”
“အလား-အလား . . . လရှိဆူးတစ်ယောက် ဒုက္ခဖြစ်နေပြီ”
တုန်လှုပ်သော အသံကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့သတင်းပို့လိုက်ရာ-
“သေပါပြီ ဒူဝါ . . . လာကြ”

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် မောင်းတင်ပြီးသော ရိုင်ဖယ်ကို အသင့် ကိုင်ကာ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့က ဘေးမှညှပ်၍ ဘယ်ညာ ပန်းလျက် ကျားကြီးဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျားကြီးကား သွေးချင်းနီ ကာ ကျည်ဆန်ပေါက်ကြီးတွေမှ တပွတ်ပွတ် သွေးစိမ်းတွေ ယိုထွက်ရင်း သစ်မြစ်ကြီးကို သတ်ဖြတ်ငင်ကာ၊ မာန်သွင်းလျက် ကိုက်ခဲရင်း သေဆုံး နေလေပြီတကား။

ကျွန်တော်သည် ကျားသေကြီးကို ကျော်လွှားကာ သွေးရဲရဲ နှင့် မှောက်ခွန်ဖြစ်နေသော ကချင်အမျိုးသားဆီသို့ အရေးတကြီး ပြေးတက်ကာ ပွေ့ထူ၍ အခြေအနေကို စမ်းသပ်၍ အသက် ရှိ မရှိ စစ်ဆေးလိုက်သည်။ သတိလစ်နေကြောင်းကို သိရ၍ အသင့်ရောက်မီ လာသည့် ဆေးသူနာပြု ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးလက်သို့ ပေးအပ်ကာ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့ အကူအညီဖြင့် နီးစပ်ရာမီးဖိုအနီးသို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ တပ်ကြပ်ကြီးအား ကုသရန် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ခုလိုတွေ့မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒုဝါလခန်းဂမ်း”

ကျွန်တော်သည် လူနာ၏အခြေအနေကို ကြည့်ရင်း၊ ဒုဝါ လခန်းဂမ်းကို ပြောကြားလိုက်ရာ . . .

“ဒီလိုပဲ မကြာမကြာ ဖြစ်တာများပြီပဲ ဒုဝါကြီး . . . နွားတွေ ကျွဲတွေထက် လားတွေကို ဒီကွားတွေက အားကြီးကိုက်ချင်နေကြတယ်”

“ဒီနေ့တော့ သူတို့နှစ်ကောင် ကိစ္စပြီးပါပြီလေ။ ရွာထဲထ လူသုံးယောက်ရှိသွားပြီ၊ အတင်းဆွဲသွားတာ”

သူတို့ရင်ဆိုင်ရသော အခြေအနေတို့ကို တင်ပြဆွေးနွေးနေ ပါတော့သည်။

ရွာသူရွာသားများသည် မီးရောင်များအောက်ဝယ် လွတ်ပြေး နေသော ကျွဲ၊ နွားများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကာနေကြပါသည်။

“ကျားတွေက ဒီလောက်မြင့်တဲ့ ခြံစည်းရိုးတွေကို ခုန်ဝင်လာ ကြတာ ဗိုလ်မှူး၊ အထွက်ကျတော့ နွားပါ-ပါနေတော့ ခုန်ဝင်တုန်းကလို လွတ်အောင် ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး”

တပ်ကြပ်မောင်နုသည် ကျားဆိုးကြီးများ၏ အဝင်အထွက် ခြေရာများကို လေ့လာနေရာမှ လှမ်း၍ပြောကြားသတင်းပို့လိုက်ပါ သည်။ ပါမောက္ခဖူချီကာနှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့လူစုလည်း ရိုင်ဖယ် ပြောင်းရှည်ကြီးများ တစ်လက်စီကိုင်ကာ ရောက်ရှိလာကြပြီး၊ ကျား သေကြီးနှစ်ကောင်ကို ပေကြီးများနှင့် စတင်ကာ တိုင်းထွာနေကြပြန် ပါသည်။

ပထမ ပစ်ခတ်ချလိုက်သော နွားဆွဲသည်ကွားမှာ ကျားထီး ကြီးဖြစ်၍ ဆယ့်ပေဆယ်တစ်လက်မ ရှည်လျားလျက် ဒုတိယကွားထက် တိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ဒုတိယ ကျားကား ထူးအမကြီးဖြစ်၍ ဆယ်ပေနှင့် ခြောက်လက်မသာ ရှည်လျားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ပထမကျားထီးကြီးအဖို့၌ တစ်ချက်တည်း နှင့်ပင် ချက်ကောင်းနားရင်းပိုင်းကို ကျကျနနကြီး ထိမှန်ခြင်းကြောင့် နေရာ၌ပင် တစ်ချက်မှရှေ့သို့ မလှမ်းနှင့်ဘဲ ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ဒုတိယ ကျားကား ကျားမပင်ဖြစ်သော်လည်း ပထမတစ်ချီ မပြင်းထန် သော . ၆၅ ကျည်ဆန်ကြောင့် ပိုမိုဒေါသကြီးမားကာ ရှေ့သို့ တွက် အလိုက်တွင် ကျည်ဆန်နှင့်ဖိကာ နှစ်ချက်တိတိ ပစ်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“တို့-စစ်သေနတ်တွေဟာ ဒီနေရာမှာ ခဲနဲ့ပစ်သလောက်ပဲ၊ အင်အားရှိတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ပဲ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ဘူး”

ပါမောက္ခဆူဇုကီးသည် သူ၏ . ၆၅ မြင်းစီးရိုင်ဖယ်ကလေးကို ကိုင်ကာ ကျန်ရိုင်ဖယ်၏ အင်အားချို့တဲ့ပုံကို ပြောပြနေရှာပါသည်။

ဒဏ်ရာရရှိသော ကချင်အမျိုးသားကို ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တစ်စုက အမြန်ဆုံး ကုသနေကြရာသို့ သွား၍ ကြည့်ရှုရာတွင် လည်ကုပ်တွင် ကျားအစွယ်ရာတစ်ချက်နှင့် ပခုံးနှင့် ရင်ဘက်တို့တွင် ကျားစွယ်ရာနှစ်ချက်နှင့် ကျား၏ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရပြီ။ အဆိပ်မတတ်စေရန် ထိုးဆေးများကိုထိုး၍ ဂရုစိုက်လျက် ကုသနေကြသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ လူနာ၏ ညည်းညူသံသုံးသံကို ကြားရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ဘိသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြပြီး အရေးပေါ်သေနတ်များကို တိုက်ချွတ်ကာ နောက်ထပ် ကျည်ဆန် ငါးတောင်ကို ဇလုပ်တွင်းနှင့် ပြောင်းဝတွင်းသို့ထည့်ကာ အိပ်ရာတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

ချမ်းသည်မှာ ပြောမပြနိုင်အောင် ရှိချေတော့၏။ မကြာမီ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစု ပြန်ရောက်လာကြပြီး၊ လူနာ၏ အခြေအနေမှာ ပြင်းထန်ကြောင်းနှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုနိုင်ကြောင်း သတင်းပို့ကာ သူတို့လည်း ဝင်ရောက်၍ အိပ်ကြပြန်ပါသည်။

“ကျားဆိုတာ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံလာမှ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အတော်ကလေး ရင်တုန်လာမိတယ်”

ပါမောက္ခဆူဇုကီးသည် မြန်မာပြည်၏ တောဘုရင် ကျားအကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရခြင်းအတွက် အဖြေမှန်ရလာသည် အလျောက် ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံနေပါတော့သည်။

“ဒီကျားရေနစ်ချပ်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်တရ ကောင်းကောင်းဆေးစိမ်ပြီး သိမ်းရမယ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ နွားတစ်ကောင်ကို တွန်တော်တို့ဖျက်စိအောက်မှ ရဲရဲတင်းတင်း ကိုက်တဲ့ရန် သူတွေပဲ”

ကျွန်တော်သည် ရှေ့လမ်းခရီးအဖို့ ယခုထက် ပိုမိုဆိုးဝါးမည့် အန္တရာယ်များစွာ ရှိကြောင်းကို သတိပေးရန် အချိန်ကျသဖြင့် . . .

“ပါမောက္ခကြီးရှေ့မှာ ဒီထက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သားကောင်ကြီးတွေ တွေ့ချင်တွေ့မယ်၊ ပြီးတော့ . . . ကျားတွေက ဒီထက်ပိုပြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“တွေ့ရပါစေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးပါရင် ကျွန်တော် ဘယ်ခရီးမဆို သွားရဲတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သေနတ်ပစ်တဲ့စွမ်းရည်ကို သိပ်ယုံကြည်နေပြီ”

“ကောင်းပါပြီ . . . ကျွန်တော်တို့ သုံးလေးရက်ခရီးဆိုရင် တွန်တော်ပြောတာ မှန်မမှန် အဖြေထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် သုံးညတိတိ ဟံပင်းရွာတွင် စခန်းချကာ မိက္ခာအင်အား ဖြည့်တင်းခြင်း၊ ခရီးလမ်းပန်းအခြေအနေကို အကဲခတ်ခြင်း၊ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ လိုအပ်သော ဆေးဝါးပင်များ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို ရှာဖွေစုဆောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဒူဝါလခန်းဂမ်းနှင့် တစ်ရွာလုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့အား လိုလေသေးမရှိစတမ်း တူညီကြပါသည်။ နောက်ညများအဖို့ ကျားဆိုးများ၏ လှုပ်ရှားမှုအသံ ခြေရာတို့ကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် သူနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဒေသတစ်ဝိုက်ဆီသို့ လိုက်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း သိရပါတော့သည်။

ကျားကိုက်ခြင်းခံရသောလူနာအဖို့ သက်သာလာပြီး သူ့အား ဆက်လက်ကုသရန် ရွာတွင်းမှ သူ့နာဖြူဆရာမ လုပ်ခဲ့ဖူးသူ တချစ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လိုအပ်သောဆေးဝါးများကို ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းခဲ့ရပေသည်။

* * *

လေတဟူးဟူး ဆီးနှင်းကျူးလျက်

❖ ❖ ❖ ❖

နေရောင်နှင့် ဆီးနှင်းလွှာဖြေပြင် တွေ့ဆုံစပ်ဟပ်ခဲ့ရာမှ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးများဝယ် မျက်မှန်အနက် များကို တပ်ဆင်ထားခဲ့ရပေ၏။ တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့် နှင်းခဲများအကြား တွင် ချီတက်နေရသော ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များအဖို့ ခရီးမတွင်နိုင် သလောက် များစွာ ခြေကုန်လက်ပန်းကွလောတော့သည်။ တောင်စာန်း ကြီးများ တစ်တောင်ပေါ်တစ်တောင်ဆင့်ကာ မျှော်၍မဆုံးနိုင်အောင် တောင်ထွတ်တောင်ဖျားများ၌ ဆီးနှင်းငွေ့များက တရစ်ဝဲဝဲ ပြန်လွင့်နေ တော့သည်။

“ဟောဝီအပင်တွေဟာ အင်မတန် ဆေးဘက်ဝင်တယ်... ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကြီးနားမှာဆိုရင် ဒီဥမျိုးကို တစ်ပိဿာ ဆိုရင် လေးငါးရာပေးရတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဒူဝါလခန်းဂမ်းမှ ကောက်ကာငင်တာ ရေခဲပြင်ပေါ်မှ ဖြူဖြူသေးသေး ဆေးဥတစ်လုံးကို ပြသလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒူဝါလခန်းဂမ်းပေးအပ်သော ဥကလေး တစ်လုံးကို လက်နှင့်ကိုင်လျက် ဖိညှစ်ကာ ကြည့်လိုက်ရာ၊ မာ၍ချောမွေ့ သော သစ်ဥတစ်လုံးမှန်း သိရသည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းသစ်ဥ၏ ရေခဲပြင်ပေါ်၌ ပေါက်ရောက်မှုကို အင်မတန် အံ့ဩစွာဖြင့် စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၎င်းသစ်ဥအတွင်း၌ အင်မတန် ထက်မြက် သော အအေးဒဏ်ခံနိုင်စွမ်းရှိသည့် မူလပင်ကိုယ်ဓာတ်နှင့် ပထဝီဓာတ် တို့ သာလွန်ကြောင်းကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိပါတော့သည်။

“ဒါဘယ်လို နာမည်ပေးထားသလဲ ဒူဝါ၊ ဘယ်လိုနေရာမှာ အသုံးပြုနိုင်သလဲ”

ကျွန်တော်က မေးမြန်းလိုက်ရာ ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည်...

“တချင်ဘာသာနဲ့ မခြစ်-လို့ခေါ်တယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အဆိပ် မိတဲ့အခါမှာဖြစ်စေ အအေးမိခြင်း၊ ပန်းနာ၊ အဆုပ်နာတွေအတွက် အင်မတန် ဆေးစွမ်းတဲ့ မခြစ်ဥဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် ပါမောက္ခဖူချီကာကို ပေးအပ်လိုက်ရပါ သည်။ ပါမောက္ခဖူချီကာသည် ၎င်းမခြစ်ဆေးဥကလေးကို မှန်ဘီလူး နှင့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ရှုကာ ဆက်လက်၍ အခြားမခြစ် ဆေးဥများကိုပါ ထပ်မံ၍ များများစုဆောင်းမိစေရန် ရှာဖွေခိုင်းလိုက် ကြတော့သည်။ လမ်းပြနှင့် ဂျပန်စစ်သားများသည် နေရာအနှံ့အပြား ညှုချင်း မလှမ်းမကမ်း တပ်ဖြန့်ကာ မခြစ်ဆေးဥတို့ကို ရှာဖွေလိုက် ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ယခုအခါ မြန်မာ ငြိမ်နယ်စပ် မြောက်ဘက်စွန်းမှ ဖြတ်ကျော်၍ တိဘက်ပြည်ပိုင်နက် ဝေဠာတောင်ဘက်စွန်းဒေသသို့ မိုင်လေးဆယ်ကျော် ချဉ်းကပ်

ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့အပြင် ဂျပန်စစ်သား တပ်စုတစ်ခုနီးပါး ပါရှိခဲ့ခြင်းဖြင့် အကယ်၍ တိဘက်စစ်သားများ တရုတ်စစ်သားများနှင့် တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း အခြေအနေ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လူစုက သိပ်ပူပင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးမှာ တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက်ခရီးစဉ်မျိုးဖြစ်၍ ရိက္ခာ ပြဿနာကို လားများပေါ်၌ အပြည့်အမောက်တင်လာပြီး၊ ဂျပန် စစ်သားများအဖို့၌လည်း ရိက္ခာဆန်များကို သယ်ဆောင်ကာ အပို ထမ်းပိုး ယူငင်စေခြင်းဖြင့် နှစ်လစာအတွက် ရိက္ခာပြဿနာပေါ်စရာ မရှိခဲ့ပေ။

မခြစ်ဆေးဥကို ဆက်လက်၍ ရှာဖွေရင်း တောင်နံရံ တစ် လျှောက်၌ တပ်ဖြန့်ကာ တက်သွားမိသော ကျွန်တော်တို့ရဲမက်တစ်စု အဖို့ အင်မတန် စိမ်းလန်းစိုပြေသော သစ်တောကြီးတစ်တောအစသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိသွားပါသည်။ ရေခဲတောင်ပေါ်၌ ဤကဲ့သို့ သစ်ရွက်ကြောသည့်လက္ခဏာမျိုးဖြင့် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်တော ကြီး၏ ထူးခြားမှုအခြေအနေကို ကျွန်တော်သည် ဂရုတစိုက်လေ့လာ အကဲခတ်နေမိ၏။ တောစပ်တစ်လျှောက်သို့ ခြေရာလက်ရာများနှင့် သားကောင်များ၏ စားကြွင်းစားကျန်များ အခြေအနေတို့ကို ကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်တွင် အင်မတန် ထူးဆန်းလှသော ခြေရာ ပေါင်းစုံတို့ကို တွေ့ရတော့သည်။

ဆတ်များ၊ စိုင့်များကဲ့သို့ ခြေရာနှစ်ခုနှင့် သားကောင်ကြီး များ၏ခြေရာများ၊ ကျားကြီးများ၏ခြေရာများ၊ တောကြောင်များ၏ ခြေရာများနှင့်တကွ တောစပ်အနီး၌ ပေါက်ရောက်နေသော ဥသျှစ် သီးပင်မျိုးကဲ့သို့ ကြီးမားလှသောသစ်သီးကြီးများ ကြွေကျရာ အပင်

အောက်၌ကား ဧရာမခြေရာကွက်ကြီးများကို စတင်ကာ တွေ့လိုက် ရပေ၏။ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့် တုတ်ခိုင်သော သစ်ပင်သုံးပင် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ပေါက်ရောက်ရာ ဥသျှစ်သီး၏ နှစ်ဆခန့်ကြီးမားသော အသီးကြီး များ ကြွေကျရာဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပိုင်းက သွားရောက်၍ သစ်သီးတစ်လုံးကို ကောက်ကာ၊ အနံ့ခံကြည့်မိသည်တွင် ချိုမည့် အနံ့မျိုးကို အနံ့ခံယူမိသည်။ သစ်သီးကြီးတစ်လုံးကိုခွဲ၍ အတွင်းသား ဝါတာတာကို လျှာနှင့်တို့၍ အရသာခံစမ်းကြည့်မိရာ ချို၍၊ အင်မတန် ဆိမ့်သောအရသာကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ပါမောက္ခ ဖူချီကာ တ ထိုသစ်သီးနှစ်လုံးကို ပတ္တမြားအိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်ရင်း သိမ်းဆည်း ပါတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဒူဝါ၊ ဘာသစ်သီးလို့ ခေါ်သလဲ၊ တောင်ဘက် အတွင်းမှ ခြေရာကြီးတွေလဲ တွေ့မိသလိုလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ဆက်ကြည့် ရအောင် ရှာဖွေကြည့်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ဒူဝါလခန်းဂမ်းကို တွေ့ရှိရသည့် သစ်သီး၊ သစ်ပင်အကြောင်းကို စုံစမ်းတီးခေါက်ကြည့်လိုက်ရာ . . .

ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ခေါင်းကို အသာပွတ်ကာ . . .

“ကျုပ်တော့ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဦးကြီး တစ်ခါတုန်း က ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတွေ့ရတဲ့ သစ်သီးတွေဟာ လူတွေမစားချင်တဲ့ သစ်သီးကြီးတွေတဲ့၊ ရေခဲတောင်ညီဇာသီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အန္တရာယ်တွေဟာ အဲဒီအပင်ကြီးတွေ ပေါက် ရောက်တဲ့ ဒေသမှာ ရှိကြတယ်တဲ့၊ သတိထားကြရမယ် စစ်ဗိုလ်ကြီး”

သူသည် ပြောရင်း၊ သတိရှိသူပီပီ . . . ကျွန်တော်တို့ ဒေတ္တ ပေးအပ်ထားသော . ၃၀၃စစ်သုံးရိုင်ဖယ်ကို အရေးတကြီး ခိုင်တွယ် ကာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လေ့လာအကဲခတ်နေရုံသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ခက်လာပါဦး”

ပါမောက္ခ ဆူလူးကီး၏ အရေးတကြီး ခေါ်ဝင်သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောအတွင်းသို့ဝင်ကာ ဆူလူးကီးနှင့် ကာနယ်ရာမံဒါ တို့အား ငုံ့ကာ ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။ အလျား ဆယ့်နှစ်လက်မဝက် ကြီးမားသော ဧရာမလူခြေရာကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားပြီး၊ ကျွန်တော်၏အနွေးထည်အိတ်ကပ် ထဲမှ ပေကြိုးကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ကာ၊ ခြေရာကြီး၏ အလျားကို တိုင်းထွာကြည့်လိုက်ရာ ဆယ့်ငါးလက်မတင်းတင်း ရှည်လျားစွာ တွေ့ရပြီး၊ ဗြက်ကို တိုင်းထွာကြည့်လိုက်သည်တွင် ဆယ်လက်မ ကျယ်ဝန်းကြောင်း တွေ့ရပြီး၊ ခြေချောင်းကလေးများ အနေအထား တို့ကို ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုသည်တွင် မနုဿလူသားကဲ့သို့ မညီညာဘဲ၊ ပုတိုတိုခြေချောင်းကြီးများအဖြစ် ခြေရာနေရာကလည်း အဆမတန် ကြီးမားပုအိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လူတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး . . . ဒီလောက်အေးတဲ့နေရာမှာ ဘာဖိနပ်မှမပါဘဲ သွားလာနိုင်တာ သိပ်အံ့သြစရာပဲ”

ပါမောက္ခ ဆူလူးကီးသည် ခြေရာကွက်ကြီးများကို ငုံ့ကာ ခါတ်ပုံ တဖျတ်ဖျတ် ရှိုက်ကူးနေရာက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကာနယ်ရာမံဒါသည် ဂျပန်ခါးရှည်ကို ထောင်ကာ၊ ခြေရာရှင်ကိုလိုက်၍ ကြည့်ရှုရင်း . . . “ဘယ်နည်းနှင့်မှ လူမဟုတ်ဘူး၊ ပါမောက္ခဆူလူးကီး ဒါပေမယ်လို့ ခက်နေတာက ခြေရာက ကျွန်ုပ်တို့လို ခြေရာချောင်းတွေ ဖြစ်နေပြန်တော့ လူမဟုတ်ဘူးလို့ပြောရမှာ ခက်နေတယ်။ ပြောကြား တိုင်ပင်နေသလို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ကြားနေရပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် . . . ဒီခြေရာနဲ့ အကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာကြဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကျုပ်တို့ စာထဲမှာကြားဖူးတဲ့ နှင်းလူများဖြစ်နေမလား ဘာမယ်ရာမဒါ”

ပါမောက္ခဆူလူးကီးသည် ဓာတ်ပုံကင်မရာကို သိမ်းဆည်းရင်း ခေးမြန်းသည်တွင် ပါမောက္ခဖူချီကာက ဝင်ရောက်၍ . . .

“လူမှလူပါဗျာ၊ ကြည့်ပါလား . . . ဒီကရေခဲတောင် ဩဇာသီး တွေကို ကျကျနနစားသွားတာ၊ ဟောဒီမှာ ဒီလူကြီးရဲ့ သွားရာကြီးတွေ”

ကောက်ကာငင်ကာဖြင့် ရေခဲတောင် အသီးတစ်ခြမ်းကို ချွံတစ်ချွံထဲမှာ ဆွဲကာ တင်ပြသက်သေပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ပါမောက္ခဖူကာချီ တင်ပြသော ရေခဲတောင် ဩဇာသီး တစ်ခြမ်းကို နီးကပ်စွာ ကြည့်လိုက်ရာ ခပ်စိမ်းစိမ်းပိုင်းတစ်ခြမ်းကို ချန်လှပ်ကာ မှည့်သောအပိုင်းကို တဖဲ့တည်းဖြစ်သော ကိုင်ဖဲ့ စား သောက်သွားသော အမည်မဖော်နိုင်သည့် သတ္တဝါကြီး၏ သွားရာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ မှည့်သောသစ်သီးအခွံမှ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ပိုင်းကာ ခြိတ်သွားခဲ့သည်။ တစ်လက်မနီးပါး သွားချောင်းကြီးများ၏ အရာကို ဆင်ရှားစွာ တွေ့နိုင်ပေ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီသတ္တဝါကြီးဟာ သစ်သီးမှည့်တွေကို လာစားပြီး သမ်းခဲနီမှာ စားသောက်ဖို့ တစုတဝေးကြီး ပြန်ယူသွားရင်း ချပစ်ခဲ့တဲ့ သစ်သီးတစ်ခြမ်းကို တွေ့နေရတာဖြစ်ရမယ်”

ပါမောက္ခဆူလူးကီးသည် ဝေဖန်ချက်ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းပြလုပ်သူများနှင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်းတို့ကို သွမ်း၍ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်သည်တွင် သူတို့အားလုံးသည် ခြေရာ ဘွတ်ကြီးများကို ကြည့်ကာ၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြပြီး၊ သေချင်းချင်း

ခေါင်းချင်းရိုက်ခမန်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် တိုင်ပင်နေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို အေးဆေးသော အမူအရာထားလိုက်ပြီး၊ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ လူအသံပေးလိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုလဲ ဒူဝါ၊ ခြေရာကြီးတွေဟာ လူကြီးတစ်ယောက် ခြေရာဖြစ်မယ်လို့ ဂျပန်တွေက ယူဆနေကြတယ်။ ဘာမှတော့ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ လူအင်အားကလဲ ကောင်းနေကြပါတယ်”

အားပေးစကားပြောကာ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

“သူတို့လမ်းပြတွေက ပြောနေတယ်။ ရွှေခရီးလမ်းစဉ်ကို သူတို့ သိပ်မသိတော့ဘူးတဲ့။ သူတို့သိတာက လမ်းရဲ့အရွေ့ဘက်က ကျွမ်းကျင်ကြသတဲ့ . . . စစ်ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်သည် ဒူဝါလခန်းဂမ်းကဖြစ်စေ၊ (သို့မဟုတ်) လမ်းပြများကဖြစ်စေ၊ ကြီးမားသော ခြေရာကွက်ကြီးများကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် သွေးပျက်သွားကာ သူတို့ ဆက်လက်၍ လမ်းမပြချင်သည်ကြောင့် စကားလှီးလွဲကာ ပြောဆိုနေကြောင်းကို ရိပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအရေးအခင်းကို ကြိုတင်၍ ကာကွယ်မှ သင့်လျော်မည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်းစဉ်းစားမိသည့်အလျောက် ဒူဝါလခန်းဂမ်းနှင့် လမ်းပြထဲမှ လူရည်လည်မည့်သူ နှစ်ဦးတို့ကို ချက်ချင်းခေါ်ယူကာ သူတို့၏ လိုလားချက်များကို အရေးတကြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

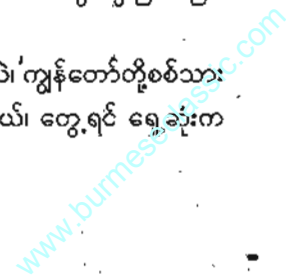
လမ်းပြထဲမှ လူကြီးတစ်ဦးက ကျန်တော့အား ခင်မင်နေသည့် အလျောက် မြှောက်ပင့်၍ ပြောပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီခြေရာအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသတိထားကြသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့နယ်ခြားမှာ နေထိုင်

ဤဖူးတဲ့ မုဆိုးအလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်ကိုင်ဖူးသူမှန်သမျှ အားလုံး သိရှိ ဗဟုသုတရထားတဲ့ လူချည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခြေရာကြီးတွေဟာ လူဘီလူးကြီးတွေခြေရာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ လူတွေထက် အရပ်အမောင်း အင်မတန်မြင့်မားပြီး အားကြီးခွန်အား ဗလှရှိကြသလို တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်မှာ ကုန်းပြေးတက်တဲ့ဆင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ သူတို့နယ်ပယ်ထဲကို ကျွန်တော်တို့ တနူးကျော်လာမိပြီမို့ လူဘီလူးကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့က တစ်နေရာရာမှာ မုချသတ်ဖြတ် ဒုက္ခပေးကြတော့မှာပါပဲ။ သူတို့ဟာ ကျားတွေ၊ ဝက်ဝံကြီးတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ဆိုးသွမ်းပြီး ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိတမ်း အင်မတန် ပါးနပ်ကျင်လည်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားမိဘတွေက လူဘီလူးကြီးတွေအကြောင်းတို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သုံးလေးကြိမ် ရုတ်တရက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ တွေ့မြင်ဖူးကြတာမို့ ကျွန်တော်တို့ ချေ့ကိုဆက်လက်ပြီး လမ်းမပြရတာမို့ ကျွန်တော်ထို့ တောင်းပန်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေကို လမ်းမပြချင်ဘူးပြောရင် သူတို့က အတင်းပြခိုင်းတော့မှာမို့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမသိဘူးလို့ ပြောရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

တောင်ပေါ်သားများပီပီ ကျွန်တော်အား အထူးခင်မင် ခံကြည်နေကြသည့်အလျောက် ဖွင့်ဟ၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောက်နေကြသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့စစ်သား ဆွဲ လက်နက်တွေနဲ့ အကာအကွယ်ပေးပါမယ်၊ တွေ့ရင် ရွှေခွေးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အရင်တွေ့ရမှာပါ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့အား အကြောက်ပြေစေရန် ပြောရင်း မေးမြန်းလိုက်ရာ . . .

“ကြောက်တာလား . . . စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ကချင် ဓားပဲ လက်နက်ဆိုလို့ရှိတာ၊ ညအခါမှာ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့အစွန် အဖျားက အမြဲအိပ်နေရတာကိုး”

လမ်းပြတစ်ဦးက တင်ပြဆွေးနွေးလာသည်တွင် ကျွန်တော် သည် ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သည်အတွက် . . .

“ကောင်းပြီ . . . ဒီနေ့ ညကစပြီး ကျုပ်တို့နဲ့ ဂျပန်တပ်သား တွေအလယ်မှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို အိပ်ခွင့်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဆီက သေနတ်သုံးလက်ကိုလဲ ပေးထားမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်မချမယ့် စခန်းဆိုရင် ကျုပ်တို့စစ်သားတွေ ညလုံးပေါက်အလှည့်ကျ တင်းစောင့် ပေးမယ်၊ ကဲ . . . ကျေနပ်ပြီလား။ လိုလားချက်ရှိရင် ထပ်ပြောပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိပါရစေ”

ကျွန်တော်သည် ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် ခွင့်ပြုပေးလိုက်သောအခါ သူတို့သည် စိတ်အားတက်လာပြီး . . .

“ကောင်းပါပြီ စစ်ဗိုလ်ကြီး . . . သတိတော့ ကောင်းကောင်း ထားပါ၊ ဒီလူဘီလူးကြီးတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလှ တယ်၊ သူတို့ကို ဒီနေရာမှာ ခုမြင်ရတယ်၊ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ဟိုအဝေးကြီးတောင်ပေါ်ကို ရောက်နေတယ်၊ အင်မတန် လျင်မြန်တယ်၊ ပြီးတော့ အပုန်းအကွယ် အချောင်းအမြောင်း အားကြီးကောင်းတယ်”

လမ်းပြကချင်ကြီးတစ်ဦးက ကြိုတင်၍ နှင်းလူကြီးများ၏ ကြမ်းကြုတ်မှုကို သတိပေးလိုက်ရှာပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် လမ်းပြများ ပြောပြသောအခြေအနေနှင့် တောင်းဆိုချက်များကို ကာနယ်ရာမဒါသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ လုံခြုံမှုအတွက်ပါ အရေးကြီးကြောင်း သတိ ပေးလျက် လက်နက်နှင့် လူ မကွာကြစေရန် အမိန့်ထုတ်ဆင့်ပါရန် မှာကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဟုတ်မယ်ဗျ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကြည့်ပါလား . . . ခြေရာကိုက ကျွန်တော်တို့လူတွေ ခြေရာထက် နှစ်ဆလောက်ကြီးမားပြီး ဒီလောက် အေးချမ်းတဲ့နေရာမှာ ဟန်မပျက် သွားလာနေနိုင်တာဟာ အာဝသတ္တိ နဲ့ အစွမ်းရှိလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပါမောက္ခသူရဇူးကို သတိထားဖို့ ပြောကြားပါ၊ သူက ဒီလူကြီးတွေကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ပြောနေကြတယ်ခင်ဗျ”

“ခက်ပြီ . . . ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ခက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျပန် ပါမောက္ခဟာ တကယ့်တောတောင် အခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲတွေကို ရိပ်မိဖို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဒီလမ်းပြတွေကို နိုင်အောင်ထိန်းဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မျက်စိတွေပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့မပါဘဲ ကျွန်တော်တို့ ဒီတောကြီးတောင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာ ဘာမှ သွားတတ်လာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးက လမ်းပြတွေ စိတ်ဓာတ်မပျက်စေဖို့ရယ် တတ်နိုင်သမျှ ကျရောက်မယ့်အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . ဗိုလ်မှူးကြီး”
သူတို့လူကြီးအချင်းချင်းတောင် ခုထဲက သဘောကွဲလွဲနေ ကြတယ်ခင်ဗျ၊ ပါမောက္ခဖူချီတာ ဒီတောလူခြေရာကြီးတွေ တွေတာကို

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အသာရပ်ပြီး လိုက်မရှာဘဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိကအရေးကြီးတဲ့ သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ပွင့်တွေ ပထမ စုဆောင်းရှာဖွေဖို့ စုတိယ အချိန်ပို ရှိမှ လူကြီးတွေကို လိုက်ရှာကြဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ဆွေးနွေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့ ပါမောက္ခဆူလူးကီးအနေနဲ့တော့ လူ ခြေရာတွေ တွေ့နေမှတော့ လူဟာ သိပ်မသေးဘူးဆိုတဲ့ စဉ်းစားချက်နဲ့ တောလူကြီးတွေကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အချီအချ ဆွေးနွေးနေသည်တွင် ပါမောက္ခနှစ်ဦးသည် အရေးတကြီးရောက်ရှိလာပြီး . . .

“ရှေ့သုံးမိုင်လောက်အထိ ခြေရာကြီးတွေ ဘယ်ဘက် ဦးထောင်သွားတယ်ဆိုတာ လိုက်ကြည့်ပါရစေ” ဟု ပါမောက္ခဆူလူးကီးက တောင်းပန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို ရှင်းလင်းတင်ပြရန် အချိန် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်ကြောင့် ပါမောက္ခကြီးနှစ်ဦးစလုံးကို ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိ ရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေတို့ကို တင်ပြကာ လမ်းပြများ၏ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်နေပုံများနှင့် လမ်းပြများမပါဘဲ၊ ခရီးမထွက်နိုင်ကြောင်း ကိုပါ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ရာ ပါမောက္ခဆူလူးကီးသည် ကျွန်တော်တို့ အား တောလူကြီးများကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမည် မဟုတ် ကြောင်း၊ ၎င်းတို့သွားလာခဲ့သည့် ခရီးလမ်းပန်းအခြေအနေနှင့် စား သောက်သွားလာပုံတို့ကို လေ့လာနိုင်ရန်အတွက်သာ သုံးမိုင်ထက် ပိုမဝေးသော ခရီးစဉ်ကို လိုက်ရှာပေးရန် အားနာလာအောင် တောင်းပန် လာသည်။ ပါမောက္ခဖူချီကာကလည်း ဘေးကနေ၍ ပါမောက္ခဆူလူးကီး၏ တောင်းဆိုချက်ကို ထောက်ခံကာ ပြောဆိုနေပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့အဖို့ သူတို့တောင်းဆိုချက်ကို စဉ်းစားရုံသာ

ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ အားတဲ့ အားနာစွာဖြင့် . . .

“ဒူဝါလခန်းဂမ်း . . . ရှေ့ခရီးစဉ်ကို သိသလား၊ ကျွန်တော်တို့ သိပ်မဝေးစေရပါဘူး၊ သုံးလေးမိုင်ထက် မပိုပါဘူး၊ ခြေရာတွေ အသွား အလာကို လိုက်ကြည့်ချင်လို့ လမ်းပြနိုင်ကြရဲ့ မဟုတ်လား”

“ပြနိုင်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူဘီလူးကြီးခြေရာဟာ မဆုံးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကို မိုင်ခြောက်ဆယ်တစ်ရာအထိ မရပ်မနားဘဲ သွားလာနိုင်တဲ့ အကောင်ကြီးမျိုးတွေပဲ၊ တကယ်လို့ လမ်းခုလတ်မှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့က အင်မတန် ခက်ထန် ကြတယ်”

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို အရေးတကြီး စဉ်းစားလိုက် ပြီး . . .

“သူတို့နဲ့တွေ့ရင် သူတို့က ဘာမှစပြီး ရန်မမှုမှန်သမျှ ကျွန်တော်က ဘာမှမလုပ်ကြပါဘူး၊ သူတို့နေပုံထိုင်ပုံ စားသောက်ပုံ တွေကိုကြည့်ပြီး၊ မှတ်သားပြီး ပြန်လှည့်ရုံပါပဲ၊ သူတို့က ရန်မူလာရင် တော့ ပစ်ထည့်ရုံပဲရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော်၏ပခုံးပေါ်မှ . . . ၄၇၀ နှစ်လုံးပြုစုရိုင်းဖယ်ကြီးကို အသာမြှောက်ကာပြ၍ တိကျသောအဖြေကို ပေးအပ်လိုက်ရပါသည်။

“ကိုင်း . . . ကျွန်တော်က ရှေ့ကနေပြီးလမ်းပြမယ်၊ ကျွန်တော့် နောက်က ဒီကစစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ရဲဘော်တွေက ကပ်လိုက်ပါ၊ စစ်ဗိုလ်ကြီး သတ္တိနဲ့လက်စွမ်းကို ယုံကြည်အားကိုးပါတယ်”

“နောက်က လမ်းပြတွေ လိုက်ပါစေ၊ နောက်က ဂျပန်လူကြီး တွေ လိုက်ပြီး၊ နောက်ဆုံးက ဂျပန်စစ်သားတွေကို ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ လိုက်

ကြပါစေ၊ အထူးသဖြင့် လူချင်းမကွဲကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မျက်စိလည်ပြီး လူချင်းကွဲရင် ဒီလူဟာ ပြန်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစုတဝေးထဲ သွားကြပါစေ၊ လူချင်းဖြန့်ပြီး မတက်ကြပါစေနဲ့”

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက ရှေ့မှလမ်းပြရန် တက်ခဲ့ရာ၊ နောက်ပါလမ်းပြများမှာ သူတို့ထဲမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်လုံးက လမ်းပြနေသည်ကြောင့် မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ၊ ကျွန်တော်၏နောက်မှ အသာကပ်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြပါသည်။

“ကိုင်း . . . အားလုံးတက်ဖို့ အသင့်ပြင်၊ တစ်တန်းစီ ချီတက်နည်းနဲ့ တက်ကြမယ်၊ လူချင်းမကွဲစေနဲ့ နောက်ဆုံးတပ်ဖွဲ့က နောက်ထရန်သူရဲ့အခြေအနေကို တာဝန်ယူပါ။ ရှေ့လူနဲ့ နောက်လူ အမြဲတမ်းမိပါစေ၊ အဆက်မပြတ်စေဖို့ သတိပေးပါ။ ငါးမိနစ်အတွင်း ချီတက်မယ် အသင့်ပြင် ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ဘာသာဖြင့် အားလုံးကြားနိုင်အောင် အရေးပေါ်စီစဉ်မှုတစ်ရပ်ကို စီစဉ်လုပ်ဆောင်လိုက်ရသည်။

* * *

တောင်ခြေဂန္ဓာ ဟိမဝန္တာရယ်

✦ ✦ ✦ ✦ ✦

နေပြောက်မထိုးအောင် ထူထပ်သော၊ တောစိုသော (Ever Green Forest) ထဲသို့ ဒူဝါလခန်းဂမ်းက လမ်းပြကာ၊ ကျွန်တော်နှစ်ဦးဘေးချင်းယှဉ်တွဲ၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထင်းရှုပင်များသည် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြပြီး၊ တချို့နေရာများ ကြိမ်ပင်ကြီးများဖြင့် ခြေသလုံးလောက်နီးနီး ကြီးမားသော နွယ်တန်းများအဖြစ်နှင့် ရောနေ

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

တာ ပေါက်ရောက်လျက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ၌ နှင်းခဲများက တွဲလွဲခဲ့နေတော့၏။

ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ရှေ့မှ . . . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်တာ တောလူကြီး၏ ခြေရာရင်းအတိုင်း အဆက်မပြတ် လိုက်ပါခဲ့သည်။ ခြေရာကွက်ကြီးများသည် တစ်လှမ်းနှင့်တစ်လှမ်း လေးပေကျော်ကွာခြားနားနေတော့၏။ ၎င်းတောလူကြီးသွားသည်နေရာမှ သွားရိုးသွားနေကြ လမ်းကြောင်းကလေးသဖွယ် “ဖီး” ၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအခြေအနေကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် တောလူကြီးသည် အချိန်အခါတိုင်း သစ်သီးမှည့်တိုင်း ၎င်းလမ်းကြောင်းကလေးမှနေ၍ ရေခဲတောင် သြဇာပင် သုံးပင်ရှိရာသို့ မှန်မှန်လာကာ အသီးများကို လွှတ်တမ်း စားသောက်ခဲ့ကြောင်းကို ရိပ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ချီတက်ရင်း၊ တောလူကြီး အရပ်အမောင်းကို စိတ်တွက် တွက်ကာ ခန့်မှန်းနေမိသည်။ တောလူ၏ အရပ်အမြင့်မှာ ရှစ်ပေမှအထက်ရှိမည် ဟု တွက်ဆကာ သူ၏ ကြီးမားသောကိုယ်လုံးကြီးနှင့် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလျှင် ရန်မူသည့်အခါတွင် ရှောင်မလွတ်သော ပစ်ကွင်းတစ်ရပ်အဖြစ်ကို ဖန်တီးနေတော့မည်ကိုလည်း တွက်ဆပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အတယ်၍ လူချင်းရင်ဆိုင်မိ၍ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘုံသို့ အရပ်ခြောက်ပေအောက် ရှိသည်။ အရပ် ၅ ပေမှ ခြောက်လက်မ အထိ ရှိနေသည့် သာမန်လူသားများအဖို့ အရပ်အမောင်းချင်း၊ ဘိုလုံးချင်း၊ ကာယပလချင်း အပြတ်အသတ် ကွာနေသည်ကြောင့် အသိချင်းအားဖြင့် ရင်ဆိုင်ရန် အကွက်အလမ်း မပေါ်နိုင်ကြောင်း အထစ်ချွန်မြဲဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရိပ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူချင်းအဖူးအကပ်မခံဘဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မဟန်ပုံပေါ်လျှင် ချက်ကောင်းချက်ကို မလွတ်တမ်း ရွေးကာ၊ ပစ်ခတ်ချရန်သာ စဉ်းစားမိတော့သည်။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

တောစိုတောကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နက်မှန်းမသိ နက်လာသလောက် သွားမှုလာမှုအတွက် ခက်ခဲလာပါတော့၏။ တောင်စောင်းတစ်လျှောက်၌ ပေါက်နေသော တောမျိုးဖြစ်၍ တစ်ချိတစ်ချိသစ်ပင်များ၊ နွယ်ပင်များကို ဆွဲ၍တစ်မျိုး၊ တစ်ချိတစ်ချိတွင် စောက်တိုးဆင်း ခရီးမျိုးတွင် လိမ့်မကျစေရန် နွယ်တန်းကြီးများကို ခို၍၊ ဆွဲ၍ တစ်ဖုံ၊ တောလူကြီးများ၏ ခြေရာအတိုင်း ဆက်လက်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သာ သွားလာမှု အခက်အခဲရှိသော်လည်း တောလူကြီး၏ခြေရာမှာ ဟန်မပျက် အကွာအဝေးညီမျှစွာဖြင့် မှန်မှန်ကြီးရေခဲပြင်ပေါ်၌ နင်းလျက် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရပေသည်။ တချို့နေရာများတွင် တောလူကြီးသည် ခေတ္တရပ်နားကာ ဧရာမသစ်ပင်ကြီးများကို နောက်ကျောနှင့်ခို၍ စိမ်းပြေနပြေ ရေခဲတောင်ညြစ်သီးများကို စားသောက်ကာ၊ အညိုရောင်အစေ့များကို တစ်ပုံကြီးထွေးလျက် ပစ်ခဲ့သည့် အကြွင်းအကျန်များကိုပါ တွေ့နေရပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မုဆိုးတစ်ပိုင်း၊ စစ်သားတစ်ပိုင်း ဝါသနာအတိုင်း တောလူကြီး ရပ်နားကာ၊ သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်ကို မှီခဲ့သည့် နေရာတစ်ဝိုက်ကို ဝရုတစိုက် နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့သည်တွင် သစ်ခေါက်များတွင် ကပ်ငြိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွှေးရှည်ကြီးလေးငါးပင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အရေးတကြီးပင် လက်နှင့်ခုတ်ယူကာ လက်ဝါးပြင်ပေါ်သို့ အသာတင်၍ အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်ရာ၌ ထောင်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်မိသည်။

ညိုသန်းသန်း နီကြောင်ကြောင် အမွှေးရှည်ကြီးများကို တွေ့ရပြီး၊ အမွှေးများ ညပ်ကျန်ခဲ့သည့် သစ်ပင်၏အမြင့်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ငါးပေခန့်အမြင့်တွင် တွေ့ရခြင်းကြောင့် တောလူကြီး၏ ကိုယ်မွှေး

(သို့မဟုတ်) ခါးဆစ်ကျောပိုင်းတို့မှ အမွှေးရှည်များ ဖြစ်ရမည်ကို တွက်ချက်၍ ရပါသည်။ ကျွန်တော်က ပါမောက္ခဆူလူးကီးလက်တွင်းသို့ ပေးအပ်ရင်း...

“နင်းလူကြီးအမွှေးတွေ”

ခပ်တိုးတိုး ပြောကြည့်လိုက်ရာ ...

ပါမောက္ခ ဆူလူးကီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အမွှေးရှည်ကြီးများအနက် အမွှေးတစ်ပင်ကို ဆွဲ၍ထုတ်ကာ အရင်းအဖျားဆန့်တန်းကာ ကြည့်လိုက်ရာ လေးလက်မခန့်ရှည်လျားသော ကြမ်းတမ်းခိုင်မာလှသည့် အမွှေးကြမ်းကြီးများအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ပလတ်စတစ်ဘူးကလေးကို ကပွာကယာထုတ်၍ အမွှေးရှည်ကြီးများကို တစ်စုံတစ်ခုထည့်ကာ ...

“သိပ်ကြီးမားမယ့် အကောင်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလဲ အင်မတန် ကြမ်းမယ်၊ ကြည့်ပါလား... သူ့အမွှေးတွေက အသားစားတဲ့ ကျားမွှေးတွေထက် ပိုပြီးကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်နေတာကလား” မှတ်ချက်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ရှေ့မှ ဒုဝါလခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို အရေးတကြီးတို့လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ဒီဂရီသုံးဆယ်ခန့် မြင့်မားစွာ တက်နေသော တောင်တန်းကလေးပေါ်သို့ အရေးတကြီး လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးကာ ပြသလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်သည် ကပွာကယာလှမ်း၍ ဒုဝါလခန်းဂမ်း ညွှန်ပြရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်တွင် သစ်ပင်များ သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် လှုပ်ရှားနေသော အခြင်းအရာတို့ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ အလင်းရောင်က ကောင်းစွာရှာမရှာမည်၊ ထိုဖော်ပြပါနေရာတို့ မသဲမကွဲသောသဏ္ဍာန်တွေကြောင့် အရေးတကြီးဖြင့် မှန်ပြောင်း

အိမ်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ကာ ကျွန်တော်၏မျက်စိနှစ်လုံးအနီးသို့ အမြန်ဆုံးကပ်၍ ဖော်ပြပါနေရာတစ်ဝိုက်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်မိသည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းများကြားမှ လှုပ်ရှားနေသော ညိုသန်းသန်းသဏ္ဍာန်ကြီးကား ကြည်လင်၍ အင်အားကောင်းလှသော မှန်ပြောင်းအတွင်း၌ သဲကွဲစွာ တွေ့မြင်နေရပါပြီ။ အစကနဦး၌ အမွှေးထူထပ်လှသော ဝက်ဝံကြီး ဟူ၍ ထင်မှတ်မိ၏။ နောက် ဂရုတစိုက် ဆက်လက်၍ ကြည့်လိုက်မှ မတ်တတ်ရပ်နေသော ဝက်ဝံကြီးလိုလို သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်၏ နောက်ကျောပိုင်းကြီးနှင့် ခေါင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

“တွေ့လား . . . တွေ့လား . . . အဲဒါ . . . ဘီလူးကြီးပဲ။ စားရင်းနားရင်း ရှေ့က ခရီးသွားနှင့်တာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး။”

တုန်တုန်ရိရိနှင့် ဒူဝါလခန်းဂမ်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ပိုင်းကိုလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ကာနယ်ရာမဒါ။ ပါမောက္ခဆူလူးကီးနှင့် ဖူချီကာတို့သည် မှန်ပြောင်းကိုယ်စီနှင့်ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေလျက် ရှိနေသလောက် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့သည် ရိုင်ဖယ်များနှင့် လှမ်း၍ ချိန်ခွယ်နေသဖြင့် မပစ်ခတ်ရန် ကြိုတင်၍ လက်နှင့်ပြကာ သတိပေးလိုက်ရတော့သည်။ ဆက်လက်၍ မှန်ပြောင်းအတွင်းမှ ကြည့်ရှုလေ့လာသည်တွင် သတ္တဝါကြီး၏ ကြီးမားသော ခေါင်းပိုင်းသည် လှုပ်ရှားလျက်၊ ကြီးမားသော လက်နှစ်ဖက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုင်တွယ်ကာ ပါးစပ်တွင်ကပ်လျက် စားသောက်ရင်း တစ်ချို့တစ်ချို့ သူ၏ကျယ်ပြန့်သလောက် အမွှေးဗလပြစ်နှင့် နောက်ကျောကြီး

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပတ်လည်ကြီးနှင့် ပွတ်သပ်ကာ၊ အယားဖျောက်နေသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးသည် လှုပ်ရှားနေမှုကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပါမောက္ခ ဆူလူးကီးသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် မှန်ပြောင်းကြီးထဲထွက်သော ကင်မရာဖြင့် တောလူကြီးရှိရာသို့ လှမ်း၍ ချိန်ခွယ်ကာ ဆတ်ပုံအဖြစ်ဖြင့် ရိုက်ကူးနေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တောသူကြီး၏မျက်နှာပြင်ကို အလွန်အမင်း ကြည့်လိုသော်လည်း ကျွန်တော် ခုဘက်သို့ နောက်ကျောပေးကာ စိမ်ပြေနပြေ စားသောက်နေမှုကြောင့် ပခုံးပေါ်၌ ဝဲကျနေသော ညိုညစ်ညစ် ခေါင်းမွှေးကြီးနှင့် ရှေ့သို့ ခပ်ကုန်းကုန်းနေသည့် လက်ပြင်ကြီးများကိုသာ ထင်ရှားစွာ တွေ့နေရပါသည်။ အရပ်အမောင်းမှာလည်း ကျွန်တော် ထင်မြင်ခဲ့သည့်အတိုင်း အနိမ့်ဆုံး ရှစ်ပေထက်မအောက်သော အခြေအနေ တွေ့ရပြီ။ အလုံးအဝန်းမှာ အရပ်နှင့်မမျှအောင် ကြီးမားတုတ်ခိုင်လျက် ကိုယ်ခန္ဓာထက်ပိုင်းက အောက်ပိုင်းထက် ကြီးမားလျက် အချိုးအစားမကျကြောင်းကိုပါ တစ်ဆက်တည်း တွေ့မိသည်။

လေပြေကလေးသည် ရုတ်တရက်အတွင်း တောင်ခြေမှ ခုန်တောင်ပေါ်သို့ ခုန်ကာ၊ တိုက်ခတ်လိုက်သည်ကို မုဆိုးဝါရင့်ခဲ့သူ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် သတိပြုမိလေ၏။ ဤကား ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြိုတင်မှုပြင်ဆင်မှုရှိစေရန် သတိပေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းမှာ အင်မတန်ပါးနပ်သော နှင်းလူ (ခေါ်) လူဘီလူးကြီးများသည် တောင်ခြေရှိ ကျွန်တော်တို့တစ်စုဆီမှ ဖြတ်ကာ၊ လေတိုက်ခတ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့လူနံ့တွေကို မုချဆောင်ကျဉ်းသွားကာ လူဘီလူးကြီးရပ်လျက် အစာစားနေရာဆီသို့ မုချမသွေ ရောက်ရှိပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ရှေ့နောက်ရှိ အဖွဲ့ဝင်

များကို ချက်ချင်းနီးစပ်ရာ၌ ပုန်းကွယ်၍ နေရာယူရန် အချက်ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လေပြေက အင်မတန်လျင်မြန်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်အရင် နှင်းလူကြီးဆီသို့ ရုတ်တရက် ထူးခြားသော အနံ့များ၊ လူစိမ်းနံ့များ၏ သတင်းကို ပို့နှံ့ရောက်နှင့်ပေပြီ။

အကြောင်းမှာ နှင်းလူကြီးသည် စိမ်ပြေပြေ စားသောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် တောင်အောက်ပိုင်းသို့ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်ကို ကျွန်တော်သည် ပကတိမျက်စိများနှင့် တွေ့မြင်လိုက်တော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း၌ အင်မတန် ဒေါသဖြစ်စရာကိစ္စတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆက်ကာ၊ ရုတ်တရက် အတောအတွင်း၌ ဖန်တီးလိုက်ခဲ့သည်ဆိုသူကား ပါမောက္ခဆူဇူကီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပါးစပ်တွင်ထောက် "ဟေ့" ဟု အားရပါးရ အော်ဟစ်ကာ လူသံပေးလိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ နှင်းလူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အထက်ဆီး တောင်ပေါ်မှနေ၍ စီးကာကြည့်ရှုနေရသူပီပီ ကျွန်တော်တို့၏ခေါင်းပိုင်းများကို ရုတ်တရက်တွေ့သွားပြီး၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဝမ်းတွင်းက လှိုင်သံပါအောင် မြည်လိုက်တော့သည်။

"အဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . ." ဟူသော အသံကြီးဖြင့် မြေတုန်၍ တက်လာအောင် အော်မြည်ကာ အလွန်လျင်မြန်လှသော အရှိန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းကွယ်နေရာဘက်သို့ လူများသွားလာနေကြခြေလှမ်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျောက်ခုန်သကဲ့သို့ ခုန်ကာ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဆင်းလိုက်လာပါသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် . . . ၄၇၀ ရိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ နှင်းလူကြီး၏ မျက်နှာရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို အနေတော်ကြည့်ရှုလိုက်ရပါတော့သည်။

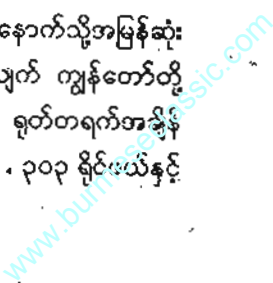
မျက်လုံးကြီးက အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေအောင် ဆီသထွက်နေသည့် သဏ္ဍာန်တွေဖော်ပြရင်း၊ ကြီးမားပြီးတိုလှသော ခေါင်းပြားကြီးအောက်မှ ကျယ်ပြန့်အရပ်ဆိုးလှသော ပါးစပ်ကြီးကို နှင်း၍တွေ့လိုက်ရ၏။ မျက်နှာပြင်တွင် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော အမွှေးအမှင်များနှင့်တကွ ခေါင်းပိုင်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ဖါးလျားချနေသော ဆံပင်ရှည်များကြောင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရလျှင် သူ့သလ္လသားတစ်ဦးနှင့် မတူတော့ဘဲ၊ အာဖရိကတိုက်က လည်ဆန့်သွယ်လှသော ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာပိုင်းမျိုး ဒေါသဖြစ်နေစဉ် တွေ့မြင်ရသော မျက်နှာအမူအရာမျိုးကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အင်မတန် လက်ဆော့တတ်သော ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးနှင့်တူခဲ့သည့် ပါမောက္ခကြီး ဆူဇူကီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် နှင်းလူကြီးများ၏ အမူအရာနှင့် တစ်ဟုန်ထည်း ဆင်းလာသည့် ကိုယ်ကားယား၊ လက်ကားယားအမူအရာကြီးကြောင့် ဒီတစ်ချိတွင် ဓါတ်ပုံတစ်ပုံမှ မရိုက်နိုင်တော့ဘဲ တုန်လှုပ်စွာဖြင့်

"လာပြီ . . . လာပြီ . . . ! ပစ်ကြပါ . . . ပစ်ကြပါ"

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ အကူအညီတောင်းနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ရှေ့မှ ဒုဝါလခန်းဂမ်းသည် နောက်သို့အမြန်ဆုံးကွာကာ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်ဘေးမှရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့ထွန်းလှများနှင့် ကိုက်တစ်ရာငါးဆယ်အကွာသို့ ရုတ်တရက်အချိန်ပိုင်းချင်းကပ်ဆိုက်ရောက်လာသည့် နှင်းလူကြီးကို . . . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်နှင့် နှုတ်စတမ်း ချိန်ရွယ်လျက် . . .

“ပစ်ကြပါ... ပစ်ကြပါ... သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်... ပစ်ကြပါ”

အရေးတကြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

ကာနယ်ရာမဒါနှင့် ပါမောက္ခကြီးနှစ်ယောက်ဆီမှ ဂျပန် ရိုင်ဖယ်သုံးလက် စီးပွင့်ထွက်သွားပြီး ကျည်ဆန်သုံးဆန်၏ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားသည့် အသံများကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကြားလိုက်ရပေ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် ကြောက်လန့်နေ၍ ပေလော (သို့မဟုတ်) နှင်းလူကြီး၏ လှုပ်ရှားနေမှုကြောင့်ပေလော မသိရအောင် သူတို့သုံးဦး ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ၆၅ ကျည်ဆန်များသည် နှင်းလူကြီး၏လည်ပင်းနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည်တွင် နှင်းလူကြီးသည် ရုတ်တရက် ခုံခံပစ်ခတ်မှုကို ဒေါသတကြီးစွာဖြင့်...

‘ဟင်းခနဲ’ ကြိမ်းဝါးမြည်တည်းလိုက်ပြီး ရောမကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို လက်ကြီးနှစ်ဘက်နှင့် မကော ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ စွပ်၍ ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ဝှိုးခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ လုံးပတ်သုံးပေခန့် ကျောက်တုံးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးကို ဖန်တီးလျက် နောက်ပိုင်းရှိ ဝါးတစ်ပြန့်ခန့် အကွာအဝေး ချောက်ဦးတို့ထဲသို့ ပြင်းထန်လှသည့် အရှိန်ကြီးဖြင့် ကျရောက်သွားပါသည်။ သတ္တဝါကောင်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ဧရာမကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို ပစ်ခတ်ရန် ကုန်း၍ အယူလိုက်တွင် ကျွန်တော်၏နောက် အသာရပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ၂၃၅ မက်နစ် ရိုင်ဖယ်ဖြင့် နှင်းလူကြီးကို ထိုးပစ်ချလိုက်ရာ ပြင်းထန်လှသော ဝန်သုံးရာ ကျည်ဆန်အား၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ နှင်းလူကြီးသည် တစ်ပတ်ချာချာလည်ထွက်သွားပြီး စူးရှစွာ အော်မြည်ညီးတွားလိုက်ပြီး

သူ၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးစွန်းကို ညာဘက်လက်ချောင်းကြီးများနှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဝနှင့် တန်းကာချိန်နေသည်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ရခြင်း လူးလို့မို့တာ သစ်ပင်ကြီးငယ်များအကြားမှ တောင်ပေါ်သို့လှည့်ကာ တက်ပြေးပါသည်။

သူ၏ ကြီးမားသောကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကာ တောင်ပေါ်သို့ လှည့်၍တက်ပြေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူပြေးလေရာ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်မှ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် တဝန်းဝန်း လှုပ်ရမ်းနေသည်တို့ ဂျပန်စစ်သားများက အစဉ်တစိုက် လိုက်လံ၍ ရိုင်ဖယ်ကြီးများနှင့် ပစ်ခတ်နေကြသည်ကြောင့် တဖြောင်းဖြောင်း ကျည်ဆန်သံများက ဆူညံနေပါတော့သည်။

“ထိသွားပြီ... ထိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးကာ”

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက အရေးတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ လူတီလူကြီးတွေ သေနတ်အကြောင်း ပထမဆုံး သိခြင်းပဲ၊ အရင်က ကျုပ်တို့ မြားနဲ့ပစ်ခဲလို မြားဆိပ်အကြောင်းသိသလို၊ နဟာ မီးနဲ့ ယန်းနဲ့ ပစ်ခတ်တဲ့ လက်နက်အကြောင်း သိသွားခြင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ထိသွားတယ်... ဘယ်ဘက်ပခုံးစွန်းကို ထိသွားလို့ တစ်ပတ်လည် ထွက်သွားတာပဲ၊ နို့ခိုရင် ခုလောက်ဆိုရင် အကောင်ကြီးက ကျုပ်တို့အနားရောက်ပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို သတ်ဖြတ်ပြီး ခြစ်နေမလဲပဲ”

လမ်းပြတစ်ဦးက ဝင်ရောက်၍ပြောကြားလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်၍ ...

“စစ်ဗိုလ်ကြီးပစ်လိုက်ရင် တစ်ချိတည်း ပုံကျသွားမှာပဲ။ ဘာပစ်လိုက်တာလဲဗျ”

အပြစ်တင်လိုက်သည်တွင် . . .

ကျွန်တော်သည် သူတို့အားလုံး နားလည်အောင် ရှင်းလင်းပြောလိုက်ရပေ၏။

“ဒီသတ္တဝါဟာ ကျုပ်တို့ထက် ပညာမဲ့ပြီး၊ ရိုင်းစိုင်းနေတာလို့ လူသတ္တဝါတစ်ဦးပဲ မိတ်ဆွေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ လေ့လာပြီး သူ့လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံကို ကြည့်ရဦးမယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် မတတ်သားပစ်ခတ်ရပါလိမ့်မယ်။ ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူသားတစ်ဦးကို ကျုပ်တို့ အင်မတန် ယဉ်ကျေးပါတယ်လို့ ပြောနေတဲ့ လူယဉ်ကျေးတွေက သာလွန် ကောင်မြတ်တဲ့ သေနတ်၊ လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း မညာမထားပစ်ခတ်လိုက်ရင် ဒါဟာ ဘာပဲပြောပြော လူသတ်မှုစစ်စစ်ပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ရိုင်းတိုင်း ကျုပ်တို့က လိုက်ရိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူ့ဆိုးတိုင်း ကျုပ်တို့လူယဉ်ကျေးတွေက လိုက်ဆိုးနေရင် ဘယ်တရားမလဲ မိတ်ဆွေ”

ကျွန်တော်၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်ကို ဒုဝါလခန်းဂမ်းနှင့် ခေတ်မီသော ကချင်လမ်းပြများက ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

“ဆူဇူကီး . . . ခင်ဗျားအသံပေးတာ အားကြီးမှားသွားတယ်။ အသာဆက်ပြီး ချောင်းကြည့်နေရင် သူ ဘာတွေလုပ်ကိုင်တာ၊ ဘယ်လို သွားတာတွေ ကျုပ်တို့အားလုံး သိခွင့်၊ လေ့လာခွင့်ရမှာပဲ”

ပါမောက္ခဖူချီကာက ပါမောက္ခဆူဇူကီးကို အပြစ်တင်လိုက်ရာ ပါမောက္ခဆူဇူကီးသည် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မှန်ပါတယ် . . . ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘုန်းလုပ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်မှု အခြေပြုခဲ့တဲ့ ပြစ်ချက်ပါပဲ။ အသာကြည့်နေဖို့ ကိစ္စပါပဲ ဖူချီကာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဘယ်လို စိတ်ထဲမှာဆန္ဒပေါ်လာတယ်မသိလိုက်ပြီ။ လူသံပေးကြည့်ရင် ကျွန်တော် တို့ဆီသို့ လူလူချင်းစိတ်ဓာတ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ချစ်ချစ်ကြည်ကြည် အမှုအရာနဲ့ တိုးလာလိမ့်မယ်။ နှုတ်ဆက်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး၊ ကျွန်တော်၏ အသံပြုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ လူကြီး ဝေပီသတဲ့ အမှားကြီးဖြစ်ပါတယ်။ တောင်းပန်ပါရစေ”

ဤတွင် ကာနယ်ရာမဒါသည် နဖူးပြင်မှ ချွေးပေါက်များကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါကလေးဖြင့် သုတ်ကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ပါမောက္ခဆူဇူကီး . . . ဟိုအကောင်ကြီးက ပါမောက္ခဆူဇူကီး လူလူချင်းခင်မင်လို့ နှုတ်ဆက်ချက်ကို ကျေနပ်စွာ ချောမခဲကြီးတွေနဲ့ ပြန်လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းပဲ။ အားလုံးကကောင်းလို့ပဲ။ ဒုတိယ ခဲကြီးနဲ့ပစ်ချမှတ်အလုပ်မှာ မြန်မာ့တပ်ကြပ်ကြီးက ပစ်ချလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်ထဲက လူတွေ မထိခိုက်၊ ဒဏ်ရာမရခဲ့တော့တယ်”

နောက်ပြောင်သောစကားအဖြစ် ပါမောက္ခ ဆူဇူကီးကို ကြည့်ကာ တစ်လုံးခြင်း ဝေဖန်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သတ္တဝါကောင်ကြီး၏ မှန်သွားသောနေရာကို သွားရောက်ကာ သွေးကြောင်းများနှင့် ခြေရာလက်ရာများကို စုံစမ်းရန် အတွက် ဒုဝါလခန်းဂမ်းကို အချက်ပေးကာ တောင်ပေါ်သို့ ဆက်လက်၍ ချီတက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ တောင်ထိပ်ခပ်ဝေးဝေးပေါ်က ရောမကျောက်တုံးကြီးများ ကျလာသည့် အသံကြီးများကို ကြား

လိုက်ရသဖြင့် ချက်ချင်း အကာအကွယ်ယူ၍ လာမည့်အန္တရာယ်ကို ကြည့်ရှုရှောင်ရှားလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ တဝေါဝေါနှင့် ရေခဲတုံးများ ပေါ်မှ လိမ့်ကာ၊ ကျောက်တုံးများ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ကျလာသံများနှင့် အတူ ကျွန်တော်တို့၏ ဝဲယာတစ်ဝိုက်၌ မြေနိမ့်ရာ ဆင်ခြေလှေ့ တောင်နှာမောင်းများပေါ်သို့ ရောမကျောက်တုံးကြီးများက အနှိမ် ပြင်းစွာဖြင့် ကျရောက်လာသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“အာဝအကောင်ကြီး အပေါ်ကနေပြီး ကျောက်တုံးကြီး ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကြောက်အောင် ဆက်ပြီးသူနောက်မလိုက်နာ အောင် ခုခံနေပြီဗျို့။”

တပ်ကြပ်မောင်ပုသည် သတိရမိပုံဖြင့် အော်ကာ သတိပေး လိုက်သည်။ မကြာမီ အလွန်ဝေးလံသော တောင်ထိပ်ပေါ်မှ အသံ ရှည်ကြီးနှင့်ဆွဲကာ ‘ဝူး’ ဟူသော အော်သံကြီးသည် ကျယ်ပြန့်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ထို့နောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ ညာဘက် တောင်စွယ်မှပြန်၍ ‘ဝူးခနဲ’ အသံကြီးများသည် ဆက်ကာ ပေါ်ထွက် လာပြန်ပါသည်။

ထိုအသံရှည်ကြီးများ ကြားလိုက်ရသည့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း လမ်းပြကချင်များသည် အဆီးအတား မရနိုင်စတမ်း၊ နောက်ပိုင်း ကားလမ်းဆီသို့ တစ်ချိုးတည်း လှည့်၍ပြေးရန် ပြင်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း နှင်းလူကြီးများ၏ တစ်ကောင်တစ်ကောင် အသံပြုစာ ဖုဝေးကာ အချက်ပေးကြသည့် အသံရှည်ကြီးများ ဖြစ်ကြောင်းကို နားထောင် သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို လာရင်းလမ်းအတိုင်း စနစ်တကျ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာခိုင်းလိုက်ရင်း ဝဲယာရှိ သစ်တောကြီးများအတွင်း လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို သတိပြုကြရန် မှာကြားသတိပေးလိုက်ရပါသည်။

သစ်တောကြီးများအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့အား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရမှုကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်အတွက် ကျွန်တော်နှင့် တာနယ်ရာမဒါတို့က နောက်ဆုံး ခံစစ်အကြောင်းအနေဖြင့် နောက်ချန် လျက် အမြန်ဆုတ်ခွာခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။

တောင်ထိပ်နှင့် တောင်နှာမောင်းထိပ်ပိုင်းဆီမှ ဝူးခနဲ ဝူးခနဲ တိုက်တစ်ခွန်း၊ ဒီကတစ်ခွန်း ပဲ့တင်ထပ်အောင် အော်မြည်သံများသည် ကျွန်တော်တို့၏ လျင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာမှုနောက်ပိုင်းမှ ဝေးသည်ထက် ဆေးခဲလေပြီတကား။

မိနစ်အစိတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးစွာ တက် ကာ ခြေရာကြီးများ တွေ့ခဲ့သည့် တောတစ်လုံးပြန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် တာနယ်ရာမဒါတို့က အမြင့်တိုင်းထွာသော တိရိစ္ဆာန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရပ်နားနေသည့် တောင်အမြင့်ကို တိုင်းထွာ ကြည့်လိုက်ရာ ပေတစ်ထောင်နှစ်ရာ မြင့်ကြောင်းကို သိရပါသည်။

လွင်ပြင်သို့ရောက်ရှိခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ပိုင်း တွင် နှင်းလူကြီးများ လိုက်လာမလားလို့ အသာရပ်လျက် စောင့်ကာ နားထောင်ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်က ကျောက်လုံးကြီးများနှင့် လှိမ့်ချမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုလည်း မကြောက်ရတော့ပါ။ သစ်တောအပြင်ဘက်၌ ကား ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ညီညာသော ရေခဲပြင်များသာရှိပြီး၊ အဝေး အလွန်က အရာဝတ္ထုပစ္စည်းမှန်သမျှကို လွယ်ကူစွာ တွေ့မြင်နိုင်သော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ချလက်ချ ရပ်နားလျက်၊ မည်သူမျှ ကောင်းမပြောနိုင်ကြစတမ်း စိတ်မောက်မောက်နေကြခြင်း၊ တုန်လှုပ် ဆွဲချက်ချားမှုဒဏ်ကို ခံစားရင်း၊ တောတွင်းဆီသို့ အာရုံပြုကာ ဝူးဝူး စိတ်စိုက် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေမိကြပါတော့သည်။

အိပ်ပိုသောညရား

ဥဝါလခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော်၏အတွင်းသို့ အရေတကြီး ဝင်ရောက်လာပြီး တီးတိုးတိုင်တမ်းပါတော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား နှင်းတွေ၊ ဆီးနှိုးတွေက မှန်လျက်၊ မသဲမကွဲဖြစ်စေသော ညချမ်းကာလ ပင် လဆန်းကိုးရက်ရှိသော်လည်း လရောင်ဝါတို့သည် နှင်းလွှာများကို ဖောက်ထွင်းခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင်ကြောင်းကို အရှင်းသား သက်သေခံ နေပါတော့သည်။

“သူတို့ လမ်းပြတွေကဖြင့် လုံးဝမအိပ်ပိုအောင် ကြောက်နေ ကြပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက်လင်းချင်း သူတို့ပြန်ပါရစေတဲ့၊ ဘာပိုက်ဆံ ကြေးငွေမှ လဲမပေးနဲ့တော့တဲ့ ဝိုလ်မူးကြီး၊ သူတို့အားလုံး သွေးပျက် နေကြပါပြီ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်နေပါ တော့သည်။

“ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့ ဥဝါကြီး၊ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နှင်းလူကြီးရှိတဲ့တောနဲ့ ကျွန်တော်တို့စခန်းချတဲ့ ဒီနေရာဟာ အနည်းဆုံး ဆယ်ပုဒ်ခိုင် ကွာပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အချိန်ပိုပြီး ပုန်းပြီး ချောင်းမြောင်း လာဖို့ တောလဲ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီတစ်ခါလာရင် ကျုပ် အသေပစ်သတ် ပေးမယ်ဗျာ၊ ရဲရဲကြီး ကတိပေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် တက်နိုင်သမျှ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိစေရန် မန်းမှုတ်ကာ ထိန်းသိမ်းလိုက်ရပါသည်။

ဥဝါလခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချ လိုက်ပြီး . . .

“ပြောရမှာလဲ၊ အားကြီးခက်နေပြီ စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဟိုအကောင် ကြီးက မနေ့ညက စခန်းအထိ လိုက်ချောင်းတယ်လို့ သူတို့အားလုံးက ယုံကြည်နေကြတယ်ခင်ဗျ၊ စခန်းနဲ့သာဝေးတဲ့ ရေဆိပ်မှာ အကောင်ကြီး၊ ခြေရာကြီးတွေ တွေ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးလာပြောတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဒီနေ့ညလို ဖြစ်သလို အခြေအနေအရ ထိန်းသိမ်းကာ မနက်ဖြန်ကိစ္စကို အခြေအနေကြည့်၍ စခန်းရွှေ့ရန် စီစဉ်လိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ဥဝါလခန်းဂမ်းကို . . .

“သူတို့ကို ပြောဗျာ၊ မနက်ဖြန် စခန်းရွှေ့ပေးမယ်လို့ လာတဲ့ လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆုတ်ပြီးပေးမယ်လို့ ဒီနေ့ညကျုပ်တို့အားလုံး တင်းတွေ အလုံအလောက်ချပြီး၊ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ ပြောပါ၊ သူတို့ကိုလည်း သေနတ်သုံးလက်နဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အကောင်ကြီးဟာ သေနတ်ကို သိပ်ကြောက်ပါတယ်၊ ဥဝါကြီး အတွေ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ . . . သူတို့ကို ကျုပ်တို့အလယ်မှာ လုံလုံခြုံခြုံ နေရာပေးထားတာလဲ စဉ်းစားပါဦး”

ဥဝါလခန်းဂမ်းသည် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းပါမည်- ဟု ကတိဝန်ခံချက်ပေးကာ . . . ၃၀၀ ရှိင်ဖယ်ကိုဆွဲကာ သူ၏လမ်းပြများ သို့ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ရှိအခြေအနေကို ဘာနယ်ရာမဒါနှင့် အကွေ့အလည် ဆွေးနွေးရန်အတွက် ညာဘက် ဝှစ်နဲ့ဆုံးရှိ ကာနယ်ရာမဒါတံစခန်းဆီသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

စခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း မီးရောင်များဖြင့် နှစ်လင်းလျက် တွေ့ရပြီး၊ စခန်း၏ ဝဲဘက်၊ ဇာဘက်အစွန်းနှစ်ဌာန တွင် ထုပန်စစ်သားနှစ်ယောက်စီက ရှိင်ဖယ်ကိုလှဲစွပ်တပ်ကာ၊ ညကင်း

စောင့်လျက် ရှိသည်ကို လရောင်မုန်ဝမ်းဝါးအောက်ဝယ် တွေ့မြင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အပေါ် အဓိကရောက်ရှိနေသည့် အင်မတန်ကြီးလေးသည့် တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ခရီးစဉ် အကျိုးအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသော ပြေးမည့် တက်ကဲ ခြေလှမ်းဖြစ်နေကြသည့် လမ်းပြများအခြေအနေတို့ကို လည်းကောင်း၊ အမြန်ဆုံး လျှို့ဝှက်စွာ ဆွေးနွေးလိုက်ကြရပါသည်။

“လမ်းပြတွေ အခြေအနေတွေကတော့ ကျွန်တော်လဲ ရိပ်မိပါတယ်။ ထွက်ပြေးမယ့် နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ရောက်နေကြပြီဆိုတာကိုလည်း သုံကြည်ပါတယ်။ သူတို့မှာ ရှေးဟောင်းအယူအဆတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ နှင်းလူကြီးတွေဟာ တကယ့် ဘီလူးကြီးတွေဖြစ်ကြပြီး ထူးခြားတဲ့တန်ခိုးသတ္တိနဲ့ ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ အာဏာတန်ခိုးတွေ ရှိနေကြတယ်လို့ ထင်နေကြသလောက် အကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြတာဟာ ဘာမှအပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

ကာနယ်ရာမဒါသည် မီးဖိုမှ မီးရောင်များအောက်တွင် ကျခန့်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့ကာ ပြောကြားနေပါသည်။

“ကင်းစောင့်တွေကို သိပ်သတိထားပြီး၊ စောင့်ကြည့်ကြဖို့ သတိပေးထားပါ ကာနယ်၊ လမ်းပြတွေအဖို့ ဒီတစ်ချိန်မှာ ထပ်ပြီးကြောက်လန့်စရာတွေ တွေ့ရှိခဲ့ရင် သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး တားလို့ဆီးလို့ ရနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ နှလုံးသွေးပျက်နေကြပြီခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြကာ အကြံပေးလိုက်ပြန်သည်တွင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကင်းစောင့်တွေကို တစ်နာရီ တစ်တွဲကျစ် ကင်းလှည့်ကာ ဝန်ချပေးပြီး၊ စောင့်နေပါတယ်။ သူတို့ကိုလဲ နှစ်နာရီ တစ်ကြိမ် ကင်းတာဝန်ပေးထားရင် အေးလွန်းလို့ အိပ်ငိုက်နေမှာ ကြောက်ရပါတယ်။ တစ်နာရီတစ်တွဲဆိုတာ သိပ်ကြာကြာကင်းစောင့်ရမှာမဟုတ်ဘဲကဲ့၊ ပြီးတော့ မျက်စိပါးပါး၊ နားပါးပါးနဲ့ အထူးဝီရိယ စိုက်ပြီး ကင်းစောင့်ကြဖို့လဲ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။ နိပ္ပန်စစ်သားဆိုတာ ကင်းစောင့်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်နပ်သလောက် တာဝန်တွေပေးပြီး၍ သတ္တိရှိကြပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . စိတ်ချလက်ချသာ အနားယူပါ”

ကျွန်တော့်အဖို့ ဤမျှအန္တရာယ်ကြီးမားသော ညဉ့်ကာလအဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စိတ်ချလက်ချ အအိပ်နိုင်ပါ။ လူသတ္တဝါနှင့် တူပေမယ့် သူ၏ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေရသော ကျွန်တော်တို့လူစိမ်းများ အဖို့ သူတို့လောက် ခရီးလမ်းပန်း မကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ သူတို့လောက် အအေးဒဏ်ခံနိုင်ခြင်းနှင့် သူတို့လောက် အမောအပန်း မခံနိုင်စွမ်း သော၊ သာမန် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့သော မြေပြန့်သားများအဖို့ ဤတော ဤတောင်ဒေသများတွင် မွေးဖွားကာ တောစဉ်တောင်စဉ်တစ်လျှောက်တွင် နေ့ညမရွေးတမ်း ခရီးလှည့်ကျက်စားနေကြသည့် နှင်းလူကြီးများနှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်ကြရန် သေနတ်နှင့်ကိုယ် အမြဲတမ်းရှိကြရန်၊ ကျည်ဆန်ထည့်ထားကြရန်နှင့် အရေးကြီးက မည်သည့်ထောင့်အရပ်မှ မည်သူက တာဝန်ယူ၍ မီးထိုး ရွာဖွေရန် မည်သူက ပစ်ခတ်ပေးရတို့ကို အသီးသီး တာဝန်ခွဲပေးပြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကာနယ်ရာမဒါသည် တစ်စုံတစ်ရာသတိရပုံဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်လဲ ဌာနချုပ်ကို လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေကို ဒီနေ့မနက်ပဲ ဝိုင်ယာလက်နဲ့ သတင်းပို့ အစီရင်ခံပြီးပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ဌာနချုပ်ကတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး အသက်အန္တရာယ် စိတ်ချရပုံမပေါ်ရင် လမ်းပန်းခရီးအခြေအနေ ဆိုးဝါးလာရင် ရှေ့မတိုးဟဲ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်ခဲ့ဖို့ အကြောင်းပြန်ကြားချက် ရခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဟို-ဘာမှမဟုတ်သုတမရှိတဲ့ တကယ့်ပညာရှိ ပါမောက္ခဆူဇုကီးကြောင့် ခက်နေတယ်။ သူက လူဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ကို အသေရမအရှင်ရရ လိုချင်လွန်းလို့ ပါမောက္ခဖူချီကာ တောင်းပန်လို့ ပြောလို့ မရအောင် ဖြစ်နေတာ အခက်ဆုံးပဲခင်ဗျ”

“ရာသီဥတုအခြေအနေကလဲ အင်မတန်ဆိုးဝါးနေပြီ . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တပ်စုထဲက စစ်သားသုံးယောက် အအေးမိသလိုဖြစ်ပြီး ဖျားနေကြပြီ၊ နမိုးနီးယားရောဂါထင်လို့ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးကို စုံစမ်းခိုင်းသော်လဲ ဘာရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတာ အတိအကျ အဖြေမရဘူး၊ အဖျားဒီဂရီ သိပ်တက်နေတာပဲ၊ သူတို့ကို သွားကြည့်တာ ယောင်လိုက်အော်လိုက်တာလဲ အလွန်ပဲ”

လက်ရှိအခြေအနေကို ကာနယ်ရာမဒါသည် ပြောပြကာ မီးဖိုမှ ထင်းတုံးများကိုဆွဲကာ မီးအားပေးလိုက်ပါသည်။

“အခြေအနေနဲ့ ရန်သူ့အန္တရာယ်ကို ကြည့်ပြီး ကာနယ်ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိမ်ရှင်တွေဖြစ်ကြတာမို့ စဉ်းသည်တွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း တက်လို့ဆိုရင် တက်ရမှာပဲ၊ ဆုတ်ဆိုရင် ဆုတ်ခွာရမှာပဲ”

“ရာသီဥတု အခြေအနေကြည့်ပါဦး”

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရာသီဥတုတိုင်းထွာသော ကိရိယာကလေးကို ထုတ်၍၊ ယခုလက်ရှိ ရာသီဥတု အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူညီအောက် ဒီဂရီဆယ်ငါး ဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရပြီး၊ ကိုက်နှစ်ရာကျော်သော-ကာလကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်အောင် နှင်းခဲတွေက တဖွဲဖွဲ ဖိုးစိမ့်စိမ့်ရွာနေသလို ကျဆင်းနေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မနက်ဖြန် မနက် ရာသီဥတုအခြေအနေနဲ့ လမ်းပြတွေအခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း ပါမောက္ခ ဆူဇုကီးကို တင်ပြပြီး ရှေ့ဆက်ဖို့ ရပ်ဆိုင်းဖို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“တစ်ခုစဉ်းစားမိရဲ့လား . . . ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခု ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေတာ ကျွပ်တို့ပိုင်တဲ့ နယ်မြေ မဟုတ်ဘူး၊ တိဘက်ပြည် ဆိုပေမယ့် တရုတ်ဩဇာခန့်နယ်မြေ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်ယာလက်နဲ့ ဆက်သွယ်တာတွေကို တရုတ်တပ်တွေက ဖမ်းပြီး မယူဘူးဆိုတာ ဘယ်သူက အတတ်ပြောနိုင်သလဲ၊ သတိပြုရမယ်၊ အပြန်လမ်းက ပတ်ပြီး အလစ်မှာ အင်နဲ့အားနဲ့ ဖိတိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆုတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး ဆိုတာလဲ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ပြန်ဆုတ်ဖို့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို အတင်းအကျပ် တောင်းပန်ကြရအောင်”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်လက်တွင်းသို့ ကာနယ်ရာမဒါက ဖေးလိုက်သည်တွင် တောင်ဘက်မှ မြောက်ဘက်သို့ လေပြင်းတလေးတစ်ချက်ဖိ၍ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏နှာခေါင်းထဲသို့ ဇုန်းခိုင်းတာ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်ရယူခဲ့သော တောဆိတ်နှင့် ကျားသားများပါရှိခဲ့ရာ ၎င်းဒေသားများမှာ

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

ရက်လွန်၍ ပုပ်သိုးသည့်အနံ့ ဟူ၍ ထင်မှတ်၏။ အသာငြိမ်နေစဉ်တွင် ကာနယ်ရာမဒါသည် နှာခေါင်းကိုမော့ကာ ရှုရှုက်လိုက်ရင်း . . .

“အယ့်န့ယ့် . . . ဒီအနံ့ကြီးက ဆိုးဝါးလှချည်ကလား။ အကောင်ပုပ်တဲ့အနံ့လဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ချွေးနံ့လိုလို လူတွေချိုင်းက ထွက်တဲ့ အောက်သိုးသိုး အနံ့ဆိုးကြီးလိုလိုပါကလား။”

အရေးတကြီး ပြောကြားလိုက်မှ . . .

ကျွန်တော်သည် အသားပုပ်အနံ့ မဟုတ်ကြောင်းကို ခိုင်မာ တော့၏။ မှန်ပေသည်။ ရေမိုးမချိုးသော ဖျားနာသူတစ်ဦး၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ ထွက်သော ချွေးနံ့ပုပ်ကြီးလိုလို အနံ့ကြီးကို ရှုမိရင်း . . .

“ကောင်းပါတယ် ကာနယ်။ မနက်ဖြန်ကို ပါမောက္ခကြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို တာဝန်ရှိကြသူဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က မနက်ဖြန် ပြန်ဆုတ်ကြဖို့ အချိန်ရောက်ရှိကြောင်း တင်ပြကြရအောင် ကျွန်တော်တို့ ပူတာအိုမြို့က ထွက်လာခဲ့တာ ဘာလိုလိုနဲ့ ဆယ့်နှစ်ရက် ကျော် ရှိခဲ့ပြီ။ နယ်ခြားက တိဘက်နယ်ထဲကို မိုင်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖြတ်ဝင် ခဲ့ပြီမို့ သိပ်ရာသီတု ပြင်းထန်လာရင် လမ်းတွေပိတ်မှာ။ တောင်တွေ ပြိုမှာ စိုးရပါတယ်။”

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးခင် ကာလတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ တဲနှင့် အနီးကပ်ဆုံး အရှေ့ဘက်ကင်းဆီမှ ရိုင်ဖယ်သံနှစ်ချက်ဆင့်ကာ ကြားလိုက်ရပြီး . . .

“ရန်သူ . . . ရန်သူ . . .” ဟူသော ဂျပန်ဘာသာနှင့် အရေးတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သော ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား သေနတ်များကို ဆွဲကိုင်ကာ ပြိုင်တူ လို ထလိုက်သည်တွင် ပထမအသံထွက်လာရာဆီမှပင် လူတစ်ယောက်

၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော “အား” ဟူသော ငယ်သံပါလာသည့် အသံကြီးပါ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသားသည် ရိုင်ဖယ်များကို မောင်းတင်ကာ သေ့ပိတ်လျက် အသံကြားရာဆီသို့ ထွက်၍ ပြေးတက်လိုက်ရာ ကျွန်တော် တို့တံဆိမုလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် အဖွေးသားနှင့် ဂျပန် စစ်သား နှစ်ယောက် ကင်းစောင့်ရာဆီသို့ ထိုးလျက်၊ ရဲဘော်များသည် လှံစွပ် တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်များ ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ ဒုန်းတက်လျက် ရှိနေ ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊ တောင်ဘက်စူးစူးဆီသို့ ဓာတ်မီးတစ်လက် က စိုက်၍ထိုးပြရင်း “ပစ်-ပစ်”-ဟူသော တပ်ကြပ်မောင်ပု၏ အသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်တွင် တောအတွင်း၌ ရိုင်ဖယ်သုံးလက် ကိုင်ကာ မီးရောင်ကြီးအောက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ တပ်ကြပ် မောင်နု၊ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့သုံးဦးက မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာ- ပစ်ကွင်းကို သဲသဲမဲမဲလိုက်၍ ချိန်ရွယ်လိုက်ရင်း တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်သံ များသည် တိတ်ဆိတ်သောညဉ့်ယံခါ ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးလိုက်ကြပါသည်။

ရိုင်ဖယ်သံများနှင့်အတူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ “ဝါး” ဟူသော အူရော၊ အသည်းရော တုန်ဟည်းတိုက်ခတ်သွားစေသည့် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်မှုဒဏ်ချက်ကြောင့် အလန့်တကြား အော်သံ ကြီးနှင့်အတူ တဘုတ်ဘုတ်ပြေးလွှားသည့် ခြေသံများနှင့် နှင်းမှုန်ကြားမှ ဖြတ်သန်းပြေးထွက်သွားခြင်းကြောင့် တရဲရဲ ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် နှင်းမှုန် များ တိုက်ခတ်သံကြီးများကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရပြန်တော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်မောင်ပုဆီသို့ အရောက်ပြေးတက် ရင်း . . .

“ဟေ့ . . . ဘာကို ပစ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း . . . ပြန်ပြန်”
“ဟိုအကောင်ကြီး . . . ဟိုအကောင်ကြီး၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရောင်ကို ကြည့်ပြီး၊ လှည့်အပြေးမှာ ဝိုင်းပစ်ကြတာပဲ ဝိုလ်ဗုဒ္ဓကြီး
မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီး မှန်သွားတယ်”

ချမ်း၍လော၊ စိတ်ဓာတ် တုန်လှုပ်နေမှုကြောင့်လော မသိရ
အောင် အောက်မေးတုန်အသံကြီးနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက
အရေးတကြီး သတင်းပို့ အစီရင်ခံလိုက်ခံပါသည်။

“အေးကွာ . . . ဘာနဲ့ကြီးလဲ မသိဘူး၊ သိပ်ဆိုးဝါးတဲ့ အနံ့ကြီး
နံ့နေပါတယ်လို့ စောစောကပြောနေတုန်း ကင်းဆီက ပစ်ခတ်သံတွေ
ကြားပြီး၊ ကင်းစောင့်ဂျပန်တစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံကြားကြားခြင်းပဲ၊
မောင်ပု ဓာတ်မီးရောင်ကို စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ကြည့်နေတာ တွေ
လိုက်ရတာ သိပ်နာတယ်ကွာ၊ အမဲပစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးတွေနဲ့ လွတ်တွယ်
လိုက်ရရင် ဒီအကောင်ကြီး နေရာတွင်ကျမှာပဲ၊ ခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့
အင်္ဂလိပ် . . . ၃၀၃ရိုင်ဖယ်တွေ” မောင်ကျော်လှိုင်သည် တောက်တခေါက်
ခေါက်နှင့် စစ်သုံး . . . ၃၀၃ ရိုင်ဖယ်ကို အပြစ်တင်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကင်းစောင့် ဂျပန်များရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍
ကြည့်လိုက်ရာ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်သည် ရေခဲပြင်ပေါ်၌ မှောက်
လျက်တွေ့ရပြီး၊ ကျွန်ဂျပန်တစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်သားများက ဝိုင်း၍
တွဲယူနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အနီးသို့ဆက်လက်၍ တက်သွားပြီး၊
ကာနယ်ရာမဒါကို ကြည့်လိုက်ရာ . . .

“ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို လည်ပင်းကျိုးသွားအောင် သတ်ခဲ့
တယ်၊ ကျွန်တစ်ယောက်ကိုတော့ အတင်းဝင်လုံးတဲ့အခါမှာ အဲဒီ ရဲဘော်
က ရိုင်ဖယ်နဲ့ နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်လို့ ရန်သူကြီးက ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့
ဖိပြီး၊ လိုက်ဖမ်းခဲ့တာမို့ ဒဏ်ရာရသွားတယ် ဝိုလ်ဗုဒ္ဓကြီး”

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ကို တီးတိုးပြောလိုက်ပြီး . . .

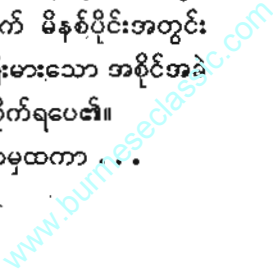
အသက်ပျောက်နေသော ဂျပန်စစ်သား၏အပေါ်ကို ခြုံစောင်
တစ်ထည်ကို ဖြုလွှမ်းခိုင်းလိုက်ပြီး၊ အတွင်းပိုင်းဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူ
စေကာ၊ ထိုနေရာတွင် နောက်ထပ်ကင်းရဲဘော်လေးယောက်ကို တော်မီ
ဝန်း နှစ်လက်ပါ ပေးအပ်တပ်ဆင်ကာ အရေးရှိက ပစ်ပြီး၊ ရန်သူရှာဖွေ
ရန် မီးကျည်ခြောက်လုံးပြုပြီး နှစ်လက်ကိုပါ ပေးအပ်လျက် အထူး
တင်းချထားလိုက်ပြန်သည်။

သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ရောက်ရှိလာကြသည့် ပါမောက္ခ
ဆူဂုန်းနှင့် ပါမောက္ခဖူချီကာတို့နှစ်ဦးကိုလည်း ကာနယ်ရာမဒါက
လက်ရှိအခြေအနေကို အရေးတကြီးတင်ပြကာ ရာသီဥတု ဆိုးရွား
လာပုံကို တင်ပြလျက် ရွှေ့သို့မတက်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်တော့
သည်။ ကျွန်တော်လည်း လမ်းပြများ၏ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားပုံတို့ကို
ဆည့်သွင်းကာ ပြောဆို၍ ကာနယ်ရာမဒါ၏စကားကို ခိုင်မာစေသည့်
သဘောဖြင့် ထောက်ခံပြောဆိုလိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်အခါမှစ၍ လမ်းပြကချင်အမျိုးသားများက တစ်ခန်း
ဆုံးရှိ ဂျပန်စစ်သားတွေ့ရော ကျွန်တော်တို့အားလုံး မည်သူမျှ မအိပ်ဝံ့
ကြတော့ဘဲ၊ မီးတွေ ဖိုကာ မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ ထိုင်လျက်
လျှောက်လျက် မီးလုံရင်း သေနတ်တွေကို ရင်မှာပိုက်ကာ မအိပ်ကြ
တေမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ကြပါသည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကာလတွင်
လေးပြင်းပြင်းကြီးတစ်ချက် တိုက်ခတ်ပြီးနောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
ခပ်ဝေးဝေးက ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ တစ်စုံတစ်ရာကြီးမားသော အစိုင်အခဲ
ကြီးများ ပြိုကျသံကြီးများကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပေ၏။

ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ချက်ချင်းထိုင်ရာမှထကာ . . .

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

“တောင်တွေပြိုကျတဲ့ အသံချို့”

ဒီနားမှာ တောင်ကြီးကြီးမရှိတာ သိပ်ကုသိုလ်ကံကောင်းတယ်၊ ဝါပေမယ့် တောင်ပြိုရင် တစ်ချိတစ်ချိ မြေကြီးတွေ ရေခဲပြင်ကြီးတွေ ကပါ ကွဲအက်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် ချောက်ကျားကြီးတွေ ဖြစ်တတ်တယ် သတိထားကြပါ”

အရေးတကြီး မြန်မာဘာသာနှင့် ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။ အအေးဓာတ်ကလည်း ညဉ့်နက်လေလေ မခံရပ်နိုင်အောင် အေးလာ တော့၏။ နေ့ခင်းက အထူးတလည် ရွာဖွေစုဆောင်းထားသည့် ထင်း ခြောက်များရှိနေ၍သာ ကျွန်တော်တို့၏ကိုယ်တွင်းမှ သွေးများသည် လှုပ်ရှားသွားလာစေနိုင်သည့် အပူငွေ့အပူဓာတ်သာ ရရှိစေပါတော့ သည်။ မကြာမီ ပါမောက္ခဖုချီကာသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ အနေ တကြီး ဝင်ရောက်လာပြီး . . .

“ခုတင်က တဝုန်းဝုန်းဟာ ရေခဲတောင်တွေ ပြိုကျသံတွေ ဖြစ်တယ်။ မနက်ဖြန် သွားလို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရာသီဥတု သိပ်ဆိုးဝါး နေပြီ။ ကျွန်တော်လဲ ဆူလူကီးကို နောက်ပိုင်းပြန်ဖို့ ပြောပြီးပါပြီ။ ခက်တာ က ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်စစ်သားတွေမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အဖျားရောဂါ မျိုး ကပ်ရောက်နေကြလို့ ခုဆိုရင် ငါးဦး-ဖျားနာနေကြပြီ” ညည်းတွား ကာ စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

လမ်းပြ ကချင်အမျိုးသားများသည် ဒူဝါလခန်းဂမ်းဆီတွင် စုရုံးစုရုံးနှင့် အရေးတကြီး ပြောဆိုနေကြသည့်အတွက် အားပေးသည့် သဘောဖြင့် သွား၍ထိုင်ရင်း မီးလှုံရာရာနှောလိုက်ရာ ဒူဝါလခန်းဂမ်းထဲ

“သူတို့အားလုံးက ပြောနေကြတယ်။ ဒီလိုဆက်ပြီး စခန်းခု နေရင် အခြေအနေ သိပ်ဆိုးလာလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒုဟာ ဟိုလူဘီလူးကြီး

တစ်ကောင်တည်းလာတာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ သူ့အဖော်တွေ ပါလာရင် ပါလာမှာတဲ့။ သူတို့က တန်ခိုးသိပ်ကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြ တာမို့ ရာသီဥတု မကောင်းလောက်အောင် တောင်တွေ၊ ကမ်းတွေ ပြိုကျလာအောင် ဖန်ဆင်းလိုက်ကြသတဲ့”

“သူတို့အားလုံး နောက်ပိုင်းပြန်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ အကြောင်း လာပြောနေကြတယ် . . . စစ်ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်တော်သည် ကြွေးမြင်ရရမှန်မှာဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်ဖို့တိုင်ပင်နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အတူပြန်ကြမယ်လေ။ လမ်းမှာ ခင်ဗျားတို့ချည်းပြန်ရင် အဲဒီအကောင် ကြီး ရန်မူမှာ စိုးရပါတယ်။ ဒီအကောင်ကြီးတွေဟာ တိရစ္ဆာန်ကောင်ပဲ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေပါ။ ဘာမှတန်ခိုးသတ္တိမရှိကြပါဘူး။ တောင် တွေ၊ ကမ်းတွေပြိုတာ ရာသီဥတုဆိုးရွားဟာ သူတို့ကြောင့် မုန်းတီးမှု ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

ဖြေရှင်းကာ သူတို့လူစုချည်း သက်သက်ပြန်မသွားဖို့အရေး တားမြစ်ကာ တောင်းပန်လိုက်ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် စခန်းတစ်ခုလုံး ပြန်ပြန်အတွက် ကျွန်တော် ၏ ရဲဘော်များနှင့် ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းပတ်ခြင်းလုပ်ငန်းများ လုပ် ဆောင်ကာ လမ်းပြများ ပိုမိုမကြောက်ရွံ့စေရန်အတွက် စောင့်ကြပ်ကာ အရွေ့ဆီက ကြယ်နီတွေပေါက်လာမှ ကင်းလှည့်ကင်းပတ်ခြင်းအလုပ် ကို ရပ်နားကာ တံအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်အားလုံး ဝင်ရောက်ကာ အိပ်လိုက်ကြပါတော့၏။

နှင်းလူရန်ကြီး

“သွေးတွေ . . . သွေးတွေ . . . တန်းလို့” တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် ညခင်းက သူတို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော နှင်းလူကြီး ဆုတ်ပြေးရာ ခြေရာများကို အစဉ်တစိုက်လိုက်၍ ကြည့်ကာ ခြေရာခံရင်း ပြောလိုက်၏။

ဒူဝါလခန်းဂမ်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့သည် လူသတ်သမား (ဝါ) နှင်းလူကြီး ဆုတ်ခွာပြေးရာ ခြေရာစဉ်အတိုင်း သွေးကြောင်းများကိုခံရင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်တွင် စခန်းမှ တစ်မိုင်သာသာ ဝေးသော တောင်စောင်းတစ်လျှောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ နှင်းလူကြီး သည် ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များ တစ်စုတစ်ဝေးဝိုင်းဝန်းကာ ပစ်ချက်များ ကြောင့် နှစ်ချက်သုံးချက် အနည်းဆုံး ထိမှန်သွားကြောင်း အထောက် အထားအဖြစ်ဖြင့် သွေးကြောင်း နီနီရဲကြီးများက အရှင်းသား သက်သေခံ နေလေပြီတကား။

“ဒီအကောင်ကြီးဟာ မင်းတို့လို၊ ငါတို့လို အကောင်ကြီးပါ ကွာ၊ ကြည့်ပါလား . . . မျောက်ညိုကြီးတွေ ပစ်ချတဲ့အခါမှာ သွေးတွေ ယိုကျသလို သွေးစိမ်းတွေကျနေတာ ဘာတန်ခိုးသတ္တိမျှမလဲကွာ”

တပ်ကြပ်မောင်နုက ရဲဘော်ကျော်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ . . . ဒီအကောင်ကြီးတွေကို များများအရှင် ရအောင် ဖမ်းပြီး၊ တို့ရဲဘော်တွေအတွက် ရေတို့၊ ထင်းတို့ အထမ်းခိုင်း ရရင် တို့ရဲဘော်တွေ ရေဆွဲ၊ ရေထမ်းခဲ့ရတဲ့ အလုပ်က ဘယ်လောက်

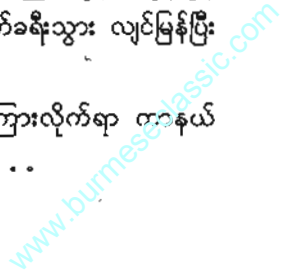
သက်သာလိုက်မလဲလို့၊ တို့ထက် သူတို့က ခွန်အားဗလကြီးမားတာ ဒီနေရာ အသုံးချဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

ပျော်တတ်သူပီပီ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် အရွှန်း ဖောက်၍ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အိပ်ရေးပျက်ကာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဘဝအခြေအနေမှ တစ်ခဲဏခြင်းပင် သက်သာ သွားစေရန် ဟားတိုက်၍ ရယ်မောမိကြပါသည်။

မကြာမီ သွေးကြောင်းများသည် တောင်ခါးပန်းကြီးပေါ်သို့ တက်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး အခြားခြေရာကြီးလေးခုသည် ကျွန်တော်တို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော နှင်းလူကြီး၏ ခြေရာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တွေ့လိုက်ရပြီး၊ နှင်းလူကြီးကို တွဲမကော ခေါ်ယူသွားကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ခေါ်လာတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့က ရုတ်တရက် တွေ့ရှိလိုက်ရသည့် ခြေရာအပိုလေးခုကို မည်သည့်ဘက်က တက်လာ သည်ကို စုံစမ်းရှာဖွေလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ စိတ်ကူးပင်မထည့်ဝံ့ သော ဆင်ခြေလျှောဖြစ်နေသည့် ချောက်ကြီးအတွင်းမှ ခပ်မတ်မတ် ဆတ်လာကြသည့် ခြေရာကြီးများအခြေအနေကို တွေ့ရပါသည်။

“လိုက်လို့မရတော့ပါဘူး၊ သူ့အဖော်တွေက ဒဏ်ရာနဲ့လူတီလူး ကြီးကို တွဲခေါ် သွားကြပြီ၊ ကြည့်ပါလား . . . ကျုပ်တို့ တွယ်ပြီး နွယ်တွေ ဆွဲတက်ရမယ့် တောင်တက်ကို သူတို့ခြေရာကွက်ကြီးတွေနဲ့ ခပ်မှန် မှန် ဆက်သွားတာ မြင်နေရတဲ့ကိစ္စ၊ ဘယ်လောက်ခရီးသွား လျင်မြန်ပြီး ခြေကုပ်ကောင်းသလဲဆိုရင်”

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက သတိပေးပြောကြားလိုက်ရာ ကာနယ် ရာမဒါသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီးစ . . .

“ဂျပန်ပြည်ပြန်ရောက်လို့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အဖြစ် အဖျက်အမှန်တွေကို ပြန်ပြောရင် ဘယ်သူကမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး တကယ်အံ့ဩစရာနဲ့ ကြောက်စရာသတ္တဝါကြီးပဲ။ ဟုတ်တယ် . . . ရှေ့ဆက်ပြီး သွေးကြောင်းခံနေလို့ အလဲကားပဲ။ လှည့်ပြန်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး စခန်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် တပ်စုများ ကပွတ်နံက ဆီးကြို၍ ဂျပန်စစ်သားများ စုစုပေါင်းဆယ်နှစ် ယောက် အပြင်းဖျားနေကြောင်း သတင်းပို့လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် စခန်းရွှေကာ လာရင်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း နှစ်မိုင်ခန့် အကွာသို့ ပြန်ဆုတ်ခွာရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ မဆုတ်ခွာ ၍လည်း မဖြစ်ပေ။ အကြောင်းမှာ ထိုနေ့ညခင်း နိပွန်စစ်ဌာနချုပ်မှ ဝိုင်ယာလက်နှင့် အမိန့်ပေးသည်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြန်မာပြည် နယ်အတွင်းသို့ အမြန်ဆုံး အရောက်ဆုတ်ခွာကြရန် ကမ္ဘာ့အခြေအနေ နှင့် စစ်ရေးစစ်ရာအခြေအနေ မကောင်းသည့်အတွက် ဟူ၍ ပါမီခွဲ ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကာနယ်ရာမဒါသည် ဆေးသူနာပြု-တပ်ကြပ်ကြီးကို ခေါ်ယူ ကာ ရောဂါအခြေအနေရစ်မြစ်ကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ယခုအထိ ဘာ ရောဂါ ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မပြောနိုင်ကြောင်း အပြင်းဖျားပြီး ရင်ဖျား ကျပ်လာပုံနှင့် ဒီဂရီတရီနိယားတက်နေပုံများ ရှိသော်လည်း၊ နမိုးနွီးယား ရောဂါဖြစ်ကြောင်းကို အစီရင်ခံပြီး၊ ထူးခြားချက်မှာ ဖျားနေကြသော ဂျပန်စစ်သားများသည် အိပ်ရာမှပင် မထနိုင်တော့ဘဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လေဖြတ်ခြင်းခံရသူများကဲ့သို့ ကိုယ်လက်ဖျား သေနေကြကြောင်းထိ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ သတင်းပို့တော့၏။ ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆင့် ဖျားနာနေသော ဂျပန်စစ်သားများကို အရေးပေါ် ပြုလုပ်ကြမည်

သမ်းစင်များဖြင့် ကျန်းမာကြသော ရဲဘော်များက အလှည့်ကျထမ်းယူ ကြရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြပြီး၊ ခူဝါလခန်းဂမ်းနှင့် လမ်းပြများကို အရေးပေါ်ထမ်းစင်များကို အမြန်ဆုံး ဆောက်လုပ်ခိုင်းလိုက်ရာ ခူဝါလခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော်ထံ ခွင့်တောင်းကာ ဖျားနာနေသော ဂျပန်စစ်သား ဆယ်နှစ်ယောက်ဆီသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အမြန်ဆုံး သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး . . .

“ဒီအဖျားကို ကျွန်တော် ဆေးနည်းနည်းတိုက်ပါရစေ”

ကျွန်တော်ရော ကာနယ်ရာမဒါနှင့် ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးတို့ သည် မရှောင်မလွဲသာသည့်အဆင့်၌ ဆေးတိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ရာ ခူဝါ လခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော်တို့စခန်းအနီးမှ အရွက်ဝိုင်းဝိုင်း သစ်ပင် တစ်ပင်ကို အရေးတကြီး နှုတ်ယူ၍ ကျောက်ပြားတွင်ကြိတ်ကာ၊ ဆန် အရက်နှင့် ဆတူရောနှောလျက် ရဲဘော်တစ်ယောက်လျှင် တစ်ဇွန်းကျစီ အတင်း ပါးစပ်ကို ဇွန်းနှင့်ကလန့်ကာ လည်ချောင်းထဲသို့ကျအောင် တိုက်ကျွေးရင်း . . .

“ဒီအဖျားမျိုးဟာ ရေခဲတောင်ဒေသမှာ ရှိတယ်၊ လူးတက်

ဆတ်တဲ့အဖျားမျိုးပဲ။ သွေးတွေကို ရုတ်တရက်ခဲပြီး အသက်ရှူပါကျပ် ဆတဲ့ ရောဂါမျိုးပဲ။ အကြာဆုံး ဆယ်ရက်ပဲခဲပြီး သေခါနီးမှာ ကယောင် ချောက်ချား အားကြီးဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးပဲ”

စသည်ဖြင့် ရောဂါဆန်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြ

ခဲ့သည်။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဖျားနာသူများသည် အသက်ရှူပြင်း တာပြီး၊ မျက်လုံးများဖွင့်ကာ ရေထ၍ တောင်းလာကြတော့သည်။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံးရေချိုးထားသလို ဇီဝူးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ

သည် သုတ်၍မနိုင်ခမန်း၊ စိုထွက်လာကြပြီး၊ ငုတ်တုတ်ထ၍ ထိုင်နိုင်လာကြသည်။ များမကြာမီပင် အစားအသောက်များကို ဆာလောင်စွာဖြင့် စားသောက်ကာ သွားနိုင်-လာနိုင်ဖြစ်လာပြီး၊ လူကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်လာကြလေသည်။ ပါမောက္ခပုဂ္ဂိုလ်များသည် ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ဒူဝါလခန်းဂမ်းအနီးမှပင် မခွာနိုင်အောင် ဒူဝါလခန်းဂမ်းကို အင်မတန် အထင်ကြီးကာ ရှိသေသလောက်၊ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးသည်လည်း ဒူဝါလခန်းဂမ်းကို သူထက်ရာထူးကြီးမြင့်သော ဆရာဝန်ကြီးသဖွယ် ရှိသေစွာ ဆက်ဆံလာသော အပြောင်းအလွဲတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

နေ့ ဆယ်နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် လားများအပေါ်၌ ပစ္စည်းများကိုတင်ကာ လားရင်းလမ်းအတိုင်း စတင်၍ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။ လမ်းပြများအဖို့ ၎င်းတို့ခေါင်းပေါ်မှ အင်မတန်ကြီးလေးသော တာဝန်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်စီ ကျသွားသည်အလား . . . ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဖြစ်နေကြ၏။ ရာသီဥဒါအခြေအနေကလည်း သိသိသာသာကြီး ဆိုးရွားနေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက်ခဲ့သော ခြေသွားလမ်းများပေါ်၌ ပြိုကျနေသည့် ဆီးနှင်းခဲများကို မနည်းပင် ကျော်လွှားကာ ဆုတ်ခွာနေရသည်ကြောင့် အတက်ခရီးစဉ်မှာကဲ့သို့ ခရီးမပေါက်ရောက်နိုင်တော့ပါ။ ပါလာသည့် ရိက္ခာများအနက် ဆန်နှင့် ဆား၊ သကြား စသည့် ရိက္ခာခြောက်များလောက်သာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါတော့၏။ အခြားအသားစိ အသားခြောက်ရိက္ခာများနှင့် စားသောက်စရာ သစ်သီးခြောက်၊ နို့ဆီ စသည့် အာဟာရဖြစ်စေသည့်ရိက္ခာများမှာ ပြတ်ကာစပြုလာပါပြီ။

စခန်းချရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာနှင့် နှစ်မိုင်ခန့် တောင်ကွေ့သို့ အရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေသော

တောင်ကြားပေါ်မှ ဆီးနှင်းခဲများ တပြောပြောကျလာသည်ကြောင့် သွေးလန်နေကြသော ကျွန်တော်တို့အားလုံးက အရေးတကြီးနှင့် တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီးများကို နှင်းလူကြီးများက လိုမ့်ချသည်-ဟူသောအထင်နှင့် ညာဘက်ကို အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးလိုက်ပြီး၊ တောင်နံရံကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ နီရဲရဲနှင့် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် . ၄၀၆ ရှိင်ဖယ်နှင့် ဆန်း၍ ချိန်ကာ ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းများ ဖြင့် တောနံရံပေါ်၌ လျှောက်နေသော ကိုက်နှစ်ရာင်းဆယ်အတွင်းရှိ နီရဲရဲသတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်ကို ခစ်ချလိုက်ရာ ကျည်ဆန်သုံးချက်အဆုံးတွင် သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် အသွမ်းထိုးကျွမ်းပြန်ကျလာတော့သည်။

ဒူဝါလခန်းဂမ်းက တောဆိတ်လိုလို ခပ်တိုတို အမွေးဖွားဖွားနှင့် သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“သမင် . . . သမင်တွေ . . .”

ဟု အရေးတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

“ရေခဲပြင်အရပ်၌ လည်းကောင်း၊ အလွန်အေးချမ်းသော တောင်ထူထပ်ရာဒေသ၌သာ တွေ့ရသော သမင် (ခေါ်) သားကင်း” ကောင် (ဝါ) အလွန်တရာ ရှားပါးအစိုးတန်လှသော သမင်အထီး-အမ တစ်စုံကို ကျွန်တော်တို့ဖစ်ခတ်ရရှိလိုက်ခြင်းအတွက် ပြတ်ငတ်နေသော အသားစိုပြုဿနာနှင့် ပါမောက္ခဆူဂျီတို့ အင်မတန် တောင့်တသော အလွန်တရာ ရှားပါလှသည့် သမင်ကောင်တစ်စုံကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ချိန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် အနီး၌ စခန်းချရန် အသင့်ရှိသော အယ်ဝန်းလျှတ် တောင်ကုန်းယောင်ယောင်ရှိသည့်နေရာပေါ်၌ သမင်နှစ်ကောင်ကို အချိန်မီ အရေဆုတ်ခွာပြုပြင်ရန်အတွက် ယုံနေ့ညအဖို့

ယာယီစခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ရပါသည်။ အမှန်မှာ ရှေ့နှစ် မိုင်-
ကျော်အကွာက စခန်းဟောင်းနေရာတွင် စခန်းချမှတ်ရန်ရှိသော်လည်း
သမင်နှစ်ကောင်ကို ရရှိလိုက်သည်တွင် သယ်ရပိုးရမည့်တာဝန်ကို
ငဲ့ကွက်သဖြင့် နီးစပ်ရာ ခေရပ်ရန်လွယ်ကူသလောက်အမြင့်မှနေ၍
အရေးရှိက စစ်ရေးစစ်ရာအရ အသုံးပြုရန် ကောင်းမွန်သောနေရာပေါ်
တွင် စခန်းချလိုက်ရပေ၏။ ထို့နေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည်
ကြက်အိပ်ကြက်နိုးနှင့်ပင် ကင်းတွေကို လေးဘက်လေးတန်ချကာ
မီးကျည်သေနတ်တွေ အဆင့်သင့်ပေးလျက် ကင်းတာဝန်များကို ဆောင်
ရွက်စေပြီး အိပ်ရေးမဝတာနှင့်ပင် တစ်ညတာ စခန်းချလိုက်ရပေ၏။

တစ်ဖိုးသောက်သည်တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော်တို့ သုတေ
သန အဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်ညတာကောင်းစွာ အနားယူခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်
အတိုင်း အပြန်ခရီးလမ်းကလည်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆက်လက်၍
ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်တွင် မကြာမီ ကျွန်တော်တို့စခန်းဟောင်းအနီးသို့
ဆိုက်ရောက်ခဲ့တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ယာယီဆောက်လုပ်ခဲ့သော
တံဟောင်းများမှာ လေမုန်တိုင်းဆင်ထားသကဲ့သို့ ပြိုပျက်ကာ၊ တစ်ချို့
တံကလေးများမှာ အခြေကတူတ်ထွက်နေအောင် ပျက်စီးနေသည်တို့
တွေ့ရသဖြင့် တက်ရောက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ နှင်းလူကြီးများ၏ ဧရာမ
ခြေရာကြီးများကို အိုး-ဘောင်ဘင်ခတ်ထားသကဲ့သို့ ရွပ်ယုက်ခတ်နေ
ခမန်း တွေ့ရတော့၏။ နှင်းလူကြီးများ၏ လာရင်းခြေရာများကို လိုက်လံ
ကြည့်ရှုလိုက်ရာ . . .

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ဆင်းခဲ့သော တောင်စွန်း၏ လက်ဝဲဘက်
တောင်စောင်းပေါ်မှ ပန်းကာဂိုက်ကာ ကျွန်တော်တို့ အရင်ရောက်နှင့်
အောင် ကြိုတင်ဆင်းလာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့ရသည်ကြောင့်

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဆုတ်ခွာသည့် လမ်းအတိုင်း ရှေ့က
လိုက်လံရှာဖွေသွားကြသည့် ဧရာမခြေရာကြီးများကို တန်းတန်းမတ်မတ်
ကြီး တွေ့နေရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် ကျွန်တော်တို့
သွားရာနောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်လံနေသော နှင်းလူကြီးများကို
လမ်းခုလတ်တွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ရှိက တိုက်ပွဲကျင်းပနိုင်ရန်အတွက်
စစ်ရေးစစ်ရာ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ဖန်တီးလိုက်ရပေ၏။ ရှေ့ဖျားချီ
ကင်းတပ်စိပ်နောက်မှ ထပ်မံ တပ်ဖွဲ့၊ နောက်ဆုံးမှ နောက်ဆုံးခံတပ်
အနေနှင့် သုံးဖွဲ့ခွဲကာ ချီတက်စေပြီး၊ သုံးဖွဲ့စလုံးတွင် အရေးရှိက
လက်ဆင့်ကမ်း ဆတ်တိုက်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းပြန်လက်နက်များ
တပ်ဆင်ပေးထားလျက် ရှေ့ကင်းနောက်ကင်းကို တျကျနန ကင်းတောင်
ခိုင်းပြီးမှ ခပ်မှန်မှန် ချီတက်ရပေသည်။ ထိုနေ့အဖို့ တစ်နေ့သာတူနိခဲ့
သည်။ နှင်းလူကြီးများ၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ခဲ့ရချေ။ ထိုနေ့
ညအဖို့ညီလည်း အိပ်ရသည် ဟူ၍ ပြောရရုံသာ ဗိုတ်ချီတစ်ခါ ကင်း
တောင်ချီတပ်လှည့်နှင့် ဖိုးလင်းခဲ့ရပေ၏။ တတိယပိုင်း ချီတက်ရေးအဖို့
လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်၌ တောင်များ ပြိုဆင်းနေခြင်းကြောင့်
တွေ့တွေ့ကောက်ကောက် ချီတက်နေရခြင်းကြောင့် ခရီးလမ်းပန်း
မတွင်ခဲ့ချေ။ အင်မတန်မှလည်း ပင်ပန်းနေကြသော တပ်ဖွဲ့ရဲဘော်
များသည် ဖိုးမချုပ်ခင် စခန်းချ၍ ကောင်း မည့်နေရာသို့ရောက်အောင်
ငေါက်ချီတစ်ခါ ချောချီတလှည့်နှင့် အတင်း ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်လျက်
လာခဲ့ရပေ၏။

ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ကျွန်တော်တို့ ပင်ပန်းရေပူကိုကြည့်ကာ-

“နောက်နှစ်ညအိပ်ဆိုရင် တောင်အောက်ကို ဆင်းမိပါပြီ။ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး။ ခုဟာက တောင်ကမ်းတွေ ပြိုကျနေလို့ လမ်းအတိုင်း မဆုတ်ရဘဲ၊ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ချီတက်နေရတာမို့ ကြာနေတာပါ”

အားပေးစကားပြောရင်း စိတ်ဓာတ်အနည်းငယ် တက်လာပုံ ရသည့် လမ်းပြကချင်အမျိုးသား ခုနှစ်ဦးတို့တို့လည်း ခရီးလမ်းအပြောင့်ဆုံးမှ လမ်းပြနိုင်ရန် ညွှန်ကြားနေရှာပါသည်။

ထိုနေ့ည စခန်းချနိုင်ရေးအတွက် ခရီးပြင်းချီတက်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပြင်းထန်စွာ ချီတက်ခဲ့ရမှု ပင်ပန်းမှုဒဏ်နှင့် အိပ်ရေးတွေ့ ပျက်နေခြင်းကြောင့် ညမိုးချုပ်ခါနီးမှ စတုတ္ထစခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တော့သည်။ စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကင်းကို လေးဘက်လေးတန်မှ နေရာကောင်းပေးသည့် စခန်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံးထိပ်ပိုင်းများတွင် ချက်ချင်းချထားကာ ရွှေကိုက်နှစ်ရာခန့်အထိတွင် လမ်းများ မြင်ကွင်းရရှိစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်လိုက်ပြီးမှ စခန်းတွင်းရှိ ရဲဘော်များ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏အဖို့၌ လူပင်ပန်းမှု၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ခြောက်တစ်ချစ်ကို စားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်များအတွက် သီးသန့်အလယ်တွင် ထိုး၍ အိပ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ဝဲလက်ဘက်တို့တွင် ၂၁၆ မဂ္ဂလင်းရိုင်ဖယ်ကြီးကို ပြောင်းနှင့် လေ့လာများအတွင်း၌ ကျည်ဆန်အပြည့်ထိုးကာ ကျည်ဆန်စလွယ်များနှင့်တကွ အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ရန် ချထားပြီး ပင်ပန်းမှု၏ဒဏ်ချက်ကြောင့် ညစာမစားနိုင်တော့ဘဲ ချက်ချင်း အိပ်မောကျခဲ့မိပေ၏။

မည်မျှကြာအောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မိသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော် တရားနိုးလာသည့် ကာလတွင် ကျွန်တော်၏ဝမ်းဗိုက်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ခြောက်တစ်ချစ်တို့၏ အာဟာရပြည့်စွက်မှုကိုစွဲကို ဆန့်ပြ တောင်းဆိုနေကြောင်းကို ရှေ့ဦးစွာ သိရှိမိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ တံအကြီးအတွင်း၌ မီးကြီးကြီးဖြစ်သော မီးဖိုကြီးများ အလင်းရောင် မထင်မရှားသာ ဝိုးတိုးဝါးတား တွေ့နေရပေသည်။ အတော်ကလေး အမှောင်ဘက်သို့လူနေသော အလင်းရောင်အတွင်းမှ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များ၏ အခြေအနေကို ပတ်လက်လှန်ကာ အိပ်ရာမှ တစ်ချက်အကဲခတ်၍ ကြည့်မိ၏။ မိမိတို့လက်နက်များကို ရင်တွင်ပိုက်ကာ သက္ကလပ်စောင်ထူကြီးများကိုပါ ခြုံလွှမ်းစုလျက် ဟောက်၍ အိပ်မောကျနေသည်။ ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်များကို တွေ့လိုက်ရမှ ကျွန်တော်၏ စိုးရိမ်မှုစိတ်သည် ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တံအပြင်ဘက်ကို အိပ်လျက်မှ အသာစောင်း၍ ငဲ့ကာ၊ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုမိပြန်သည်။ ရဲဘော်များ အိပ်နေရာ၏ မြောက်ဘက် တံအစွန်းတွင် ကာရံထားသည့် လေကာသဖွယ် ပြုထားသော ရွက်ထည်အထူကြီးသည် လေမတိုက်ဘဲ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုပ်ပေခန့် တဲ၏အဖိုး ဝါးတန်းတစ်လျှောက်တွင် အစုလိုက် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ရွက်ဖျင်တံ အထက်အောက်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိ၏။ ပိုမို၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာသဖြင့် မြေကြီးနှင့် တစ်ထောင်ကျော်ခန့် လွတ်နေသော ရွက်ထည်အောက်ပိုင်းဆီသို့ မြေကြီးနှင့် ရှုပ်တိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် လှုပ်ရှားနေသော

အရာဝတ္ထုများကို ရုတ်တရက်တွေ့မိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မောင်းတင်ရ အလွန်လွယ်ကူလှသော . ၄၇၀ နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်ကို ညာဘက်လက်နှင့် အသံတစ်စုံတစ်ရာ မထွက်အောင်ထိမ်း၍ မယူလိုက်ပြီး၊ အိပ်လျက်မှ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် မှောက်လျက်အပြင်သို့ နေရာပြောင်းရွှေ့ယူလိုက်သည်။

မြဲကြီးနှင့် ရွက်ဖျင်အကြား ရှင်းလင်းနေသော အလင်းရောင် ခပ်မှေးမှေး ထွက်ပေါ်ရာ ကွက်လပ်ပိုင်းအတွင်း၌ ကြီးမားသော မည်းမည်းတုပ်တုပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို တွေ့မိရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အသာဆက်လက်၍ သဲကွဲစေရန်အတွက် ဆက်လက်၍ ကြည့်နေစဉ်တွင် ထောင်းခနဲ အောက်သို့သို့အနံ့အိုးကြီးသည် ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ခုန်းဆိုင်းကာ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တည်း သတိရှိနေသူ ကျွန်တော်သည် ဝပ်လျက်ပစ်ရန် အသင့်ပြင် အနေမျိုးဖြင့် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်မိပြီး ဖြစ်စေတော့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ ရွက်ဖျင်ကာရံထားရာအထက်ပိုင်း၏ ညာဘက်ထောင့်စွန်းမှ ဘွားခနဲ ရှုပ်ပွေနေသော အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်းပေါ်ထွက်လာပြီး၊ ၎င်းဘက်သို့ ခေါင်းပြုကာ အိပ်မောကျနေသော ကျွန်တော်၏ ခဲဘော်များဆီသို့ ငဲ့ကာကပ်ကာ တိုးလာတော့သည့် ခဲဘော်များ၏ ခေါင်းပိုင်းများနှင့် အောက်ကို အသာဆင်းလာသည့် ရှုပ်ပွေနေသော အရာဝတ္ထုကြီးသည် လေးပေခန့်သာ ကွာဝေးနေတော့သည်ကို ကျွန်တော်သည် အနေတကြီး မှတ်သားလိုက်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးတွင် အိပ်နေသဖြင့် ထိုရှုပ်ပွေသော အရာဝတ္ထုကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကွာနေသည်တွင် ထိုမည်းမည်းရှုပ်ရှုပ် အရာဝတ္ထုကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာနေပြီးမှ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း

ရွှီရာသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးခဲ့ရာ မကြာမီ ၎င်းရှုပ်ပွေနေသော ပိုင်းပိုင်းအရာဝတ္ထုကြီးနောက်မှ ရောမနှင်းလူကြီး၏ ကိုယ်လုံးကြီးတစ်ခြမ်းကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ နှင်းလူမည်းမည်းကြီး၏သဏ္ဍာန်သည် ရွက်ဖျင်ကြီး၏နောက်ကွယ်မှ ရုပ်လုံး ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အသံမမြည်အောင် အံ့ဩစရာ အင်မတန် ညင်သာသော ခြေလှမ်းကြီးများဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းဆီသို့ တစ်လှမ်းခြင်း တပ်လိုက်ပြီး လက်ကြီးနှစ်ဘက်ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၏ လည်မျိုဆီသို့ လှမ်းကာအရွယ်လိုက်တွင် . . .

ကျွန်တော်၏ . ၄၇၀ ရိုတ်ဖယ်၏ ညာဘက်ပြောင်းဝသည် ခိုင်းခနဲ လျင်မြန်စွာ မီးဝွန်ကာထွက်သွားပြီး 'အားခနဲ' ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး၊ နောက်ပိုင်းကို ပက်လက်လန်ကာ ဘုန်းခနဲ အသံကြီး ထွက်လာအောင် ကျသွားပါသည်။ ထို့နောက် သူ၏အထက်ပိုင်း ကိုယ်လုံးကြီးကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် လှုပ်ရမ်းလိုက်ပြီး၊ ဝယ်မ်းဒယိုင်နှင့် ကုန်း၍ ကျွန်းကာထလိုက်ရာ မဟန်နိုင်ဘဲ၊ ဘုန်းခနဲ ပြန်၍ အကျလိုက်တွင် နှင်းလူကြီးအား အခြားကြီးမားသော လက်ကြီးလေးဘက်က ဘယ်ညာမှ လျင်မြန်စွာပေါ်ထွက်လာပြီး ခိုင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဆွဲမကာ မိုးကာရွက်ဖျင်ကြီးနောက်မှ စွေ့ခနဲပါသွားအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်သည် တွေ့မြင်လျှင် တွေ့မြင်ခြင်း . ၄၇၀ ညာဘက်ပြောင်းမှ ကျည်ဆန်နှင့်မှန်းကာ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ "ဝေါ့ခနဲ" ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံကြီးများသည် တစ်ခဲနက်ပေါ်လွှတ်ကာ တစ်စခန်းလုံး ပွက်လောရိုက်၍ ဆူညံကုန်တော့၏။

ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များသည် အိပ်ရာမှခုန်ပေါက်၍ နိုးလာကြပြီး၊ ဘာလုပ်ရ၊ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်တွင် ကျွန်တော်က “ထွက်လိုက် . . . ထွက်လိုက်ကြ၊ ပြေးပြီ၊ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြ၊ ဒီဘက်ကို ထိုး” ဟူ၍ အမိန့်ပေးရင်း နှစ်လုံးပြုရိုင်ဖယ်ကို ခါးချိုးကာ ကျည်ဆန်အသစ်နှစ်တောင်ကို ချက်ချင်းထည့်ကာ ကျည်ဆန်ခါးပတ်ထိ ပန်းတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ လွယ်ကာ၊ တဲအပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ဂျပန်လို စစ်မိန့်သံများနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ တဲအနောက်ဘက်သို့ လှမ်း၍ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် စစ်သေနတ် ပစ်ခတ်သံများ၊ ဆူညံစွာ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ကောင်းကင်လေးဘက်စလုံးတွင် မီးကျည်များသည် လင်းထိန်ကာ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့တံနှင့် ကိုက်နှစ်ရာကျော်ခန့်အကွာ နှင်းမှုန်ဖွေးဖွေးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို နောက်ကျောပေးကာ သတ္တဝါကြီးသုံးကောင်သည် အရွယ်နှင့်ဖွဲ့အောင်၊ မလိုက်အောင် အင်မတန်လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆုတ်ခွာပြေးနေပြီး အလယ်က ကျွန်တော်ပစ်လွှတ်လိုက်သော နှင်းလူကြီးကို ကျန်ဘေးထဲ နှင်းလူကြီး နှစ်ယောက်က အတင်းဆွဲကာ၊ တွဲကာ ထွက်ပြေးနေတော့၏။

ကျွန်တော်က အရေးတကြီးနှင့် ရိုင်ဖယ်နောက်မှန်ချိန်တို့ကို ကိုင်သုံးရာမှန်ခွက်ကို မတင်လိုက်သည်တွင် တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာသော စက်သေနတ်ပစ်ခတ်သံများနှင့်အတူ နှင်းလူကြီးသုံးယောက်သည် ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လိမ့်ကျသွားပြီး၊ ချက်ချင်း ကုန်းရုန်းကာထ၍ ဆက်လက်အပြေးတွင် ကျွန်တော်သည် ထိန်လင်းနေသော မီးကျည်ရောင်အောက်တွင် အရွင်းသား တွေ့မြင်နေရသော နှင်းလူကြီးသုံးဦးအနက် အလယ်လူကို ကျကျနန ချိန်ရွယ်ကာ နောက်ကျောပြင်

စာညှိတညှိကို မောင်းဖြတ်ချလိုက်ရာ ဒိုင်းခနဲအသံနှင့်အတူ အလယ်မှ နှင်းလူကြီးသည် ရှေ့သို့ မှောက်လျက်ကျသွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်များသည် ညာသံပေးကာ ချက်ချင်း တဲအပြင်သို့ ထွက်ကာ၊ ရိုင်ဖယ်များကို အသင့်ကိုင်လျက်ဖိ၍ လိုက်ကြပါသည်။ ကျန်ဘေးမှ နှင်းလူကြီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ဆီသို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လဲကျနေသော နှင်းလူကြီးကို ခြေနှင့်လက်များမှ အတင်းဆွဲကာ၊ နှင်းမှုန်ထဲသို့ စွပ်၍ ပြေးလိုက်ကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ပစ်ခတ်ရင်း ဖိ၍လိုက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ရှေ့မှ ဆယ် နှစ်ပေခန့် ကျယ်ဝန်းသော တောင်စွန်းနှစ်စွန်းက ကြားမှ ဖြတ်လျက် တွေ့နေရပါသည်။

နှင်းလူကြီးနှစ်ယောက်သည် သူတို့အဖော်ကို မလွတ်တမ်းဆွဲကာ ဆယ်နှစ်ပေကျော်၍ တစ်ဖက်ချောက်ထဲကို နှစ်ယောက်သား အအားခုန်လွှားကာ ကူးလိုက်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့၏ ရဲဘော်လေးဦး၏ ရိုင်ဖယ်လေးလက်က ကိုက်တစ်ရာအကွာမှစ၍ ပစ်ချလိုက်ရာ အဖော်ဖြစ်သော နှင်းလူကြီးနှစ်ယောက်မှာ ထိမှန်ပြီး ခြေတုန်လာအောင် အော်ဟစ်လျက် သူတို့၏လက်တွင်းမှ ပျော့ခွေနေသော နှင်းလူကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး သွေးအလူးလူးနှင့် တစ်ဖက်ကျောက်စွန်းကို ကုတ်ကပ်၍ ခြေလက်မြဲမြဲစွာဖြင့် အုံလောက်အောင် တက်လျက် ဒယ်မီးဒယ်င် ကိုယ်လုံးကြီးများနှင့် နှင်းမှုန်ထဲသို့ ဖန်ထိုးကာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ သူတို့လေးဦးစလုံး ဒဏ်ရာများ ငြင်းထန်စွာ ရရှိပြီးနောက် ခုန်လွှား၍ ကူးခဲ့သည့် တစ်ဖက်ချောက်ဦးကို ဆီနီဆီ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးအတွင်းတွင် ကွဲအက်ပြီး တစ်ပိုင်းပြိုကာ ခေါ်ခနဲ အသံကြီးဖြင့် ခါးပြတ်ကာ ကျသွားပါတော့သည်။

စခန်းဆီမှာလည်း အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်သံများကြောင့် စိတ်မချသည့်အတွက် အရေးတကြီးပြန်ဆုတ်ရန် ပြင်ဆင်ရင်း လူသတ်ကောင် နှင်းလူကြီးကျသွားသည့် ချောက်ထဲသို့ အသာငွေ၌ ကြည့်လိုက်ရာ နက်မှောင်လျက် ပေသုံးရာထက်မအောက်သာ နောက်ပိုင်းအခြေအနေကို မြင်ရသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲဘော်အားလုံး အရေးတကြီး ပြန်၍ ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီး၊ စခန်းသို့ အရောက် လူကာတက်ခဲ့သည်တွင် စခန်း၏နောက်ပိုင်းတွင် အလားတူ နှင်းလူလေးကောင်၏ သဏ္ဍာန်များကို တွေ့ရသဖြင့် လိုက်လံပစ်ခတ်နေကြောင်းကို သိရပါတော့သည်။

နှစ်ညလွန်မြောက်ပြီးကာလ နယ်ခြားဒေသ၏ အစွန်ဆုံး ကျေးရွာဖြစ်သော ဒူဝါလခန်းခမ်း၏ ကျေးရွာကို တောင်ပေါ်မှလှမ်း၍ မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဆူညံစွာ ဟစ်အော်ကာ စိတ်တက်ထင်ထင်နှင့် အမြဲတမ်းစိုးရိမ်နေရသော နှင်းလူကြီးများ၏ လိုက်ထံတိုက်ခိုက်မှုဘေးအန္တရာယ် မကြာမီ လွတ်မြောက်တော့မည့်အထိ အတွက် များစွာဝမ်းမြောက်နေကြခြင်းကိုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“သိပ်အမှတ်သညာကြီးတဲ့ အကောင်ကြီးတွေပဲ ဝိုလ်မှုကြီး နောက်က ထပ်ချက်မကွာလိုက်ပြီး ချောင်းနေတာရယ်၊ လစ်ရင်လစ်သလို ဝင်သတ်တာရယ်ဟာ အင်မတန် စိုးရိမ်စရာပဲ”

ကာနယ်ရာမခါသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီး၊ ပြောလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်တော်အနေနဲ့တော့ လောကမှာ လူတကာတွေ မရှိဘူး၊ မမြင်ဖူးတဲ့ လူကြီးတွေ တွေ့ခဲ့ရပြီ၊ အဲဒီလူခိုင်းတွေ လိုက်သတ်

ဘာကို လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာမို့ တစ်သက်လုံး ပြောလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ပါမောက္ခဆူလူကီးသည် နောက်ပိုင်းရှိ မြင့်မားလွန်းမိုးနေသော တောင်တန်းကြီးများကို အမှတ်တရကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒူဝါကြီး၊ ဒီအကောင်ကြီးတွေ ဒီဘက်ရွာအထိ ဆတ်လိုက်လာရင် ရွာသူရွာသားတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာပဲဗျာ”

ဒူဝါလခန်းဂမ်းသည် ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်ပြီး . . .

“သူတို့လား . . . မလိုက်ကြပါဘူး၊ ခု ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခပ်နေတဲ့ တောင်စွန်ဟာ သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးနယ်နမိတ်ပဲ၊ ဒီတောင်အောက်တော့ သိပ်မကပ်ကြပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သာဒီတောင်အောက်ရောက်ရင် တောင်တန်းကြီးတွေပေါ်လို မအေးဘူး နှင်းသိပ်မကျတော့ နှင်းလူကြီးတွေက ပူတဲ့ဒဏ်ကို နည်းနည်းမှ ခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့မလာဝံ့ဘူးလို့ ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အားလုံးခြုံကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်ပြီး စုံစမ်း သူတေသနလုပ်ခြင်းဟာ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုး အောင်မြင်တယ်လို့ ကျွန်တော် အတိအလင်း ပြောနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပါမောက္ခဆူခိုကာက နိဂုံးချုပ် တာဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

“ဒုံး-ဂွမ်-ဒုံး-ဂွမ် နောင်-နောင်-နောင်”

“ဒုံး-ဂွမ်- နောင်-ဒုံး-ဂွမ်-နောင်”

စသည်ဖြင့် မောင်းသံလင်းကွင်းသံများနှင့် မီးဖိုသံများသည် ဒူဝါလခန်းဂမ်း အုပ်ချုပ်သော ဖဲပင်းကျေးရွာကြီးအတွင်း မနောပွဲတောင်မှ ကြည့်နူးဖွယ်ရာ ပေါ်ပေါက်နေပါတော့သည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်တော်တို့တစ်စု ဘေးဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်ကင်းစွာဖြင့်

အသက်မပျောက်စတမ်း ပြန်လည်ရောက်ခြင်း၊ ဆုံစည်းခြင်းတို့အတွက် ဝမ်းမြောက်သော အထိန်းအမှတ်နှင့် မနောပွဲသဘင် ကျင်းပနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကာနယ်ရာမဒါတို့သည် မီးပုံကြီးတွေထိန်လင်းစွာ ထွန်းညှိထားသည် မီးရောင်အောက်တွင် ဂျင်းဖော့ဖျိုမဒီများနှင့် အတူထိုင်လျက် ဒူဝါလခန်းဂမ်းနောက်မှ အချိုးမကျ ခွကျကျ ဝင်ရောက်၍ မနောက ကနေသည့် ပါမောက္ခဆူဇူကီး၊ ပါမောက္ခဖူချီကာနှင့် ဂျပန်ရဲဘော်များ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစုအဖို့ ကချင်အပျိုဖြူတို့နှင့် ရွှေ့နောက်တစ်တွဲစီရောနှောကာ မနောကနေပုံများကို ကြည့်ကာ မြန်မာလက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို ခွက်ဆင့်သောက်ကောင်းသလောက် ကာနယ်ရာမဒါအဖို့ ပြင်းထန်သော ကချင်အရက်တို့ မော့ကာ၊ ပင်ပန်းသမျှ အပန်းဖြေခဲ့က်ပင် . . .

ဟေးခနဲ ဝါးခနဲ ရယ်မောသံ၊ အချက်ပေးသံ ခြေစောင့်သံများနှင့်အတူ ခုံးဝှမ်း-ဟူသော မနောတူရိယာများ၏ တီးမှုတ်သံများ အကြားမှာ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် အပင်ပန်းဆုံးခရီးစဉ်အပြင် တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော်ကာ တက်ဆင်းခဲ့သည့် နေရာဟောင်း တောင်တန်းကြီးများကို မနောပွဲဆီမှ ပြန်လည်မျှော်မှန်းကာကြည့်ရင်း၊ မောင်မည်းမည်း နှင်းမှုန်မှုန်တောင်ထိပ်များပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ မနောကနေရာဆီသို့ အခဲမကျေသော မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် မချင့်မေ့စုပေးကာ၊ ဧရာမ ကျောက်ရုပ်ကြီးများကဲ့သို့ ကြီးမားသော ကိုယ်လုံးအတွင်း အင်မတန်အသက်ပြင်းလှသော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင် လျင်မြန်ရက်စက်သည့် နှင်းလူကြီးများ (ဝါ) လူတီလူးကြီးများ၏

ငြိမ်းဗျမ်းစာအုပ်တိုက်

ဓမ္မသဏ္ဌာန်များကို ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများအတွင်း၌ တရောရော ပြန်လည်ထင်မြင်လာမိပါတော့သည်။

ခေါင်ရည်ချိုမြိန် ကချင်ပျိုဖြူချောအလှ တီးမှုတ်ကခုန်နေကြကာ မနောအကကြားမှ ကျွန်တော်အဖို့ အင်မတန်ထူးဆန်းလှသော သတ္တဝါအမျိုးစုံ နောကြသည့်သတ္တဝါလောကကြီး၏ ကျယ်ဝန်းနက်နဲမှု နှင့် တစ်ပုံစီမိမ့်တွေးတောကာ တိုက်ရောခိုက်ရောလူကြမ်းကြီး၊ တပ်မဟာကြီးသမု အတွေးအခေါ် အဘိဓမ္မာသမားတစ်ဦးအသွင်ကို ပေါ်လွင်စေပါသော့သတည်း။

ပိုလ်တာရာ
(ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

ကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ကွင်း

စိုက်ပျိုးရေး (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

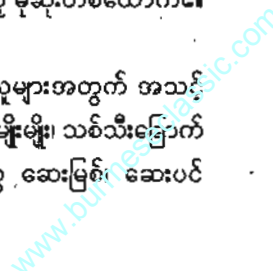
အတိတ်နှင့် အနာဂတ်

၀၀၀၀၀

တစ်ချက်ချက်နှင့် နာရီ၏စက်သံများသည် မှန်မှန်ပေါ်ထွက်
 တောတော၏၊ ကျွန်တော်၏အိပ်ခန်းများနှင့် စာကြည့်ခန်းတို့ တွဲလျက်
 သားမှ အခန်းတွင်းအခြေအနေများ၊ ပစ္စည်းများ နံရံတစ်လျှောက်၌
 အိပ်ခန်း အိတ်ဆွဲထားသော ကျားရေ၊ သစ်ဆင်ရေ၊ ဝက်ဝံရေများသည်
 သမန်လူများအဖို့ မြင်ရုံ၊ တွေ့လိုက်ရုံဖြင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်စေ
 သည့် ကျားခေါင်းကြီး၊ သစ်ဆင်ခေါင်း၊ ဝက်ဝံခေါင်း၊ ဧရာမပြောင်ကြီး
 မှာ ဆင်ခေါင်းများ၊ အစုံလိုက်ထောင်ထားသော ဆင်စွယ်ဖွေးဖွေး
 ကြီးများ၊ မိကျောင်းခေါင်းများ၊ စိုင်းချိုများ စသည့် မှုဆိုးတစ်ယောက်၏
 သက်သေခံ ထောက်ခံချက်များသာ ဖြစ်ပေ၏။

ပရဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝယ်ခြမ်းလိုသူများအတွက် အသင့်
 သင့်ချင်ရန် သစ်မြစ်အမျိုးမျိုး၊ သစ်ခေါက်အမျိုးမျိုး၊ သစ်သီးခြောက်
 မျိုးမျိုး၊ သူ့နေရာနှင့်သူ နာမည်ကလေးစီတွဲ ဆေးမြစ်၊ ဆေးပင်

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အမည်တွေနှင့် ကွက်လပ်မကျန် ချိတ်ဆွဲထားသလို ကျွန်တော်၏ သေနတ်စင်များအနီး အိပ်ခန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းတို့၌ ဖော်ပြပါ မုဆိုးလက်ရာများကို တွေ့နိုင်ပေ၏။

မုဆိုးလုပ်ငန်းနှင့် ဆန့်ကျင်သူ မနှစ်သက်သူများက ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင်းမှ မုဆိုးနှင့်သားကောင်ကြီးများ၏ တိုက်ပွဲကြီးများ နိဂုံးချုပ်မှ အသက်နှင့်ပေးအပ်ယူခဲ့ရသော ဖော်ပြပါ မုဆိုးထောက်ခံချက်များ ပစ္စည်းများကို မနှစ်မြို့သည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ရင်း ကျက်သရေ မရှိဟု ပြောခဲ့သူများက ပြောခဲ့ပေ၏။ ကျွန်တော်၏ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကြီးသည် ဖော်ပြပါ ကျွန်တော်၏ အခန်းပြုပြင်ဆင်ယင်မှုကို ကန့်ကွက်သူများအနက် ဆန်းသောအကြောင်းအရာများလည်း ရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီးကမူ သားကောင်အရေခွဲများ၊ သားကောင်ဦးခေါင်းများ၊ လူသားစား ကျားကြီးများနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာပစ္စည်းများကို သူ အချိန်ရတိုင်း ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်အား အင်မတန် ဂုဏ်ယူသော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်ကာ . . .

“ငါ့သားခြောက်ယောက်ထဲမှာ လူကလေးဟာ အငယ်ဆုံး၊ အထွေးဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံး၊ ငါ့စိတ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းအတူဆုံးက”

ဟူ၍ ဂုဏ်ယူချီးမြှင့်ကာ ကြွေးကြော်လိုက်ပါ၏။ သူနှင့် အင်မတန် ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူကြီးလူကောင်းများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ လာတိုင်း ကျွန်တော်၏အခန်းထဲသို့ တမင်တကာ ခေါ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်တော်၏အချစ်တော် သေနတ်များ၊ တောလိုက်ပစ္စည်းများမှစ၍ နံရံတစ်လျှောက်၌ အစီအရံချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် ကွက်လပ်မကျန်ခမန်း ပြည့်ကျပ်နေသည့် သားကောင်ကြီးငယ်များ၏ ခေါင်းများ၊ ချိုများ။

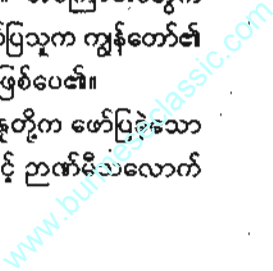
အရေများ၊ အစွယ်များတို့ကို သူမှတ်မိသလောက် ရာဇဝင်စဉ်းနှင့်ချီကာ ပြောကြားလျက် သူ၏စစ်သားတစ်ပိုင်း မုဆိုးတင်ပိုင်းဖြစ်သော သားထွက် အလွန်တရာ ကျေနပ်နေမိသည်။ မေမေကတစ်မျိုး၊ ဖေဖေက တစ်လမ်း ဖြစ်မနေပါသလော။ အကြောင်းအကျိုးနှစ်ရပ်၊ အယူအဆ တစ်လမ်း စသည့် အမြင်များ၊ အကြောင်းများ၏ ဖန်တီးချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ လူတိုင်း၌ ကျွန်တော်၏နည်းတူ နက်နဲသော အတွေးအခေါ်ကလေးများ ဝင်ရောက်လာပေလိမ့်မည် ထိုအတွေးအခေါ်များကား အတိတ်၊ အနာဂတ်ကာလများအကြောင်း အနိသဟာဠတာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော လောကကြီး၏ မြင်မြင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ ပြောင်းလဲမှုပေတည်း။ ကြမ်းတမ်းသော စစ်သားနှင့် မုဆိုးတစ်ပိုင်း လူတန်းစားက ဤသို့နက်နဲ၍ အလိမ္မာဆန်သော အတွေးအခေါ်များ ရှိလာရမည်လား-ဟု စာဖတ်ပရိသတ်များက ဝေဖန်ပြစ်တင်ချင်လာကြပေလိမ့်မည်။ နိုးသားပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဝန်ခံရာတွင် စစ်တိုက်ခြင်း၊ အမဲပစ်ခြင်းဝါသနာကို ကျွန်တော်သည် အချိန်ရတိုင်း သတ်ခံ၏။ နက်နဲသော စဉ်းစားမှုများ၊ အတွေးအခေါ်များကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ကျွန်တော်သည် နက်နဲစွာ စဉ်းစားနှစ်သက်လေ့ရှိ၏။

ဥပမာတစ်ခု လက်ငင်းပေးရလျှင် အတိတ်အခြေအနေ သရုပ်ဖော်ပြရလျှင် ကျွန်တော်၏ နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့သော လူပျိုအိမ်ဆောင် ခေါ် ကျွန်တော်၊ ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးပု၊ ဦးဘိုးရံ၊ တပ်ကြပ်ကြီး၊ ဦးထွန်း၊ တပ်ကြပ်မောင်ပု၊ မောင်နု၊ ရဲဘော်ဇာော်လှိုင်၊ အစဉ်အဆက် ဦး၏ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာလေရာ “မုဆိုးရိပ်ကြီးခန်းမေ့”

ကဗျာမဆန် ဇာတ်ရလွတ်သော အကြမ်းဘဝကို ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဖော်
 နေစေသော ဖော်ပြပါ သေနတ်အမျိုးမျိုး ဒူးလေး၊ နာဂတို့၏ ဒိုင်းလွှား
 လှံရှည်များ၊ ချင်းအမျိုးသားတို့၏ လင်းလေးများ၊ ကချင်အမျိုးသား
 တို့၏ နာမည်ကျော်စားရှည်များ၊ ခဝါအိတ်အနွယ် နေနတ်မျိုးနွယ်တို့၏
 ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းမှ ဟန်ရေးပြခဲ့သော ဘူရီခို ဂျပန်စားရှည်များ- စသည်
 လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် သေနတ်စင်များအနီး ဓားစင်၊ လှံချိတ်စရာခုံများ
 ပိုင်နိုင်စွာ လက်နက်ရေးပြခဲ့၏။ ဘီဒိုကြီးများ၊ အာမခံသံမဏိသေတ္တာ
 ကလေးများကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လှစ်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် သားကောင်ကြီး
 များအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ် မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ် နိုင်ဖယ်ကြီး
 များမှ ကျည်ဆန်များ၊ သိုးလက်မ . ၁၂ ဝှို့ ကျည်ဆန်များ၊ ညကြီး
 ဓာတ်မီးများ ကျည်စလွယ်သားရေအိတ်များ၊ တောလိုက်ခါးမြှေး
 များနှင့်၊ ၃၈ဝှို့ စပါယ်ရှယ်ခြောက်လုံးပြု၊ ကိုးမီလီမီတာ ပစ္စည်းသေနတ်
 များ . ၄၅ဝှို့ ခြောက်လုံးပြုကြီးများ တခမ်းတနား ဂုဏ်ပုဒ်များ
 ဝင့်ကြားကာ ရုတ်တရက် ဘီဒိုခါးဖွင့် ကြည့်သူများကို နှုတ်ဆက်ဦး
 ပြုလိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ အခန်းနံရံများတစ်လျှောက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီး
 ကျားရေ၊ သစ်ဆင်ရေ၊ ဝက်ပံရေ၊ ကြောင်ပျောက်ရေ၊ ကျားမင်း
 များက လှပစွာ အကွက်ဖော် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ဟပ်ရင်း အသံ
 နေရာယူလျက် တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အခန်းထောင့်တိုင်များ၊ ခိုင်
 သော အခန်းတွင်း နေရာများ၌ကား နက်မှောင်သော အရောင်
 တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ပြောင်ချိုကြီးများ၊ စိုင့်ချိုကြီးများ၊
 ခေါင်းပိုင်းများနှင့် အစိုးတန်ဆုံး ကြံ့ချိုကြီးများနှင့် ခေါင်းပိုင်း
 များက “ကိုယ်ပိုင်ပြတိုက်တစ်ခုသဖွယ် ဖန်တီးစေပါသည်။

တရားစားပွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံး
 ဆီ မှန်ကြီး၏ ဝဲယာဘက်၌တစ်မျိုး၊ စာအုပ်စင်များ၏ တရုတ်စိတ်၌
 မာမဆင်စွယ်ကြီးများကိုလည်း အခန်းပိုင်ရှင်၏ ဘဝအခြေမှန်ကို
 အပြီးသား ဝန်ခံထုတ်ဖော်နေပါတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌လည်း
 ဘွန်တော်အား ရဲဘော်ရဲဘက်၊ သေဘော်-သေဘက်ဟူသော စကားလုံး
 များရှေ့မှ တပ်ကာ ခိုင်လုံသော အကြောင်းအရာများပြကာ ကျွန်တော်
 မြား သွေး၊ စိတ်ဓာတ်တို့နှင့် အချိန်ကုန်လူပန်းခံကာ အသက်နှင့်
 သဲလွယ်ယူခဲ့ရသည့် သားကောင်ရေများ၊ ချိုများကို မ၊၍မ၊၍ ယူသွား
 ကြသော ကျွန်တော်၏ ရောင်းရင်းရဲဘော်များကို တစ်နည်းအားဖြင့်
 သားကောင်ရေပေလိမ့်မည်။ သူတို့ကသာ ဤသို့ မ၊မခဲ့လျှင် ကျွန်တော်၏
 အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းခဲ့သောအခန်း၌ သားကောင် ခေါင်းချင်း
 သပ်ကာ သားရေချင်း ညှပ်၍ မုဆိုးရိပ်သာအစား သားဆတ်ရုံ
 အခြေအနေမျိုးသို့ ဖန်တီးရောက်ရှိစေနိုင်မည့်အဖြစ်ကြောင့်တည်း။
 ကျွန်တော်၏အနေနှင့် အဖက်ဖက်က ကျွန်တော်၏မုဆိုး
 ရိပ်သာခန်းကို ကြည့်ခဲ့၏။ ကျေနပ်နှစ်သက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ချို့ယွင်း
 ချက်ကလေး တစ်ချက်နှစ်ချက်ကဖြင့် ကျန်ရစ်နေပါသည်။ ထိုချို့ယွင်း
 ချက်ကလေးများ၏ မှားကွက်ကို လက်တွေ့ထောက်ပြ ဖော်ပြမှသာ
 ကာဝတ်ကာလ၌ ကျွန်တော်သိရှိ လက်ခံခဲ့ရပေ၏။ လက်မခံ၍လည်း
 ခြစ်တော့ပါ။ လက်မခံဘဲလည်း မဝံ့တော့ပါ။ အကြောင်းတွေက
 သင်တန်းခိုင်မာနေခြင်းထက် အကြောင်းရင်းဖော်ပြသူက ကျွန်တော်၏
 ကာဝတ်ကာလကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။
 ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးဘိုးရဲ၊ ဦးနုတို့က ဖော်ပြခဲ့သော
 ဦးရိပ်သာကို ယောက်ျားတွေအဆင့်အတန်းနှင့် ဉာဏ်မီသလောက်

လက်ကုန် အလှအပအဖြစ် သားကောင်များနှင့် ပတ်သက်သောပစ္စည်းများ၊ တောတွင်းထွက်ကုန်များနှင့် တန်ဆာဆင်ခဲ့၏။ ကျေနပ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကား အတိတ်ကာလက ဖြစ်ရပ်လုပ်ရပ်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် စိုစိုပြည်ပြည် မျက်စိပသာဒရရှိရေးအတွက် ကျောက်ပန်း၊ ကျောက်ခင်များ၊ အဆန်းတကြယ်သော သစ်ပင်ပန်းမန်များကိုကား လုံးဝမေ့လျော့ခဲ့ပေ၏။

ဘုန်းမောင်သက်လျှာ ခဝါအိရောက်ရှိလာသည့် အနာဂင်ကာလ၌ကား ကျွန်တော်၏စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ခဲ့သောအခန်းကို သူမ၏အမျိုးသမီးမျက်စိနှင့်လည်းကောင်း၊ သူမ၏ အထက်တန်းကျောင်းခြောက်လပတ် အိမ်တွင်းပြင်ဆင်မှု ပညာရပ်များအရလည်းကောင်း ခေတ်နှင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ မြင်နေသော ခဝါအိ၏ ရှုခင်းများ ရလှပေါ်ထွက်ခဲ့သည့် အမြင်ကျယ်မှု အခြေခံများအရ ကျွန်တော်၏ မုဆိုးရိပ်သာကို တစ်နေ့ (သို့မဟုတ်) နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ပြောင်းလွဲပစ်လိုက်ပေ၏။ ဤကား အနာဂင်ကာလ၏ အပြေးအလွှားတည်း။

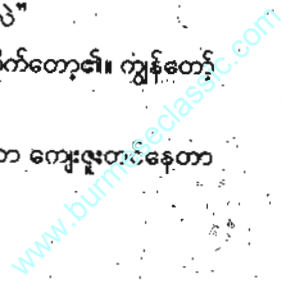
ကျွန်တော့်အဖို့ ယောက်ျားမျက်စိ၊ ယောက်ျားရွှထောင်း ကျွန်တော့်အနီး ခဝါအိ ပြုပြင်လုပ်ကိုင်နေပုံကြည့်ကာ ပြောင်းလဲသော မုဆိုးရိပ်သာ၏ မြင်ကွင်းများကို ကောင်း၊ မကောင်း ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချမရေးသေးဘဲ ဝေဖန်လေ့လာနေစဉ်တွင် ကျွန်တော်၏ ဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရာဇဝင်ကြောင်းနှင့် လက်ရာများ ပြောင်ပြောင်ကြီး သစ္စာဖောက်လိုက်သော အသံတစ်သံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပါတော့၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ခုမှ ပန်းပင်ကလေးတွေ၊ သစ်ခွပန်းကလေးတွေ ကြားကညပ်ပြီ။ အနိမ့်အမြင့်ထည့်ပေးတာ အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းပြီ။ မျက်စိပသာဒရရှိတယ်။ ကျုပ်တို့လုပ်ခဲ့တာ အခြောက်တိုက် သဘောမျိုးကျနေခဲ့တာဗျ”

ဤအသံရှင်ကား မည်သူနည်း... အခြားသူ ဟုတ်နိုးလား။ ဦးဘိုးဟန် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော့်ဘက်မှ ခဝါအိဘက်တော်သားဘဝသို့ နာရီပိုင်းအတွင်း ခြေခုန်ကူးပြောင်းသွားသော မုဆိုးကျော်ကြီးသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဤသို့လွယ်ကူစွာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းကြောင့် အတော်အောင့်သွား၏။ ပြီးလျှင် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ချက် ခဝါအိအလစ်တွင် စိုက်၍ အဓိပ္ပာယ်ပါပီနှင့်ကြည့်လိုက်။ သတိပေး သိုက်၏။ သို့ရာတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များအပေါ်၌ အလွန်တရာ အကင်းပါးသလောက် လူရေးလူရာ၌ နည်းနည်းကလေးမှ အကင်းပါးပုံ မရသော ကျွန်တော်၏အချစ်တော် မုဆိုးကြီးဦးဘိုးဟန်က ဆက်လက်၍

“ကျုပ်တို့လူသိုက်တွေနေတဲ့အိမ်လဲ ကျုပ်တူမကြီးရောက်လာ အိမ်ထောင်သိမ်းတာက အစပြုပြီး နေရေးထိုင်ရေးတွေ အဆင်ပြေ ဆော့တယ်” ကွန့်လိုက်ပြန်၏။

ဤတွင် ခဝါအိနဲ့သည် ကျွန်တော့်အား...
“ဦးကြီးဟန်က ဘာတွေပြောနေသလဲ”
ဟူ၍ ဂျပန်ဘာသာနှင့်လှမ်း၍ မေးလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် မယုတ်မလွန်သဘောဖြင့်...
“ခဝါအိ ခုလို အခန်းတို့ ပြုပြင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်နေတာ ဖြစ်တာပါ”

မြေလိုက်သည်တွင် ခဝါအိသည် သစ်ခွပင်တစ်ပင်ကို ပြောင်
ခေါင်းကြီး၏ အနီး၌ကပ်၍ ကြေးနန်းကြီးသေးသေးနှင့်ဆွဲကာ တပ်ဆင်
နေရာမှ ပါးချိုင့်ကလေးတွေ ပေါ်လာအောင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း
အပြားကလေးနှင့် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူမသည် သူမ၏ လပေါင်းများစွာ
က တောင့်တကြံ့စည်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ အိမ်သူသက်ထားအဖြစ်
ကျွန်တော်၏အပါးမှ တစ်ဖဝါး မခွာတမ်း ပြုစုကမ်းလှမ်းလိုသော
ဆုလာဘ်ကို ယခုဘဝမှပင် စိတ်ချလက်ချ ပြုစုယူနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက်
အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေရာမှ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်အဖြစ်နှင့် လင်မုဆိုး
မယား - ဆရာဝန် ဆိုသည်အတိုင်း သားကောင်များ၊ အရေများ
ခေါင်းများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ဆေးရည်စိမ်ခြင်း၊ ပြုပြင်
ပေးခြင်းဖြင့် သူမ၏ဘဝကို ပျော်မြူးနေရာပါသည်။ ဤကား အနာဝဏ်
တာလမှ ကြုံကြိုက်ရသော ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အတိတ်က သူမနှင့်ကျွန်တော် ဝေးခဲ့ရသည်ကြောင့် ဆွေးနစ်
ချဲ့ရင်း၊ လွမ်းခြင်း၊ ဒုက္ခမှန်သမျှကို စစ်သားလုပ်ငန်းများ၊ မုဆိုးလုပ်ငန်း
များဖြင့် ဖြေဆည်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို ပြန်လှန်၍
သတိရမိတိုင်း ခဝါအိသက်မှူး ယခုတဖန် နေရာရွှေ့ကာ အိုတ်တပ်
သော ကျားခေါင်းကြီးသုံးခေါင်းအနက် ပထမကျားခေါင်းမှ အစပြု
သက်သေခံ အမှတ်အသားအဖြစ်နှင့် အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကို သတိတမ
ဖြစ်နေမိပါတော့၏။

ခြေတံရှည်ရှည် စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ အစီအရိတ်တင်ထား
မြေဆေးအိုးများ သို့မဟုတ် ယူလူမျိုးတို့၏ ဆေးတံအိုးများ၊
လင်ပန်းသုံးချပ်၊ မြေအိုးတစ်လုံးတို့ကလည်း ခဝါအိနှင့် ကျွန်
ကိန္နရာချောင်းခြားပြီး ဇာတ်လမ်းခင်းခဲ့ရစဉ် ကြားကာလမှ စိတ်ဆေး

ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ဖြစ်နေစဉ်တွင် ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့သည့်
ပျူမြို့တော်ဟောင်းဒေသဆီသို့ ခရီးထွက်ရင်း ရှေးဟောင်းသူတွေသန
ရှာဖွေရင်း အမဲသားကောင်ကြီးများကို ပစ်ခတ်ခဲ့ရသည့် အတိတ်စွန့်စား
ခန်းတွေ ပြန်လည်ကာ တရော့ရော့ ပေါ်ထွက်ထင်မြင်လာပြန်တော့၏။
ထို့နောက် အခန်း၏အထွတ်အအထိပ် ရှေ့မျက်နှာပေါ်၌ ခန့်ညားသော
ရွှေတဝင်းဝင်းနှင့် ကျောက်တောင်ပေါ်၌ သီတင်းသုံး စံပယ်နေသော
အလွန်တရာ ပြုစင်နုထွက်သလောက် များစွာကြည်ညိုစရာကောင်း
သော ကျောက်ဖြူရုပ်ပွားတော် ဉာဏ်တော် တစ်တောင်တစ်ထွာခန့်
တစ်ဆူကိုပါ ဖူးမြော်မိပြန်ပါသည်။ ဤရုပ်ပွားတော်အရှင်မြတ်ကိုလည်း
ဖော်ပြခဲ့သော တောင်နီလာ (သို့မဟုတ်) တောင်ဖီလာ။ တောင်ဟီညာ၊
တောင်ပြည်ရွာ၊ ငါးမည်ရ ပျူမြို့တော်ဟောင်းမှပင် တကူးတက
တုန်းတစ်တန်၊ ရေတစ်တန်နှင့် ပင့်ဆောင်ခဲ့ရသော ထူးခြားလှသော
ရုပ်ပွားတော်မြတ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ရုပ်ပွားတော်၏ ထူးခြားချက်မှာ
ရုပ်တော်မူပုံဖြစ်၍ ခေါင်း၌ မကိုဋ်ရှည်ကို ဆောင်းထားပြီး ဗျာဒိတ်
ပေးပုံဖြစ်၍ ညာလက်မှ ရွှေတည်တည့် ဆန့်တန်းကာ ဗျာဒိတ်ပေးနေ
သော ပုံတော်မှာ သပ္ပာယ်လှပါပေ၏။

ပျူမြို့တော်ဟောင်း၌ အမှန်အတိုင်း တွေ့ရပုံတွေကို ဖော်ပြရ
သည့် ပျူအရိုးဟောင်းများ၊ ပျူသင်္ချိုင်းများနှင့် ပျူတို့ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို
တွေ့ခဲ့ရပြီး သင်္ချိုင်းဂူများအတွင်းမှ ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းများကို တွေ့ခဲ့ရသော်
လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်မသန်၍ ဖော်ပြပါ တွေ့ရှိရသည့် ရွှေ၊ ငွေ
ဆောက်သံပတ္တမြားတို့ကို တစ်ရွေးသားမျှ မယူခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို
ဆိုက်ပိုကြသော လမ်းပြကရင်အမျိုးသားများက ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရှိသည့်
ပစ္စည်းများ ရွှေ၊ ငွေများ မယူလာသည်မှာ ကောင်းကြောင်း၊ ကျိန်စာ

ဆိုထားသော နေရာမျိုးဖြစ်ပြီး ယူတို့၏ ဝိညာဉ်ဟောင်းများက အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်နေသောကြောင့် အကယ်၍ သူတို့၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာယူလာခဲ့မိသော် ဆိုထားသော ကျိန်စာသင့်၍ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ ဘေးအမျိုးမျိုး ကျရောက်လေ့ရှိကြောင်းကို အတိအလင်း ပြောကြားကြသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ကျိန်စာကို လုံးဝမယုံခဲ့ကြပေ။ ကျွန်တော်သည် လူတစ်မျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှု ရှေးဟောင်းပညာရပ်များကို မပျက်စီးစေလိုသောကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ တောင်နီလာဒေသမှ ပျံ့နှံ့တော်ကို မြေပုံ အတိအကျမှတ်သား၍ နောင်လာနောက်သားတို့ အတွက် ရာဇဝင် သုတေသနဌာနတစ်ခုအဖြစ် မှတ်သားစောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

ကြီးမားသော အစွယ်ကြီးလေးချောင်း ဖွေးဖွေးကြီးများနှင့် တကွ အစွယ်တက်များ၊ သန်မာသော မေးရိုးကြီးဖြင့်ပြီးသည့် ကျားခေါင်းကြီး သုံးခေါင်းကိုလည်း ပြန်လည်၍ ဂရုတစိုက် လေ့လာကြည့်ရှုမိပါသည်။

မျက်လုံးကြီးတွေ ဝင်းဝင်းကြီးတွေ ထွက်ပေါ်ရာနေရာ တစ်ဝိုက်၌ ဟက်တက်ကြီး အခွက်ကြီးများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တိုသော နှာခေါင်းရိုးနှင့် ဝိုင်းနေသော ခေါင်းရိုးကြီးများဖွေးဖွေးအဖြစ် ကျားကြီး သုံးကောင်၏ အတိတ်တွေကို ပြန်လည်သတိရမိပါသည်။

မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့ နှစ်ယောက်သား နှစ်လုံးပြူးနိုင်ဖယ်တစ်လက်စီနှင့် ကျောခြင်းကပ်ကာ တစ်ချက်-တစ်ချက် မိုးသားမိုးငွေ့ မကုန်သေးသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နှင့် ပေါ်ထွက်လာသော လျှပ်ရောင်များအောက်မှ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် တောတောင်ချုံ့ပုတ်၊ ချောင်းကမ်း အခြေအနေများကို

အကဲခတ်ကာ ကျွန်တော်တို့အနီး၌ တဖြည်းဖြည်းချင်း အမှောင်နှင့် ချုံများကို ခိုကပ်ရင်း ချီတက်လာကြသည့် ကျားဆိုးကြီးများ၏ ထိုးစစ်ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း မျက်စိထက် နားနှစ်ဖက်ကို ပိုမိုအသုံးပြုလျက် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများအဖြစ်နှင့် အောင်ပွဲရယူခဲ့ရပုံတွေကို တစ်မိတ်မိတ် ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

ခဝါအိ ဂရုတစိုက် ကိုင်တွယ်ကာ ကြည့်နေသော ကျားခေါင်းကြီး၏ နှာခေါင်းရင်း (သို့မဟုတ်) မျက်စိပေါက်နှစ်လုံးအောက်မှ ဖြတ်၍ ပွင့်သွားသော ဒဂါးဝိုင်းခန့် . ၅၀၀ ဝှေ့ ကျည်ဆန်ကြီးတစ်ချက်သည် လည်းကောင်း၊ အောက်အစွယ်တစ်ချောင်း အရင်းမှဖြတ်ကာ ပဲ့ထွက်သွားသော နောက်ကျားခေါင်းတစ်လုံး၏ အမြစ်အပျက်သည် လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျားခေါင်းကြီး၌ အပြစ်အနာကင်းနေသော်လည်း ၎င်းကျားကြီးပစ်ခတ်ရာ၌ ကျည်ဆန်လေးတောင့်ကုန်အောင် ဦးဘိုးဟန်နှင့် ကျွန်တော်တို့က မရပ်မနားပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် လက်ပြင်၊ လည်တိုင်ရိုး၊ ခါးဆစ် စသည့် နေရာကောင်းတွေတွင် စုပြုံ၍ မှန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့သည် ယူမြို့တော်ဇာတ်ကြောင်း အဖြစ်ကို ပြန်လည်ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောက် ရာဟုထောင့်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ချိုအကွေးလိုက် လေးဆယ့်ရှစ်လက်မ အရှည်ရှိသည့် ပြောင်ထီးခေါင်းကြီး၏ ခေါင်းဝိုင်းသည်တစ်ဖုံ၊ သူနှင့်မနီးမဝေး၌ ခဝါအိ၏ ပန်းနွယ်ပင်များအကြား တင့်တယ်စွာ ချိတ်ဆွဲထားသော လက်မလေးဆယ့်ငါး လက်မရှိ ပြောင်ခေါင်းတစ်ခေါင်း၏ ရာဇဝင်တွေတလည်း ဖော်ပြရန် ရှိနေပေ၏။ ယုံမှတစ်ဖန် ခဝါအိသက်ပုဒ်၏ ချယ်လှယ်ရာတစ်ဝက်၊ မှန်နှင့် တွဲကာသော မှန်ဘီဒို၏ ဘယ်ညာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရှည် လေးပေ ခြောက်

လက်မရှိ တစ်ချောင်းလျှင် ဆယ်ပိဿာခန့် အချိန်စီးသော ကျောက်စွယ် အမျိုးအစား ဆင်စွယ်တစ်စုံ၏ ပျူမြို့တော်ဟောင်းသို့ ချီတက်နေ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဆက်စပ်နေသော ဖြစ်ရပ်ရာဇဝင်ကြောင်းများ ကိုလည်း ကျွန်တော်သည် ခဝါအိနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိသည့်နောက်၌ အမှတ်တရ ရရှိနေမိ၏။

ပျူတို့ နယ်ပယ်ဟောင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသော ကျွန်တော်တို့ရဲ့မက်တစ်စုအား အင်အားတောင့်တင်းသော တော ဆင်အုပ်များက နေရာအနံ့အပြားမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်တွင် ဖော်ပြပါ ဆင်ကြီးနှင့် ဆင်လေး လေးကောင်၌ ဆင်မတစ်ကောင် ပါနေပြီး၊ ဟိုင်း (ခေါ်) အစွယ်မရှိသော ဧရာမဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို လည်း ပစ်ခတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အခန်းထောင့်အောက်ခြေ၌ကား ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းက ခုနစ်ပိဿာခန့်ရှိပြီး၊ ကျွန်တစ်ချောင်းက ခြေကျင်းဝတ်သာသာခန့် တုတ်သော ဆင်စွယ်တစ်စုံကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ ထိုဆင်ကား အစိုက်ကန်းဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား သားကောင်တွေ့နေောက်သို့ အဆက်မပြတ် လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေ သော ကျားဆိုးကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်၏ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမှတ်အသားတစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ချစ်ဇနီး ခဝါအိသည် ရဲဘော်ကျော်လှိုင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစုဆီမှ ကျွန်တော်စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု နေခဲ့သည့် ကျားခေါင်းကြီးများ၊ ပြောင်ခေါင်းများနှင့် ပျူတို့၏ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းပြ ပစ္စည်းများအတွက် သတင်းမေးမြန်းကာ ရယူခဲ့ပြီး နောက် ကျွန်တော်အပါးသို့ အသာချဉ်းကပ်လာရာပါသည်။

“နောက်ထပ် ဘယ်လိုများ မောင့်စိတ်တိုင်းကျ ခဝါအိ ဘာပြင်ဆင်ပေးရဦးမလဲ အမိန့်ရှိပါမောင်”

“သင့်ပါပြီ . . . ခဝါအိ၊ တစ်နည်းတော့ ကြည့်လို့ တင့်တယ် သွားတာပဲ”

ဤတွင် ခဝါအိသည် ကျားခေါင်းကြီးများကို ကျွန်တော်နှင့် ရောနှောကာ ကြည့်ရှုရင်း . . .

“ဟောဒီက မောင့်ရဲဘော်တွေက ပြောနေတယ်၊ ဒီကျား ခေါင်းကြီးတွေ ရတဲ့နေရာကို မောင်ဟာ ခဝါအိနဲ့ကွဲတဲ့ နောက်လပိုင်း အတွင်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သွားခဲ့တယ်ဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား မောင် . . သနား လိုက်ပါဘိတော့တယ်၊ မောင့်အတွက် အချိန်အားလပ်ခွင့်ရရင် ခုတင်က ရဲဘက်ကလေးတွေ ပြောနေကြတဲ့ ပျူလူမျိုးတို့ မြို့ဟောင်းကို မောင် ရောက်သွားခဲ့ပုံကို တဆိတ်-ခဝါအိကို ပြန်ပြောပါလား မောင်ရယ်” တောင်းပန်နေရာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်အဖို့ လေးနက်သောအတွေးကြားမှ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“မကြာခင် အချိန်အားလပ်ခွင့်ရရင် ပြောပါမယ် ခဝါအိ၊ အဲဒီ တုန်းကသာ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ မောင်ထင်ရာစိုင်းပြီး ပစ်ခဲ့တာတွေ ဦးဘိုး ဟန်ကြီးက အချိန်မီ ဝင်ရောက်မကျသံခံရင် မောင့်အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိ တော့ဘဲ ဟောဒီ-ခဝါအိ မောင့်အသက်နဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် မောင်ရယ် . . . အားရင်တော့ မောင်လေ ခဝါအိကို အဖြစ်အပျက်အစုံ ကျကျနန ပြန်ပြောရမယ်နော်၊ ဒါပဲနော်”

ကျွန်တော်၏ဖြစ်ရပ်များကား မှန်ဝါးဝါး တရေးရေး မြင်ထင်လာရာမှ ရုပ်ရှင်ကားများထဲသို့ တစ်စတစ်စနှင့် ကြည်လင်ပြတ်သားသော အတိတ်ရုပ်စုံများအဖြစ် ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ဘဝ၏လည်ပတ်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲခြင်းစသော စကားလုံးများက ကျွန်တော်၏ခေါင်းထဲ၌ တစ်ပုံကြီး ပေါ်ထွက်နေပါတော့သည်။ တစ်တောထွက်ပြီး တစ်တောဝင်၊ တစ်တောင်ကျော်တက် တစ်လျှိုထွက်နေသော မှုဆိုးအဖွဲ့ဝင်များ၊ တောဆင်များ၏ တစ်ခဲခက်အော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံများ၊ ဝေါခနဲ ရုတ်တရက် ပြေးထွက်လာသော မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးများသဏ္ဍာန်နှင့်အမျှ အင်အားကြီးမားသလောက် လျင်မြန်လှသော ပြောင်ဆိုးကြီးများ၏သဏ္ဍာန်များ၊ လှုပ်ရှားမှုများသည် တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ်၊ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေ၏။ ညီညာသော မြေမျက်နှာပြင် နီလာစိမ်းရောင် ငှက်ခါးတောင်ဆိုသကဲ့သို့ စိမ်းမြစ်ရွှင်နေသော မြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပျံမြို့တော်၏ နယ်မြေများ၊ နွယ်တန်းများ၊ ချုံပုတ်များ၊ ဖုံးလွှမ်းနေသော မြို့ရိုးနေရာများ၊ ကျွေးရင်းတား နေရာများ စသည့် ရာဇဝင်၏ အရေးပါအရာရောက်လှသည့် အဓိကအခြေအနေများကိုလည်း ကွက်ခနဲ၊ ထင်းခနဲ ပြန်လည်မြင်ထင်လာချေသည်။

ဤစဉ်က ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ မြန်မြန်သေ၊ မြန်မြန်ကိစ္စပြီးသည် ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ချစ်သူသက်ထား ခဝါအိနှင့် ဝေးကွာခဲ့ရသည့် အဆွေးဆက်ကို အကြောင်းပြု၍ အလွမ်းနာကို အကြမ်းဝါသနာနှင့်ဖိကာ ပျံမြို့တော်ဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ရပုံများ၊ အခြေအနေများကို မြင်မိပါတော့၏။

သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့် ပျံမြို့တော်ဟောင်း

မိုးမင်းကား ရွာလိုက်၊ ဟိန်းလိုက် ချိန်းလိုက်နှင့် မုတ်သုန်စိမ်းဆင်နေသောကာလ . . .

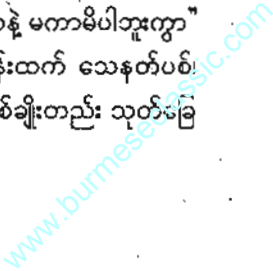
“တစ်တီတူး ခါခါ” ဟူသော အသံကျယ်ဖြင့် ခါတစ်ကောင်က ကျွန်တော်၏နေအိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကြံခင်းထဲမှ တွန်ကျူးနေတော့သည်။

“မိုးကလဲ စေ့နိုင်ရန်ကောဗျာ၊ မိုးဥတု ကုန်ကာနီးလေလေ ညည်းလေလေပါပဲလား။”

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို တထောင်းထောင်းဖွာရင်း မိုးကို အပြစ်တင်လိုက်တော့သည်။

“တွန်နေတဲ့ခါကို လိုက်ချောင်းရအောင် မောင်ထွန်းရေ” တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက လေသေနတ်နံပါတ်နှစ်ကို ဆွဲရင်း အဖော်ညိုလိုက်ရာ ရဲဘော်မောင်ထွန်းသည် ခါတွန်သံကို နားစိုက်၍ ဆောင်လိုက်ပြီး . . .

“ကြံခင်းထဲက တွန်နေတယ်၊ ထားဝယ်ရေ . . . ခါတစ်ကောင်က ဆွဲနဲ့ ကြံခင်းထဲတိုးရလို့ ကြံမွှေးတွေစူးပြီး ယားမှာနဲ့ မကာမိပါဘူးကွာ” သို့ရာတွင် သန်းထွန်းသည် မောင်ထွန်းထက် သေနတ်ပစ်သံပစ် ဝါရင့်ခဲ့သူပီပီ အဖော်မခေါ်တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေ ခံသွားပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ရဲဘော်များအားလုံး နေ့အားရခွဲခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မောင်ပု၊ မောင်နု၊ တပ်ကြပ်နှစ်ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ မောင်တင်၊ ကျော်လှိုင် ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း၊ အမဲပစ် နှိုင်းဖယ်ကြီးများကို သီချင်းတအေးအေးနှင့် တိုက်ချွတ်နေသလောက် ရှမ်းဦးနှင့် ကိုဘိုးရန်တို့နှစ်ယောက် အချက်အပြတ်ဝါသနာပါသူများ ပီပီ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ကြ၊ ကြော်ကြနှင့် အလုပ်များနေခိုက်ကာလပင်-

“ဟေ့... ထားဝယ်၊ မင်း ပစ်လို့ရရင် အစိမ်းစားမယ်ဟေ့၊ အမွေးမနှုတ်ဘဲ”

မောင်တင်မှ ထားဝယ်သန်းထွန်း လှေကားရင်းအရောက်တွင် နောက်မိအောင် နောက်ပြောင်လိုက်သေး၏။ ကြက်မြီးကောင်ပေါက် လောက် ကိုယ်လုံးအလေးချိန်စီး၍ လှပသော အပြောက်အကြား အမွှေး များဖြင့် ခြယ်လှယ်သည့် ကိုယ်လုံးရှင် ခါငှက်အဖို့ ပြုတ်ကြော်လုပ်၍ ဖြစ်စေ၊ ကြော်၍ဖြစ်စေ စားသောက်ရာ ပထမတန်းစားရင်းဝင် အမဲပစ် ငှက်ထဲ၌ ပါဝင်သော သတ္တဝါပင်ဖြစ်ပေသည်။

ချိုး၊ ခါ၊ ရစ်၊ ဒေါင်း၊ ငှက်၊ ငှက်မျိုးကား အသားစား၍ ပထမ တန်းကောင်းသော အမဲပစ်ငှက်များတွင် နာမည်ကြီးသည့်ငှက်များသာ ဖြစ်ပေ၏။

“ဒီလောက်တော့ မှန်ပါသေးတယ်ကွ မောင်တင်ရ၊ မင်းထ ငါ့ကို အထင်သေးလို့၊ ခါကို ချောင်းရေမြောင်းရတာ ခက်တာက တစ်ခု ကလွဲပြီး...”

ထားဝယ်သန်းထွန်း ခေါ် တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် လှေကားရင်းမှ ပြောလိုက်သည်တွင်...

“မင်းမစွဲရင် ဒီခါကို ပိုက်နဲ့လိုက်ပေးမယ်ဟေ့၊ မပစ်ချင်ရင်လဲ မပစ်နဲ့ကွာ”

သေနတ်တွေ သိမ်းကူးတိုက်နေသော တပ်ကြပ်မောင်ပုသည် ရယ်မောရင်း သတိပေးလိုက်ရာ...

“ရစေ့မယ်... မောင်ပု၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ရဲဘော်ဖြစ်လာရင် ဘယ်သတ္တဝါရှောင်လို့ရမှာလဲကွာ၊ အစိမ်းတော့ မကျွေးပါဘူး၊ ကြော်ပြီး စားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကြာခင်းဆီသို့ ထွက်သွားပါသည်။ မကြာမီ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီးဆီသို့ မြင်းလည်းတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ ခဲ့သည်။ မြင်းလည်းပေါ်မှ ခရီးသည်သုံးဦး ဆင်းလာကြတော့၏။ ခရီး သည် သုံးဦးအနက် တစ်ဦးကိုသာ ကျွန်တော်သိကျွမ်းပြီး ကျန်ခရီးသည် နှစ်ဦးကို မသိပါ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသက သာရလုံ တွေ့နိုင်ပေ၏။ ရွှေထောက်တွင် အထိပ်ထပ်လူးနေသော နန်းများ၊ ရွှံ့များနှင့် လွယ်အိတ်ပေါ်၌ အခေါက်လိုက်တင်ယူလာသည့် အောင်များကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့၏ အမူအရာမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ညည်းမနားမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှ မဟုတ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပေ၏။ ဒို့ကြောင့် ခရီးပန်းလာကြသည့် ဧည့်သည်များအတွက် မိုးအေးအေး တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုး၊ ပဲပေါင်းများ၊ ကော်ဖီတို့ကို အဆင် သင့် ပြင်ထားစေရန်၊ မီးဖိုဘက်သို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ခရီးသည် သုံးဦးသည် ရေတွင်းသို့သွားပြီး ရေလက်များကို စိတ်တိုင်းကု ဆေးကြော ပေးပါသည်။ သူတို့အား ခေါင်းဆောင်လာသည့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခဲ့ သော ခရီးသည်မှာ အငြိမ်းစား တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်ဖြစ်၍၊ သူ၏ ဝါသနာအရ တောတောင်များအတွင်း၌ လှည့်လည်ကာ ဆေးမြစ်

ဝါးမြစ်များ ရှာဖွေရင်း အလွန်ထူးဆန်းသော နာမည်ကြီးသည့် တော
တွင်း နေရာများကို စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်စုံစမ်းခြင်း၊ အထူးအဆန်း
ပစ္စည်းများ၊ တောတွင်းထွက် ကျောက်ခိုင်းများကို စုဆောင်းတတ်သော
ဝါသနာရှင် ဖြစ်ပေ၏။ အင်္ဂါရတ်ဘက်၌လည်း ဝါသနာထုံသို့ ဖြစ်ပေ၏။

“အတော်ပင်ပန်းအောင် လာခဲ့ရသလား ဦးဖေခင်၊ ထိုင်ကြပါ”
ထိုင်ကြပါ”

ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးအပ်
လိုက်သည်တွင် ကျန်အဖော်နှစ်ဦးသည် မရဲတရဲ မျက်နှာများနှင့်
ကျွန်တော်ပေးအပ်သည့် ကုလားထိုင်များပေါ်သို့ မထိုင်ဝံသလိုလို
ချိတ်ချတုံ ဖြစ်နေသည့်အတွက် . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မိတ်ဆွေများ . . . ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ
လူချင်းအဆင့်အတန်းခွဲခြားတစ်နစ် မရှိပါဘူးဗျာ”

ထပ်မံ တောင်းပန်ရှင်းလင်းလိုက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် အမူအရာ
များဖြင့် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ရောက်မဆိုက်ခင်ပင် ဦးဖေခင်က ကျွန်တော့်အား သူတို့
ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ချစ်သူခဝါဖီနှင့် ရုတ်တရက် ခွဲခွာခဲ့ရသည့်
စိတ်က ညစ်ညစ်နှင့် တွေဝေနေသော ကာလဝယ် မည်သည့်
မည်သည့်တာဝန်ကိုမျှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင် ဖြစ်နေစဉ်တွင် ဖော်ပြ
ကိစ္စအတွက် စိတ်သိပ်ပြီးဝင်စားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ဟူ၍ မတင်မကျ ကျွန်တော်က ပြောကြားလိုက်သည်
လျက်ခတ်မည့်လှသော ဦးဖေခင်က . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟောဒီက လှည်းပွဲကြီးက ကရင်သူကြီး
ငွေမောင်းနဲ့ မောင်ပုတို့ကို သုံးညအိပ်ခရီးဖြင့် ခြေလျင်လာခဲ့ရပါတယ်
ခင်ဗျာ၊ ရွာတွေ ပျက်ခမန်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအရေးထဲမှာ ဂျပန်စစ်တပ်
တလဲ ရိက္ခာတွေ အချိန်မီ မပို့နိုင်ကောင်းလားလို့ ဓားတဝင်းဝင်းနှင့်
ကြိမ်းနေတော့တယ်၊ ညနေခင်းဆိုရင် ကျားက ရွာနားရောက်နေပြီး
ခွေးတစ်စီးနဲ့ဟာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဦးဘိုးဟန်ကြီးကလည်း အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ကြည့်
ထား၏။ ပျဉ်းမနား တောင်ငူနယ်စပ် အနောက်ဘက်တစ်လွှား
(သို့မဟုတ်) ‘သိုင်း’နယ်တစ်လျှောက်၌ ကျားဆင်များ သောင်းကျန်း
နေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်လျှင် နွား-လေးငါးကောင်၊
သုတစ်ယောက်ယောက်တဖြင့် ကျားဆိုးများဆီသို့ အခွန်ပေးသွင်းရမြဲ
ဖြစ်နေပေ၏။ မြို့လှ၊ ရေတာရှည် စသည့် ကားလမ်း၊ ရထားလမ်း
သုတမြို့များမှ အနောက်ဘက် လေးငါးမိုင်ကွာမှ တောဆက်
တစ်တောကြီးဝိုင်းများမှ ပဲခူးရိုးမအခြေသို့ တစ်ဆက်တည်း ကျယ်ပြန့်
သလောက် ကျယ်ပြန့်နေတော့၏။ ဖော်ပြသော သိုင်းနယ်ဒေသ
တစ်လျှောက် သေနတ်သမားကောင်းကောင်၊ မုဆိုးလက်စလက်န
သမား၊ တစ်နှစ်တစ်ယောက် ရောက်ချင်မှရောက်ကြပေလိမ့်မည်။
ထပ်ပင်ရောက်သော်ငြားလည်း တောတောင်၏ ကြီးမားကျယ်ဝန်းမှု
နှင့် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော ကျားဆိုး
သိုင်းကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို အမြစ်ပါဖြုတ်အောင် သုတ်သင်နိုင်မှ
ထင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“စစ်ဗိုလ်ကြီး . . . ကျွန်တို့ဆီလာပြီး မကူညီဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ ရွာသားတွေ ရေတာရှည်ကို ပြောင်းပြေးမယ်ဗျာ၊ နွားတွေလဲ ကုန်နေပြီ ရွာသားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်တောင် ဆွဲနေပြီဥစ္စာပဲ”

ခပ်ဝဲဝဲအသံဖြင့် သူ့ကြီးဦးငွေမောင်းက အခြေအနေကို တင်ပြလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့တပ်ကိစ္စ တပ်တာဝန်တွေကလဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျားဆိုးတွေကို ကျကျနန ပစ်ခတ်ပေးချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြလိုက်သည်တွင် ဦးဖေခင်သည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ တချွတ်ချွတ်နှင့် ပစ္စည်းများထိန်းကာနီကတော့ ထုတ်ယူရင်း စားပွဲပေါ်သို့ ထစ်ခဲပြီးတစ်ခု တင်ပြတာ

“ဗိုလ်မှူးကြီး . . . ဒီပစ္စည်းတွေ မြင်ရဲ့မဟုတ်လား၊ အရင်တုန်းက မြင်ဖူးရဲ့လားခင်ဗျာ၊ ဒီဟာတွေ ပြုချင်တာလဲတစ်ကြောင်း ကျား၊ ဆင်တွေကိစ္စကိုလဲ တိုင်ပင်အကူအညီတောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဟောဒီက ကရင်အမျိုးသားတွေခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပြီတာပါပဲ”

ဦးဖေခင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပြလိုက်သော ပစ္စည်းများ မြေနှင့် အခြောက်ဖုတ်ထားသော မြေဆေးတုံးများ ဖြစ်ပေ၏။ အဖိုးပတ်လည်၌ ဖေါင်းရစ်များနှင့် လှပစွာ ပန်းကွက်များ ဖော်ထားသော ဆေးတုံးများမှာ တိုတိုပင်တွေ ရပေ၏။ နောက်ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ အဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသည့် ကြေးလင်ပန်းကလေးတစ်ချပ်နှင့် ကြေးတစ်ချပ် ဖြစ်ပေ၏။ တတိယပစ္စည်းမှာ ပန်းတိမ်ပညာလက်ကျန် ပြုလုပ်ထားသည့် အဝါရောင်ထွက်နေသော သတ္တုပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းဘီးတစ်ခုနှင့် လက်တစ်ဆစ်မျှသာရှိသည့် ပန်းနွယ်များဖြင့် ဖော်ထားသည့် အတုံးကလေးတစ်တုံးပင် ဖြစ်ပေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းဟောင်းတွေကို သိပ်အတွမ်းကျင်ပါဘူး ဦးဖေခင်၊ ဘယ်လိုအရေးကြီးလို့လဲခင်ဗျာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ခွဲလောက်က မင်းပုန်းကုက္ကိုဘတ်ကို တက်ပြီး ပန်ထွာမင်းသမီးရဲ့ နန်းတော်ရာကို ရွာဖွေခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဟောဒီပစ္စည်းတွေကလဲ နှောင်းတစ်ပါးရဲ့ နန်းတော်ဟောင်းနေရာက ရလာတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုင်းကျရာဖွေဖို့ရာ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ သိပ်ရတာနဲ့ လုံလောက်တဲ့ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်မရှိတာနဲ့ မြန်ဆုံးရနိုင်တဲ့ လက်လှမ်းမီရာ သက်သေခံပစ္စည်းကလေးတွေ ဆွဲပြီး ပြန်သုတ်ခဲ့ရတာခင်ဗျာ၊ နန်းမြို့တွင်းကို မဝင်ခဲ့ရဘူး၊ သိပ်နစ်နာလှတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနုတို့ကပါ မီးဖိုထဲမှ ရောက်ရှိလာပြီး . . .

“ဘယ်လောက် ဝေးသလဲခင်ဗျာ၊ ဟောဒီအတုံးကလေးက အစွေပရိုက်ခေါက်အစစ်ဗျာ”

ဦးနုသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်၊ သံ၊ ပတ္တမြားအကြောင်းကို တော်အတန် ခေါက်မိနားလည်ခဲ့သူပီပီ ဝင်ရောက်၍ မေးမြန်းလိုက်သည်။

“သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒီကဆိုရင် မှန်မှန်ချီတက်ရင် လမ်းမှာ နေထိုင်သူအိမ်ဆိုရင် သိပ်ပင်ပန်းပန်း မဟုတ်ဘဲ နန်းတော်ရာကို ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ တောင်တက်တွေ ဟောပြင်ခရီးကြမ်းတွေ ချီသက် လိုမယ်”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏တပ်က တာဝန်များနှင့် လက်ငင်းအခြေအနေများကို ပြန်လှန်စဉ်းစား လေ့လာလိုက်ရပေ၏။ စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်ငါးရက်ခနီးဟာလကို ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တပ်မှ ခွာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှူးနေရာ၌ ဝေတ္တလွှဲပြောင်းကာ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကို ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသည်ကို သတိရမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်ပြောပြသည့် ပျူမြို့တော်၏ အခြေအနေကို အတိအကျ ထပ်၍စုံစမ်းရန်အတွက် . . .

“ဦးဖေခင်ရောက်ခဲ့သလောက် မြို့တော်ဟာ ဘယ်အထိ ကျယ်ဝန်းသလဲဗျ။ မြို့ရိုးအဆောက်အဦးတွေပါ သိချင်တယ်။ ရှိ မရှိ ကျုံးတွေ၊ ရေကန်တွေကော ရှိသေးရဲ့လား။”

“ရှိတော့ရှိတယ်ခင်ဗျ။ တချို့နေရာတွေမှာသာ အုတ်ရိုးပျက်တွေ အလွယ်တကူနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ တောက တအားကြီးနေပြီပဲ။ ဟောဒီပစ္စည်းတွေဟာ မြေအောက်ဆင်းတဲ့လမ်း သုံးလေးလံလောက်ပဲ ဆင်းပြီး ရသမျှသက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ဆွဲယူခဲ့ရပါတယ်။ ခက်နေတာက ကျားကြီးတွေနဲ့ တောဆင်တွေက အဲဒီ နန်းတော်ဟောင်းနေရာက တယ်ပြီးမခွာဘူးဗျ။ စိမ်းစိမ်းပြာပြာနဲ့ အလွန်အေးပြီး စမ်းရေတွေ တသွင်သွင်စီးပြီးနေတဲ့နေရာတွေ ဖြစ်တော့၊ တောဆင်တွေရဲ့အကြိုက် ကျားတွေရဲ့အကြိုက်ကျနေတာပဲခင်ဗျ။ လူအားနဲ့ဖိပြီး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး ရွာဖွဲ့နိုင်ရင် မြေအောက်မှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ ပျူမြို့တော်ကို ကျကျနန စုံစမ်းနိုင်ပါတယ်။”

“နေပါဦး တောအုပ်ကြီးရဲ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့က အဲဒီနေရာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်ခဲ့တာလဲ။ ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေကို ဒီလောက် အပါခေါ်ရအောင်ဟာ တောအုပ်ကြီးမှာ ခုတင်က ပြောခဲ့တဲ့

ပျူမြို့တော် တောင်နီလာခန်းမှာ တကယ့်အရေးပါအရာရောက်တဲ့ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီထင်တယ်ဗျို့။”

ဦးနုသည် ဝင်ရောက်၍ တဲ့တိုးမေးလိုက်သည်တွင် ဦးဖေခင်သည် ပြုံးရယ်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့အကျိုးကိုယ့်အကျိုးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာနဲ့ အမှာအရ ပျူမြို့တော်မှာ ကျုပ်တို့ ရှေ့တက်ရမည့် လုပ်ငန်းအတွက် တက်လမ်းဆိုင်ရာ ကျမ်းဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ပြာတစ်အိုးနဲ့တယ်တဲ့။ အခိုင်အမာ သတင်းကြောင့်ပဲ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကတော့ နိုလ်မှူးကြီးတို့ သဘောအတိုင်းပါပဲ။”

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် စီးပွားရေး ရွှေ၊ ငွေတို့ကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားကြောင်းကို အတိအလင်း ကြေညာလိုက်ပြီး ကျားရေ၊ ကျားခေါင်း၊ ဆင်စွယ်တောင်းသာ တန်ဖိုးထားကြောင်းနှင့်တကွ စွန့်စားမှုအတွက် လူထုအန္တရာယ်ပေးနေသော သောင်းကျန်းနေသည့် ကျားဆိုးများကို ပစ်ခတ်လိုကြောင်းသာ သူတို့ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါရမည်ဖြစ်ကြောင်း တို့ အတိအလင်း ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းနှင့် တပ်ကြပ် မောင်ပု၊ တပ်ကြပ်မောင်နုတို့ကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သော ပြင်ဆင်မှုများ အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရပေသည်။ ချို့နေောက် တပ်ရင်းမှူးသို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ ဗိုလ်ကြီး ခောင်မြင့်အား ဆယ့်ငါးရက် ခေတ္တ တပ်ရင်းမှူးတာဝန်ကို ယူဆောင်စေရန် အမိန့်စာနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးကာ လွှဲအပ်ပြီး စစ်ဌာနချုပ်သို့ တစ်စောင်ပေးပို့ရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးမောင်မြင့်အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရေး အစီအစဉ်တွင် သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလိုသဖြင့် သုံးလေးကြိမ် ခွင့်တောင်းနေပြန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က သူ၏ပန်ကြားချက်ကို ခွင့်မပေးနိုင်တော့ဘဲ တပ်စုတစ်စု၊ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဆေးသူနာပြုရဲဘော်ငါးဦး၊ တပ်စုမှူးတစ်ယောက် အုပ်ချုပ်စေသည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်အပြည့်အစုံနှင့် ချီတက်ရေးတပ်စုတစ်စုကို အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ မကြာမီ တောင်ငူရှိ ဂျပန်တပ်မဟာမှူးဆီမှ ကျွန်တော်ဆီသို့ တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနားနယ်စပ် ကျေးရွာများ၌ သောင်းကျန်းနေသော ကျားဆိုးများကို အချိန်မီ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံချက် ကြေးနန်းတစ်စောင်ပါ ရောက်ရှိလာပြန်တော့၏။ တိုက်မရွာအနီး ဆင်ကျော်စခန်းများ၌ စခန်းချထားသော ဦးမင်းဒင်၊ ဦးကျော်အေးတို့၏ ဆင်အုပ်များဆီသို့ အထူးခြေမြန် ဆင်များအား လွှတ်ကာ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်တပ်ပစ္စည်းများ တင်ရန် ဆင်အကောင်နှစ်ဆယ်ကို အမြန်တပ်ရင်းရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။ တစ်ပွဲတစ်လမ်း မစမ်းခဲ့ရသည်မှာ ခြောက်လတိုင် ဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်ကြောင့် ဦးမင်းဒင်နှင့် ဦးကျော်အေးတို့ပါ ဆင်သမားအားလုံးက မည်မျှဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြမည်ကို ကျွန်တော်ကြိုတင်၍ တွက်ချက်ထားမိပါသည်။

ပျူမြို့တော်ဟောင်းဆီသို့ ချီတက်ကြရမည့် ရဲဘော်များနှင့် အရပ်သားများအတွက် အနွေးထည်၊ ဆေးဝါးရိက္ခာများကို ရက်နှစ်ဆယ်စာ စာရင်းရေး၍ ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဗိုလ်ကြီးဌေးမောင်ကို အသင့်ရှိစေပါသည်။ ရာသီလိုက် ဖြစ်ပွားတတ်သော ရောဂါများနှင့် ဝတ်သက်၍ ငှက်ဖျားကာကွယ်ရေးဆေး၊ ထိုးဆေး၊ အအေးမိခြင်း

ကာကွယ်ရေးဆေး၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ကာကွယ်ရေးဆေး၊ ချွေးထုတ်ဆေး၊ အရေးပေါ် ဒဏ်ရာရရှိသည့်အခါ၌ အထိရောက်ဆုံးကုသသည့် ဆေးဝါးကိရိယာများ၊ မြေဆီပ်ကာကွယ်ရေးဆေးများကို ဆေးမှူးဗိုလ်ဖေအောင်ကို အသင့်ပြင်ဆင် ရှာဖွေစေသည်။ ဝါးယောက်အိပ်ခြင်ထောင်များ၊ စောင်များကို လည်း အရံသင့် ထုပ်ပိုးစေသည်။

ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ဝဲရုပ်သီးကြော်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ချင်း၊ အာလူး၊ ပဲ၊ ငါးသေတ္တာ၊ တော်ဖီမုန့်၊ သကြား၊ နို့ဆီ၊ မုန့်ခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော်၊ လက်ဖက်၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ် စသည့် လူသုံးပစ္စည်းများ၊ အောက်လင်းခါက်မီး၊ လက်ဆွဲမှန်အိမ်၊ ရေနံဆီ စသည့် ညရေးညတာအတွက် အရေးပါလှသော မီးထွန်းကိရိယာများကိုလည်း အာဆင်သင့်ရှိစေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။ အရေးအကြောင်းရှိက နောက်ပိုင်းတပ်ရင်းရုံးသို့ ချက်ချင်း ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားနိုင်ရန် စကားပြောခွက် ကိရိယာနှစ်လုံးကိုလည်း ဘက်ထရီအိုးအသစ်လေးလုံးနှင့် ချီတက်ရေးအဖွဲ့၌ သူမည့် စာရင်းတွင် ထည့်ထားမှတ်သားစေသည်။

ပြင်ဆင်မှုနှစ်ရက်အတွင်း၌ ဖော်ပြပါ ချီတက်ရေးအဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်မှုအားလုံး အသင့်ရှိစေရန် ဆက်တိုက်ပြင်ဆင်ရပေသည်။

တပ်ရင်းရုံးမှ ပြန်လာပြီး ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်တော်၊ ဦးဘိုးဟန်၊ ဦးဘိုးရဲ၊ ဦးနုနှင့်တကွ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ တပ်ကြပ်မောင်ပုတို့ ရဲဘော်တစ်သိုက်က ကိုယ်ပိုင်လက်နက်ကြီးများကို စံနှစ်တကျ ရွေးချယ်ထုတ်ယူနေကြပြီး ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်ကြီးများချည်း သီးသန့်ထားရှိသော
သေနတ်စင်မှ အောက်ပါသေနတ်ကြီးများကို ရွေးထုတ်လိုက်ကြ
ပေသည်။

• ၅၇၇-ဗို၊ • ၅၀၀-ဗို၊ • ၄၇၀-ဗို၊ • ၄၅၀-ဗို၊ • ၅၀၅-ဗို၊
• ၄၀၀-ဗို စုစုပေါင်း နှစ်လုံးပြုဆင်ပစ်သေနတ်ကြီး ခုနစ်လက်နှင့်
တစ်လက်လျှင် ကျည်ဆန် တစ်ရာနှစ်ဆယ်စီ၊ ကျည်ဆန် တစ်ရာ
နှစ်ဆယ်အနက် သံမဏိထိပ်ဖူးတပ် ကျည်အမာစား ၆၀၊ ကျည်
အပျော့ ၃၀၊ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတပ်၌ လေးစိပ်ကွဲ ၃၀-ကျစီ ကျည်ဆန်
စလွယ်များ၊ ခါးပတ်များနှင့်တကွ အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဆင့်ကာပစ်ခတ်နိုင်သည့် မဂ္ဂဇင်းရိုင်ဖယ်ကြီးများ ထောင်
ထားသည့် သေနတ်စင်များမှ အောက်ပါသေနတ်များကို ရွေးထုတ်လိုက်
ရပေ၏။

- ၄၇၅ ဂျက်ဖရီ နံပါတ်နှစ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၂၃ မော်ဇာမက်နစ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၀၆ တူမီးမော်တာ (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၀၄ မော်တာ (ငါးချက်ထွက်)
- ၃၇၅ မက်နစ် ဟုလင်အင်ဟုလင် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၀၅ ဝင်ချက်စတာ (ငါးချက်ထွက်)

• ၆၂၅ ဝက်လီရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)

စုစုပေါင်း ခုနစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန် ၁၅၀-စီ၊ ကျည်မာ ၆၀
ကျည်ပျော့ ၃၅၊ ထိပ်တွင် ကျည်ကွဲ ၃၅ နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်များ
ခါးပတ်တစ်ကွင်းလျှင် ကျည်ဆန် ၆၀ စီ ထည့်နိုင်သည်။

ဦးနှုန်း ဦးဘိုးဟန်တို့သည် အပေါ့စားရိုင်ဖယ်များကို တစ်ဖန်
ရွေးထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

- ၃၀၈ ဝက်စလီရစ်ချပ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၃၀-၀၆ ဝင်ချက်စတာ (ငါးချက်ထွက်)
- ၃၀၀ ဆားထစ်ရိုင်ဖယ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၂၇၅ ရောဘတ် (ငါးချက်ထွက်)
- ၄၄ ဝင်ချက်စတာ (၁၁ချက်ထွက်)
- ၂၂ တိုင်းပါဝါ (ငါးချက်ထွက်)
- ၃၀၃ စစ်သုံးရိုင်ဖယ်သုံးလက်နှင့် ကျည်ဆန် ၄၀၀၊

ကြွတ်နှင့်ရစ်များ၊ ဒေါင်းများအတွက် • ၁၂-ဗို သေနတ်မောင်း
ဇုန်း သုံးလက်၊ သုံးလက်မကျည်ဆန်နှင့် ပစ်ခတ်ရသော အော်တိုမစ်တစ်
• ၁၂-ဗို သေနတ်နှစ်လက်တို့ဖြစ်၍၊ L.G (ခြောက်လုံးကျည်ဆန် တစ်ရာ
ငါးဆယ်)၊ S.G ကျည်ဆန် တစ်ရာငါးဆယ်၊ A.A.B.B ဒေါင်းပစ်၊
မောက်ပစ် ကျည်ဆန် တစ်ရာနှစ်ဆယ်၊ နံပါတ် ၁၊ နံပါတ် ၄ ကျည်ဆန်
နှစ်ရာတို့ဖြစ်ပြီး ကျည်မကြီး တစ်ရာတို့ကို အသင့်ထုတ်ပြီး ထားစေ
ပါသည်။

ဥကြည့်ခေါင်းစီးဖိုးသုံးလုံး၊ ဓာတ်ခဲ ငါးတောင့်ထိုး၊ ဓာတ်ဖိုး
လေးလက်၊ သုံးတောင့်ထိုးဓာတ်ဖိုး ငါးလက်၊ ကာဆိုက်ဓာတ်ဖိုးလက်ဆွဲ
ဦးသားကောင်များ ရှာဖွေသည့် ဓာတ်ဖိုးနှစ်လက်တို့ကို ဓါတ်ခဲအသစ်
ဆယ်နှစ်ခါလင်နှင့် အသင့်ဖြစ်စေသည်။ ဦးကာတပ်ပစ္စည်းများ၊ ဦးကာ
အတိုများကိုလည်း ထောက်ပံ့ရေးတာဝန်ခံဆီသို့ ချီတက်ရေး ရဲဘော်များ
နှင့် အရပ်သားများကို ပေးအပ်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။

မှန်ပြောင်းကြီး သုံးခု၊ မှန်ပြောင်းလတ် ငါးခု၊ ဓာတ်ပုံကင်မရာ နှစ်လုံးနှင့် ဖလင်လိပ်များကိုလည်း တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက တာဝန် ယူ၍ အသင့်ရှိစေ၏။

ချီတက်ရေး ရဲမက်များနှင့် အရံလူများအတွက် ဟင်းချက်၊ ထမင်းချက်ကိရိယာများ၊ ဒယ်အိုးများ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များတို့ကို လည်း ဆင်များပေါ်၌ အလွယ်တကူ တင်နိုင်ချေရှိရန် စီစဉ်လိုက်ရ ပေ၏။ ရဲမက်တစ်ယောက်လျှင် ခြေအိတ် နှစ်စုံစီ၊ စောင် တစ်ထည်၊ အပိုစစ်ဝတ်စုံ တစ်ထည်၊ စွပ်ကျယ် နှစ်ထည်၊ လုံချည် နှစ်ထည်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည်ကျစီ အသင့်ရှိစေပြီး ရေဘူး၊ လုံစွပ်၊ ကျောပိုးလွယ်အိတ်၊ အရေးပေါ်ဆေးထုပ် တစ်ထုပ်စီ၊ ရိက္ခာအခြောက် ငါးရက်စာ၊ ကျွန်ဆန်အင်အား တစ်ရာနှစ်ဆယ်စီ အရံသင့် ပြင်ဆင်ထားစေသည်။ တူရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ လွှ၊ ဆောက် ကိရိယာများကိုလည်း လူနှစ်ဆယ် တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ဆောင် နိုင်ရန် စုဆောင်းအရန်သင့် ထားရှိစေ၏။

အပြင်မှ အရပ်သားအရာရှိများ မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော် တို့ ပျူမြို့တော်ဟောင်းဆီသို့ ချီတက်ရေးလုပ်ငန်းတွင် လိုက်ပါလို ကြောင်း လာရောက်ပြောကြားကြ၏။ ရိက္ခာခက်ခဲမှု အကြောင်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ ခရီးပြင်း ချီတက်ရမည့်အစီအစဉ်များကြောင့် တစ်ဖုံ ရင်ဆိုင်ရမည့် အသက်ဘေးအန္တရာယ်များ များပြားလှသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က တောင်းပန်ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်၏အိမ်၌ မွေးထားသော ခဝါအိတ်တို့နှင့် ပွဲတိုးခွဲမွေးသော ကျားဆိုးတို့၏အနံ့ကို ကောင်းစွာခံနိုင်သလောက် သတ္တိရှိလှသော

မဲကြီးဇော်ပျံ (ခေါ်) ခွေးသုံးကောင်ကလည်း ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ပါရမည့်အရေးကြောင့် မြူးတူးနေကြလေသည်။

ကျွန်တော်၏ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အသားခြောက်များများ လှူခဲ့ရန် မှာကြားပြီး၊ ပန်းအထူးအဆန်းများကိုလည်း ရှာဖွေရန် သတိ ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဖေဖေကမူ မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှ တော့ချေ။

“မယ်လွမ်းကလဲကွာ . . . ငါ့သားဟာ တာဝန်နဲ့သွားရတဲ့ ကိစ္စမှာ မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့၊ တစ်နယ်လုံးအရေးရှိရင် ထစ်ခနဲဆို တို့ဆီပြေးလာတာပဲ ကြည့်ပေတော့၊ မင်းသားနဲ့ သူ့ရဲဘော် တွေ သွားရင် ဘာကောင်မှ ဆင်လောက်ကြီးတဲ့ အကောင်ဖြစ်ပါစေ မခံနိုင်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်၏ဖေဖေကို နှစ်သိမ့်လိုက်လေ၏။ “ပြောမရတဲ့အဆုံးမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ ချည်းပဲ”

မေမေကပြောရင်း စိတ်လက်မကောင်းပုံဖြင့် မီးဖိုဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပါတော့၏။

ည-ခြောက်နာရီအချိန်တွင် ဦးမင်းဒင်၏ ဆင်အုပ်ကြီးသည် တပ်ရင်းစခန်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ ကျွန်တော် မှာယူလိုက် သော ဆင်ကောင်ရေမှာ နှစ်ဆယ်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ပစ္စည်း ကိရိယာများပါ တင်ဆောင်ရန်အတွက် နောက်ထပ် ဆင်ရှစ်ကောင် ထပ်တိုး၍ နှစ်ဆယ်ရှစ်ကောင်တိတိ ပါ၍လာသဖြင့် ချီတက်ရေး အတွက် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ချောင်ချောင်လည်လည်နှင့်ပင် သယ်ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆင်များနှင့် ပစ္စည်းများကို နံနက်

သုံးနာရီမှ ကားလမ်းနံဘေးမှဖြတ်ကာ သပြေပင်ရွာသို့လည်းကောင်း၊ ၎င်းမှ ဦးဘအိုကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများဖြင့် နာမည်ကျော်ခဲ့သော စဘိန်းရွာသို့ အရောက်ချီတက်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။ ရဲဘက်များအဖို့လည်း တပ်ရင်းမှ ကားများဖြင့် ပျဉ်းမနား လယ်ဝေးသို့ဖြတ်ကာ သပြေပင်သို့ ခရီးဆက်ပြီး သပြေပင်ရွာမှ စဘိန်းစခန်းသို့ ခြေလျင်ချီတက်ကြရန် စီစဉ်လိုက်ရလေ၏။

စစ်၏ထုံးစံအရ ကြိုတင်၍ စနစ်တကျပြင်ဆင်မှုများသည် အရေးကြီးလှပေ၏။ ခရီးရောက်လှပေ၏။ အစီအမံ မကောင်းပါလျှင် လုပ်သမျှအကြံအစည်များ ဖရိုဖရဲနိုင်လှစေမည်တကား။

တစ်တောင်ကျော်ဆင်း တစ်တောရှင်းလျက်

အရှေ့ဆီမှ နေရောင်ခြည်များသည် သေးငယ်လှသော မီးရထားလမ်းကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ချီတက်နေကြသည့် ရဲမက်များအပေါ်သို့ ဖျော့တော့တော့ ကျရောက်ပေါ်ထွက်နေပါသည်။ စစ်မဖြစ်မီကဆိုလျှင် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မီးရထားလမ်းပေါ်၌/အေလာဘူတာမှ စဘိန်းကိုဖြတ်၍ ကျောက်တစ်လုံးစခန်းအထိ သစ်ဆွဲရထားကလေးဖြင့် အသွားအပြန် ခုတ်မောင်းနိုင်ပေ၏။ ယခုမှာမူ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အလုပ်အကိုင်တွေပျက်ကာ ဦးဘအိုနေရာတွင် နိပ္ပန်ဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီက ချုပ်ကိုင်အုပ်ချုပ်နေသလောက် မီးရထားအသွားအလာကား ရပ်စဲနေပါတော့သည်။

ဝန်တင်ဆင်များကား နောက်မှ ဆက်လိုက်၍ လာနေပါသည်။ တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်နှင့် ဦးငွေမောင်းနှင့် အဖော်တို့က ရှေ့မှခေါ်ဆောင်လမ်းပြကာ စဘိန်းစခန်းဆီသို့ ချီတက်နေကြလေသည်။

ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနု၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့ လူသိုက်က ဦးဘိုးဟန်ကြီးကို ဝိုင်း၍ စ၊နေနောက်နေကြလေသည်။

“အဘိုးကြီး . . . တယ်ပြီးခြေသွက်လှချည် အောက်မေ့ရတယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက တောင်နီလာစခန်းကို ကုန်းသာဘက်က လှည့်ပြီး တက်မယ် ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မင်းရေးအောင်သာရွာဘက်က မတက်ဘူးတဲ့ဗျ”

ဦးနုသည် ရှမ်းသံခပ်ဝဲဝဲနှင့် ပြောလိုက်ရာ . . .

ဦးဘိုးဟန်သည် ရယ်မောရင်း . . .

“ဦးနု . . . ဝင်လည်ဦးမယ်၊ ကျုပ်အမယ်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရမှာ သိပ်ပူတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မင်းကုန်းရွာ မသွားရတာ ကျုပ် သိပ်ပူနေတယ်”

ဦးနုအား မင်းကုန်းရွာသို့ ခဏခဏ သွားလည်သည်ကို အကြောင်းပြုကာ တန်ပြန်ထိုးစစ်ထိုးလိုက်ပါသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဦးကြီးဟန်အဘွားကြီးက မျက်ခုံးတွေ၊ ဘာတွေ အကြီးအကျယ်တော့ လှုပ်နေလောက်ပြီဗျ”

တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းသည် ဦးဘိုးဟန်ကို နောက်ထပ် ။လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ပြောကြပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့တော့လား . . . ထားဝယ်၊ ဘာတံကျတို့၊ သပြေတန်းတို့၊ သရက်တောတို့ရွာကို မင်းတို့ နောက်ထပ် လူပျိုလှည့်ဝံ့လှည့်ကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ ကောင်ကလေးတွေ အစုတ်မကွဲတော့ကွာ . . . ဘိုးဟန်တဲ့”

ပြန်၍ ဦးဘိုးဟန်က နှက်ချလိုက်ရာ တဟားဟားရယ်မောသံများ လွှမ်းသွားပါတော့၏။

ရယ်မော၍ကောင်းနေခိုက်တွင် ယုန်တစ်ကောင်သည် အင်တိုင်းတောထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ချိတ်ကနေကြသော ရှေ့မှဖြစ်၍ အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်လာပါသည်။ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်တို့၏ ရှေ့ဆုံးက ကင်းတပ်စိပ်သည် သေနတ်ကိုင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကြောင့် . . .

“ဟေ့-မပစ်နဲ့ . . . မပစ်နဲ့”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း တားဆီးလိုက်ရပေ၏။ ယုန် တစ်ကောင်နှင့် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်လည်း မတန်ပါ။ ထိုထက် စောစောစီးစီး ယာခင်း၊ လယ်ကွင်းများနှင့် နီးကပ်နေသော ယခုဒေသများ၌ လူသူလေးပါးများ အလုပ်လုပ်ရန် ရောက်ရှိနေပြီး၊ မတော်တဆ ထိမှန်နိုင်သောကြောင့်တည်း။ ထိုအခိုက်တွင် ခွေးတစ်အုပ်၏ အိုင်သံမှာ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး၊ ကျားဘိုကြီးနှင့် မဲကြီး၊ မိုက်ခဲ စသော ကျွန်တော်၏ခွေးသုံးကောင်တ ယုန်နောက်သို့ အမိလိုက်နေပါတော့သည်။ မကြာမီ ယုန်ကလေးသည် ယုန်သတ္တဝါတို့ဖိလအတိုင်း ခွေးသုံးကောင်ကို တစ်ပတ်ကျောလှည့်ကာ တွဲကာဖြင့် နောက်ရင်း၌ လှည့်၍ ပြေးလိုက်တော့သည်။ မဲကြီးသည် ရိပ်ခနဲ ယုန်ကလေးနောက်ကပ်၍ မလိုက်ဘဲ ဖြတ်လမ်းမှ လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး မိုက်ခဲက ကျားဘိုကြီးတို့သည် တို့ကာပင့်ကာမောင်း၍ ယုန်နက်ကလေးကို ရုတ်ခနဲဝင်ကာ ဆီးကြို၍ ကိုက်ယူလိုက်ပါတော့၏။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မဲကြီး . . . မဲကြီး”

ဦးနုသည် မဲကြီးကို သူ၏အသံပေးလိုက်ပြီး အပြေးတက်သွားသော ခွေးပါးစပ်ထဲမှ ယုန်ကလေးကိုရအောင် လုယူလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ . . . ထားဝယ်၊ ကျုပ်ခွေးတွေက မစွဲဘူးလား”

ဦးနုသည် တစ်ပိဿာခန့် အချိန်စီးသော ယုန်ကြီးကို မ,ကာ ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“အာဂခွေးတွေ . . . လမ်းသွားရင်း ယုန်ကိုအနံ့ခံပြီး မတွေ့တွေ့အောင် မောင်းပြီး အရကိုက်သေးတယ်”

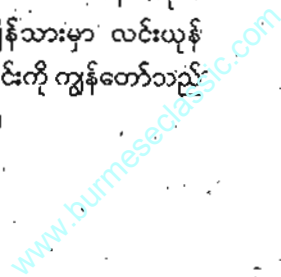
ဦးဘိုးဟန်သည် ခွေးသုံးကောင်ကို မုန့်ကျွတ် တစ်ချပ်စီ တွေးကာ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာမီ စဘိန်းစခန်း၏ တံခါးဝ အင်တော်စခန်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် ကျွန်းပင်ခြောက်ကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်းပေါ် အနေသော လင်းယုန်ကြီးတစ်ကောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့လိုက်သည်တွင် သေနတ်လက်တည့်မစမ်းရသည်မှာ ကြာခဲ့သည်ကြောင့် ရဲဘော်မောင်တင်၏ လက်ထဲမှ . . . ၂၂-ရိုင်ဖယ်ကို လှမ်းယူရင်း . . .

“ဘယ်သူ အရင်ပစ်ချင်သလဲဟေ့”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် ထားဝယ်သန်းထွန်းသည် ဦးစွာ ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော်၏လက်ထဲမှ . . . ၂၂ရိုင်ဖယ်ကို သူက သူ၏ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်တစ်ရာဝင်းဆယ်ခန့် ဝေးသော ကျွန်းပင်ပေါ်မှ လင်းယုန်ကြီးကို ကျတုနနချိန်ကာ မောင်းခနဲ ခလုတ်ချလိုက်၏။ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၏ ချိန်သားမှာ လင်းယုန်ကြီး ညာဘက်ဘေးမှ ကပ်၍ထွက်သွားကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် မြောင်းတွင်းမှ ကောင်းစွာ မြင်လိုက်ရပေ၏။

“နောက်တစ်ယောက် ပစ်စမ်း”

ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရဲဘော်မောင်တင်သည် အတန်ကြာအောင် ချိန်ကာပစ်လိုက်ပြန်သော်လည်း လင်းယုန်ကြီး၏ နားနေသော အကိုင်းကို ဖောက်ခနဲ ထိမှန်သွားသည်ကြောင့် လင်းယုန်ကြီးသည် နားနေရာမှထ၍ ပျံတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ရပ်နေရာနှင့် ဘေးတိုက်သို့အရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် . ၂၂ ရိုင်ဖယ်ကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး လေးငါးပေခန့်လိုက်၍ ချိန်လိုက်ပြီး မောင်းဖြုတ်ချလိုက်ရာ လင်းယုန်ကြီး၏ လည်ပင်းတည့်တည့်ကို ဖြတ်၍မှန်သွားခြင်းကြောင့် ပျံနေရင်း တန်းလန်းနှင့်ပင် အရုပ်ကြီးပြတ် ပစ်ကျလာတော့၏။

ဆူညံထွက်လာသော လက်ခုပ်သံများသည် ခေတ္တအနားယူနေကြသော ရဲဘော်များနှင့် ဆင်ဦးစီးများထံမှ တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ မောင်စုရာ လင်းယုန်ကြီးကို ပြေးကာ ကောက်ယူလိုက်သည်။ နောက် ကျွန်တော်သည် ချိတ်တံဆေးတပ်ဖွဲ့များကို ရွေ့သို့ ဆက်လက်ချိတ်ကရန် အချက်ပေးလိုက်ရပေ၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် စဘိန်းခခန်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ စဘိန်းရွာသူကြီးနှင့် နိပွန်ဘားမားကုမ္ပဏီမှ ဂျပန်အရာရှိများသည် လက်ဖက်ရည်အဖို့ အဖန် စားစရာများနှင့် ထွက်၍ ကြိုဆိုနေကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်မှ ဆင်များကိုစောင့်ရင်း စဘိန်း၌ ခေတ္တနားရန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့၏။ ကြီးမားလှသော စက်ကြီးများနှင့် ကွက်လပ်မကျန်စတင်သစ်လုံးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေတော့၏။ ယှဉ်းမနားမှာ မြန်မာပြည်၏ အသက်သွေးခဲများအဖြစ် မကွယ်မဝှက်နိုင်စတမ်း၊ ဖော်ပြသက်သေခံနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်၏နာရီကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်ကိုးနာရီခွဲအချိန်သာ ရှိနေခြင်းကြောင့် နောက်မှရောက်ရှိလာသည့် ဆင်များကို နာရီဝက် ရပ်နားခွင့်ပေးလိုက်ပြီး ခြောက်ပိုင်မျှသာဝေးသော

ဦးဘိုးဟန်၏ဇနီးနှင့် သားသမီးများရှိရာ မင်းရေးရွာသို့ ခရီးဆက် ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။

စဘိန်းမှ မင်းရေးရွာသို့ သွားသောလမ်းမှာ သစ်တောဌာနပိုင် ခြောက်ပေလမ်းသာဖြစ်ပြီး ရွှံ့ဗွတ်အနည်းငယ်သာရှိပြီး အများအားဖြင့် လျှောက်၍ကောင်းနေတော့၏။ နေကလည်း မိုးသား အနည်းငယ် နှိမ့်နေခြင်းကြောင့် သိပ်မပူပြင်းချေ။

ကျွန်တော်သည် လည်းကောင်း၊ ဦးဘိုးဟန်သည် လည်းကောင်း၊ အလယ်တပ်မမှ ရွေ့ဖျားကင်းနေရာသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ရဲဘော်ကျော်လှိုင်၊ တပ်ကြပ်မောင်ပုတို့ ကင်းတပ်စိပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြီးပိုင်းက ရောနှောကာ ရွေ့ဦးဆုံးတပ်စိပ်မှနေ၍ ချီတက်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်သည် . ၃၇၅ မက်နစ်မဂ္ဂဇင်းရိုင်ဖယ်ကိုကိုင်ပြီး ဦးဘိုးဟန် တတ်ထဲ၌ . ၃၀-၀၆ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ နေလက်တွင် . ၁၂ ဇီ အော်တိုမစ်တစ်သေနတ်ကို ကိုင်ထားကြပြီး တစ်ဖက်တစ်ဖက်မှ မပြောတမ်း ခြေသံငြိမ်ငြိမ်နှင့် ချီတက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“နေ့ခင်းလူခြေတိတ်ချိန်မှာ သားကောင်တွေဟာ ဟောဒီ ကို ကူးဖြတ်တတ်တယ်ဗျ။ ချီတစပြီး ဝက်၊ ဆတ်တွေ ကူးတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ စိုင်အုပ်လဲ လှည့်လာတတ်တယ်”

လေသံနှင့် သတိပေးလိုက်ပါသည်။ မြေပြင်မှာ များစွာ ခြောက်သွေ့သေးသည်ကြောင့် သွားရလာရသည်မှာ ခြေသံကို လုံနေတော့၏။ ဦးနသည် မြေပျော့ပျော့တွင် ထင်ကာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခြေသံကမှ ကူးဖြတ်သွားလာကြသည့် ရစ်၊ ဒေါင်း၊ ငှက်ကြီးပိုင်းများ ချေခြေရာ၊ တောဝက်အုပ်များခြေရာ၊ သစ်ဆင်ကြီးများခြေရာ

များကို ကြည့်ကာကြည့်ကာ၊ နားတစွင့်စွင့်နှင့် တက်နေပါသည်။ ခွေးသုံးကောင်ကိုမူ နောက်ဆုံး တပ်၌ ဦးမင်းဝင်တို့ထံသို့ အပ်ပြီး သူတို့နှင့် တစ်ပါတည်းကျမှ ခေါ်ခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့၍ လမ်းအကူး ပစ်ခတ်နေ၌ ခွေးများ၏ နှောင့်ယှက်မှုများအတွက် စိတ်ချရပေသည်။ ခွေးနှင့်အမဲများ နီးကပ်စွာ လိုက်လံနေစဉ် ပစ်ခတ်ခြင်းအလုပ်မှာ များစွာ စိတ်မချရပေ။ ချိန်သည့်အခါ သားကောင်ကို ချိန်ပြီး မောင်းဖြတ်ချသည့်အခါ၌ သားကောင်က ကျော်လွန်သွားပြီး နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာသော ခွေးကို မှန်တတ်သည်ကြောင့် တမင်တကာ နောက်ချန်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ လမ်းအကွေ့ တစ်နေရာ၌ နေခင်းစာ စားနေသော ရစ်သုံးကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရှိသွားသည်ကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တစ်ရှိန်ထိုး တောထဲသို့ ပြေးသွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ကင်းတပ်စိတ်ကို အသာထားခဲ့ပြီး ခြောက်ပေလမ်းအတိုင်း ဆက်တက်ခဲ့သည်တွင် လမ်း ညာဘက်ဘေး ဝါးရုံတောထဲမှ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ညှိသန်းသန်း သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ကဆုန်ချပြေးထွက်လာပြီး လမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ လှမ်း၍တိုးအကူးလိုက်တွင် ဦးဘိုးဟန်၏ . . . ၃၀-၀၆ ရိုင်ဖယ်သည် ဒိုင်းခနဲ မီးပွင့်ကာ နေ့ခင်း၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်တော့၏။ သေနတ်သံနောက်မှ တောကြက်များ၏ ကြောက်လန့်တကြား တတောက်သံနှင့် ငှက်ငယ်များ၏ အလန့်တကြား ဝေးရာသို့ပျံပြေးသံ၊ ရှဉ့်ကလေးများ၏ စုပ်သပ်သံများသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပေါ်ထွက်လာပီတော့၏။

လမ်း၏အရှေ့ဆီသို့ ထိုးကာကျသွားသော ညှိသန်းသန်း သတ္တဝါကြီးဆီသို့ ဦးဘိုးဟန်နှင့် ဦးနုတို့က အပြေးအလွှား သွားရောက်

ကြည့်ရှုလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် . . . ၃၇၅ မက်နစ်ရိုင်ဖယ် ညာဘက်ဝခုံးပေါ်သို့ ရွှေကာဆမ်းလိုက်ပြီး ဦးဘိုးဟန်ကြီး ပွဲဦးထွက်လက်ရာဖြစ်သည့် ဆတ်ဖား ခေါ် ဆတ်ညှိအထီးကြီးကို အားရပါးရ ငုံ့ကာ ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ ခြောက်စထောင် ချိုကားယားကြီးနှင့် လက်ပြင်တွင် တစ်ချက်တည်း ရှာ့ညှိဆန်ပေါက်တစ်ခုမှ သွေးဒလဟောပန်းထွက်ကာ ကိစ္စပြီးနေသော ဆတ်ဖားကြီးမှာ အချိန်ပိဿာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်မှာ သေချာနေပါပြီ။

“ဦးကြီးဟန်ကတော့ဗျာ၊ သိပ်ကြီးစားပစ်မှာပေါ့၊ မင်းရေးရွာရောက်ခါနီးပြီကိုး၊ အဘွားကြီးကို လက်ဆောင်ကလေး ပြုပြုချောပြီး ပြန်ပေါင်းထုတ်ကောင်းအောင်ကိုး”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် အချက်ကောင်းရသည့်အတွက် အပိုင်အနိုင် ပြက်လုံးထုတ်ချလိုက်ပြန်၏။

“အံ့မာ . . . အံ့မာ . . . ဟေ့ . . . ထားဝယ်၊ မင်း . . . ကျောက်ကျင်းကြီးရွာအထွက်က ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ အဝအပြ ဘူးသီးကြော်သည် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကိုခေါ် တော-အကောင်တစ်ရာ အားနဲ့ ပိုးပြီး စားတာလောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူးကွာ။ တပ်ရင်းရောက်တော့ ဝမ်းချုပ်သွားလို့ မနည်းဝမ်းချူယူရတဲ့အကောင်ကလေ”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဖော်ရင် ပုတ်သင်ဥတွေ ဘွားခနဲပေါ်ကုန်မယ်နော်”

ကိုဘိုးရဲသည် ရေကိုမော့ကာသောက်ရင်း ဝင်ရောက်သတိပေးလိုက်ရာ တဝါးဝါး ရယ်မောသံများ လွှမ်းမိုးသွားပါတော့၏။

“ကိုင်းကွာ . . . နောက်ကလိုက်လာမယ် ဆင်တစ်ကောင်ပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း တင်ယူကြပါစေ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ဆတ်ဖားအထီးကြီးကို လမ်းနံဘေးသို့ ဆွဲ၍ ထုတ်ခဲ့ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဆက်လက်၍ ချီတက်ခဲ့သည့်နောက် မင်းရေးရွာနှင့် များစွာ မဝေးတော့သည့်ဒေသသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပေ၏။ မင်းရေးရွာမှ နေ့ချင်းပြန် လာရောက်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသော တောင်ယာဟောင်းများ နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ဖုံးဆိုး (တောင်ယာဟောင်း) တွေကဖြင့် သိပ်ပြီးအမြင်အား ကောင်းတယ်၊ လူအုပ်နဲ့မပြီး ခြောက်လိုက်ရရင် ဆတ်ဈေး၊ ဝက်ဈေး ဘယ်လောက်ထွက်လိုက်မလဲပဲဗျို့။”

ကိုဘိုးရဲသည် မုဆိုးမျက်စိနှင့် တောင်ယာဟောင်းများကို ကြည့်ကာ ဝေဖန်ချက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ခါတိုင်း ညဓာတ်မီးနဲ့ လျှောက်ပြီး အမဲရှာရင်း ဟောဒီ မုဆိုး တွေက ဆတ်တစ်ကောင်နှစ်ကောင် မှန်မှန်ပစ်ရတယ် မောင်ဘိုးရဲရေ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ဖုံးဆိုးများ အခြေအနေကို ပြောပြသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ခြောက်ပေလမ်းမှ ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရသော ဖုံးဆိုးများနှင့် တောင်နံရံ၌ မတီမရှည် ခြေသလုံးခန့်အရှည် ပေါက် ရောက်နေသော သက်ကယ်တောနှင့် ကိုင်းပင်ကလေးများဆီသို့ မျက်စိ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေရာနှင့် ကိုက်နှစ်ရာကျော် ဝေးကွာသော တောင်နံရံရမ်းပါးစောင်းတစ်လျှောက်၌ ရှိသည့် စိမ်းဖန့်ဖန့် သက်ကယ်ပင်များအကြားမှ မလှုပ်တစ်ချက် လှုပ်တစ်ချက် နှင့် တရွေ့ရွေ့ တောင်ထိပ်ဆီသို့ သွားနေသော မထင်မရှားသည့် သားကောင်တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် မှန်ပြောင်းအိတ်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ကာ လှမ်း၍ ဂရုတစိုက် ကြည့်

လိုက်ပြီးနောက် မှန်ပြောင်းကို ဦးဘိုးဟန်လက်ထဲသို့ အရေးတကြီး ထည့်လိုက်ပြီးကာ အဝေးပစ်ရာ၌ အလွန်တည့်မတ်သော ၂၇၅ မက်နမ်ရိုင်ဖယ်ကို ခြေစုံရပ်ကာ တောင်နံရံဆီသို့ ရပ်လိုက်တက်လိုက် နှင့် တရွေ့ရွေ့သွားနေသော သတ္တဝါဆီသို့မှန်းကာ ချိန်သားယူလိုက် ရပေ၏။

ချိန်သားကိုက်ရန် ခက်ခဲသောပြဿနာများအနက် သား ကောင်၏ကိုယ်လုံးကို ကောင်းစွာ မမြင်ရခြင်း၊ သားကောင်၏ အတည် အမြဲမရှိတမ်း လှုပ်ရှားနေခြင်းနှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က သက်ကယ် ပင် အဖျားများက သားကောင်အတွက် အရိပ်အကာအကွယ်သဖွယ် ဖန်တီးပေးနေသလို အုပ်ဖိုးနေခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပိုင်နိုင် သော ချက်ကောင်းနှင့် အခွင့်ကောင်းကို တမင်တကာ လိုက်လံကာ သည်းခံ၍ ရွေးချယ်နေရပါတော့၏။

“ရပ်နေပြီဗျို့ ဗိုလ်မှူး၊ ပစ်-ပစ် ဒီနေရာ အတော်ရှင်းတယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် မှန်ပြောင်းအတွင်းမှ ကျွန်တော် လိုက်၍ ချိန်နေသော သားကောင်ကို ပစ်ခတ်ရန်အခွင့်ရကြောင်း သတိပေး လိုက်ပါသည်။

မှန်ပေသည်။ သားကောင်သည် တောင်ထိပ်နားသို့ ရောက် ကာနီး၌ တစ်ဆုပ်သာသာခန့်သာ ရှည်လျားသည့် ကိုင်းပင်များအကြားမှ ကျွန်တော်တို့နေရပ်ဆီသို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ ဣန္ဒြေရရနှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကြည့်နေကြပြန်ပါသည်။

၂၇၅မက်နမ်ရိုင်ဖယ်၏ ရှေ့ချိန်သီးကြိုး အဖုကလေးဖွဲ့စေ လေးပုံတစ်ပုံခန့်သာရှိသည့် ဘုကလေးက နောက်မှန်ချိန်၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်အကျ သားကောင်၏ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ ကြည့်နေ

သော လည်တိုင်၏ အလည်တည့်တည့်သို့ နေရာယူလိုက်သည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်၏ ညာဘက်လက်ညှိုးသည် မောင်းကွင်းကို ဖိညစ်ကာ ညင်သာသမျှညင်သာစွာ ဖြုတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ကော်ရိုက်ယမ်းအား ဂရိမ်သုံးရာစီးနင်းထားသော ပေါက်ကွဲလိုက်သည့် ၂၇၅ မက်နစ် ကျည်ဆန်အပျော့စားသည် တစ်စက္ကန့်ပိုင်းကလေးတွင်း၌ နှစ်ထောင့်ငါးရာငါးဆယ်ပေ အမြန်နှုန်းဖြင့် ဝက်ဘူရစ်များနှင့် ပြီးသော ရှိုင်ဖယ်ပြောင်းထဲမှ လည်ပတ်ကာ ထွက်ခွာသွားပြီး လေးထောင့်သုံးရာသုံးဆယ့်ခြောက်ပေအတွင်း ပေါက်ကွဲတွန်းကန်ဖိအားဖြင့် တော်လုံးညံ့သွားအောင် သားကောင်၏ လည်ပင်းကို ဖောက်ထွင်းသွားပါတော့၏။ သားကောင်သည် သုံးလေကြိမ်မျှ အထက်သို့ ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ပြန်အကျလိုက်တွင် တလိမ့်ခေါက်ကွေးနှင့် တောင်ဆင်ခြေလျှော့မှ သက်ကယ်တောအတွင်းသို့ လိမ့်ကျသွားပါတော့၏။

“သစ်ဆင်ကြီး ထိသွားပြီဗျို့ . . . အာဂအကောင်၊ ကျုပ်တို့ကို ပမာမခန့်လှည့်ပြီး ကြည့်နေလိုက်သေးတယ်။ သေချင်တဲ့အကောင်ဆိုတော့ ဒီလိုပဲလေ”

ဦးဘိုးဟန်သည် မှန်ပြောင်းကို ပတ္တူအိတ်ထဲသို့ ပြန်ကာ ထည့်ရင်း အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ငါးမိနစ်လောက် အသာနေကြဦး . . . ကိစ္စချောလောက်မှ သွားကြတာပေါ့”

ကိုဘိုးရံသည် ဆေးပေါလိပ်ကို ဖိနပ်ဖွတ်ဖျတ် တုံးတိုတစ်ခုပေါ်၌ ဟန်ရပ်ရဲရဲကိုင်ကာ သက်ကယ်တောဆီသို့ ကြည့်နေပါသည်။

“နေရာက ရွှေနိုင်ပုံမပေါ်ဘူးဗျ . . . အသက်ရှင်နေရင် ခုလောက်ဆိုရင် သက်ကယ်တောထဲမှာ ထောင်းလမောင်းကျနေအောင် တအားကိုက်ပြီး လူးလိမ့်နေမှာပါ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ပစ်ခတ်ခံရသည့် မျှော်မှန်းကာ ကြည့်လျက် ဝေဖန်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်လည်း ထို့ကြောင့် ဆယ်မိနစ်တိတိ ဆိုင်းငံ့နေခဲ့ပြီးမှ လေးဦးသား ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ရင်ဘောင်တန်း၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာစီချဲ့၍ တစ်လှမ်းချင်း တက်ခဲ့ကြ၏။ ရှိုင်ဖယ်အားလုံးကို မောင်းတင်ကာ ကျွန်တော်တို့မျက်စိတွေက နေရာအနှံ့အပြား ရှာဖွေရင်း သက်ကယ်ကွင်းစပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

“ခဏရပ်နေကြဦး . . . အသာကြည့်နေကြနော်”
ကိုဘိုးရံသည် ရှိုင်ဖယ်ကို ဘယ်လက်မှ အသင့်ကိုင်တွယ်ကာ ညာလက်က မြေစိုင်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ သစ်ဆင်ကြီး လိမ့်ကျသွားသည့် သက်ကယ်တောထဲသို့ ဖာအားမစ်သွင်းကာ အခြေအနေကို လေ့လာကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

မြေစိုင်ခဲသည် အရှိန်နှင့် သက်ကယ်တောထဲသို့အကျတွင် သက်ကယ်ပင်များ အဖျားဖျားက ဘေးသို့ယိမ်းကာရှိသွားသည့်အခိုက်တွင် ဝါကျင့်ကျင့်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် လှမ်းကာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။

“မြင်ပြီဗျို့ . . . မလှုပ်တော့ဘူး”
ဦးနုသည် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောကြား၍ . . .

“မကျေနပ်သေးဘူးဗျို့၊ နောက်တစ်လုံးထပ်ပြီး ပစ်ပေးစမ်းမောင်ဘိုးရံ . . . ဒီအကောင်မျိုးတွေက ယုတ်မာတယ်၊ ပရိယာယ်အရာမှာ နှစ်ကောင်မရှိဘူး၊ ကျားကြီးတွေထက်ပိုပြီး ကောက်ကျစ်သေးတယ်ဗျ”

ဦးဘိုးဟန် ခိုင်းစေချက်အတိုင်း ဦးဘိုးရံသည် မြေစိုင်းခဲတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သုံးကြိမ်တိတိပစ်ခတ်ကာ ချောက်လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သစ်ဆင်ကြီး၏နေရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားမှု ပေါ်မလာပါ။

“ကိုင်း . . . လူချင်း သိပ်မချွဲနဲ့၊ နည်းနည်းကပ်ပေး၊ တက်ကြရအောင်၊ လှုပ်ရင် ပစ်သာထည့်ပေတော့”

ဦးဘိုးဟန်သည် သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လေးဦးသား ဆယ်ပေခန့်စီအကွာသို့ ရောက်ရှိအောင် ပြန်ကပ်လိုက်စုလိုက်ကြပြီး သစ်ဆင်ကြီးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းနင်းကာ သတိကြီးစွာဖြင့် တက်ခဲ့ကြသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ သစ်ဆင်ကြီး လန်ကျသောနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ဦးဘိုးဟန်သည် ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝနှင့် သစ်ဆင်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းကို ခပ်နာနာတိုးကာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကိစ္စပြီးနေပြီ”

ကြေညာလိုက်ပါသည်။ လေးဦးသား အလေးချိန်ပိသော လေးဆယ်ခန့်စီးမည့် သစ်ဆင်ကြီးကို ခြေနှစ်ဘက်၊ လက်နှစ်ဘက်ဆီမှ ဆွဲကာ လမ်းဆီသို့ ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။ လည်တိုင်ကို တွင်တွင်ကြီးထိမှန်ကာ ကျိုးလျက် အသက်ပျောက်နေသော သစ်ဆင်ကြီး၏ ခေံသနတ်

ဒဏ်ရာမှ သွေးများသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ နီရဲသော အမှတ်အသားများဖြင့် မှတ်ကြောင်းနိကြီးအဖြစ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့၏။

“ရွာထဲက ခွေးတွေ၊ ကြက်တွေတစ်လှည့်၊ ဖုံးဆိုးထဲက ဝက်နဲ့ ချေတွေ တစ်လှည့် ပွဲတော်တည်နေတဲ့ အကောင်ကြီးတော့ အနိစ္စသဘောနဲ့ ခုမှပဲ ကိစ္စချောပြီ၊ ကျုပ်တို့မှဆိုးရိပ်သာမှာ ထိုင်စရာ သားရေတစ်ချပ်ဘဝအဖြစ်နဲ့ ပြောင်းလိုက်ရဦးမှာပဲလေ”

ဦးနုသည် တရားသပ်ပါးပါးနှင့် သစ်ဆင်ကြီး၏ နိဂုံးချုပ်ဘဝကို သရုပ်ဖော်လိုက်တော့၏။

“ရွာဘယ်လောက် ဝေးသေးသလဲဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ရိုင်ဖယ်ထဲသို့ နောက်ထပ် ကျည်ဆန်အသစ် တစ်တောင့်ကို ထည့်ရင်း မေးမိလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာလဲဗျာ . . . ခဏခဏရောက်ဖူးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ခုအထိ မမှန်းတတ်ဘူးလား၊ ဟိုရွှေက လင်းလင်းဟာ ရွာထဲက ထွန်းမွှေးတို့လယ်ကျင်းလေ၊ ရွာနဲ့ဆိုရင် အဝေးဆုံးတစ်မိုင်ခွဲပဲ ရှိတော့တယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် ကျွန်တော်အား အပြစ်တင်ရင်း ရွာနှင့်အကွာအဝေးကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ပြောနိုင်မှာပေါ့ ဆရာဟန်၊ ကျုပ်တို့ကသာ ခြေတွေ တောင့်လာအောင် လျှောက်ရပေမယ်လို့ ဆရာဟန်အနေနဲ့ မင်းရေးရွာနဲ့ဆိုရင် ရေဒီနဲ့ ရေမုတ်လောက်တောင် ဝေးချင်မှဝေးတော့မှာကိုး၊ ဪ . . . သံယောဇဉ် . . . သံယောဇဉ်”

ဦးနုက ခပ်တည်တည် မှတ်ထည့်လိုက်ရာ . . .

“ခင်ဗျား ဒါကြောင့် ဘယ်က ရှမ်းမတွေကမှ အနားခက်ချင်တာ ဦးနုရယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ကိုယ်ချင်းလဲ စာဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ အသာနေ

ရွာရောက်ရင်တော့လားကွာ... ဦးနုကို ရွာထဲက ကလေးမတွေတို့ တမင်တကာ လွှတ်ပြီး အကျီစားခိုင်းဦးမယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် ဦးနုကို ကြိမ်းဝါးလိုက်သည့်အတွက်...

“ဒါဟာ စောစောစီးစီးကတည်းက ကျုပ်တို့ကို ဆရာဟန်က လာဘ်ထိုးတာပေါ့နော်”

ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် ဦးနုက မေးလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ မောရမှန်းပန်းမရမှန်း မသိစေမိမ်း တဟားဟား ရယ်မော နေမိကြတော့သည်။

မကြာမီ ခပ်ရေးရေးမှ အံ့ဆိုင်းနေသော မင်းရေးရွာခြေတို့ စတင်ကာ တွေ့လိုက်ရပေပြီတကား။

“တက်ပေး-တက်ပေး၊ ဒီရွာကို မြင်ရမှ ခြေတွေက အလကား နေရင်း သွက်လှချည်လားဟေ့၊ တယ်ထူးတယ်-ဗျာ”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ဦးဘိုးဟန်အား နောက်ပိုင်း နေကာ ကလိလိုက်ပြန်ပါသည်။

တောကြက်တစ်ကောင်သည် ဖလူးကန်တောထဲမှနေ၍ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပျံထွက်ပြေးပါသည်။ သစ်တောက်ငုတ် တစ်ကောင်သည် ပိတောက်ပင်ထိပ်များမှ တူးခေါင်းကို နှုတ်သီးနှင့် ခေါက်ကာ တတ်တုံနှင့် ပိုးမွှားများကို ရှာဖွေစားသောက်နေတော့သည်။

လယ်ကွင်းများသည် စိမ်းဖန်သော အရောင်များဖြင့် နို့ရည် တည်စပြုကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပြုလျက် ရွာထဲဆီမှ လူတစ်စုသည် သေနတ်သံတွေကြားကတည်းက ထွက်ကာဆီးကြိုနေရင်း လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေကြလေသည်။

မုဆိုးကြီး၏ အိမ် (သို့မဟုတ်) မင်းရေးရွာ

ဦးဘိုးဟန်ကြီး၏ နေအိမ်ဖြစ်သော မင်းရေးရွာ ရောက်ခဲ့သည့် နောက်တွင် ဦးဘိုးဟန်ကြီးအဖို့ မရှက်သည့်မျက်နှာ ထားရမည်ကို မဖော်နိုင်သော်လည်း ဦးဘိုးဟန်၏ အဒေါ်ကြီးအဖို့ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ အောင် ဦးနု၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစုက ရက်ရက်ရောရော နောက်ပြောင်ခြင်း ခံရနေပြီ။

“ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့အဖို့ ဦးကြီးဟန် အိပ်ရမယ်နော်၊ ပြီးတော့ မီးခွက်ကို အလင်းထွန်းထားရမယ်၊ တရေးခိုးမှာ ဦးကြီးဟန် အုဆောင် တူး မကူး အချိန်မရွေး စစ်ဆေးနိုင်အောင်လို့”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ဦးဘိုးဟန်၏ ဇနီးကို ရှေ့၌ထားကာ လူငယ်တို့ဘဝ အကြီးအကျယ် နောက်ပြောင်နေသလောက် ဦးနု တလည်း မျက်နှာထားတည်တည်၊ ဣန္ဒြေရရဖြင့်...

“နောက်တော့ ဒီကကျပ်နမက် မပြောမရှိနဲ့၊ မြို့မှာ ဆရာဟန် လူဖို့လုပ်ရတာဟာ မျက်စိကို နောက်နေပြီဗျ၊ ဆရာဟန် ပျောက်တယ် လို့ လိုက်ရှာရင် ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ အိမ်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ဖဲ၊ ဝတ်ပုံစားပုံကလဲ တကယ့်လူပျိုကလေးတွေထက် နသေးတယ်”

အဆင်းဘီးတပ်ကာ တွန်းနေပြန်ပါသည်။

တပ်ကြပ်မောင်ပုနှင့် ထားဝယ်သန်းထွန်း ခေါ် တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့သည် နှစ်ယောက်ချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ပြီး တစခန်းထကြပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်တဲ့အခါ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့်တည်းကြ၊ ခိုကြရအောင်၊ ဟောဒီက အသင့်ကာထားတဲ့ ထရံတွေကို ခဏဖြုတ်ချ ရအောင် . . .

နှစ်ယောက်သား ပြောဆိုလိုက်ကြပြီး ဦးဘိုးဟန်ကြီး၏ အိမ်တွင်းရှိ သီးသန့်ကာရံထားသော ဧည့်ခန်းနှင့်အိပ်ခန်း ထရံကြီးမှ နှီးများကို ဖြည့်စပြုနေပါသည်။ ဤအပြုအမူကား ဦးဘိုးဟန်ကြီးအား သူ၏အဘွားကြီးဆီသို့ သွား၍ အတူမအိပ်စက်စေနိုင်ရန် ချောက်ချက်န်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပေ၏။

အဘိုးကြီးအဖို့၌လည်း ဤသို့ သီးသန့်ခန်းကို ကာရံထားသော ထရံကို ဖြုတ်ချခဲ့လျှင် ပြောင်တလင်းကြီးဖြစ်နေသည့် သူနှင့် အဒေါ်ကြီး တို့၏ သီးသန့်အိပ်ခန်းထဲသို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှဝင်၍ အရှက်ကွဲခြား အိပ်ရမည် မဟုတ်ချေ။

* အဘိုးကြီးအဖို့ တဟဲဟဲ ရယ်မောရင်း ခေါင်းတည့်မိုည့်နှင့်-

“လုပ်ကြဦးကွာ၊ မင်းတို့တော့လား . . . ဘိုးဟန်တဲ့၊ နောက် တော့ မတောင်းပန်တမ်းနော်၊ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ မှီစမြဲကွ ထားဝယ်”

အဒေါ်ကြီးမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးလှုပ်ကာ အတော်ကလေးမျက်နှာပူ နေကြောင်း တွေ့ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် . . .

“ဟေ့ သန်းထွန်းတို့ . . . ဆတ်ကိုသွားပြီး ဖျက်ကြစမ်း၊ ပိုတဲ့ အသားတွေ ကင်ကြကွာ၊ ဒီပြင် ရဲဘော်တွေက ကင်းတာဝန်တွေနဲ့မို့ ပါကွာ”

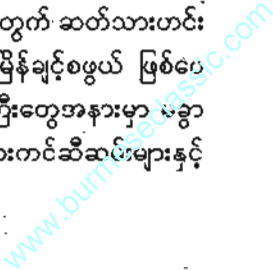
လှည့်၍အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်ရပေ၏။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

မင်းရေးတစ်ရွာလုံးသည် ကလေးလူကြီးပါ မကျန်တမ်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစုဧည့်ခံရေးအတွက် များစွာဝီရိယစိုက်ထုတ်ကာ လုပ်ကိုင်နေကြတော့၏။ များစွာလည်း ကျေးဇူးတင်စရာပင် ဦးဘိုးဟန် ၏ သားကြီးနှစ်ယောက်မှာလည်း ပါလာသော တပ်စုတစ်စုနှင့် ဆင် သမားများကို နေရာချထားပေးရင်း စားရေးသောက်ရေးအတွက်ပါ လုံးပန်းလျက် အိမ်၌ မကပ်နိုင်အောင် အလုပ်များနေပေ၏။ မီးဖိုကြီး၏ အနီးတစ်ဝိုက်၌ သစ်ဆင်ကြီး၏အရေသည် လည်းကောင်း၊ ဆတ်ရေ သည် လည်းကောင်း၊ ကားကျက်ခါ အခန့်သား လှမ်းလျက်တွေ့နိုင် ပေ၏။ နေကလေးက အနောက်ဘက်သို့ စောင်းလိုက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အအေးဓာတ်များ ဖိမိစီးစီး ဝင်လာတော့၏။ တွန်တော့်အထင်အမြင်မှာ ဤကဲ့သို့သော တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်နှင့် နီးကပ်လှသောဒေသမျိုး၌ မိုးနှင့် ဆောင်းဥတုကလွဲ၍ နွေဥတုဆိုသော ဝေါဟာရကို ရွာသူ၊ ရွာသားတွေ နားလည်ကောင်းမှလည်ကြပေ လိမ့်မည်။ အအေးဓာတ်က အမြဲတမ်းလွှမ်းမိုးနေခြင်းကြောင့် နွေအခါ၌ လည်း ညအချိန် စောင့်ကိုလက်မလွတ်ရအောင် အချမ်းဓာတ်ခံဖော်မြဲ ဒေသများ ဖြစ်ပေ၏။

တပ်မတော်၏ အစဉ်အလာထုံးစံအတိုင်း တပ်စခန်းတစ်ဝိုက် ၌ တပ်စွဲထားသော နေရာများ၌ ကင်းစောင့်ရဲဘော် နှစ်ယောက်စီ တစ်နာရီ တစ်လှည့်ကျစီ ချထားရပေ၏။ အတော်ကလေး ပင်ပန်းစွာ ခြေလှင်ခမိုး ချိတက်ခဲ့ကြရသည့် ရဲဘော်များအတွက် ဆတ်သားဟင်း ဆီပြန်နှင့် ထမင်းပူပူ စားသောက်ရသည်မှာ မြန်ချင့်စဖွယ် ဖြစ်ပေ တော့၏။ ဆင်သမားတစ်တွေအဖို့လည်း မီးဖိုကြီးတွေအနားမှာ မခွာ တမ်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ပဲကြော်၊ ဆတ်သားကင်ဆီဆင်းများနှင့်

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

စားသောက်ရင်း တောတွင်းဖြစ်ရပ်များကို လာတကြောင်းလှန်ကာ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြပါ။

ရွာ၏ဘေးတစ်ဝိုက်တောတွင်း၌ ဆင်များ၏ ချိုးဖဲ့စားသောက် သံ၊ ဆင်ချင်းအော်သံ၊ မြူးတူးသံများကလည်း အသက်ပါလှပေ၏။ မကြာခဏ နှစ်နာရီတစ်ကြိမ်ကျ ဆင်သမားများနှင့် တပ်ကြပ်မောင်ပုတို့ ရဲဘော်များပူးပေါင်းကာ ဆင်များဆီသို့ အရိပ်အခြည် သွားရောက်၍ စစ်ဆေးခြင်း၊ ဆင်များ စားကျက်မှ နယ်ကျွံမသွားရန် ကာတွယ်ခြင်း လုပ်ငန်းများကို ကျေပွန်စွာ လုပ်ဆောင်နေပါသည်။ ဓာတ်မီးရောင် တလက်လက်နှင့် မင်းရေးရွာတွင်း ရွာပြင်၌ လူသံကား မစေတော့ချေ။

ဝေလီဝေလင်းကာလ (သို့မဟုတ်) တောတွင်း ကျေးငှက်များ တွန်ကျူနေသော အချိန်အခါဖြစ်သည်။

မင်းရေးရွာတွင် တစ်ညအိပ်နားခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောက်တစ်လုံးရွာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မင်းရေး ရွာနှင့် ကျောက်တစ်လုံးရွာသို့ ဘောတွင်းလမ်းအတိုင်း ရှစ်မိုင်ဝေးပြီး များစွာနက်ရှိုင်းသော တောကြီးများ ကာဆီးနေလေသည်။ မျောက်ညို အုပ်ကြီးများသည် တစ်အုပ်လျှင် အကောင်လေးငါးဆယ်ခန့်သည် ဝါးဘူးတန်းများပေါ်၌ ပြေးလွှားနေကြလေသည်။ ကြီးမားလှသော အောင်လောင်ငှက်ကြီးများကလည်း ညောင်သီးစားပင်များပေါ်၌နားရင်း ပေါခနဲ ဟဲခနဲ တောသံပေးလာသည့် အသံကြီးများနှင့် ညောင်သီး စားကာ တစ်တောလုံး ညည်စိစိ ဖြစ်သွားတော့၏။

လမ်းဖြတ်ကူး ပစ်ခတ်ရေးအတွက် တမင်တကာ မင်းရေးရွာမှ ခပ်စောစောချီတက်ခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် ဤသို့ တစ်နေ့ကုန် ခရီးသွားသည်တိုင်အောင် ခရီးသည်တစ်ဦးတလေကိုမျှ တွေ့ရန် ခဲယဉ်း

လှသော တောတွင်း ခြောက်ပေလမ်းကြမ်းပေါ်မှ ချီတက်ခဲ့ကြရင်း သားကောင်များ၏ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်လေ့လာနေပါတော့သည်။

လေးမိုင်ခရီးခန့်လောက် ရောက်ခဲ့သည့် ချောင်းတိုက်လေး တစ်ခုကို ကွေ့ကာကျော်တက်လိုက်သည်တွင် ချောင်းသဲခုံပေါ်၌ နီရဲ နီရဲသာ ကိုယ်လုံးကြီးများနှင့် စပ်နွားသိုးကြီးတွေထက် အရပ်အမောင်း ရော၊ အလုံးအဖန်ရော ကြီးထွားသည့်သတ္တဝါကြီး ငါးကောင်ကို တွေ့ လိုက်ရပေ၏။ နီရဲနေသော အဆင်းများနှင့် ချွန်ပြီးထောင်တက်နေသည့် ချိုနက်နက်ကြီးများအောက်မှ တစ်တန်းတည်းပြေးနေသော လည်တိုင် ကြီးများကို မော့၍ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဖျားဆီမှ တင်းအဖွဲ့ဝင်များကို မထိလေးစား ကြည့်နေလိုက်၏။ ထို ငါးကောင်အုပ်ထဲ၌ သာမန် စိုင်ကြီးတွေထက် ထွားတျိုင်းလှသော စိုင်ထီးခေါင်းကြီးသည် 'ဘူးခနဲ' တစ်ချက်တွန်ကာ မြေကြီးကို ခွာနှင့်ရှုပ်တိုက်ရင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း လုပ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးလိုက်လာ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၅၀၀၀ နှစ်လုံးပြုရိုင်ဖယ်နှင့် ကျွန်တော် တို့ရှေ့ ကိုက်ခြောက်ဆယ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည့် စိုင်ထီးခေါင်း ကြီး၏ ထမ်းပိုးကြီးတွင်း တည့်တည့်ဆီသို့ချိန်ကာ မောင်းဖြုတ်ချလိုက် သည်တွင် ယမ်းဘီလူးဂရိမ်ရစ်ဆယ်၏ ပေါက်ကန်ထုတ်လိုက်သည့် အသံကြီးနှင့်အတူ တစ်စက္ကန့်အတွင်း၌ နှစ်ထောင့်တစ်ရာငါးဆယ်ပေ အမြန်နှုန်းနှင့် ပြောင်းစမှ လှည့်ပတ်ထွက်ခွာသွားသော ကျည်ဆန်ကြီး သည် ထောင့်ရှစ်ရာကိုးဆယ်ပေအတွင်း တစ်ပေါက်တွန်းကန်အားဖြင့် စိုင်ထီးခေါင်းကြီးကို ထိမှန်သွားသည်တွင် စိုင်ကြီးသည် နောက်သို့ လိုင့်ကာ ပစ်ကျသွားပါတော့သည်။

ဦးဘိုးဟန်နှင့် ဦးဘိုးရဲတို့၏ . ၄၀၄ မော်လာရိုင်ဖယ်နှင့် . ၄၀၆ ယူဘီမော်လာရိုင်ဖယ်ကြီး၏ ပေါက်ကွဲသံများအဆုံးတွင် စိုင်ထီး နှစ်ကောင်သည် ဆဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ တုံးလုံးပျက်လက် ကျနေတော့၏။ ကျန်သော စိုင်မနှစ်ကောင်ကမူ ကသောကမော့ ထ၍ပြေးသည်တွင် မည်သူမျှ မပစ်နိုင်ကြတော့ဘဲ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်ကြရပေ၏။

ဆင်များပေါ်သို့ စိုင်များကို ယခုအတိုင်း ကောင်လုံးတင်၍ မဖြစ်သည်ကြောင့် အမြန်ဆုံး အရှေ့ဘက် လေးပေါင်လေးလက် ချကာ ပိုင်းပြီး တင်ဆောင်ခဲ့စေ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ချီတက်ရေးတပ်ဖွဲ့အတွက် သုံးလေးရက်စာ ဟင်းလျာအတွက် စိတ်ချရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတော့၏။ နောက်ထပ် သုံးနာရီနီးပါး ချီတက်ခဲ့သည်တွင် တောင်ငူခရိုင်အတွင်း၌ပါရှိသည့် နာမည်ကျော် သိုင်းနယ်စပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း ဦးဘိုးဟန်က ပြောပြပါသည်။ သိုင်းနယ်စပ်သည် ရေတာရှည် မြို့နယ်အတွင်းပါဝင်သော တောင်ငူခရိုင်၏ အနောက် မြောက်ထောင့်ကျကျ အင်မတန် အဆက်အသွယ်ခက်ခဲပြီး ခေါင်းပါး၍ ချောင်ကျသော နယ်စွန်ဒေသတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျောက်တစ်လုံးရွာ ရောက်တော့မယ်ဗျာ၊ ရွှေသုံးဖာထို ဆိုရင် ရွာကို လှမ်းမြင်နိုင်တယ်”

တောအုပ်ကြီးဦးဖေခင်က သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် လယ်ကွင်းများကို စတင်ကာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ မကြာမီ လယ်ကွင်းနှင့် တောစပ်များအကြားမှ ကျောက်တစ်လုံးရွာကြီးကို လှမ်းကာ တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ရွာနှင့် ကျွန်တော်တို့အကြားဝယ် တဟောဟော ရေစီးသော ချောင်းကြီးတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီး မေးကြည့်သည်တွင်

နာမည်ကျော် သိုင်းချောင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဖော်ပြပါ သိုင်းချောင်းကြီးသည် မိုးခိုက်ချောင်းဖြစ်၍ ရေစီးအလွန်သန်ကြောင်းကို ပါ ပြောကြပါသည်။

“အရေးထဲမှာအရာပေါ်နေပြန်ပြီဗျာ၊ ဘယ့်နှယ့် အောက်ကျင်းမှာ မိုးမရွာဘဲ သိုင်းချောင်းက ရေသိပ်စီးနေတာလဲဗျ”

ဦးဘိုးဟန်သည် လိုင်းဂယက်ကြီးတွေထနေအောင် စီးဆင်းနေသော သိုင်းချောင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဒေါင်ခနဲ ထုံခနဲ သစ်လုံးချင်းဆောင့်သံ၊ တဒေါင်ဒေါင်နှင့် သစ်လုံးချင်းပွတ်သံများသည် ချောင်းပြည့်ခမန်း သစ်လုံးတွေနှင့် တင်းကျမ်းဖြစ်နေသည့် သိုင်းချောင်းကြီးအတွင်းမှ အန္တရာယ်များအဖြစ် အသံပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ယခုကဲ့သို့ ရေအရောင်မှာ ရေကျသကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ချောင်းရေ စီးနေချိန်တွင် လူသားနှင့်ဆင်များပင် မကျားဝံ့ချေ၊ ရေစီးသန်မှု အန္တရာယ်ထက် သစ်လုံးများ ဆောင့်ခံရမည့်ဘေးကို ပိုမိုကြောက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ချောင်းထိပ်တွင် ခေတ္တရပ်နားခွင့် ပေးလိုက်ရပြီး ရေ၏အခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်နေရပါသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းခြေ၌ ကပ်လျက်ရှိသည့် ကျောက်တစ်လုံးရွာကလည်း ကျွန်တော်တို့အား လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ကာ ရွာလုံးကျွတ် ထွက်၍ကြည့်နေကြသည်။

လှည်းပွဲကြီး သူကြီးဦးငွေမောင်က နေရေးထိုင်ရေးအဆင်သင့် ဖို့စေရန် ချောင်းထိပ်မှရပ်ကာ ဟစ်အော်၍ အကြောင်းကြားလိုက်တော့၏။ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ မိုးကုန်လောက်သည့်လပိုင်းမှ ချောင်းရေ တျအောင် မိုးမများ၌ ရွာသွန်းသည့်မိုးကို ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် ချောင်းရေသည် သိသိသာသာကြီး ကျသွားပါသည်။ သစ်တွေလည်း မမျောတော့သည့်အတွက် ရှေးဦးစွာ ဝန်ပေါနှင့်ဆင်များကို ဖြတ်၍ ကူးစေသည်။ ထို့နောက် ဆင်အုပ် ကိုကျော်အေးကို တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မကျည်းပင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကမ်းရှိ သပြေပင်တစ်လျှောက်မှ ကြိုးတန်းပစ်ကာ အခိုင်အမာ ချည်နှောင်လိုက်ပြီး ရဲဘော်များကို တစ်ဦးချင်း ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲကာ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြစေ၏။ ချောင်း၏အကျယ်မှာ ကိုက် နှစ်ရာခန့်ရှိ၍ များစွာမခက်ခဲဘဲ ရဲဘော်များသည် ချောင်းရေပြင်ထဲ၌ ဒုက္ခမရောက်၊ ရေစိုမခံရတော့ဘဲ ကျောက်တစ်လုံးရွာခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ကြတော့၏။ ဤသို့ ကြိုးတန်းကူးရသောလုပ်ငန်းသည် သူ့စိမ်းများအဖို့ မသက်သာလှပါ။ အတော်လေ့ကျင့်ခန်းယူထားသော ရဲဘော်များအဖို့ သာ လွယ်ကူလှပေ၏။ သေနတ်၊ လှံစွပ်ကျည်ဆန်များ၊ ကျောပိုးအိတ်၊ ရေဘူး အစရှိသည့် ကိရိယာများနှင့် မိမိ၏တစ်ကိုယ်တပါ အချိန် စီးနင်းသော ကြိုးတန်းမှဖြတ်ကူးရသည့် အလေ့အကျင့်မှာ လက် နှစ်ဘက်၏ တောင့်တင်းခိုင်မာမှုအပေါ်၌ တည်နေတော့၏။

ကျောက်တစ်လုံးရွာသည် အိမ်ခြေခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ကရင်၊ မြန်မာ၊ ရောနှောနေသော ချောင်ကျလှသည့် ရွာကလေးသာ ဖြစ်ပေ၏။ ရွာ၏ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် လယ်ကွင်းများကြားခုလတ်တွင် တောင်စွယ်များနှင့်ဖူးလွှမ်းနေသော ရွာကလေးသာဖြစ်ပေ၏။ ထို့နောက် ငါးမိုင်မျှသာ ဝေးကွာသော သူကြီးဦးငွေမောင်းတို့၏ ကေးရွာဖြစ်သည့် လှည်းပွဲကြီးကျေးရွာသို့ ချက်ချင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြပေ၏။ အကြောင်းမှာ လမ်းပန်းခရီးတွင် မမှောင်စေရန်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ လှည်းပွဲကြီး၊ သနပ်ခွံ ငွေးချောင်း၊ ကျောက်တစ်လုံးတစ်ဝိုက်၌ ထကြွသောင်းကျန်းနေသော

ကျားဆိုးများ၏ ညအမှောင်ခိုကာ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များအား မနှောင့်ယှက်စေရန် မြင်မြင်ထင်ထင်အနေနှင့် လှည်းပွဲကြီးသို့အရောက် ကူးရန်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ညနေ ငါးနာရီခန့်လေးဆယ်တွင် လှည်းပွဲကြီး ရွာတံခါးကို ဝင်ရောက်ခဲ့မိကြ၏။ ဆင်များအတွက် ဆင်စားကျက်နေရာ ဟောင်းကို ချက်ချင်းရွှေးချယ်ပြီး လှည်းပွဲကြီးရွာ ဗိုလ်တံခိုင်းတွင် တပ်စခန်းချလိုက်ပါသည်။ ကျားသောင်းကျန်းတို့၏ နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားမှု အခြေအနေတို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်တွင် မနေ့ကပင် လှည်းပွဲကြီး ရွာစွန်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ကို နေဝင်ရီတရောတွင် ဝင်ရောက်ဆွဲသွားကြောင်းနှင့်တကွ ထကြွနေသော ကျားများအနက် ကျားအထီး-အမတစ်စုံတွဲသည် အရဲတင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ၊ ခေါင်းစည်း ဓာတ်မီးများကို အဆင်သင့်စီစဉ်လိုက်ပြီး ညတင်းအဖွဲ့အတွက် ဆင် သမားများ၊ ရဲဘော်များတို့ စုပေါင်း၍ ကင်းတစ်ဖွဲ့လျှင် သုံးယောက်ကျစီ ကင်းစောင့်ခြင်း၊ ဆင်များအခြေအနေ အကဲမရလျှင် ဦးဘိုးရဲ တပ်ကြပ် ကြီး သန်းထွန်း၊ ဦးနုတို့ ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများပါဝင်သော ကင်း တပ်စိတ်က အချိန်မီ သွားရောက်၍ ဆင်များအား ကျားဆိုးများ၏ နှောင့်ယှက်မှုအန္တရာယ်မှ အချိန်မီကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် အစီအစဉ် များကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများအား အကြောင်းမဲ့ မည်သူမျှ တပ်စခန်းချမှတ်ထားသည့် ဗိုလ်တံခိုင်းမှ အပြင် သို့မထွက်ရန် အကြောင်းရှိ၍ ထွက်ခဲ့သော သေနတ်သမားနှစ်ယောက် တို့နှင့် ထွက်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ညဇးဖို့ ခရီး အပန်းဆုံးညဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်နှင့်တကွ ရဲဘော်၊ ရဲဘက်

များမှာ ခရီးပန်းလာကြသည့်အလျောက် ညစာကို ခပ်သုတ်သုတ် စားသောက်ကြပြီး ညကင်းများ အရေးပေါ်စီမံကိန်းများ ချမှတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့ညအဖို့ ထူးထူးခြားခြား ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ပွားခဲ့ပါ။ ကျားသောင်းကျန်းများလည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။ အသံပင်မကြားရသည်မှာ မကျေနပ်စရာ ဖြစ်ပေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပိုင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်ကင်းသော အနားယူ အိပ်စက်ခွင့်ကို ရရှိစေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ လှည်းပွဲကြီးရွာ၏ အခြေအနေကို နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဂရုတစိုက်လေ့လာမိသည်။ ကြည့်ရှုမိသည်။ ရွာသူရွာသားများ၏ အခြေအနေထို့ကို အကဲခတ်မိ၏။ မြန်မာ့စကားကို ခပ်ဝဲဝဲပြောလေ့ပြောထရှိကြသော ကရင်-မြန်မာ ရွာသားများ ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖြစ်နှင့် တွေ့ရသလောက် ဘုရားထက် သိုင်းနယ်က နတ်ကြီးကို အားကြီးကြည်ညို ကြောက်ရွံ့နေကြလေသည်။ နတ်မကြိုက်သောအလုပ်၊ နတ်မကြိုက်သော စကားအသုံးအနှုန်းများကို မပြောရဲ မဆိုရဲဝဲအောင် ရှိနေချေ၏။ ထိုနယ်ပယ်၏နတ်ကို “သိုင်းနယ် အရှင်ကြီး” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ကျွဲများ၊ နွားများ၊ ကျားတိုက်ခံရလျှင် “ကျားတိုက်သည်” ဟူသော တိုက်ရိုက်အသုံးအနှုန်းကို မသုံးစွဲဘဲ “တောများသည်” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သုံးစွဲခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။ ကျားကို “ငပျောက်” ဟူသော အင်မတန် ထူးခြားလှသည့် အသုံးအနှုန်း နာမ်စားတစ်ခုကို သုံးစွဲပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့ လူ့စကား ကျားအကြောင်း “နတ်မကြိုက်” သော စကားလုံးများစွာ သုံးနှုန်းကာ ပြောဆိုလိုက်ကြစဉ်

ရွာသားများသည် အလျှိုလျှို တစ်ယောက်စီထကာလစ်ကုန်ကြတော့၏။ တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်၊ သူကြီးတို့သာ အနိုင်နိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ဦးဘိုးဟန်ကြီးက ကျွန်တော်ကို မျက်စပစ်၍ လူထု၏အခြေအနေကို သတိပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တောအုပ် ဦးဖေခင်၊ သူကြီး ဦးငွေမောင်းနှင့် ကိုပုတို့ကလွဲ၍ ကျားပစ်ခတ်ရေးတွင် ကျွန်တော်တို့ လူစုအား အကူအညီပေးမည့်သူ မရှိကြောင်းမှာ ရှင်းနေပါတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်များကို အစစအရာရာ သတိထား ကြရန် ချက်ချင်းသတိပေး နှိုးဆော်လိုက်ရပေ၏။ စကားပြောဆိုရာ၌ ရွာသူရွာသားများကို သတိပြု၍ သူတို့ရှေ့မှောက်၌ ဆန့်ကျင်ရေးတွေကို မပြောမိရန် မှာကြားလိုက်ရပေ၏။ သူတို့ ရွာသူရွာသားများအဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ မတော်တဆဖြစ်ပွားခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ တွင်းတွင်ကြီး ဆန့်ကျင်ရေးကြောင့်ဟု တထစ်ချ တရားခံအဖြစ်နှင့် စွပ်စွဲခံနေရမည့် အရေးကြောင့်ပင်တည်း။

မှောင်စပြုလာသော ညနေခင်းမှစ၍ ကျွန်တော်နှင့်ဦးဘိုးဟန် တို့သည် ရွာဘေးပတ်လည်ကို ဂရုတစိုက်လိုက်လံ၍ မြေဖျက်နှာပြင် အနေအထားများ၊ ချောင်းမြောင်းများ၏ အခြေအနေကို အသေးစိတ် မှတ်သားလိုက်ကြပြီး ဆင်များ၏အနီးတစ်ဝိုက်၌ ကျားများ မခိုမကပ် နိုင်ရန် နည်းပရိယာယ်တစ်ရပ်ကို စီမံလိုက်ရပါ၏။ ပေတစ်ရာခန့်တွင် ဝါးခြောက်တစ်လုံးစီကို စည်းမျဉ်းတားသလို တောနက်ရာဘက်နှင့် ဆင်များစားနေရာတစ်လျှောက်၌ ချထားလိုက်ပြီး မှောင်ပြီဆိုကတည်း တ မီးနှင့်တို့၍ မီးဖိုကြီးအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပါသည်။ မီးအရှိန်နှင့် အလင်းရောင်တို့ကြောင့် ကျားရဲများသည် ဆင်အနီးသို့ ရုတ်တရက် တေပတ်ဝှဲရန်နှင့် ဆင်များကလည်း မီးဖိုကြီးများကို မြတ်တော်ပြီး တော

နက်ရာ၊ ချောင်ကျရာဘက်သို့ မသွားနိုင်စေရန် အရေးပေါ်စီမံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဆင်သမားများနှင့် လက်ဖြောင့်သော ရဲဘော်များကို တစ်ဖွဲ့ လျှင် ငါးယောက်ကျစီဖွဲ့ကာ တစ်နာရီတစ်ကြိမ်ကျ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မီးတုတ်များနှင့် ဆင်စားကျက်တစ်ဝိုက်သို့ ကင်းလှည့်ရန် စီမံလိုက်ရ ပြန်သည်။ ဆင်မှလွဲ၍ အခြားတွားသွားသည့်သတ္တဝါများကို တောတွင်း ၌ မည်းမည်းမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခိုင်ဖယ်နှစ်လက်နှင့် စွပ်၍ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရွာတွင်းမှ ကျွဲ၊ နွားများကို မိုးချုပ်ချိန် တစ်ဖွဲ့ ရွာပြင်သို့ လုံးဝမလွှတ်ကြရန်ကို မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရပြီး ရွာတံခါး ၌ ကင်းစောင့်နေကြသော ရွာသားကင်းစောင့်နှစ်ဦးကိုလည်း နှိုးနှိုး ကြားကြားရှိစေရန် မှာကြားလိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့ အဖို့ ညအချိန်တွင် ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဘဝနှင့် နေရမည်ဖြစ်၍ နေ့ခင်းက အဝအိပ်၍ ထားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့်လည်း ယခုညတွင်ကျားတစ်ကောင်ကောင်လာ၍ နေ့နှင့်ယှက်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲ၌ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ မိုးချုပ်လျှင် ရွာအပြင်သို့ ရွာသားများသည် အကြောင်းထူးမရှိဘဲ လက်တွင်း၌ မီးပုံး၊ မီးခြစ်၊ မီးတုတ်မပါဘဲ မထွက်ကြရန် မလာကြရန် အထူးသတိပေးလိုက်ပြီး ရွာတံခါးများနှင့် ရွာစည်းရိုးမှ မလွယ်ပေါက်များကို ဝိုက်စိပ်တိုက်၍ ရွာသူကြီးများက လိုက်လံ၍ပိတ်ဆို့၊ လုံခြုံစေရန် ချက်ချင်း စီမံ လုပ်ဆောင်စေလိုက်သည်။

တောတောင်တွင်း ရွာများအဖို့ကား လွယ်လွယ်ကူကူ မြန်မြန် ဆန်ဆန်နှင့် မိုးချုပ်လွယ်လှပေတကား။ မကြာမီ အမှောင်ထုက လှည်းဖွဲ့ ကြီးရွာကို ကျကျနနကြီး ဝါးမျိုးချယ်လှယ်လိုက်ပါတော့သည်။ ရွာထဲမှ

နွားသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ ကလေးငိုသံနှင့်အတူ မီးဖိုများမှ မီးအလင်းရောင် ရေခဲဆီမီးခွက်ကလေးများမှ မှိတ်တုပ်တုပ် မီးရောင်များကို ကျွန်တော်တို့ တပ်စခန်းချရာမှ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ တစ်တပ်ဖွဲ့လုံး တပ်လှန်၍ အရေး အကြောင်းရှိလျှင် ကိုယ့်တပ်စိတ်လိုက် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် စီမံထားမှု ကြောင့် မီးဖိုကြီးတွေမှ တံထိန်ထိန်မီးရောင်များသည် သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲနှင့် ပြိုင်ရသကဲ့သို့ပင်။ အပ်ကျ ကောက်ယူနိုင်ခမန်း လင်းထိန် လှပေ၏။

ညဆယ်နာရီလုံးရန် ခုနှစ်မိနစ်ခန့် လိုတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် .၅၀၀ ငွီ နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်ကို အနီးရှိ တိုင်တွင် ထောင်လိုက်ပြီး ဝါးကွပ်ပြစ်ပေါ်၌ အသာလဲလျောင်းကာ လှည်းပွဲကြီးရွာ တွင် မည်မျှကြာအောင် တပ်စခန်းချရန် ရက်ပိုင်းကို စဉ်းစားမိပါသည်။ ဦးဘိုးဟန်ကြီးကလည်း .၄၇၀ နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် မှီကာ ဖန်ရပန်ရနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများကို ခွက်ဆက်သောက်ရင်း ဦးနုနှင့် ရယ်စရာ မောစရာ ပြောဆိုနေကြတော့၏။ ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများအဖို့ မိမိတို့လက်နက်များကို လက်လှမ်းမီရာ၌ အသင့် ထားကြပြီး အိပ်သူအိပ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သူသောက် စကားပြောသူပြောနှင့် အတော်ကလေး ဆိတ်ငြိမ်နေပါတော့၏။

“ဒီနေ့ညလဲ အလကားပဲ ထင်ပါတယ် ဆရာဟန်ရေ . . . တွားတွေက ကျုပ်တို့လာတာ သတင်းရလို့ သူတို့အရင်ကြီးက ကြောက် ပြီး ကျားနတ်ကလေးတွေကို အရေးတကြီး အပုန်းခိုင်းထားတဲ့ပဲ” ဦးနုသည် စိုင်းသားကြော်တစ်တုံးကို အားရပါးရ ကိုက်ဝါးရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

အေးဗျာ ဦးနုရယ်၊ နောက်က ကျွပ်တို့ဗိုလ်မှူးက ခင်ဗျားတို့ သိုင်းနယ်က နတ်ကြီး ဘယ်မှာနေသလဲလို့ အတိအကျမေးတော့ သူတို့ အားကြီးကိုးကွယ်နေကြတဲ့ သိုင်းနယ်ကနတ်ကြီး ဘယ်နေရာနေတယ် ဆိုတာ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် နေရာအတည်တကျ မနေနိုင်ဘဲ လူဆိုလဲ လူတေလေ၊ နေရာအတိအကျ မနေနိုင်၊ နတ်နန်း မရှိတဲ့ နတ်လဲ နတ်တေလေပဲလို့ လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်လို့ ရွာသားတွေ စကားပြောနေရာက တစ်ချိုးတည်း ထပြီးလစ်လိုက်ကြတာ သူကြီးနဲ့ တောအုပ်ကြီးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ အလကားလူတွေ၊ ရွာသားတွေ ပါဗျာ၊ ကျွပ်တို့ကတော့ သင်းတို့ကို သနားခဲမနိုး၊ ရွဲစရာတွေပဲလို့ ပြောလိုက်ချင်တော့တယ်။ နံ့ရအာရလွန်းတယ်ဗျာ”

မကြာမီ ဆင်အုပ်များရှိရာဘက်မှ “ဦး” ကနဲ ဆင်အော်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် ဟာဝန်ကျသော ကင်းတပ်ဖွဲ့မှ မီးတုတ်များ၊ မီးအရောင်များနှင့် အရေးတကြီး ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

“ဆင်အော်တာ သိပ်မတိုးဘူးဗျ၊ တောတောင်အနံ့ရလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ နားထောင်ကြည့်စမ်းပါလား... ဝါးရုံပင်တွေကို တဖြောင့်ဖြောင်း ချိုးဖဲ့ပြီး မာန်သွင်းနေကြတဲ့ ဆင်တွေရဲ့အမူအရာ”

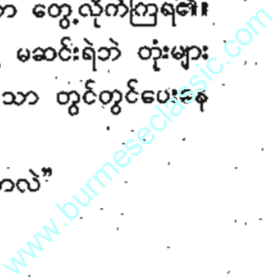
ဦးမင်းဒင်သည် သူ့အား ပေးထားသော နှစ်လုံးပြုနေသောနတ် ကို ခြောက်လုံးပြုနေကျဆန်နှင့် ကျည်မာတစ်တောင်ကို ထည့်ရင်း ကိုဘိုးရဲကို ပြောလိုက်ရာ ကိုဘိုးရဲကလည်း သူ၏အနီးတွင် အသင့် ထားသော .၄၀၆ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲယူကာ ကျည်ဆန်ခါးပတ်ကြီးတို့ ပတ်လိုက်ပါသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတာဝန်ခံ ရဲဘော်ကျော်လှိုင် ကလည်း .၃၀၃ရိုင်ဖယ်ကိုထုတ်ရင်း ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးတို့ အသင့်ကိုင်ကာ ဆင်အုပ်များ၏ အထက်ပိုင်း ချောင်းတို့ဆီသို့ စတင်၍

ချီတက်လိုက်တော့၏။ ကျန် ဆင်သမားနှစ်ဦးက မီးတုတ်များကိုယ်စီ၊ လှံကိုယ်စီနှင့် နောက်မှကပ်၍ လိုက်ပါသွားကြတော့၏။ ကျန်တော် လည်း ကျည်ဆန်ခါးပတ်ကြီးကို အသင့်ပတ်၍ အရေးကြုံသော် အသင့် ဖြစ်စေရန် စီမံလိုက်ရပေ၏။

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသင့် ဆွဲကိုင်ရင်း သူ၏ .၄၇၀နှစ်လုံးပြုရိုင်ဖယ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်အပျော့ နှစ်တောင်ကို ထည့်နေပေ၏။ ဆူဆူပူပူအသံများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ ဆင်များဆီသို့ ချီတက်သွားကြသော တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ဆီမှ ပစ်ခတ်သံတွေ မကြားရဲသေးချေ။ ထို့ကြောင့် ကျန်တော်သည် ပိုမိုစိတ်မချရသည့်အလျောက် နားတစွင့်စွင့်နှင့် မချင်မရဲ ဖြစ်နေပါ တော့၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရွာထိပ်ဆီမှ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ ကျားဟိန်းသံကြီးတစ်ချက်က လည်း မြေတုန်ဟည်းကာ ညဉ့်ယံကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပေ၏။ ကျန်တော် သည် ရှေ့ဆုံးမှ အပြေးတက်ခဲ့ပြီး ဦးဘိုးဟန်သည် နောက်မှ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ထိုးကာ တပ်စခန်းနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်ဝေးသော ရွာအရှေ့ တံခါးပေါက်ဆီသို့ အပြင်းလိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဟင်းလင်းလင်းနေ သော ရွာတံခါးပေါက်၌ကား တုန်လှုပ်နေသည့် ကင်းသမားတစ်ဦး၊ သူကြီး ဦးငွေမောင်းနှင့် တောအုပ်ကြီးတို့ကိုသာ တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ရွာသူရွာသားများအဖို့၌ အိမ်ပေါ်မှအောက်သို့ မဆင်းရဲဘဲ တုံးများ ခေါက်ခြင်း၊ လင်ပန်းများထုခြင်း၊ ညာသံတွေသာ တွင်တွင်ပေးနေ တော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် လှမ်း၍ အရေးတကြီး မေးလိုက်၏။ သူကြီး ဦးငွေမောင်းသည် လက်တွင်း၌ လှံရှည်ကြီးကို ဆွဲကိုင်ရင်း၊ ဦးဖေခင်လက်ထဲ၌ ကျွန်တော်ပေးအပ်ခဲ့သည့် နှစ်လုံးပြုကို ကိုင်ကာ ထိုင်နေကြရာ ကျွန်တော်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် တအား တက်လာပြီး သူကြီးမှာ . . .

“ကင်းသမားတစ်ယောက်ကို ကျားဝင်ဆွဲသွားပြီ ခိုလှုံမှုကြီးရေ။”

“နေပါဦး . . . ဒိတ်ခါးက ဒီအတိုင်း ပွင့်နေတာလား။”

ချက်ချင်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ရာတွင် ကင်းသမားသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်နေပြီး နောက် . . .

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် အပြင်ခဏထွက်ပြီး . . . ထွက်ပြီး ပိတ်မယ်လို့ ထားခဲ့ရင်း ပြုန်းခနဲ ကျားကြီးအတင်းတိုးဝင်လာပြီး အိပ်ရာထဲက စုမောင်ကို တစ်ခါထဲ ကုပ်ကကိုက်ပြီး ချီသွားတာပဲ-ခင်ဗျ”

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် မြေကြီးတစ်လျှောက်၌ ဓာတ်မီးကြီးနှင့် ထိုးကာ ကြည့်နေရာမှ . . .

“လာကြ . . . ဒီဘက်ကို ခြေရာတွေ တွေ့ပြီ၊ ဆက်လိုက်ကြရအောင်၊ မိလိမိငြားပဲ”

ခေါ်ယူလိုက်သည်ကြောင့် သူကြီးဦးငွေမောင်းနှင့် ကင်းသမားကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်လိုက်ပြီး တောအုပ်ဦးဖေခင်ကို တံခါးဖျော့အဖြစ် တာဝန်ယူစေ၍ ရွာတံခါးကြီးကို ချက်ချင်း ပြန်ကာပိတ်ခိုင်းလိုက်စေ၏။ အတွင်းဂလန်ကိုပါ ချထားစေ၏။

ဦးဘိုးဟန်သည် ရှေ့မှ သွေးကြောင်းနှင့် ခြေရာကိုခံကာ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပါခဲ့ကြပေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်ကာ အကဲခတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေကြရသော ညမောင်တွင်းမှ တပန်းပိုသာနေသည့် ကျားဆိုးကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို အတော်သတိကြီးစွာဖြင့် စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။ ရွာနှင့်တစ်ဖာလုံခွဲခန့် ရောက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် ချောင်းကူးကလေးအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည့်အတွက် ချေခွင်းအထက်အောက် တစ်ဝိုက်ကို ဦးဘိုးဟန်သည် ကျားကြီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေကာ ဓာတ်မီးနှင့်ဖိကာထိုး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

ဟူသော ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ အစာမာန်ထကာ ဟိန်းလိုက်သည့် အသံကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ စုပြုံရပ်နေကြသည့် ချောင်းလတ်ယာဘက်ထိပ် တွေးတောထဲမှ ရုတ်တရက် နီးကပ်စွာ ပေါ်ထွက်လာချေ၏။ ကျွန်တော်သည် တိုက်ငါးဆယ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်နေရာကို ချက်ချင်း ရိုင်ဖယ်နှင့် လှမ်း၍ ချိန်လိုက်သည်တွင် ဦးဘိုးဟန်သည် ဓာတ်မီးနှင့် တရွေ့ရွေ့ထိုးကာ ကျားကြီး၏သဏ္ဍာန်ကို ရှာဖွေလိုက်ပါသည်။ ဘေးတောများအတွင်းမှ ရဲခနဲ၊ နီခနဲ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည့် ကျားကြီး၏ ညမျက်လုံးနီနီကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ လင်းထွက်နေသည့် ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ ကျားကြီးသည် သွေးရဲရဲနှင့် ရွာသား၏ကိုယ်ပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် ရွေ့လက်နှစ်ဘက်ကို တင်ကာ ကျွန်တော်တို့အား ပါးစပ်ကြီးအပြုသားနှင့် မာန်သွင်းကာ လှည့်ကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ အကင်းပါးပုံရသည့် ကျားကြီးသည် ဝပ်နေရာမှ လှုပ်ရှားပြုလာပြီး၊ ကျွန်တော်ကလည်း

ကျားကြီးကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီဖြတ်၍ ပစ်ရမည်ဖြစ်၍ ကျားကြီးကို ဖောက်ကာ သူ၏လက်နှစ်ဘက်အောက်မှ လူကိုပါ ဖောက်သွားမည့် အရေးကြောင့် ခလုတ်မဖြုတ်ပဲသေးပါ။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့် ကျားကြီး၏ ခေါင်းကြီးသည် ဝှေ့ယမ်းကာ တဟဲဟဲ မာန်သွင်းကာ ဝေါခနဲ ဟိန်းလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော်၏နောက်မှ ကပ်နေသော ရွာသား၏ "အမယ်လေးဗျ" ဟူ၍ ယောင်ရမ်းအော်လိုက်သည် အသံမှာလည်း ရုတ်တရက် ခုန်ပေါက် ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့၏။ ဤတွင် ကျားကြီးသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဝပ်နေရာမှ ထ၍ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချက်ကောင်းကို စောင့်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော်က ကျားကြီး၏ လည်ပင်းကို ထိုးပစ် ပစ်ကာ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်သည်တွင် ယမ်းဘီလူးဂရိမ်ရှစ်ဆယ်၏ ပေါက်ကွဲသံ ကြီးသည် တစ်ခဲနက် ခြေပြင်ကို ရိုက်ခတ်ပေါက်ကွဲသွားပါတော့၏။ ကျားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား ဘေးတိုက်ရပ်ကြည့်နေရာက ဘယ်ဘက်သို့ ပစ်ကျသွားပြီး ဝေါခနဲ အသံကြီးဖြင့် လူးလိမ့်ကာ ချုံတွေထဲ တွင် တိုးဝှေ့ကိုက်ခဲရင်း ကွယ်ပျောက်သွားပါတော့၏။

"မှန်တယ်... မှန်တယ် ဝိုလ်မှူး၊ အထိနာသွားပြီဗျို့"

ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် ချက်ချင်းသတိပေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုခေတ်တွင် ကျွန်တော်တို့နောက်ပိုင်းဆီမှ "ဟင်းခနဲ" ကျားဟိန်းသံတစ်သံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျည်ဆန်အသစ် တစ်ထောင့်ကို နှစ်လုံးပြုန်ရိုင်းဖယ်၏။ ညာဘက်ပြောင်းထဲသို့ ထပ်ထည့်ကာ မောင်းတင်လိုက်ပြီး ဦးဘိုးဟန်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းသို့လှည့်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ရွာဖွေရာဘက်သို့ အသင့်လိုက်၍ ခုန်လိုက်ရပေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ပိုင်းရှိ ကိုက်ခြောက်ဆယ်ကျော် လောက်ရှိ သက်ကယ်တောကလေးထဲမှ ကျားတစ်ကောင်၏ တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားနေသည့်အသံများကို ကျွန်တော်၏နားတွေက ကြားနေရပါသည်။ ခုတင်က ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျားပေလော၊ သို့မဟုတ် အခြား ကျားတစ်ကောင်ပေလောဟူသော အဖြေကိုကား ကျွန်တော် အတိအကျ မဖြေနိုင်ပါ။ ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် နောက်မှကပ်ပါလာသော ကင်းသမားကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပေးအပ်ကာ အကိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး မီးထိုးပြစေ၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က ရင်ဘောင်တန်းကာ တရွေ့ရွေ့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

"ဟေ့... အဲဒီတောင်ပို့ပေါ်က တက်ထိုးပြကွာ၊ မင်းရွေ့ဆက်မလိုက်နဲ့၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် ရဲရဲသာထိုးပြ"

ဦးဘိုးဟန်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ မီးထိုးပြသမားအား နေရာကောင်းဆီသို့ တက်အယူခိုင်းလိုက်၏။ မကြာမီ ခြောက်ထောင်ခန့် မြင့်မားသော တောင်ပို့ပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် ပေါင်ရင်းခန့် မြင့်မားစွာ ပေါက်ရောက်နေသော သက်ကယ်တောထဲသို့ တစ်ရိပ်ရိပ် အရောင်တွေ အဖွေးသားနှင့် ညွှန်ပြနေပါသည်။ ကျွန်တော်က ညာတောင်ပံအလယ်တွင် လှည့်ညာသမား ဦးငွေမောင်း၊ ဘယ်တောင်ပံမှ ဦးဘိုးဟန်တို့က တစ်လှမ်းခြင်းနင်းကာ ချောင်းရိုးအတိုင်း သက်ကယ်တောကလေးထဲမှ လှုပ်ရှားနေသောကျားကြီးကို ရွာဖွေကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။

ဝေါခနဲ တစ်ခဲနက် မြေတုန်ရိုက်ခတ်လာအောင် ဟိန်းလိုက်သော ကျားကြီး၏အသံချိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ရွေ့ ကိုက်လေးဆယ်ခန့် သက်ကယ်တောထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ဤတွင်

ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ချိန်လိုက်သော ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်သည် ကျားကြီးခေါင်းပိုင်းလောက်ဆိုသည့် လှမ်းကာ ချိန်လိုက်စဉ်တွင် တောင်ပို့ပေါ်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်၏ ပြေးလွှားသည့်ခြေသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်တွင် သူကြီးဦးငွေမောင်းက . . .

“ဟေ့ ချစ်ဖောင်း၊ မပြေးနဲ့ . . . မပြေးနဲ့၊ ဘာကြောက်စရာ မရှိသလဲကွ”

ဟစ်အော်၍ သူ၏ကင်းစောင့်သည် ရွာဘက်သို့ မပြေးရန် တားဆီးလိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် ချစ်ဖောင်း၏ခြေသံများကား တေးသည်ထက် ဝေးကွာသွားပါတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသား အမှောင်ထဲဝယ် ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

အရေးထဲမှာအရာပေါ်နေလေပြီတကား၊ ချစ်ဖောင်းသည် ကျွန်တော်တို့အား သစ္စာဖောက်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အရယူကာ ရွာဘက်သို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန်နှင့် ထွက်ပြေးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်အနေနှင့် အနားနီးခဲ့လျှင် ချစ်ဖောင်းကို ကျားကြီးအစား ပစ်သတ်ရန် ဝန်လေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ရုတ်တရက် မှောင်ထူသွားသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်အတွင်းမှ ကျားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို ကျကျနနကြီး မြင်တွေ့နိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အလျင် တိုက်ခိုက်နေအတွက် တယုန်းသာနေပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ လူချင်းပူးကပ်ကာ ဖိခနောင့်ဆိုင် နေရာယူလိုက်ကြပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ခံစစ်ကြောင်းကို ဆက်လိုက်ရပေ၏။ ကျားကြီး၏ သက်ကယ်ဝင်များကို လှုပ်လိုက်ကာ မည်သည့်နေရာက သက်ကယ်ပင်များ လှုပ်ရှားခြင်း ရှိ မရှိ လေ့လာလိုက်၏။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းပေါ်မှ ကြယ်ပွင့်တလေး

များ၏ အလင်းရောင်သည် သက်ကယ်ပင်များအပေါ်သို့ ဝိုးဝိုးဝါးဝါး တားကျရောက်နေသလောက် အမှောင်ထဲ၌ မျက်စိကျင့်သားရခဲ့ပြီးသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ အရာဝတ္ထုများကို ရေးရေးမြင်လာ သိလာနိုင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ညာဘက်မျက်လုံးသည် ခိုင်ဖယ်ပြောင်း နှစ်ခွပေါ်မှ ဖြတ်၍ သက်ကယ်ပင် ထိပ်ဖျားများဆီသို့ ဝိုက်စိပ်တိုက်ကာ အသေးစိတ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်၏။ မကြာမီ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားဝှေးယမ်းနေသော သက်ကယ်ပင်ထိပ်ပိုင်းများကို ကျွန်တော်၏ ညာဘက်မျက်စိထဲမှ တွေ့လိုက်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဘိုးဟန်ကြီးကို အသာလက်တို့ကာ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသော သက်ကယ်ပင်တန်းများဆီသို့ ကျကျနန လက်ညှိုးထိုးကာ ပြလိုက်ပြီး-

“တွေ့လိုက်ရဲ့လား” ဟူ၍ လေသံနှင့် ကပ်၍မေးလိုက်၏။
“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ၊ တွေ့ပြီဗျို့ . . . အဲ့ဒါ ခေါင်းပိုင်းဗျ၊ ဩည့်ဝမ်း . . . ရှေ့တိုးလာနေပြီ”

မှန်ပေသည်။ သက်ကယ်ပင်များပေါ်၌ နှစ်ပေခန့် မြင့်မားစွာပေါ်ထွက်နေသော မည်းမည်းကြီး တစ်စိပ်ဝင်တောင်းကြီးပမာခန့် နီးသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ရပ်လိုက်၊ တိုးလိုက်နှင့် ကျွန်တော်ရိရာဆတ်သို့ လှုပ်ရှားလာနေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နှစ်လုံးဖြင့် နိုင်ဖယ်၏ ရှေ့ချိန်သီးကလေးနောက်မှ အသင့်ကပ်ကာ မြှုပ်ထားသည့် ဩည့်ချိန်သီးအရှင်ကလေးကို လက်သည်းနှင့်ကော်ကာ ဖောက်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်မှန်ချိန်သီး၌ အသင့်ချိန်လိုက်၏။ ညကြည့် ရှေ့မှန်ချိန်သီးကလေးပေါ်မှ ရေဒီယမ်သုတ်ထားသည့် အဖြူရောင်အခက်ကလေးကို နောက်မှန်ချိန်ခွဆီ၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရပြီး မည်းမည်း

အပိုင်းသတ္တန်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုသို့အရောက်တွင် ကျွန်တော်၏ ညွှန်ကြားမှုအောက်တွင် ညွှန်ကြားမှုအောက်တွင် မောင်းကွင်းကိုဖိကာ ညစ်ဆွဲ ဆွဲပြီး ဖြတ်ချလိုက် တော့၏။

တစ်စက္ကန့်တွင် နှစ်ထောင့်တစ်ရာငါးဆယ်ပေ အမြန်နှုန်းဖြင့် တစ်တောင့်ရှစ်ရာကိုးဆယ်ပေအတွင်း တစ်ပေါက်၏ ရိုက်ကန်အားဖြင့် ဖောက်ကွဲထွက်သွားသော ၅၀၀ ရိုင်ဖယ်၏ ကျည်ဆန်ကြီးသည် အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် ကျွန်တော်ပခုံးကို တအားဆောင်ကန်ကာ ထွက်သွား ပါသည်။ ကျားကြီးသည် 'အာဇူး' ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ဒေါင်းခိုင်းကာ ချာလည်ပတ်လည်ဖြစ်နေစဉ်တွင် ဦးဘိုးဟန်၏ ၄၇၀ နှစ်လုံးပြု ရိုင်ဖယ်ကြီးမှ မီးပွင့်ကာ နှစ်ချက်တိတိ ဘယ်ညာပစ်သွင်းလိုက်ပြန် သည်။ ကျားကြီးကား ငြိမ်သက်ကာ သက်ကယ်တောထဲ၌ ကျသွားပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲ အသက်ငင်သံများ ပေါ်ထွက် နေပါတော့၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျည်ဆန်အသစ်များ အရေးတကြီးနှစ်လုံး ပြု ရိုင်ဖယ်ကြီးများအတွင်း၌ ထပ်မံထည့်လိုက်ပြီး နေရာမှ မရွေ့နိုင်ကြ တဲ အရိပ်အကဲကြည့်နေမိပါတော့၏။ မကြာမီ ရွာဘက်ဆီမှ မီးရောင် တွေ အလင်းသားနှင့် လူတစ်စု ချီတက်လာကြသည်ကို လှမ်းကာ တွေ့ လိုက်ရပေ၏။ တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ပထမ ကျားကြီး ကို စတင်ပစ်ခတ်သည့်နေရာနှင့် ဝိုက်တစ်ရာအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ပြီးနောက် ရိုင်ဖယ်သံနှစ်ချက် ဆင့်ကာဆင့်ကာပစ်ခတ်သံများ တခဲနတ် ထွက်ပေါ်လာကြပြီး စကားပြောသံများသည် အမြိုင်သား ထွက်ပေါ် လာချေ၏။ ထို့နောက်မှ 'ဠ... ဠ...' ဟူ၍ လူသံပေးလိုက်ရာ ဦးဘိုးဟန် ကြီးက ပြန်၍ ...

"ဠ... တို့ ဒီမှာဟေ့" ဟူ၍ အသံပေးလိုက်သည်တွင် မီးတုတ်ကြီးများမှ မီးရောင်တွေရော၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်တွေပါ အဖွေးသားနှင့် ပေါ်ထွက်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ဆက်လက် ချီတက်လာကြတော့၏။ ရွေ့ဆုံးမှ ဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲ ရဲဘော်ကျော်လှိုင် နှင့် ဆင်သမားများတို့ ဖြစ်ကြပြီး အတော်အရေးတကြီးလုကွေကာကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

"ခုတင်က ဘာပစ်တာလဲဟေ့"

ဦးဘိုးဟန်သည် လူချင်းနီးကပ်သည်တွင် လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ-

"လမ်းဘေးမှာ လက်နှိပ်ခတ်မီးနဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျားကြီး တစ်ကောင်က အတင်းကိုက်ဆွဲထားတယ်ဗျ။ ကျားကြီးမှာလဲ လက်ပြင် တစ်ခြမ်း ကြော့နေတဲ့ သေနတ်ဒဏ်ချက်ကြီးကို တွေ့ရပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာတာတောင် မလွတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရန်မူတော့ ပစ်သတ် လိုက်တယ်"

"သွားပြီဦး... ချစ်ဖောင်း၊ ကျားကြောက်လို့ နောက်ပိုင်းကို ပြန်ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းကြတဲ့ ငြောက်တစ်ကောင် ကျားပစ်စပ်ထဲကို တည့်တည့်တိုးတော့တာပဲ"

သူကြီးဦးငွေမောင်းသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်ကြီးတို့ ဝိုင်းပစ်ချလိုက်သည့် ကျားကြီး လဲနေရာသို့ ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကာ ရှာဖွေလိုက်ရာတွင် သူ၏ ရွေ့လက် တစ်ချောင်းကို ပစ်စပ်ထဲတွင်ခဲရင်း သေနတ်ဒဏ်ကြီးတွေနှင့် အသက် ပျောက်နေသော ကျားကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဂဗူတစိုက် သေနတ် ဒဏ်ချက်များကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် နှာခေါင်းအရင်းတွင် ၅၀၀ ဝို ညွှန်ဆန်တစ်ချက် ဦးဘိုးဟန်၏ ၄၇၀ ရိုင်ဖယ်မှ နံရိုးနှစ်ချောင်းကို

ဖြတ်လျက်တစ်ချက်၊ လည်ကုပ်အထက်ပိုင်းကို ဖြတ်လျက်တစ်ချက်၊ စုစုပေါင်း သေနတ်မှန်ချက် သုံးချက်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ကျားထီးကြီး တစ်ကောင်အဖြစ်နှင့် အတော်ကြီးမားထွားကြိုင်းသော ကျားဝါမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက် ပထမကျားပစ်ခဲ့သောနေရာသို့ သွားရောက်၍ ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် သွေးအလုံးလုံးနှင့် ကင်းသမားစုမောင်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို ကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် ပန်းစွန်း၌ ကျားစွယ်တစ်ချက်၊ ညာလက်မောင်းရင်း၌ တစ်ချက်တွေ့ရ၍ လည်မျိုနှင့် ရင်အုံကို ရှာဖွေရာ ပြင်းထန်သောဒဏ်ချက်ကို မတွေ့ရဘဲ အကြောက် လွန်ကာ သတိမေ့နေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ထမ်းပိုး၍ လာရင်းလမ်းအတိုင်း ရွာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်း သမား ချစ်ဖောင်း၏အလောင်းပေါ်၌ မှောက်လျက် အသက်ပျောက် နေသော ကြီးမားသည့် ကျားထီးကြီးတစ်ကောင်၏သဏ္ဍာန် တွေ့လိုက် ရသည်ကြောင့် အနီးကပ်၍ လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော် ပထမတစ်ချိ ပစ်လွှတ်လိုက်သော . ၅၀၀ ဗို့ကျည်ဆန်သည် ကျားထီး ကြီးလက်ပြင်မှ မှန်ကာ အယ်ဘက်နုညွန့်ဆီသို့ ဖောက်ထွက်သွားပြီး ကျားကြီးသည် ပြင်းထန်စွာဒဏ်ရာ ရလျက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့အား ပြန်လမ်းမှ အုံခိုတိုက်ခိုက်ရန် လာလမ်းဘက်သို့ မရောက်ရောက်အောင် လှည့်ကာ ခေါင်းထောင်နေစဉ်တွင် ချစ်ဖောင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိခြင်း သာ ဖြစ်ပေ၏။ ချစ်ဖောင်းအဖို့ သူ၏မိုက်ကန်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကြမ္မာက သူ့အတွက် ဖန်တီးသွားပါတော့သတည်း။ ချစ်ဖောင်း၏ အလောင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုသည်တွင် လည်မျို၌ ကျားစွယ်နှစ်ပေါက် က သွေးဒလဟော့ကျဆင်းနေပြီး ပေါင်တစ်ဖက်၌ ကျားစွယ်သုံးပေါက်

ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် အပြေးတွင် ကျားကြီးက ချစ်ဖောင်း၏ပေါင်ကို လှမ်းကာ ဆွဲချလိုက်ပြီး လည်မျိုကို အသေခဲကြောင်း တွေ့ရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ချစ်ဖောင်း၏အလောင်းကို ထမ်းယူခဲ့စေပြီး ရွာအပြင် ဘုန်းကြီးကျောင်းရပ်ပေါ်၌ တင်ထားလိုက်စေ၏။ ဒဏ်ရာ ရရှိသွားသော စုမောင်အား ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးမှ ထိုးဆေးများဖြင့် ကျားဆိပ်မတက်စေရန် ကုသထိုးနှံပေးရင်း ဆပ်ဖားနမိုင်းဆေးမှုန့်များနှင့် ကျားစွယ်ဒဏ်ရာများတွင်သုတ်ကာ ပြုစုကုသပေးရပြန်၏။

မကြာမီ နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် စုမောင်သည် သတိပြန်လည် ရရှိခဲ့ပါတော့၏။ သူ၏ပြောပြချက်မှာ ချစ်ဖောင်းသည် အပြင်သို့အခင်း သွားပြီးနောက် အပြန်တွင် ရွာစံခါးကို မပိတ်ဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် တင်းတာဝန်ကျလျက် ကင်းမစောင့်၊ မီးမထည့်ဘဲ ဝင်အိပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိပ်မပျော်တပျော်ရှိခဲ့သော စုမောင်က ရွာစံခါးကို ပိတ်ရန် ပြောသော်လည်း ချစ်ဖောင်းက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် အတွက် တံခါးပိတ်ရန်အသွားတွင် အသင့်ရောက်နေသော ကျားကြီးက စုမောင်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ချီသွားကြောင်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပြရာ ချစ်ဖောင်း၏အပြစ်တွေ အကုန်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အကြောက်လွန်သော ရွာသားများကို မနက်ဖြန်နံနက်တွင် ရွာတွင်းလမ်းများ ပြင်ဆင်ရန်နှင့် ရွာစည်းရုံးများ တာရန် ဒဏ်ပေးလိုက်ပြီး စုမောင်၏မိန်းမအား လောလောဆယ် စားသုံး နေနိုင်ရေးအတွက် ဆုငွေများ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ချစ်ဖောင်း၏ မိန်းမနှင့် ကလေးများကိုလည်း ငွေများပေးအပ်ကာ သူ့ကြီး ဦးငွေမောင်း အား ဆက်လက်၍ တာဝန်ယူရန် အမိန့်ချမှတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

တစ်ညလုံးလည်း အိပ်မပျော်တော့ဘဲ နောက်ထပ်ကျားများ၏ လှုပ်ရှားသောင်းကျန်းမှုကို နားတစင့်တစင့်နှင့် အသင့်ပြင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနုတို့က ဆင်အုပ်များဘက်သို့ ပထမဦးစွာ ကျားကြီးနှစ်ကောင် ရောက်ရှိသည်ကြောင့် ဆင်များက တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင် သူတို့သည် မီးတုတ်များနှင့် အကူရောက်သွားသည်နှင့် ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခြေရာရင်းခံ၍ လိုက်ခဲ့စဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ လေးချက်တိတိပစ်သည့် နိုင်ငံမယ်သံများကြောင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် စိတ်မချသည့်အလျောက် ဆက်လိုက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြကြပါသည်။ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီများ ပေါ်လာသည်အထိ တစ်စုံတစ်ရာ ကျား၏အန္တရာယ် ပေါ်မလာသည့်အဆုံး၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲအစရှိသော လူကြီးပိုင်းသည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး၊ တရေးတမော အိပ်ချလိုက်ပါတော့၏။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ဖိ၍ အိပ်စက်ခဲ့ကြပြီးနောက် တရေးနိုးလာသောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်စခန်းတစ်ဝိုက်၌ လူတွေ စုစုပွားပွားနှင့် စကားပြောသံ မသံမကွဲအသံများသည် ကျွန်တော်၏နားထဲသို့ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

“ရအောင်မေးစမ်း . . . မောင်ပုရေ သိုင်းနယ်က နတ်စင်ဘယ်ရွာမှာရှိသလဲလို့၊ မရရင်မဖြစ်ဘူးကွာ။”

ဒေါသကြီးလှသော မဝီကလာအသံဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းက တပ်ကြပ်မောင်ပုကို ရွာသားများအား သိုင်းနယ်နတ်စင်သို့ သံတင်းမရမက စုံစမ်းခိုင်းနေပါသည်။

“ကျွန်တော့်များက သိုင်းနယ်အရှင်ကြီးနတ်ကို ပဿပူဇော်နေရပါတယ်၊ နတ်စင်အတည်တကျ ဘယ်မှာမှ မဆောက်ခဲ့ပါဘူး။”

ရွာထဲက နတ်ဆရာလုပ်သူက တောင်းပန်သံနှင့် ပြောဆိုနေစဉ်တွင် . . .

“ဘာလဲ . . . တစ်ခါလာ-နတ်၊ နှစ်ခါလာ-နတ်၊ ထို့ . . . ညက ကျွန်တို့ ရဲဘော်တွေ လာကိုက်ပါလား၊ ကျွန်ကိုယ်တိုင် ဆင်အုပ်ဘက်ကို ထွက်လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ရွာသားချည်းပဲ ဖိညှဉ်းနေတာဟာ တတိတရားတဲ့-နတ်လဲ၊ အလကားနတ်၊ ရွံ့စရာနတ်” ကြိမ်းဝဲနေပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မနေ့ညက တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစု နတ်စင်ကို မေးမြန်းပြီး မီးနှင့်တိုက်ရန် အစီအစဉ်တွေ ဆွေးနွေးခဲ့သည်ကို သတိရကာ အခြေအနေထိန်းသိမ်းရန်အတွက် အိပ်ရာမှထခဲ့ရပါသည်။

“မပြောမရှိနဲ့ . . . ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ နတ်ပူးတယ်၊ နတ်ဝင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့က မြစ်ချင်းပြီး ဆေးတစ်ခွက်ထဲနဲ့ နတ်ရောဂါကို ကုလိုက်မယ်၊ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်နဲ့ ပစ်သွင်းလိုက်မယ်၊ နတ်က သေနတ် ပြီးရင်ပြီး၊ မပြီးရင် နတ်ရော၊ နတ်ပူးတဲ့လူရော ကျည်ဆန်တစ်တောင့်တည်းနှင့် တိစွဲပြီးရော”

ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့၏ နတ်ရောဂါကုသရေးဆေးနည်းကို စဉ်းစားရင်း ရယ်မိပါသည်။ အမှန်မှာ နှစ်ရှည်လများ မိဘဘိုးဘွားများ လက်ထက်မှ စွဲကပ်ခဲ့သော အစွဲအလမ်းနှင့် အယူသီးမှုများကို တစ်နေ့တည်းနှင့် ကုသ၍မရနိုင်ပါ။ အခြေခံပညာနှင့် လတ်တွေ့ ဗဟုသုတပညာရပ်များကို ကြပ်မတ်ကာ ခေတ်သစ်ပညာရပ်များ သင်ကြားခြင်း၊ ဆွေးနွေးပြောမှုများ ပေးအပ်နိုင်မှသာ နတ်အစွဲအလမ်းကို ဖျောက်ဖျက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထားဝယ်သန်းထွန်းသည် ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ဆေးဝါးကြောင့်လော မသိရ၊ လှည်းပွဲကြီးရွာ၌ ခါတိုင်း ကျားတစ်ကောင်ပစ်ခတ်မိလျှင် ချက်ချင်း သိုင်းနယ်နက်ကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ဝင်ရောက်ကာ

“ငါ့စီးတော်ကျားကို နှင်တို့ သတ်ပစ်တယ်၊ နှင်တို့တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခဖြစ်စေမယ်”

ဟူ၍ အကြိမ်းအဝါးစကားလုံးတွေနှင့် နတ်ပူးလေ့ရှိခဲ့ရာ ယခု ကျားနှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်း ကိစ္စချောခဲ့သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ နတ်မပူးကပ်ပဲရှိသည်မှာ စဉ်းစားစရာလမ်းကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

ပထမလက်ပြင်၌ မှန်သောကျားထီးကြီးမှာ နှာဝမှ အမြီးဖျားအထိ ဆွယ်တစ်ပေရှစ်လက်မ ရှိပြီး၊ ဒုတိယကျားထီးကြီးမှာ ဆွယ်တစ်ပေတစ်လက်မရှိသော အတိုင်းအတွက်ကို ရရှိပါတော့သည်။ ကျားကြီး နှစ်ကောင်စလုံးကို အရေဆုတ်ကာ ကျားရေများကို ကားကျက်လျှက်နေပူတွင်လှမ်းကာ ဦးဘိုးရံနှင့် ဦးနုတို့အဖို့ ခွေးတလုံးလုံးနှင့် အလုပ်များနေပါတော့သည်။ လှည်းပွဲကြီးတစ်ရွာလုံး၌ ရှိကြသော ရွာသူရွာသားများအဖို့၌ ရွာဝင်းထဲရံ အခိုင်စားမာခတ်ခြင်း၊ ရွာတံခါးလေးပေါက်တို့ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ရွာတွင်း၌ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်စေခြင်း၊ ရွာတွင်းလမ်းများ ပြုပြင်စေခြင်းဖြင့် မနေ့ညက ကျားကိစ္စတွင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် မကူညီခြင်း၊ သတ္တိပေးနပ်မူအတွက် ဒဏ်ခတ်ခြင်းခံရသည်ကြောင့် တပင်တပန်း လုပ်ကိုင်နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့များသည် လှည်းပွဲကြီးရွာတွင် သုံးညဆက်တိုက် ဆက်လက် စောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း ကျားတစ်ကောင်

ကြောင်တမြီးမှ နှောင့်ယှက်လှုပ်ရှားသည့် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ကြောင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်များသည် ပျူတို့နယ်မြေသို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြရပေ၏။ နောက်ထပ် ကျားလှုပ်ရှားမှုများရှိခဲ့လျှင် အပြန်ခရီးတွင် လှလှပပ သုတ်သင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့၏။

ရိုးမတောင်ခြေ ပျူတို့မြေသို့

ရိုးမတောင်ခြေသို့ နီးလေလေ၊ တောသည် ပိုမိုနက်လေလေ ဖြစ်၏။ ရွာဆက်ကလည်း ဝေးသည်ထက်ဝေးသွားသလောက် သစ်ခုတ်ရာ၊ ဝါးခုတ်ရာများကို များစွာ မတွေ့ရတော့ချေ။ မြိုင်ထူထပ်သလောက် အောက်ခြေက ခွံ့ဗွက်များ၊ နွံ့များကား ကျွန်တော်တို့၏ ချီတက်မှုကို အင်မတန်နှေးစေပါသည်။ ရွာစဉ်လမ်းအတိုင်း သနပ်ခွံမှမှ ကွေ့ချောင်းရွာသို့ဖြတ်ကာ ရိုးမခြေသို့ တည့်တည့်ကြီးချီတက်ခဲ့ကြသော ရှစ်ရက်မြောက် ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။

ချီတက်ရေးရဲဘော်များအဖို့ နားနားနေနေနှင့် ချီတက်ခဲ့ရသည်ကြောင့် ခရီးမပန်းဘဲ ၎င်းတို့မရောက်ဘူးသည့် ပျူတို့တော်ဟောင်းဆီသို့ ရောက်ရှိစေရန် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ချီတက်နေကြပါသည်။ ဆန်များစွာဝယ်ယူနိုင်သော ရွာများမှ နောက်ထပ် ဆန်အိတ် ဆယ်အိတ်ကို ထပ်မံဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြင့် ရိက္ခာပြတ်လပ်ရေးအတွင်း စိတ်မပူရတော့ပါ။

ရိုးမတောင်ခြေနီးလေလေ တောင်ကမ်းကလည် ကြောက်
ခမန်းလိလိ မြင့်မားနေပါတော့သည်။ မြင့်မားသလောက် အတက်ရ
အဆင်းရလည်း ခက်ခဲလာပါတော့၏။ မြောင်များ၊ ချောင်းတိုများက
လည်း သွားလာရေးအတွက် အရံအတားများအဖြစ် များပြားစွာ ဖန်တီး
နေပြန်ပါသည်။ လူသွားလမ်းကလေးများကို ထွင်ကာ-ခုတ်ကာဖြင့်
ချီတက်နေရပါတော့သည်။ ဆင်နှင့် ရွှေ့ဖျားချီတပ်တို့မှာ ဝါးသုံးရိုက်
လေးရိုက်ခန့်သာ ကွာ၍ ချီတက်နေရပြီး လမ်းမမှားကြရန်သာ အာရုံ
စိုက်နေရပါသည်။ တောများစွာကျွမ်းကျင်သော တောအုပ်ကြီးဦးဖေခင်
နှင့် တောတောင်နယ်မြေ၌ ကျွမ်းကျင်သူ သူကြီးဦးငွေမောင်းသည်
ပျူမြို့တော်ဟောင်းရှုရာ တောင်နီလာတောင်ကြော့ဆီသို့ ရွှေ့မှ
ခေါင်းဆောင်၍ လမ်းပြနေပါတော့၏။

ယခု ကျွန်တော်များ၏ချီတက်ရေးမှာ နံနက်ခင်းက ငွေ့ချောင်း
ရွာမှ ဖြတ်၍ တက်ခဲ့သည်နောက် ဝါးနက်မြောင်ခေါ် ဧရာမမြောင်ကြီး
ထဲသို့ စတင်ကာ ချီတက်ခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ မြောင်ထဲ၌ ဖုံနေ
သော မြေပြင်စိုစိုပေါ်၌ ဧရာမကျားခြေရာများ တောဆင်အုပ်ကြီး၏
ခြေရာ၊ ပြောင်ခြေရာကြီးများနှင့် ချေးပုံကြီး လတ်လတ်ဆတ် ဆတ်
များကို တွေ့ရှိနေရပြီး ချေနှင့်ဆတ်များ တောဝက်များအဖို့ ကျွဲအုပ်၊
နွားအုပ်တွေအဖြစ် အုပ်ဖွဲ့ကာ ခဲတင်းစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တဖြောင်း
ဖြောင်း ချီတက်နေပုံ ခွာရုံခွာသည့်သဘောဖြင့် ကိုက်တစ်ရာ နှစ်ရာခန့်
သာ ဆုတ်ခွာပြီး ခပ်ဝေးဝေးက စိုက်၍ပြန်ကြည့်နေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဦးဘိုးဟန်ကြီးတို့က သားကောင်ကြီးများကိုသာ
ရွေးချယ်၍ ပစ်ခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ချေ၊ ဝက်၊ ဆတ်များကို
လက်လွတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ လမ်းခရီးတွင် လမ်းပန်းကြုံကြိုက်သည်

သားကောင်များကိုသာ ခရီးသွားဟန်လွဲသဘောမျိုးဖြင့် ရွေးချယ်ပစ်ခတ်
ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေ့ဖျားဖို့ လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ တစ်အိမ်
တလေမှပင် မတွေ့နိုင်တော့ပြီ။ စခန်းသာသော ကျောက်လမ်းနှင့်
ရေဆိပ်များ၌သာ စခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ကာ တပ်စခန်းချရပေမည်
ဖြစ်၏။ ဝါးနက်မြောင်မှတစ်ဆင့် ရိုးမတောင်ခြေသို့ တန်းနေသော
မြားဆိပ်စခန်းသို့ တစ်ဆင့် ချီတက်ရပေမည်။ မြားဆိပ်စခန်းတွင်
ညအိပ်စခန်းချကာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နံနက်စခန်းဖြစ်သည့်
နွယ်တန်းတောင်ခြေသို့ ဆက်ချီတက်ပြီးနောက် မိုးပုံတောင်ခြေလှေကား
သို့ တက်ရပေမည်။ ထိုမှ တောင်လှေကားကြီးကို တက်ပြီးနောက်
ပျူတံခါးဝသို့ ရောက်ပေမည်။ ပျူတံခါးဝမှ ပျူမြို့တော်ဟောင်း
တောင်နီလာ နယ်မြေကြော့ပေါ်သို့ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။

လေးနာရီနီးပါး လျှောက်ခဲ့ကြသည်နောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး
ချွေးအရွဲသား ဖြစ်နေ၏။ ပင်ပန်းလာကြပြီးနောက် ဝါးနက်မြောင်မှ
လွန်မြောက်ကာ ဝါးနက်မြောင်နှင့် မြားဆိပ်ကြော့ ခင်ဆက်နေရာသို့
ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောတောင်အခြေအနေမှာ မြိုင်ဆိုင်လှသလောက်
စိမ်းစမ်းထူထပ်လှပါပေ၏။ မြင့်မှန်းမသိ မြင့်မားစွာ တက်ခဲ့ရပြီးနောက်
ကျွန်တော်တို့တက်ခဲ့ရာ နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တောတောင်
အခြေအနေမှာ ပြားလျက် မြေ၌ဝပ်လျက် တွေ့နေရပေ၏။ သစ်ပင်၊
ဝါးပင်ကြီးမှာ ခွဆုံ၌ နွယ်တန်းကြီးများနှင့် သစ်ခွပန်းနဲ့တို့ကလည်း
အဆန်းတကျယ် ဝေဝေဆာဆာ ပေါက်ရောက်ထွယ်ကပ်ကာ မြိုင်ရိပ်
အောက်ဝယ် ထူးခြားလှသော မွှေးနံ့မှာ ကြိုင်လှိုင်လျက် တွေ့ရပေ၏။
ချောက်ညီအုပ်ကြီးတွေကလည်း ကြွက်ပေါသော အိမ်တစ်အိမ်အတွင်း
သို့ ရောက်နေဘိအလား ဆူညံစွာ တွေ့ရပေ၏။

မကြာမီ ရွှေမှလမ်းပြသွားသူ ဦးဖေခင်က ခဏရပ်လိုက်ပြီး ခြေမြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ ဦးဘိုးဟန်နှင့် ကျွန်တော်တို့က သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုက်သည့်အခါ၌ အလွန်လတ်ဆတ်သော တောဆင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ခြေရာအသစ်နှင့်တကွ အစွယ်ရာကြီးများကိုပါ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခင်ကလေးတွင် ခြေသွားလမ်းကလေးဘေးမှ ကပ်၍ဆင်းသွားသော အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်ကြောင့် နောက်ပိုင်းအခြေအနေတို့ကို လှည့်ကာ စဉ်းစားမိလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲတို့က အလယ်အကြောင်းမှ လိုက်ပါပြီး တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းနှင့် တပ်ကြပ်မောင်ဇုတို့က နောက်ဆုံးတပ်ကို အုပ်ချုပ်လိုက်ပါပြီး၊ ခုတ်ယတပ်မတွင် ဗိုလ်စံထွန်းနှင့် တပ်ကြပ်မောင်ကလေးတို့က အုပ်ချုပ်၍ လိုက်ပါခဲ့သည်ကြောင့် စိတ်အေးမိ၏။ ဆင်အုပ်များမှာ တပ်မနောက်မှ တပ်၍လိုက်ပါခဲ့ခြင်းအတွက် နောက်တပ်များကို အုပ်ချုပ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ကလည်း စိတ်ချရသော လက်ဖြောင့်ရဲဘော်များ ဖြစ်သည့်အတွက် နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ရန်မလို ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဘိုးဟန်ကို လက်တို့ခေါ်ကာ ရွှေသို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်ခဲ့ကြပေ၏။ ရွှေမှ တွေ့ကြုံရမည့် အန္တရာယ်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရန်အတွက်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သားသည် ကိုက်နှစ်ရာခန့် ချီတက်မိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆင်များ၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် စူးစူးဝါးဝါးအသံများသည် ရုတ်တရက် နောက်ပိုင်းဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သားသည် ရုတ်တရက်လှည့်ကာ အခြေအနေကို အမြန်ဆုံးထိန်းသိမ်းရန်အတွက် နောက်ပိုင်းသို့လှည့်ကာ

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ပြန်ပြေးခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသောနေရာမှ အောက်ခြေကထက် အတော်ကလေး မြင့်နေသည်ကြောင့် အထက်မှဆီး၍ ကြည့်နေရသကဲ့သို့ နောက်ပိုင်းအခြေအနေတို့ကို ကျကျနန တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ထားသော ဝန်ရောင်ဆင်များသည် ဟိုတစ်ကောင် ဒီတစ်ကောင်နှင့် ပြေးလွှားနေလျက် လမ်းကြောပေါ်၌ တား ဝန်တင်ဆင်ပေါက်ကြီး “ဒေါင်းကလေး” နှင့် တောဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် နှာမောင်းချင်းယှဉ်ကာ ခေါင်းချင်းဆိုင် သတ်ပုတ်နေပါတော့၏။ ဒေါင်းကလေးသည် ဆင်အုပ်ထဲ၌ အသစ်အဖြစ်နှင့် နာမည်ကြီးနေသော တက်စဆင်ယဉ်တစ်ကောင်ဖြစ်၍ အလုံးအဖန်ရော၊ အစွယ်ရော အရပ်အမောင်းကလည်း ပန်းပုဆရာကောင်း၊ လက်ရာကောင်းကောင်းနှင့် ဆင်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို အချိုးအစားကျနစွာ ထုလုပ်ထားသည်ပမာ ကြည့်၍ ကောင်းလှပေ၏။ ဒေါင်းကလေးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ထိုးသတ်နေသော မည်းမည်းနက်နက် အဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် တောဆင်ကြီးမှာလည်း ဒေါင်းကလေးနှင့် နှင်လား-ငါလား အလုံးအဖန် အရပ်အမောင်း တူလှပေ၏။ သို့ရာတွင် တောဆင်အဖို့၌ ဝန်တင်ကိရိယာ လုံးဝမပါဘဲ ဒေါင်းကလေး၏ ညာဘက်၌ တချွင်ချွင် မြည်နေသည်။ ထူးကြီးကလည်း ဝါရိုနေသည့်အတွက် ဒေါင်းကလေးထက် လှုပ်ရှားမှု တစ်ပန်းသာနေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဒေါင်းကလေးတား နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သတ္တိရှိပြီး၊ အသတ်အပုတ်၌ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်လှပေ၏။ တောဆင်ကြီးကား ရွှေသို့တအားဖိ၍ တိုးဟန်ဖြင့် အလစ်တွင် နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ဘယ်စောင်းမှလှည့်၍ အစွယ်နှင့် အထိုးလိုက်တွင် ဒေါင်းကလေးကလည်း ဘယ်စောင်းတက်လာသော

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အစွယ်နှစ်ချောင်းကို လမ်းခလတ်မှ ဖျတ်ခနဲ နှာမောင်းနှင့် မိဖောင်း ဖမ်းကာ နှာမောင်းအားနှင့် ဖိ၍ လိမ့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် တောဆင်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်လုံးနှင့်ဖိ၍ ရုန်းတန်လိုက်ရာ ခေါင်းကလေးနှာမောင်းအတွင်းမှ သူ၏အစွယ်နှစ်ချောင်းသည် ကျွတ်လွတ်သွားပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် တောဆင်ကြီးသည် ခေါင်းကလေး၏အစွယ်ကို တစ်ပြန်လှည့်ကာ ဖမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့ . . . ဘာလုပ်နေသလဲ၊ ဝင်ပစ် . . . ဝင်ပစ်ပါလား”

ကျွန်တော်က အသံတုန်အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စကားအမိန့်သံ တစ်ဝက်တစ်ပျက်တွင် ကိုဘိုးရဲ၏ အရပ်အမောင်းပုသလောက်၊ လျင်မြန်လှသောကိုယ်လုံးသည် ဆင်ကြီးနှစ်ကောင်၏ အကြား၌ ချာခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြီး တောဆင်ကြီးအား ငါးပေခန့်မှ ကပ်၍ . . . ငှာငါ ချွတ်မော်ထရိုင်ဖယ်နှင့် တွေ့၍ ပစ်ချလိုက်သည်တွင် ခိုင်းခနဲ ယမ်းချိန်လေရာ တစ်ဆယ်ဂရိမ်အားသည် တောဆင်ကြီး၏ နံဘေးမှ လျင်မြန်စွာ ဖောက်ထွင်းထွက်သွားပြီးနောက် တောဆင်ကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းသို့ ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ်ပမာ ရှေ့သို့ စိုက်ကျလာတော့၏။ ခေါင်းကလေးကား ခွဲနှင့်မဲနှင့် သတ်နေရာမှ လျင်မြန်စွာဖြင့် ထိုင်ကျလာသည့် ကိုယ်လုံးကို ရှောင်လိုက်ပြီး၊ တောဆင်ကြီး ခြေပေါ်သို့အကျတွင် အထက်မှ ဖိကာ သိပ်ကာ တောဆင်ကြီး၏လည်မျိုသို့ အစွယ်နှင့် သုံးလေးချက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က တောဆင်ကြီး၏ ခေါင်းကို ဖိနင်းထားပါတော့၏။

“ဟေ့ . . . ခေါင်း . . . အဖေ့သား ခေါင်းကလေး”

သူ၏ ဆင်ဦးစီးသည် ဝါးရုံပင်ကြားမှ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ပြေးထွက်လာပြီး ခေါင်းကလေးကို သတိပေးလိုက်ရပါသည်။ သုံးလေး

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ခွန်း မိမိကြားနေကြ သခင်၏အသံကို ခေါင်းကလေးသည် နားစိုက်၍ ထောင်လိုက်ပြီး သတိပြုကာ နားရွက်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လာတော့မှ ဆင်ဦးစီး ထွန်းစိန်သည် ခေါင်းကလေးကို အဝပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူက ခေါင်းကလေး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ တက်စီးလိုက်ပါတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ၌ တောဆင်ကြီးသည် သေနတ် ကျည်ဆန်ရာတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းကလေး၏ အစွယ်ရာကြီးတွေမှ ဒလဟော ပန်းထွက်နေသော အပေါက်ကြီးတွေမှ သွေးစီးကြောင်းများသည် ကြောက်ခမန်းလိလိပင် နေရာအနှံ့အပြား ရဲတက်နေတော့၏။ ဦးမင်းဒင်နှင့် ဦးကျော်အေးတို့က ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသော ဆင်များကို လှိုက်လံ၍ ထိန်းသိမ်းရင်း ဆဲဆိုငေါက်ငန်းကာ အမိန့်ပေးနေကြပါသည်။

“သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့ပွဲပဲဗျို့၊ ဝန်တင်ကိရိယာတွေနဲ့ သံကြိုးခဝါရင်း ခေါင်းကလေးက နိုင်စရာပဲ၊ ခုတော့ တောဆင်က ရေရှည်ကြာရင် နိုင်မဲ့ပုံရှိတယ်ဗျ”

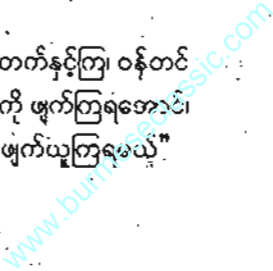
ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် တိုက်ပွဲအတွက် ထင်မြင်ချက် ပေးဆိုက်ပြီး . . .

“ကိုင်း . . . ရှေ့စခန်း ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ တောအုပ်ကြီး” လှမ်း၍မေးလိုက်သည်တွင် ဦးဖေခင်မှ . . .

“သိပ်မလိုတော့ပါဘူး၊ အဝေးဆုံး လေးမိုင်ပါပဲ၊ တောင်တက် နေမို့လို့ ဝေးတယ်ထင်ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝန်တင်လေးတဲ့ဆင်တွေက တက်နှင့်ကြ၊ ဝန်တင်တဲ့ ဆင်တွေနဲ့လိုက်ရင်း ရဲဘော်တွေ ဒီဆင်ကြီးကို ဖျက်ကြရအောင်၊ အစွယ်နဲ့အသားကို ရသလောက် လိုသလောက် ဖျက်ယူကြရမယ်”

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အစီအစဉ်ချမှတ်လိုက်ပြီး ရှေ့ဖျားတပ်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကပင် ဆက်လက်၍ ဦးဆောင်ချီတက်ကြရန် သတ်မှတ်လိုက်ပြီးနောက် တပ်အတွက် ကိုဘိုးရဲနှင့် ဦးနုတို့က တာဝန်ယူရပါသည်။ တိုက်ခိုက်နေ တပ်စုကိုလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ဆင် သမား သုံးဆယ့်ငါးယောက်နှင့် ဆင်ငါးကောင် ရဲဘော်တပ်စိတ် နှစ်စိတ်ကိုလည်း နောက်တပ်အတွက် သီးသန့်လုပ်ဆောင်စေရမည့် ပိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်စေရန်ထားခဲ့ပြီး၊ မြားဆိပ်စခန်းသို့ အရောက် ချီတက်ကြရန် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါသည်။

“ဆင်ကြီးက မုန်ကျနေတဲ့ ဆင်ကြီးဆိုတော့ မည်းမည်းမြင်ရာ စွတ်ထိုးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် စောစောသေတာပါဗျ”

တောအုပ်ကြီးဦးဖေခင်သည် တောဆင်ကြီး၏ ရမ်းကားရဲတင်း ပုံတို့ကို ပြန်ပြောပြပါသည်။

“ပြီးတော့လဲ ဟိုင်းဆင်နဲ့ တူတယ်ဗျ၊ တစ်တောင်ထဲကိုး . . . ဆင်မှန်သုမ္မာ စိတ်နာပြီး လူပါမှန်း-မပါမှန်း မသိဘူး၊ မုန်ကျနေပြန်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ပစ်တာကလဲ ကပ်ပြီး တောပစ်လိုက်တော့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ နေရာမရွေ့တမ်း ကိစ္စတုံးတော့တာပဲ။ တောအုပ်ကြီး ဘိုးရဲက ဒီလို နေရာမျိုးမှာ အားကြီးသတ္တိရှိတယ်။ တောဆင်တစ်ကောင်ချင်း မပြောနဲ့ အုပ်ထဲတောင် ဆင်ကို ဖင်ပုတ်ပြီး ပစ်ပစ်တဲ့အကောင်ဗျ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ကိုဘိုးရဲ၏ ရာဇဝင်ကို ဖွင့်ဟပြောလိုက် တော့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ သားကောင်များ၏ မကြာခဏ လှုပ်ရှားမှုများ တွေ့လိုက်ရ၏။ မြားဆိပ်စခန်းသို့ မရောက်မီ လေးဖာလုံ အကွာ ရေဆိပ်အနီးတွင် ကျားဆွဲထားသော ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပြီ။ ဝမ်းတွင်းသားများကိုမူကား ကျားက စားသောက်နေရင်း

ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် ကျားသည် ဖွတ်ကာ သိကာ ချောင်တစ်ချောင်တွင် ခိုကပ်နေကြောင်းကိုပါ ရပ်မိပါတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ထော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့သည် ခပ်မြင့်မြင့် ကျောက်တုံးပေါ်မှတက်ကာ ကျားကို ရှာဖွေလိုက်ကြပါသည်။ တစ်ဖက် ရေစပ်ပိုင်းတွင် ဝါးရုံတောထဲသို့ ဖြတ်ကာ ဝင်သွားသော ကျား၏ နောက်ပိုင်းကို ဦးဘိုးဟန်သည် မြင်လျှင်မြင်ခြင်း စွတ်၍ပစ်သည် လိုက်ရာ တစ်တောလုံး ညံတက်သွားပါတော့၏။

“တင်ပါးကို မုန်သွားတယ်ဗျ . . . မလိုက်ကြနဲ့၊ စိတ်မချရဘူး၊ တင်ပါးတော့ တွင်တွင်ကျိုးလောက်ပြီ”

သူတပြောလိုက်ပြီး ဆင်ကြီးကို လေးပေါင်လေးဖက်ချကာ ဖျက်၍ ထမ်းပိုးများနှင့်ထမ်းကာ ကျားလက်က လူယူခဲ့ကြပြန်တော့၏။ ပြင်းလှသော လေအေးသည် ညနေစောင်းခါစမှပင် စတင်ကာ တိုက် ခိုက်စ ပြုနေပါသည်။ ညနေ သုံးနာရီမတ်တင်း၌ မြားဆိပ်စခန်းသို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ချက်ချင်းပင် တပ်စခန်းချရေး အတွက် ပြင်ဆင်ကြပါသည်။ ရေစမ်းနှင့်အနီးဆုံး ချုံများ၊ ဘွေးတော များနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ကွက်လပ်မြေကြီးတွင် တပ်စခန်းအဖြစ် သတ်မှတ် တာ ဝါးများခုတ်ထွင်၍ အောက်ခံကြမ်းများကို ခင်းလိုက်ပြီး အပေါ်ရံမှ တောငှက်ပျောရွက်များကို ဖြတ်၍ မိုးကာလိုက်ကြ၏။ မိုးကာတံများ တိုလည်း ဆောက်လုပ်ကြရင်း နောက်က ပင်ပန်းစွာ ရောက်ရှိလာမည့် ဆင်သမားများနှင့် ရဲဘော်များအတွက် နေရာထိုင်ခင်း အခင်သင့် ခိုစေရန် စီစဉ်လိုက်ကြပါသည်။ မြားဆိပ်စခန်းသည် ပေလေးထောင် ကျော် မြင့်သော တောင်တန်းပေါ်၌ရှိနေ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်မှန်းမော်နိုင်ပေ၏။ ရေဆိပ်မှ ရေကလည်း တဝါဝါ

စီးဆင်းနေသော တောင်ကျရေများဖြစ်၍ ကျောက်လွှာများပေါ်မှ စီးဆင်းနေသည့်အတွက် အထူးပင် ကြည်လင်နေသလောက် ပေါများ လှပါပေ၏။

သို့ရာတွင် ရေစိမ်းကို လုံးဝမသောက်ကြရန် တားမြစ်ပြီး ဝါးကျည်ထောက်များအတွင်း ရေများကိုထည့်ကာ ရေခန်းကျီချက်ခိုင်း လိုက်ပါသည်။ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက်ပါ ချက်ပြုတ်ဖို့ အစီအစဉ် များကို စီစဉ်ကြပြီး ဆတ်သား၊ ဆင်သားများကို ကျပ်တင်ကြရန် မီးနီ ကြီးများနှင့် ကျပ်စင်များ ဆောက်လုပ်ကြခြင်းဖြင့် တပင်တပန်း ခန္ဓာ တာလုံးလုံးနှင့် ပြင်ဆင်နေကြပါသည်။ ညအတွက် ကင်းများ၊ ဆင်များ စားကျက်များကို အသီးသီးရွေးမှတ်ကာ ညကင်းများအတွက် ကင်း လှည့်ရန် နယ်နိမိတ်များကို အသေးစိတ် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ခြင်း ထင်းခြောက် ဝါးခြောက်များစုပုံခြင်း စသည့် အရေးပေါ် ပြုပြင်စီမံမှု များကို ပြုပြင်စီမံနေကြကာ၊ မကြာမီ အသားများကို ရွှေ့နောက် ထမ်းလျက် ဆင်စွယ်ကြီးတစ်ချောင်းကို လူတစ်ယောက်စီ ထမ်းရင်း လည်းကောင်း၊ ဆင်များပေါ်၌ တောဆင်ကြီး၏ သွေးသံရဲရဲအသား များကိုပါ တင်ဆောင်၍၊ နောက် တပ်ဖွဲ့ရဲဘော်များ ရောက်ရှိလာကြ ပါသည်။ သီချင်းသံတံညံ၊ လက်ခုတ်သံ၊ စကားပြောသံ၊ ဝါးခုတ်သံ များဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆင်များ၏ ရေဆိပ်တွင် ရေသောက်ရင်း မြူးတူးသံများဖြင့် တဝှူးဝှူး အော်ဟစ်သံများသည် တိတ်ဆိတ်နေသော မြားဆိပ်စခန်းကို လွှမ်းမိုးသွားပါတော့သတည်း။

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မိုးပျံတောင်လှေကားမှ
ပျံ့နှံ့ဖွယ်မြေအစသို့

“တက်ကြဟော့ . . . တက်ကြ”
ဗိုလ်ကြီးစံထွန်းသည် သူ၏တာဝန်ကျသော ရဲဘော်များအား မြင့်သည်ထက်မြင့်မားစွာ တက်နေရသော တောင်ပေါ်သို့ နောက်မကျ စေရန် လှုံ့ဆော်ကွပ်ကဲကာ အမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ကျားဘိုး မဲကြီး အစရှိသည့် ခွေးသုံးကောင်ကလည်း ကျွန်တော် တို့ ရွှေ့မှ မြူးတူးကာ တောင်ပေါ်သို့ ဖိ၍တက်လျက် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် စောင့်ကာခေါ်ငင်ရင်း တစ်ချီတစ်ချီ တစ်ကောင်၏ ပါးစပ် တို့ တစ်ကောင်က ကစားရင်း၊ ကိုက်လိုက် ပုတ်လိုက်နှင့် လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်နေတော့၏။

လေကလည်း တဟူးဟူးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း အအေးဓာတ်တွေက အဆက်မပြတ် မျက်နှာပြင်ကို ရက်ရက်ရောရော ပုတ်ခတ်ကျီစယ်စေသကဲ့သို့ အေးမြသွားပါတော့၏။

ချီတက်ရေးအဖွဲ့သည် မြားဆိပ်စခန်းမှ တစ်ဆင့်ကူးကာ နွယ်ငန်းတောင်ခြေသို့အရောက် ချီတက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးမ တောင် ဆိုရာ၌ ရိုးမတောင်တစ်ခုကလည်း တစ်တောင်တည်းထီးထီး ရှိသော တောင်တန်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ တောင်အဆင့်ဆင့် ခင်အထပ်ထပ် လျှိုအမြိုင်မြိုင်ပေါ်ထွက်ကာ မြာထွက်နေသော ပထဝီအနေအထားများ တို့ စုပေါင်းကာ နာမည်တစ်ခုတည်းဖြင့် “ရိုးမ” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သားခြင်း သာ ဖြစ်ပေသည်။ နွယ်ငန်းတောင်တန်းတွင် နံနက်စာ စားပြီးနောက်

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ မိုးပျံတောင်လှေကားအောက်ခြေသို့ ရောက်အောင်
 ချီတက်ကာ တောင်လှေကား ပထမထပ်တွင် ညအိပ်ခန်းချရပေမည်။
 ကျွန်တော်တို့စတင်၍ တစ်ရင်းရုံးမှ ထွက်ခွာစဉ်တွင် ဖော်ပြပါ ဖျံ
 မြို့တော်ဟောင်းသို့ အလွန်ဆုံး နှစ်ည သုံးညအိပ်ခန်းတူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့
 ရာတွင် ယခုလက်တွေ့ ချီတက်သည့်အခါတွင် လေးငါးညခန့် တိုးနေ
 ကြောင်းကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ ခရီးလမ်းပန်း အခက်အခဲ ဝန်တင်ဆင်
 များကို စောင့်ခေါ်နေရခြင်း၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ဗွက်ထူထပ်ရာမှ
 ခြေတစ်လှမ်းကို ရွေ့တစ်သန်းတန်အောင် ပင်ပန်းစွာ ခြေကိုနှင်ကာ
 တစ်လှမ်းချင်း ချီတက်နေရသည့် ပြဿနာရပ်များကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး၌ သားကောင်များသည် အုပ်ဖွဲ့ကာ
 ကျွန်တော်တို့ခရီးလမ်းပေါ်၌ ရဲတင်းစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်။
 နွားတွေ၊ ကျွဲတွေ မောင်းနှင်လိုက်ရသလို မကြာခဏ မောင်းနှင်၍
 မနည်း ဖယ်ထုတ်နေရပေ၏။ တစ်နေရာတွင် ပြောင်အုပ်ကြီးသည်
 နောက်ပိုင်းမှလိုက်ပါလာသော တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့နှင့် တည့်
 တည့်တိုးမိကြသည်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့က လက်မနှေးကြ
 သူများပီပီ ပြောင်အကြီးဆုံးတစ်ကောင်ကို အရူပစ်သတ်လိုက်ပြီး
 ပြောင်သားများကို ချက်ချင်း ဖျက်ဆီးကာ ဆင်အလွတ်နှစ်ကောင်ပေါ်၌
 တင်ဆောင်ကာ ယူခဲ့ကြပြန်သည်။ ဘိုးသူတော်ပြောသည့် စကားစုံ
 အတိုင်း မျက်စိလည်လေလေ ဆန်များများရလေဆိုသလို ကျွန်တော်တို့
 အဖို့၌လည်း တောကောင်များများနှင့် တိုးမိလေလေ အသားခြောက်
 ရိက္ခာများများတိုးလေ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

နွယ်ငန်းတောင်ဟူရာ၌ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် နွယ်ငန်းတောင်၏
 နိမိတ်လက္ခဏာကို လှမ်း၍ မမြင်နိုင်ပေပြီ။ တောင်တန်းကြီးမှာ တောင်နှင့်

မြောက် တန်းနေသော်လည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် မြေကြီးတစ်ကောင်၏
 တွန်းနေပုံသဏ္ဍာန်တောင်ကား မြောက်ဘက်အဆုံးတွင် မြေတစ်ကောင်၏
 ဝါးပျဉ်းထောင်နေပုံမှာ ပီသလှပေ၏။ တောင်ဘက်အစ တောင်စွန်း၌
 ချွန်တက်နေသော မြေတစ်ကောင်၏ အမြီးဖျားသဖွယ် တောင်ထွတ်
 တစ်ခုကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေ၏။

နေ့ဆယ်တစ်နာရီခန့်တွင် နွယ်ငန်းတောင်ခေါ် နွယ်ငန်း
 တောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး နံနက်စာ စားသောက်ကာ ညစာအတွက်
 အရေးတကြီး ချက်ပြုတ်ခဲ့ကြပေ၏။ ညနေ မိုးပျံတောင်လှေကား
 စခန်းသို့ အရောက်ချီတက်ရပေမည်။ မိုးမအစွယ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့မိကြ
 သော်လည်း မည်သည့်တောင်သည် မည်သည့်တောင်ထက် မြင့်သည်၊
 နိမ့်သည်ကို ဝေခွဲပိုင်းခြား၍ မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်
 သည် တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခေသို့လှမ်း၍ ...

“ဘယ့်နှယ်လဲ တောအုပ်ကြီးရဲ့၊ မိုးမအမြင့်ဆုံးနေရာဟာ
 ဘယ်မှာလဲ ဘာတောင်ခေါ်သလဲဗျ၊ ခု-ကျွန်တော် ကြည့်နေတာ၊
 မြင်နေရတာက တစ်တန်းထဲလို မြင်နေတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့၊ အမြင့်ဆုံးနေရာကိုရောက်ဖို့
 ညနေစခန်းဖြစ်တဲ့ မိုးပျံလှေကားစခန်းဟာ ပထမပါ၊ ဘယ်လောက်
 မြင့်တယ်ဆိုတာ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုးပျံလှေကားစခန်းရောက်ရင် သိပါ
 လိမ့်မယ်၊ ယူတံခါးက လွန်မြောက်ပြီး ဖျံမြို့တော်ဟောင်း တောင်နီလာ
 နယ်မြေဟာ ဒီမိုးမနယ်မြေမှာ အမြင့်ဆုံးပဲ၊ အလွန်မှပဲ သာယာတယ်၊
 ပြောမယုံ-ကြာတဲ့မှ သိတော့တယ်-ခင်ဗျ”

ထို့ကြောင့်လည်း အလွန်သာယာသည်-ဟု သတင်းကြီးနေ
 သော ဖျံမြို့တော်နယ်မြေသို့ ခု မဆိုင်းတမ်း ယခုပင် အရောက်ချီတက်

လိုတော့သည်။ သို့ရာတွင် ရိက္ခာရော ရဲဘော်များအခြေအနေနှင့် မှန်မှန်ချီတက်မှသာ လိုရာခရီးကိုရောက်နိုင်မည့်အဖြေကဖြင့် ထွက်ပေါ်နေပါပြီ။ ယခု လာခဲ့၊ ချိခဲ့ရသောခရီးကား ကြမ်းတမ်းသလောက် ရဲဘော်များအဖို့ အတော်ပင်ပန်းစပြုကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ရိပ်မိခဲ့ပါတော့၏။ နွယ်ငန်းတောင်ခြေ၌ ချောင်းကြီးတစ်ချောင်းသည် မြောက်မှတောင်ဘက်သို့ စီးဆင်းနေသည်ကြောင့် ချောင်းဖျားခံရာကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အံ့ဖွယ်အဖြစ် ချောင်းဖျားခံရာသို့ မြေခေါင်းကြီးပုံသဏ္ဍာန်တောင်ပါးစပ်တွင်းမှ ဒလဟောစီးဆင်းနေသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

ပေနှစ်ရာ အကျယ်ရှိသော အင်မတန် ကြည်လင်လှသည့် ချောင်းကြီးအတွင်း၌ ငါးကြီး၊ ငါးငယ်များသည် ကူးချည်သန်းချည်နှင့် မြူတူးနေတော့၏။ အစိမ်းရင့်ရောင် ကျောက်ပုလွန်ကြီးများကလည်း ကျောက်ခေါင်းများအတွင်း၌ ဆင်းချည်ငုပ်ချည်နှင့် အစာရွာဖွေနေကြ၏။ ဆင်များအဖို့ ရေသောက်ခြင်း၊ ရေချိုးခြင်းဖြင့် အပန်းဖြေတာ ရေအနက်ကို စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကမ်းစပ်တွင် လူတစ်ရပ်ခန့်နက်၍ အလယ်ဗဟိုလောက်တွင် ဝါးသုံးလေးပြန်ခန့်အထိ နက်ကြောင်းတွေ့ရပေ၏။

“အတော်ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ စခန်းပဲဗျို့”
 ဦးနုသည် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သည်တွင် . . .
 “ဒီနေရာမှာ ရှမ်းမချော့ချော့ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး ယာခင်းလုပ်မနေချင်ဘူးလား . . . ဦးကြီးနုရယ်”
 ကိုဘိုးရဲသည် ဦးနုအား လှည့်ကာကျိစယ်လိုက်သည်တွင် . .

“နို့စားနွားမတွေတစ်အုပ်နဲ့ ဥကြက်မတွေရောပါမှ ဦးကြီးနုအတွက် နေရာကျမှာပေါ့”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ရိုင်ဖယ်များကို တိုက်ချွတ်ရင်း ပြောလိုက်ပါတော့သည်။ အနီးတွင်ရှိသော သူကြီးဦးငွေမောင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးလိုက်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီနေရာကစပြီး ရွှေယူမြို့တော်ဟောင်း နယ်မြေအထိ အင်မတန် နတ်ကြီးတယ်လို့ ပြောနေကြတယ် ခင်ဗျ။ အပြောများအဆိုများ မရှိကြရဘူးလို့လဲ ပြောကြတယ်”
 မပြောဝံ့ပြောဝံ့နှင့် သတိပေးလိုက်ရာ . . .

“လာပြန်ပြီလား . . . ဒီနတ်စုတ်နတ်ပဲ့တွေ၊ တွေ့ကရာနတ်၊ ထို့ . . . နတ်ဆိုတာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးပြီး သူဂတီ ခုနှစ်ဘုံမှာ နေတာဗျ။ ခုလို လူသူမရောက်တဲ့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ နေရတဲ့ ဟာဆိုရင် နတ်ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ သူ့ရဲအကြီးစားတွေပဲ ဖြစ်မယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ပန်းတန်ကိုငဲ့ကာ ပြောလိုက်ရာ အားလုံးပွဲကျသွားပါတော့၏။

“လာချင်တဲ့အကောင်လား၊ တွေ့ချင်တဲ့အကောင်တွေ၊ မလွတ်တမ်း အပြုတ်ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ထိုင်ပြီးတော့ . ၄၇၅ မဂ္ဂဇင်း ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ချိန်ကာ ကြိမ်းဝါးပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

ထိုနွယ်ငန်းထောင်စခန်းမှ ကျောက်လှကားစခန်းသို့ နေဆယ်နှစ်နာရီအချိန်တွင် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ယခုအခါ၌ တောင်ဆင်း တောင်ထက် ခရီးစဉ်များ ချီတက်ခဲ့ရသည်ကြောင့် ဝိတ်ထင်သလောက် ခရီးလမ်းမန်း မပေါက်ပါ။ အတက်အဆင်းကလည်း

ရောက်ဆိုဆင်း၊ ရောက်ဆိုတက်နေရသည့်အတွက် မနည်းသတိထားကာ ချီတက်နေရပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်ထူထပ်လာပြီး မြိုင်တောကလည်း ပိတ်ပိန်းအောင် မှောင်ကာ ဝေ့ဆိုင်းကာရံနေပါတော့သည်။ တောဆိတ် အနီများ၊ အနက်များကိုလည်း ချီတက်ရာ ခရီးလမ်းပန်း၏ ဝဲယာ ကျောက်တောင်ထိပ်ပိုင်းတို့၌ ခပ်တည်တည်ရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့အား အထူးအဆန်း သတ္တဝါများအနေနှင့် ကြည့်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ခြေသံကြားမှ ကျောက်ရေတွင်းများမှ ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာပြေးသော ဝက်အုပ်ကြီးကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။ မိုးပျံ ကျောက်လှေကားစခန်းသို့ ရောက်ရန် သုံးမိုင်မျှသာလိုကြောင်း သိရပါတော့သည်နှင့် ရဲဘော်များအဖို့ ခရီးပန်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆယ်မိနစ် အနားပေးလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆင်အုပ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရပါသည်။

တောင်ဆင်းတောင်တက်များမှာ အံ့ဩလောက်အောင် ခက်ခဲလာသလောက် တောတောင်အခြေအနေကလည်း သိသိသာသာကြီးပြောင်းလဲလာပြန်တော့၏။ မြိုင်တစ်ပိုင်း၊ အင်တိုင်းတစ်ပိုင်း တောများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ထူထပ်သောဒေသ၊ တစ်မိနစ်ခွဲနေသော ဒေသ စသည့် မြေမျက်နှာပြင်၏အခြေအနေမှာ ထူးခြားစွာ ခွန်တွဲ၍ ပေါ်ထွက်နေတော့၏။ ကျောက်တုံးကြီးများမှာလည်း ပုတ်လောက်၊ တင်းတောင်းလောက် အသေးဆုံးထား၍ အိမ်လုံးလောက် တဲငယ်ငယ်များလောက် အခြေအနေဖြင့် ခပ်ရေရေသာရှိသော ခြေသွားလမ်းကလေးအနီးတွင် တွေ့ရှိနေရပေ၏။

တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ချီတက်ခဲ့သည့်နောက် မြေညီညာသော ရိုးမအစွယ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

“အဲဒီညာဘက်အကွေ့ကို တဆိတ် မျှော်ကြည့်လိုက်ပါ... ဝိုလ်မှုကြီး”

တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်က သတိပေးလိုက်သည်ကြောင့် ညာဘက်တောအကွေ့ကလေးကို ကပျာကယာ ကျော်ဖြတ်ကာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကိုက်တစ်ထောင်ထက် ကျယ်ပြန့်သော ကွင်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ထိပ်၌ မြင့်မားသော တောင်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရပေ၏။ ထိုတွေ့လိုက်ရသော တောင်စွယ်ကြီးမှာ ကျောက်ဖြူတောင်ကြီးဖြစ်၍ ဂရုတစိုက် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မှ လှေကားထစ်များ သဖွယ် တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဖန်တီးကာ၊ တောင်စွယ်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် တက်သွားသည့် အခြေအနေတို့ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ တောင်စွယ် ခြေရင်းမှ တောင်ထိပ်သို့ ကျွန်တော်၏ခန့်မှန်းခြေအရတွင် နှစ်ပါလုံခန့် ရှည်လျားစွာရှိနေမည့်အပြင် ဘယ်ဘက်၊ ညာဘက်တို့တွင် ဟာလာတင်းလင်း မရှိသော သဘာဝကျောက်လှေကားကြီးအဖြစ်ကို တွေ့ရပေ၏။

“ပျူမြို့တော်ကိုရောက်ချင်ရင် အဲဒီလှေကားအတိုင်း တက်ရလိမ့်မယ်ခင်ဗျ၊ အောက်ကနေကြည့်တော့ သိပ်မမြင့်ဘူးလို့လို့နဲ့ အထက်ရောက်တဲ့အခါ အောက်သို့ပြန်ကြည့်တော့မှ အသည်းအေးစရာပဲ”

သူကြီး ဦးငွေမောင်းသည် ကွမ်းကို အားရပါးရစားရင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသင့်မပြောသင့်ကို ဝေဖန်နေပုံ ရသည်ကြောင့်...

“ဆိုစမ်းပါဦး သူကြီးရဲ့၊ ဘာများပြောစရာ ကျန်သေးသလဲ၊ ရဲရဲသာပြောပါ”

ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောလိုက်မှ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလိုသင့်မသင့် စဉ်းစားနေမိလို့ပါပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟောဒီနယ်ပယ်ထဲမှာ လူတွေအားလုံးကတော့ ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည် နေကြတာပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ရဲဘော်တွေအဖို့ကတော့ ဗဟုသုတ လောက်ပဲ မှတ်ချက်မှတ်ကြပါခင်ဗျာ။ ဟောဒီ ကျောက်လှေကားကြီးဟာ ယူမြို့တော်ရဲ့ နယ်နိမိတ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ယူမြို့တော်ထဲ ရောက်လာတဲ့ လူတွေဟာ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်မှစ၍ အားလုံး ဆင်ခြင်ကြ ပါတယ်။ အကြမ်းပတမ်း မပြောကြပါဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့နယ်မြေထဲက အထိကရနေရာတွေကို မဖျက်ဆီးကြရပါဘူး။ သူတို့နယ်ပိုင်ရှင်များဆီက ခွင့်မပန်ကြားဘဲ ကျောက်ခဲတစ်လုံးမှပင် မယူကြရပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး သူကြီးရ . . . ၊ ယူတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ ဘယ်အကောင်တွေကလာပြီး ဘာပြောဦးမှာလဲ”

ကိုဘိုးရဲသည် ပြုံးစေ့စေ့မျက်နှာနှင့် ဝင်၍ ဘုမေးခွန်းထို ထုတ်လိုက်ရာ သူကြီးဦးငွေမောင်းသည် မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွား ရှာပြီး . . .

“တစ်စုံတစ်ခုမှားယွင်းရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ လေကြီး၊ မိုးကြီး ကျတယ်။ တောင်ဟိုတယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်-ခင်ဗျာ”

‘အေးဗျာ . . . ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးတွေ တွေ့ကြုံရရင် အင်မတန် ကောင်းတာပေါ့။ အပျင်းလဲ ပြေတာပေါ့ဗျာ။ တဆိတ် ခင်ဗျာ နယ်ပိုင်ရှင်တွေကို ကျွန်ုပ်လူစု အပျင်းပြေရအောင် မျက်လှည့်ကလေး လက်လှည့်ကလေးတွေ ပြသခိုင်းပါ”

ဦးဘိုးဟန်သည် နှစ်လုံးပြန်ရိုင်းဖယ်ကြီးကို ထမ်းကာ သိုင်း နယ်သူ၊ နယ်သားတွေ အားကြီးကြောက်ရွံ့နေသော ယူနယ်ပယ်ရှင်

(သို့မဟုတ်) အစောင့်ဝိညာဉ်ကို ပျက်လုံးထုတ်ကာ မျက်လှည့်ဆရာ ပေါက်စအဖြစ် ချက်ချင်း ဖန်တီးစကား ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“အပေါက်စကို နောက်ထားဦးဗျာ . . . ၊ ခု ကျုပ်တို့ရောက် နေတဲ့ မြက်ခင်းကတော့ ညအိပ်ဖို့အတွက် ပထမတန်းပဲ။ ရေကလဲ ကောင်းပါတီသနဲ့ဗျာ။ ဟောဟိုဘက် ဆင်တွေစားကျက် ချောင်းရိုးနဲ့ ငျောက်တောနဲ့၊ ဟောဒီဘက်ကဆိုရင် ပြောင်တွေ၊ တောဆင်တွေ စားကျက်ဖြစ်ပုံပဲ ကြည့်ပါလား။ ပြောင်တစ်ရပ်သာသာပဲ။ ဖောင်းတော တွေ ပြောင်စွားပင်တွေက”

ဦးနယ်သည် - ၄၀၄ မော်လေးသေနတ်နှင့် ထိုနေ့ည စခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည့် ကွင်းပြင်ကြီး၏ အခြေအနေကို ဝေဖန်လိုက် ပါသည်။

ထို့နောက် မိုးယုံတောင်လှေကားရင်းဆီသို့ သွားရောက်ကြပြီး အခြေအနေကို နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာစုံစမ်းလိုက်ပါသည်။ လှေကား၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ပေ-အစိတ်ခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး၊ လှေကားတစ်ထပ်လျှင် တစ်ပေခွဲခန့်မြင့်လျက် လှေခါးတစ်လွှာသည် ခြောက်ပေမှ ဆယ့်နှစ်ပေ အကျယ်အဝန်းရှိနေပါသည်။ တချို့ လှေကားထစ် အလယ်ဗဟို လောက်တွင် ရေစီးကြမ်းခြင်းကြောင့်လော၊ ရေစားထား၍ပေလော၊ သို့မဟုတ် မည်သည့်အရာဝတ္ထုများနှင့် ထိခိုက်သွားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ပေလော မသိရ။ အနည်းငယ်စားခြင်း၊ ချိုင့်နေခြင်းများ တွေ့ရပေ၏။ ဝန်းရန်အထစ်နှင့် ပြုလုပ်သော အင်္ဂတေပစ္စည်းများ ဟုတ်မဟုတ်ကို လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် ကျောက်ဖြူသားအတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ထုထွင်းဖောက်လုပ်ထားသော အင်မတန် လူ့အင်အား အချိန်ကာလ များနှင့်ချီ၍ စီစဉ်ထားရမည့် လှေကားကြီးများဖြစ်ကြောင်းကို မျှော်မှန်းမိ

ပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ သံသယရှိနေသည်ကြောင့် သံချောင်း တစ်ချောင်းနှင့် အသာဖိကာ ခဲတစ်လုံးဖြင့် ခပ်နက်နက်စိုက်ပြီး အတွင်း သားကို ဖော်ထုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ရာ ပကတိဖြူဆွတ်နေသော ကျောက် ဖြူသားကို တွေ့ရပေ၏။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးများကို တစ်တုံးနှင့် တစ်တုံး ဆက်စပ်ပြီး သနိုးကင်းထားမထားကို လေ့လာကြည့်၍ စစ်ဆေး ပြန်ပါသည်။ လှေကားဆယ်ထပ်အထိ နေရာအနှံ့အပြား စုံစမ်းကြည့်ရှုခဲ့ ရာတွင် အဆက်အစပ်မတွေ့ရဘဲ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျောက်တောင် စောင်းကြီးကို လူအားနှင့်ဖိကာ လှေကားထစ်များသဖွယ် မြစ်လာအောင် ဖန်တီးထားကြောင်းကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက် လာပါတော့၏။

မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ မိုးပျံ့ကျောက်လှေကား ခြေရင်း တစ်စိုက်ရှိ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် မိုးကာတံအဖွေးသားနှင့်တစ်ဖုံ၊ မီးခိုး တလူလူနှင့်တစ်နည်း၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော တပ်စခန်းတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရုတ်ချည်းရောက်ရှိသွားပါတော့၏။ ဆင်များအဖို့၌လည်း ရေစိမ်လိုက် ရေချိုးလိုက် စိုစွတ်သောဖောင်းတောများ၊ ဝါးပင်များကို စားလိုက်နှင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြသလောက် ရဲဘော်များအဖို့ လက်နက် များကို တိုက်ချွတ်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းများအပြင် ဝေပုံကျပြောင်သား ဟင်းများ၊ စိုင်းသားကင်များကို ကင်လျက် သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့် မနက်ဖြန် တက်ရောက်ကြရမည့် ကျောက်လှေကားကြီးကို တအံ့တဩ ကြည့်သူက ကြည့်၊ ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်၌ထိုင်ကာ သီချင်းဆိုသူ ကျားထိုးသူ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကမ်း သူများဖြင့် မနားလှချေ။

ကျွန်တော့်အဖို့၌ မှတ်တမ်းရေးခြင်း၊ ကျောက်လှေကားကြီး အကြောင်းအရာ၊ လှေကားထစ်များ အလျားအနံ့များအကြောင်း၊ မြေပုံ ကြမ်းတစ်ခု ဆွဲခြင်းစသည် နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ကာ ညရေး ညတာ ကင်းများအတွက် အသေးစိတ် စီစဉ်နေမိပါသည်။

မကြာမီ အမှောင်ထုသည် တပ်စခန်းတစ်စိုက်သာမက ကျောက်လှေကားကြီးနှင့်တကွ တောင်တန်းကြီးအားလုံးကို လွှမ်းမိုး သွားပါတော့၏။ ဆင်များနှင့် တပ်စခန်းမှာ တစ်ဆက်တည်း ကပ်နေ ခြင်းကြောင့် ဆင်သမားများနှင့် ဆင်လိုခြံရေးတပ်ဖွဲ့များအတွက် သိပ်ပင်ပန်းမှု မရှိတော့ပါ။

ညစာကို ခုနစ်နာရီတွင် အားလုံးစားသောက်ပြီးကြသည့် နောက် အရပ်လေးမျက်နှာအတွင်း ကင်းတွဲများ ချထားလိုက်ကြပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ၊ မီးဖိုကြီးများမှ မီးရောင်များဖြင့် တပ်စခန်း၏ လုံခြုံရေးအင်အားကို ဖြည့်စွက်ထားစေပါသည်။ ရဲဘော်များနှင့် ဆင် သမားများအတွက် မိမိတို့ယူဆောင်ရန် ပစ္စည်းများကို လက်လှမ်းမီရာ၌ အသင့်ရှိစေပြီး အရေးကြီးဆုံး လက်နက်များကို မိမိတို့နှင့်အနီးကပ်ဆုံး တွင် ရှိကြစေရန် အထူးအမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တပ်စခန်းတစ်စိုက်၌ စိတ်မချ သည်ကြောင့် ဦးဘိုးဟန်တို့အား ခေါ်ယူခဲ့ပြီး ကင်းလှည့်ထွက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူကြီးအုပ်စုသည် တပ်စခန်းတစ်ပတ်ဆုံး၍ မိမိတို့ ယာယီခန့်အဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်ကာနီး၌ မိုးပျံ့ကျောက်လှေကား ထိပ်ဆီမှ ဒိုမြဲခနဲ ဒိုမြဲခနဲ ကြီးမားလေးလံသော ကျောက်တုံး (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုခု တရွေ့ရွေ့ လိမ့်ကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကျလာ သည့် အသံကြီးတစ်သံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပါတော့၏။ အကယ်၍ ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး လိမ့်လာလိမ့်ကာ

ကျခဲ့သော် လှေကားခြေရင်း၌ရှိသော ကျွန်တော်နဲ့အဖွဲ့ဝင်များအတွက် ကြီးမားသော အန္တရာယ်ကြီးတစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးကြောင့် အော်ဟစ်၍ နဲ့အဖွဲ့ဝင်များအား အရေးကြီးဆုံး လက်နက်ပစ္စည်းများကို ဆွဲကာ အရှေ့ဘက်ကွင်းကျကျဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြေးရှောင်ခိုင်းလိုက်၏။

တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ကျလာသောအသံကြီးသည် ကျောက် လှေကားရှည်ကြီး အလယ်ဗဟိုလောက်အရောက်တွင် တန်ခန့် ရပ်သွား တော့၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှေကားတစ်လျှောက်ဆီသို့ထိုး၍ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက် ရာတွင် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲနှင့်ပတ်သက်၍ လက်မီးဆုပ်ခန့်ပင် မတွေ့ရသည်ကြောင့် . . .

“ဘာသံလဲဗျ . . . ခုတင်က အသံကြီးဟာ ခုတော့ ဘာမှ မတွေ့ပါကလား ဦးဘိုးဟန်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတင်က အပေါ်က တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် လိမ့်ကျလာတဲ့ အသံကြီးကဖြင့် လှေကားရင်းနေကြတဲ့လူတွေ စိန် ညက်ညက် ကြေခမန်း လေးလဲတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရဲ့ ကျသံ ကြီးပဲ၊ မှန်းစမ်း”

သူသည် ကျွန်တော်လက်တွင်းမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ အံထက်ဆုံးနေရာအထိ လိုက်လံ၍ မီးအားကောင်းကောင်းနှင့် ထိုးကာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် ရှင်းလင်းနေသော လှေကားထစ်များသာ တွေ့နေရသည်ကြောင့် . . .

“ဘယ်လိုလဲဗျ . . . မီးချိန်းသံလဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်သည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို . . .

“ပျူနယ်မြေရှင်က နတ်ဆင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ ကြောက်စိတ်ရှိရင်လဲ ကျုပ်တို့ ဒီတောဒီတောင် တွေကို ကျော်ပြီး လှေကားထစ်အထိ အရောက်မလာပါဘူး”

“ဝေးပါသေးတယ် . . . ဒီလို ခြိမ်းခြောက်လို့ နောက်ဆုတ် ပြေးမယ်များ မထင်လိုက်နဲ့၊ ရှေ့သာဖိတိုးပြီး ကြောင်တောင်တောင် လုပ်ရင် ခံတောင်ကြီးရော၊ ကျောက်လှေကားကြီးကို ဒိုင်းနမိုင်းနဲ့ ဖြိုပစ် ခဲ့ဗျာ”

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းသည် ယာယီရှေ့တန်းနဲ့ဆီသို့ ပစ္စည်း များကို ပြန်ရွှေ့ပြောင်းနေရာမှ စိတ်ဆိုးသည့်အသံဖြင့် ကြိမ်းဝါးလိုက် ပါသည်။

“ကိုင်း . . . လာကွာ၊ အိပ်ကြပါ၊ အထူးအဆန်းဆိုတာ တွေ့ရ တာပဲ၊ အင်မတန် ဟန်ကျနေပြီ”

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်များကို အနားယူခိုင်းလိုက်ပြီး တော်တော်နှင့် မအိပ်ကြဘဲ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များအကြောင်း၊ သားကောင်ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများအကြောင်းကို ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲ့ ဦးနု၊ မင်းဒင်တို့လူစုနှင့် ပြောင်သားကင်များကို လက်ဖက်ကြမ်း အမြည်းအဖြစ်နှင့် စားသောက်ရင်း အရိပ်အခြေအားလုံးကို အကဲခတ် နေမိပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားချက်မပေါ်ပေါက်တော့မှ ည ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပိုင်းသည် ကင်း များ၏ အခြေအနေတို့ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး စိတ်ချရပုံတွေ့ရသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါတော့၏။

အေးမြသောလေက ကျွန်တော်တို့၏မျက်နှာကို ရက်ရက် ရောရော ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကြောင့် အိပ်ချင်သည့်အခါ

များဖြင့် အနီးရှိစောင်ကို အရေးတကြီး ဆွဲယူလိုက်ရင်း ပိုးတိုးဝါးတာ ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများက မိုးကာတဲပြင်ဆီသို့ အိပ်ချင်မူးတူးစိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်တို့မိုးကာတဲအပြင်ဘက်၌ မည်းတဲတဲ သတ္တဝါများ တွေ့ရပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် တွေ့မိသလိုလို ဖြစ်သွားပြီး အိပ်ချင်လှသည် မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း ပြန်၍ မှိတ်ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် စစ်သား၏အကျင့်နှင့် အလေ့အထ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကို တပ်လှန့်ကာ နှိုးလိုက်ပြန်၏။ ပိုမို၍ စိတ်မချရ သော အမြင်များကလည်း ကျွန်တော်အား ပြန်လည်၍ မျက်လုံးများတို့ ဖွင့်လှစ်ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် အားတင်းကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လှစ်၍ မိုးကာတဲအပြင်ဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိပေတော့၏။ ပထမအမြင်အာရုံတွင် ဆင်အုပ်ဟူ၍ ထင်မိ၏။ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ တောကြီး၊ တောင်ကြီးထဲ ရောက်နေကြောင်း သတိရကာ မျက်လုံးတွေက ပိုမိုပြီး ကျယ်သွားစေပြီးနောက်၊ မည်းမည်း ခြေလေးချောင်းအရကောင်တွေကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် “ဟယ်” ဟူ၍ အလန့်တကြား မီးစပ်မှ ခုန်ပေါက်ထွက်သွားမိ၏။ ချက်ချင်း ကျွန်တော် သည် ၄၇၅ ဂျပန်မဂ္ဂဇင်း ရိုင်ဖယ်နံပါတ်နှစ်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဦးဘိုးဟန်ကို လက်ကုပ်၍ နှိုးလိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် ‘ဟင်’ ဟူသော ညည်းတွားသံတစ်ချက်သာ အဖြေပေးသည်ကြောင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိကာနှိုးလိုက်မှ ငုတ်ခနဲ ထ၍ထိုင်လိုက်၏။

“သေနတ်ယူ . . . သေနတ်ယူ”

ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းရိုင်ဖယ်ကို မောင်း တင်လိုက်၏။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်မိ၏။ ဦးဘိုးဟန်ကလည်း ၄၇၀

နှစ်လုံးပြန်ရိုင်ဖယ်ကိုဆွဲရင်း ဦးဘိုးရဲ၊ ဦးနုတို့ကို ချက်ချင်းနှိုးကာ မိုးကာ တဲပြင်ဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ပြောင်အုပ်ကြီးပါကလား . . . ကင်းတွေ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ စခန်းထဲကို ဝင်ရောက်ပြီး အုပ်ဖွဲ့နေတာ အံ့ပါရဲ့ကွာ”

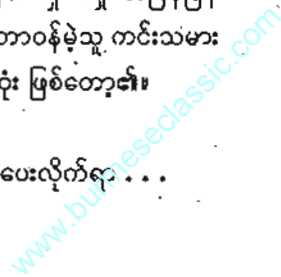
လေသံနှင့် သတိပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ပြောင်အုပ်ကြီး အခြေအနေကို အစအဆုံး အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြောင်သုံးကောင်သည် ကျောက်လှေကားကြီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး သွားပြီးနောက် ကျောက်လှေကားထစ်များကို လျှာနှင့် အားရပါးရ လျက်လျက်နေပါသည်။ ကျန်သော ပြောင်များက လည်း ကျောက်လှေကားကြီးဆီသို့ သွားရောက်ကာ အလွန်နှစ်သက် သော အမူအရာများနှင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် လျက်လျက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်က ပြောင်များကိုပစ်ခတ်ရန် ပစ်ကွင်းကို ဧည့်ချယ် လိုက်၏။ ရဲဘော်များစခန်းချရာ မိုးကာတဲများနှင့် ပြောင်များ ရပ်တည် နေရာကို တန်းမတန်း ကြည့်ရှုမိ၏။ ကျည်ဆန် တန်းမတန်း လိုက် ကြည့်မိ၏။ ဤမျှရဲတင်းလှသော ပြောင်များကို ရုတ်တရက် ပစ်ခတ် လိုက်ခြင်းကြောင့် ပြောင်အုပ်သည် တိုးမိတိုးရာသို့ ထိုးထွက်ခြင်း၊ ပြေးလွှားခြင်းဖြင့် အိပ်မောကျနေသော ရဲမက်များနှင့် ဆင်သမားများကို ဒုက္ခဖြစ်စေခြင်း၊ နင်းမိစေခြင်း၊ ခတ်မိစေခြင်း ရှိ မရှိ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားမိ၏။ အိပ်ပျော်နေသော တာဝန်မဲ့သူ ကင်းသမား ရဲဘော်များကို ကျွန်တော်သည် စိတ်အဆိုးမိဆုံး ဖြစ်တော့၏။

“ပစ်လွှတ်ကြရအောင်”

ဦးဘိုးဟန်က ကျွန်တော့်ကို အချက်ပေးလိုက်ရာ . . .

“လန်လန်ပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေးကုန်ရင် ရဲဘော်တွေထံ တက်နင်းမိကုန်လိမ့်မယ်ဗျ”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟောဒီဘက် လှေကားရင်းအတိုင်း ပြေးကြလိမ့်မယ်”

ဦးဘိုးဟန်က ပြောကြားလိုက်ပြီး သူနှင့် ပေ ငါးဆယ်ခန့် အကွာ၌ စင်စင်ကြီးရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ မိုးကာတဲဆီသို့ ကြည့်နေသော ပြောင်ထီးကို ကျကျနန ချိန်လိုက်၏။ မိုးကာတဲအပြင်ရှိ မီးဖိုမှ မီးအားကလည်း တထိန်ထိန်နှင့်တက်၍ ကောင်းတုန်းပင်။

ကျွန်တော်တလည်း လှေကားထစ်တွင် လျှာနှင့်လှက်နေသော ဧရာမပြောင်ထီးကြီးကို ကျကျနနချိန်ခွယ်လိုက်၏။ ဦးနု၊ ကိုဘိုးတို့ကလည်း ချက်ချင်းပင် ပြောင်အုပ်ထဲမှ ကြိုက်ရာအကောင်တွေထိ ပစ်ကွင်းအဖြစ် ချက်ချင်းရွေးချယ်လိုက်၏။

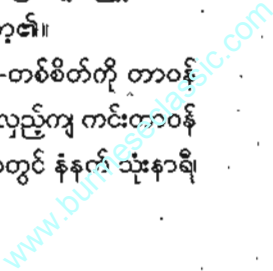
“တစ်... နှစ်... သုံး”-ဟူသော အချက်ပေးသံအဆုံးတွင် အမဲကြီးပစ် ရိုင်ဖယ်လေးလက်၏ ကျည်ဆန်လေးထောင့် တစ်ခဲနစ် ပေါက်ကွဲသံကြီးသည် ကောင်းစွာတိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယဉ် တော်လှန်ဖောက်ထွင်းလိုက်ပါတော့၏။ ပြောင်ကြီးလေးကောင်သည် ကျကျနန ချိန်သားမိပြီး ချက်ကောင်းနေရာကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သည် ကြောင့် တုံခနဲ ပက်ခနဲ နေရာမှ တစ်လက်မမျှ မရွေ့နိုင်စတမ်း ပစ်ကျသွားတော့သည်။ ကျန်သောပြောင်အုပ်က ဦးဘိုးဟန် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း လှေကား မြောက်ဘက်လွှာမှကပ်၍ တောစပ်ဆီသို့ တစ်ဟုန်တည်းအလှည့်တွင် နောက်ထပ် ရိုင်ဖယ်သံများသည် မီးခွက်ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ဒုတိယအကြိမ် ပြိုင်တူလို ပေါ်ထွက်လာချေ၏။

တစ်ခဲနစ်တစ်ခုလုံး၌ ဆူညံသွားတော့၏။ “နေရာယူ” ဟူသော အမိန့်သံများ၊ သေနတ်လက်နက် ဆွဲကိုင်သံများ၊ မိုးကာတဲအတွင်းမှ ခေါ်ငင်သံများသည် ယောက်ယက်ခတ်မျှ ညံ့နေတော့၏။ ပြောင် ရှစ်ကောင်သည် သွေးသံရဲရဲနှင့် ကျကျနနရစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် တာဝန်ကျသော ကင်းမှူးများကို ချက်ချင်း ခေါ်ယူလိုက်၏။ ကင်းစောင့်ပျက်ကွက်သူ အိပ်ပျော်နေသော ရဲဘော်များကို ချက်ချင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်သို့ တန်းစီခိုင်းလိုက်၏။

ကင်းမှူး တပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းတင်ကလည်း သူ၏ ကင်းအားလုံး မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ အိပ်ပျော်သွားမိကြောင်း ဝန်ခံကြ၏။ တာဝန်သည် တာဝန်ဖြစ်ချေ၏။ ထို့ကြောင့် မနက်ဖြန်မှ စ၍ သုံးရက်တိတိ ၎င်းတာဝန်မဲ့ခဲ့သော ကင်းမှူးနှင့် ကင်းကျရဲဘော်များကို အလုပ်ကြမ်းအားလုံး ရှေ့ဦးဆုံး လုပ်ဆောင်ကြရန် ဒဏ်ပေးအပ်လိုက်ပြီး ကျကျနန ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိုက်ရပေ၏။ ကင်းတပ်စိတ်မှူးပါ ဆယ်ခုနစ်ယောက်စလုံး အိပ်ပျော်နေသည်မှာ သံသယရှိစရာပင်။ တစ်ယောက်ယောက်ကဖြင့် နိုးနေဖို့ ကောင်းပါသည်။ ကင်းလေးတွဲတစ်တွဲ နှစ်ယောက်ကျစီ ကင်းမှူးပါ အိပ်ပျော်နေခြင်းမှာ အင်မတန် ချက်စရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ ရန်သူနယ်မြေ၌ ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့သော် တစ်တပ်လုံး မပြုတ်ပါကလား။ မေးစရာဖြစ်တော့၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ကင်းတပ်စိတ်-တစ်စိတ်ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လူကြီးပိုင်းကပါ အလှည့်ကျ ကင်းတာဝန် သူကြရတော့၏။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် နံနက် သုံးနာရီ

ခုနစ်မိနစ်အလိုကို တွေ့ရပေ၏။ ဦးဘိုးဟန်ကြီးသည် ကျောက်လှေကား
၏နံရံမှ ကျောက်ခဲတစ်ခုကို အသာလျှာနှင့်တို့၍ အရသာခံကြည့်၏။

“ခပ်ငန့်ငန့်ပဲတို့... ဆားနဲ့အတူတူပဲ၊ ဒါကြောင့် လူတွေ
မကြောက်တမ်း ပြောင်အုပ်ကလာပြီး၊ အသေခံပြီး အငန်အရသာကို
လျက်တာပဲ၊ ကောင်းပါတယ်လေ၊ ပြောင် ကိုးကောင် ရိက္ခာခြောက်
ဆယ်ရက်၊ ဆယ်ငါးရက် သေချာနေတာပဲ”

ဦးနုသည် သူ၏အမဲဖြတ်ခါးမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ခြေသလုံးမွှေး
ပြတ်အောင် သွေးရင်း၊ ညကာလကို ထမ်းဆောင်နေပါတော့၏။

အတော်လည်း အေးလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
အနွေးထည်၊ ခေါင်းစွပ် စသည်တို့ကို ဆောင်း၍၊ စောင်ထူထူကို ခြုံလွှမ်း
ကာ တုရေးပြန်၍ ကွေးလိုက်ရပါတော့သည်။

အလွန်အား ဆန်းသော
ခရီးလမ်းနဲ့ နယ်ပြေများ
●●●●●

လေကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်
နေလေပြီ။ နေရောင်ခြည်ကလည်း မလင်းတလင်း ဖြစ်နေသလောက်
အနောက်ဘက်ဆီက မိုးရိပ်တွေ ပြနေတော့၏။

တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်နင်းကာ တက်နေကြသော ရဲဘော်များ
ကို ကျွန်တော်သည် တောင်စောင်းထိပ်ဆုံးမှ ရပ်ကာ မှန်ပြောင်းနှင့်
ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့၌ ချွေးတွေစို့လာအောင် တက်ခဲ့ရဲ့

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မက လှေကားခုလတ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်တိုင် နောက်ပိုင်းအောက်ခြေသို့
အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိရာ အတော်ခေါင်းမူးဝေခဲ့သည့်ဒဏ်ကို ခံခဲ့
ရပါသည်။ ဤတောင်စောင်းထိပ် (သို့မဟုတ်) နာမည်နှင့်လိုက်အောင်
မြင့်မားသော မိုးပျံကျောက်လှေကားထိပ်မှ ရပ်၍ အရပ်ရစ်မျက်နှာသို့
မျှော်မှန်းကြည့်ရသည်မှာ အကောင်းဆုံး ရှုမျှော်ခင်းမြင်ကွင်းကောင်း
များကို မျက်ဝင်းထင်ထင် တွေ့မြင်ရသည့်အရသာကို ခံစားမိပါတော့၏။

ကျောက်လှေကားထိပ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ချီတက်
ရမည့် ခရီးစဉ်ကို တစ်ဖန် မျှော်မှန်းကာကြည့်လိုက်ရာ အကျယ် ပေ
ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော တောင်စွယ်တစ်စွယ်တည်းသာရှိသည့် လမ်း
တစ်လမ်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုတောင်စွယ်မှပင် ဆက်လက်၍ ရှစ်မိုင်
ကျော်ခန့် ချီတက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် ယူတံခါးဝကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်
ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့် ကျောက်လှေကားကြီး၏
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ နက်မှောင်နေသော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့
ကြည့်လိုက်ရာတွင် အနှစ်နှစ်အလလက ပြုကျနေသော ကျောက်ဆောင်
ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများကို တွေ့ရပြီး၊ တစ်ဖန် လှေကား ဝဲယာအစွန်း
နှစ်ဘက်ရှိ ရတီပြတ်ဖြစ်နေသကဲ့သို့သော နေရာများကို ဆက်လက်
လေ့လာခဲ့ပြန်သည်နှင့် ဆက်စပ်မှုနှစ်ရပ်ကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်
ရပေ၏။ ချောက်ခြေရင်းပိုင်း၌ အထပ်လိုက် စုပုံကျနေသော ကျောက်
ချပ်ကြီးများ၏ အပိုင်းအစများသည်လည်းကောင်း၊ လှေကား၏အနံ
ဝဲယာနှစ်ဘက်မှ အစွန်းများ ပြတ်ကျနေပုံများသည် လည်းကောင်း
အတော်ဆက်စပ်ခဲ့ပုံ တွေ့ရပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေ့ပင်လင်ကီ
အခါ၌ ဤကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျောက်လှေကားကြီး၏ ဟစ်ဖက်

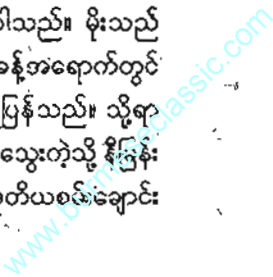
ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

တစ်ချက်၌ လုံလောက်သောကျောက်ပြား၊ လက်ရန်းအကာများ ရှိမည် ဟူသော အသိဉာဏ်သည် တမဟုတ်ချင်း ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲဝယ် ဝင်ရောက်လာတော့၏။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်လည်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်က လက်ရန်းများအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည့် ကျောက်နံရံသည် ပြုလဲကာ ချောက်ထဲသို့ ကျခဲ့၏။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်မှ စ၍ လျှင်လျှင်သည့်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုကျစရာလည်း ရှိပေ၏။ သို့မဟုတ် ဤဒေသကို အုပ်စိုးခဲ့သော ပျူလူမျိုးတို့၏ အခြားအပရန်သူများ ၎င်းနယ်မြေသို့ ရုတ်တရက် မလာရောက်စေရန် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ရပ် အဖြစ် ဖန်တီးစေခြင်းဖြင့် လှေကားလက်ရန်းများကို ဖြုတ်ချခဲ့ခြင်းမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တအံ့တဩမျက်နှာများဖြင့် တက်ရောက်လာကြသော ရဲဘော်များကို ရှေ့ကျယ်ပြန့်ရာ တောင်ရိုးအတိုင်း ချီတက်ပြီး ခေတ္တအနားယူစေ၏။ ထို့နောက် စိတ်အချရဆုံး၊ အမိန့်နားအထောင်ဆုံး၊ သတ္တိအရှိဆုံးဆင်ကို ရှေ့ဆုံးမှ တစ်ကောင်းချင်း ဆင်ဦးစီးက မြေပေါ်မှ ဆင်းကာ လှေကားထစ်ကြီးများပေါ်သို့ တက်ခဲ့စေ၏။ ထို့နောက် အစဉ်အလိုက် ဆင်များကို ကိုက်ငါးဆယ်ကွာ တစ်ကောင်ကွစီ တက်ခဲ့စေ၏။ ဤအချိန်အခါမျိုး၌ ဆင်ဦးစီးများအတွက် အင်မတန် အရေးကြီးလှချေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာသော အသံကြောင့်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော ကြောက်မက်ဖွယ် အချက်တစ်ခုခုကြောင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်က ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ခဲ့လျှင် နောက်ပိုင်းက အောက်ခြေမှ တက်လာသည့် ဆင်များအဖို့၌လည်း မသက်သာတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆင်များကို ချောကာ မော့ကာ သတိပေး၊ သခင်များအသံကို တဟဲဟဲပေးလျက် ခက်ခဲသလောက်

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော မိုးပျံကျောက်လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ တက်ရောက်စေခဲ့ကြပေ၏။

ဆင်အလုံးနှင့် ချီတက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ တောင်ပေါ်သို့ ရိက္ခာပစ္စည်းအပြည့်အစုံနှင့် ရောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော်နှင့် တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်တွေက သုံးနာရီအချိန်ကြာမြင့်စွာဖြင့် အောင်မြင်စွာဖြင့် တင်ဆောင်ကွပ်ကဲနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ရှေ့သို့ချီတက်ရမည့် တောင်စွယ်ခရီးမှာ ကျောက်တောင်ကြီးသာဖြစ်၍ ရေရရှိရန်မှာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိတော့ပေ။ လက်ဝဲလက်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်တိုင်း နက်ရှိုင်းလှသော ပေ နှစ်ထောင်ထက် မအောက်သော ချောက်ကြီးများသာ တွေ့နေရပေ၏။ လေးမိုင်ခန့် ချီတက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် တောင်စွယ်သည် ပိုမိုကျယ်ဝန်းလာပြီး ပေတစ်ရာငါးဆယ်အထိ မြေမျက်နှာပြင်ညီညီနှင့် အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာလေသည်။ မကြာမီ တဝေါဝေါရေစီးသံများ ကြားရပြီးနောက် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အရောက်တွင် မည်သည့်နေရာက ရေအားနှင့်ဖိ၍ သွန်ချသည် မသိရသော ရေစီးစမ်းချောင်းတစ်ခုကို တောင်ကြောလမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ စီးဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရပေ၏။ အတော်ရေငတ်စပြုနေကြသော ဆင်များနှင့် ရဲဘော်များသည် အလွန်သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော ရေများကို အားရပါးရ သောက်လိုက်ကြပြီး ရေဘူးများ၊ ဝါးကျည်ထောက်များတွင် ရေအပြည့်ဖြည့်ကာ ပျံတံခါးဝသို့အရောက် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ မိုးသည် အံ့နေရာမှ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်းနေပါတော့ပြီ။ တစ်ဖာလုံခန့်အရောက်တွင် အလွန်သေးငယ်သော စမ်းချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ခဲ့ရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ထိုစမ်းချောင်းမှ ရေသည် သွေးကဲ့သို့ နီခြောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖာလုံခန့်အကွာတွင် ဒုတိယစမ်းချောင်း

ကလေးကို ဖြတ်ကူးရပြန်ပါသည်။ ဖော်ပြပါ စမ်းချောင်းမှ ရေသည် အစိမ်းရောင်သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သားငှက်များအနေနှင့်လည်း အင်မတန် ရှားပါလှပေ၏။ ခပ်ဝေးဝေး တောင်စွန်း၌နားနေသော လင်းယုန်ငှက်၊ စွန်ခေါင်းဖြူ တစ်ကောင်တလေမှလွဲ၍ ငှက်သတ္တဝါ ဟူ၍ မတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်လာနေသည်ကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တစ်ဖက် တောင်တန်းဆီသို့ ကဆုန်ချပြေးလွှားနေသော တောဆိတ်နှင့် ချေဖြူ တစ်ကောင်မှလွဲ၍ အခြားသားကောင်များကို မမြင်မိပါ။

သုံးမိုင်ခန့် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် ဦးဖေခင်က-
“ကျွန်တော်တို့ ပျူတံခါးဝကိုရောက်ဖို့ မိုင်ဝတ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေအဖွဲ့ များ မျက်နှာမူချီတက်နေသည့် ပျူတံခါးဝဆီသို့ ခပ်ပြေပြေနေသော တောင်စွယ်မှာ မသိမသာ မြင့်၍မတ်၍လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် တောင်စွယ်အမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်နေရကြောင်း ကိုရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ ငှက်ခါးတောင်ကဲ့သို့ ပြာလဲ့လဲ့ရေများ ဝလဟော စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့ရပြန် ပါသည်။

“ရှေးက ပျူနယ်မြေ သိုက်စာအရဆိုရင် သူတို့နယ်မြေကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ရာ အန္တရာယ်ငါးရပ်ကို ကျော်နိုင်မှ ရောက်တယ်ဆိုပဲဗျာ”

သူကြီး ဦးငွေမောင်းသည် နီဒါန်းပျိုးကာ သူ ကြားဖူးနားဝ ရှိသလောက် ပြန်ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး . . . ဘယ်လို အန္တရာယ်ငါးရပ်ရှိသလဲ၊ ကျွန်တို့ တွေတာကဖြင့် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိဘူး သူကြီးရဲ့”

ဦးနုသည် . . . ၄၀၄ ရိပ်ဖယ်ကို ပန်း၌ပြောင်း၍ ထမ်းရင်း မေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

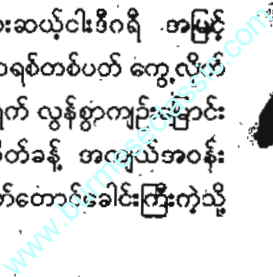
“ယုံချင်လဲယုံ၊ မယုံချင်လဲ ဗဟုသုတဖြစ်တာပေါ့ဗျာ”

စကားပလ္လင်ခံကာ သူကြီး ဦးငွေမောင်းသည် ဆက်လက် ပြောပြပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့တက်ခဲ့တဲ့ ကျောက်လှေကားကြီးမှာ တစ်ချက်၊ နောက် ရေနီစခန်း၊ ရေစိမ်းစခန်း၊ ရေပြာစခန်းနဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် ပျူတံခါးဝ၊ ဒီငါးရပ်က တော်တော်တန်တန်ရန်သူကို ချေမှုန်းနိုင်သတဲ့ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်၏စစ်အမြင်အားဖြင့် ဤနေရာငါးရပ်၌ တပ်စု တစ်စုက အထက်ဆီးနေရာကောင်းမှနေ၍ ခုခံပါလျှင် တော်တော် တန်တန် ငါးရာတပ်၊ တစ်ထောင်တပ်ကို နာရီကြာမြင့်စွာ ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိသော နေရာကောင်းများသာ ဖြစ်ပေ၏။ ရှေးပျူလူမျိုးတို့၏ စစ်ရေး စစ်ရာအရ မည်သို့သဘောထားနှင့် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ၊ စစ်ပရိယာယ်နှင့် ဖော်ပြပါ အကျိုးအပြားငါးရပ် အသုံးပြုသည်ကို ကျွန်တော်အဖို့ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ အမြင့် တောင်စောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပြီးနောက် လက်ျာရစ်တစ်ပတ် ကွေ့လို့က် သည့်အခါ၌ တောင်ကြောလမ်းသည် ရွတ်တရက် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်း သွားကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ပေအစိတ်ခန့် အကျယ်အဝန်း ရှိသော တောင်ကျဉ်းလမ်းအဆုံး၌ကား ကျောက်တောင်ခေါင်းကြီးကဲ့သို့

နက်မှောင်သော နေရာတစ်ခုကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရလျှင် ဓါတ်ပုံမှန်ဘောင်ကြီးကြီးတစ်ခုကို ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြောင်းပေါ်၌ ခပ်နိမ့်နိမ့် စိုက်ထောင်ထားသည်နှင့် တူလှတော့၏။

“အဲ့ဒါပါပဲဗျာ . . . ယူတံခါးကြီးဆိုတာ အတွင်းကို ပေ ခြောက်ဆယ်ထောက်ဝင်ရင် ဟိုဘက်အကျယ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်”

တောအုပ်ကြီးဦးဖေခင်က ပြောကြားလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော် သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှစ်လက်ကို ချက်ချင်းတောင်းယူကာ ဦးနု၊ ကိုဘိုးရဲတို့ကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းတို့လူစုက အမဲကြီးပစ်သေနတ်ကြီးများကို မောင်းတင်၍ ဝဲယာညှပ်လျက် ယူတံခါးပေါက်ထဲသို့ ရွှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့အနေနှင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတော့၏။ ဓာတ်မီးအရောင်များသည် အမြင့်ပေ ပေ နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အကျယ်အဝန်း ဆယ့်ငါးပေခန့်ရှိသည့် တောင်ခေါင်း ကြီးထဲသို့ ထိုးကာကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝေါခနဲ အသံကြီးနှင့် အတူ မှောင်နေသော တောင်ခေါင်းကြီးထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသဏ္ဍာန် ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပေ၏။ မကြာမီ များပြားလှသော လင်းနို့ များ၊ လင်းဆွဲများသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အတင်းတိုးငှေ့ကာ အပြင်လောကသို့ ပျံသန်းထွက်ပေါ်လာတော့၏။ မကြာမီ ကောင်းကင် တစ်ဝိုက်၌ ပျံသန်းနေသော လင်းနို့များ၊ လင်းဆွဲများ၏သဏ္ဍာန်များ၊ တောင်ပံခတ်သံများ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခေါ်ငင်သံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ယူတံခါးဝတွင် ခိုအောင်းနေသော လင်းဆွဲများကို ခြောက်လှန့်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရွှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့သည် တစ်လှမ်းချင်း သတိကြီးစွာဖြင့် နင်းကာကျော်ကာ ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ သိပ်မညီမညာသော ကျောက်ပြားများကို

တစ်လှမ်းချင်းဖြင့်ကျော်ကာ ပြုတ်ခါးကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ဖက်က အလင်းရောင်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သောနေရာသို့ ဆိုက်ရောက် ခဲ့၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွှေ့ဆယ်လှမ်းအကွာမှ ‘ရှူးခနဲ’ လေမှုတ် လိုက်သည့်အသံကြောင့် ဦးနုက ချက်ချင်း ဓာတ်မီးနှင့်လှမ်း၍ ထိုးကာ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျောက်ပါးစပ်ကြီးထဲမှ တစ်ဝိုင်းတစ်စ ထွက်ကာ ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်မီးရောင်ဆီသို့ လှုပ်ကာရမ်းကာဖြင့် ပါးပျဉ်းထောင် နေသော နှစ်ပေပတ်လည်ခန့် ပါးပျဉ်းထနေသည့် မြွေကြီးတစ်ကောင်၏ နက်ပြောင်နေသောခေါင်းပိုင်းကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်တို့အား နောက်သို့ ချက်ချင်း ဆုတ်ခွာကြရန် လက်နှင့်အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဦးနု၏လက်တွင်းမှ . . . ၁၂ ဇွဲ အော်တိုမစ်တစ်သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခြောက်လုံး ကျည်ဆန်များ ခြောက်တောင့်အပြည့် ထိုးထားသည့် ကျည်ဆန် ၉လုတ်ကို နောက်သို့ဖိကာ မောင်းတင်လိုက်ပြီးနောက် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးရောင်ကို စိုက်ကာ တဟူးဟူး မာန်သွင်းနေသည့် မြွေကြီး၏ ပါးပျဉ်းဆီသို့ သုံးချက်တိတိ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပစ်ခတ်ချလိုက်ပါသည်။ အလိုဝိတ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ကျောက်ခေါင်းကြီးထဲမှ သေနတ်သံ သုံးချက်သည် အပြင်လောက၌ သာမန်မျှသာဖြစ်သော်လည်း ယခု အခြေအနေမျိုးတွင် အမြောက်ပစ်ဖောက်သံလား-ဟု မေးလာရအောင် ပြင်းထန်လှပေ၏။ မြွေကြီးသည် ပါးပျဉ်းနှင့် လည်တိုင်များကို ကျကျနန ကြီး ထိမှန်သည်ကြောင့် တွန့်လိမ်ကွေးကောက်ကာ အောက်၌ရှိသည့် ကျောက်ပြားကြီးပေါ်သို့ ပစ်ကျလာတော့၏။ ကိုဘိုးရဲသည် . . . ၄၁၆ ရိုင်ဖယ်နှင့် မြွေကြီး၏ လည်မျိုကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်နှင့် လုံးပတ် နှစ်ဆယ့်ငါးလက်မထက် မသေးဘဲရှိသည့် ငန်းမြွေကြီး၏လည်တိုင်သည်

ပြင်းထန်လှသော ကျည်ဆန်အားနောက်သို့ ပြတ်သတ်လွင့်ပါသွား ပါတော့၏။

ထို့နောက် ဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲတို့က နေရာအနံ့အပြားကို လက်နှိပ် ဓာတ်မီးများနှင့်ထိုးကာ ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်ကြပြန်ပါသည်။ တောက်တဲ့ များနှင့် မြေကြွက်ကြီးသုံးလေးကောင်မှအပ အခြားရန်မူနိုင်သည့် သတ္တဝါကြီးများ မတွေ့သည့်နောက်တွင် မြွေသေကြီးအနီးမှ ပြတ်ကာ တစ်ပတ်ကျော် ခေါင်းပေါက်ဆီသို့ အရောက်တက်ခဲ့ကြပါသည်။ မကြာမီ အေးမြလန်းဆန်းသော ပြင်ပလေသည် ကျွန်တော်တို့အား ရုတ်တရက် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သကဲ့သို့ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်ခြင်း ခံရပြီးနောက် ယူတဲခါးကြီးတစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိခဲ့ ကြပါတော့သည်။

ပေတစ်ရာခန့် အကျယ်အဝန်းရှိသော အင်မတန် ညီညာလှ သည့် မြေမျက်နှာပြင်မှတစ်ဆင့် လက်နက်ရစ်ထောင့်ချိုးကျကျ ကွေ့နေ သော တောင်နှာမောင်းအတိုင်း စိမ်းစိုသောလမ်းစကို တွေ့မိပါတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ငါးဦးသားသည် ရှေ့နောက်တန်းစီကာ ခြောက် လှမ်းကွာစီ လူ့ချင်းချဲ့ကာ ကိုယ်စီ တိုက်ပွဲသဘောတရားအတိုင်း လက်နက်ရစ် ကွေ့ကာပြေးနေသည့် တောင်နှာမောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ဖက်လုံးအကွာတွင် ဘွားခနဲ စိမ့်ညိုနေသော သစ်ပင်ကြီး များ၊ ချုံနွယ်များဖြင့် အင်မတန် ညီညာလှသည့် ရှုခင်းတစ်ခုကို မြေပြင် ပေါ်၌ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ တောင်နှာမောင်း၏ လက်ဝဲလက်ဘက် တို့တွင်မူကား ကျောက်ခါးပန်းများကို သွန်းလုပ်ထားခဲ့သည့် လေမိုး ခိုလှုံစရာ ကျောက်ပိးပြင်ကြီးများနှင့် ရေများခံထားရာ ကျောက်ကန်ကြီး များကိုပါ တွေ့ရပေ၏။ ကျောက်နံရံကြီးများအတွင်း အထက်နံရံများတို့

ပေသုံးလေးဆယ်ခန့် အမြင့်ထိအောင် ဖောက်ထွင်းကာ အတွင်း၌ အခန်းခေါင်းများအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ကာ အလင်းရောင်ရရှိရေးနှင့် ဆက်သွယ် ရေး လမ်းကြောင်းများသဖွယ် အကွက်ကျကျ ဖွင့်လှစ်ထားကြောင်းကိုပါ တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဗျို . . . ကျုပ်တို့ ပထမက သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်လို့ ထင်မိတာ သေသေချာချာကြည့်မှ ကျောက်ရုပ်ကြီးကို နွယ်တွေ၊ သစ်ပင်တွေက ရစ်ပတ်ရောက်နေတာ တွေ့ရတော့တယ်” ဟု ဦးဘိုးဟန်သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မှန်ပြောင်းကို ထုတ်ယူ၍ သေသေချာချာ ရှုလိုက်မှ မတ်မတ်ရပ်နေသော လူ တစ်ယောက် သဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ ရှေ့လက်နှစ်ဘက်က ဓားရှည်လက်နက် တစ်ခု၏ အနီးစိုဆုပ်ကိုင်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရုပ် သဏ္ဍာန်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရပေ၏။

“ကဲ-တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းနဲ့ ဦးဘိုးရဲ၊ ဦးနုတို့သုံးယောက် နောက်ပိုင်းတပ်တွေ ပြန်ခေါ်၊ မြွေသေကြီးကို ဘေးဖယ်ပြီးမှ ဝင်ခဲ့ကြပါ စေ၊ ရဲဘော်တွေက မြွေသေကြီးကို အပြင်ဆွဲထုတ်ခိုင်းပြီးမှ ဆင်တွေကို တစ်ကောင်ချင်းခေါ်၊ တောင်ခေါင်းအထဲမှာ မီးတိုင် သုံးတိုင် တစ်နေရာ စီက ထွန်းပြုထား”

စသည်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသေးစိတ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့နှစ်ယောက်သားသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့၏။ တစ် လောကလုံးသည် အသက်ပင် ရှိမှရှိပါလေသလား ဟု သံသယဖြစ် လောက်အောင် အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်လှတော့၏။ လေကလေးက ခပ်သုတ်သုတ် တိုက်ခတ်သည်ကိုပင် အသံကျယ်လောင်လှတော့သည်

ဟူ၍ ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်တွင် ဘုရားစေတီများမှ ဆည်းလည်းသံများကဲ့သို့ သာယာကြည်လင်သော တချွင်ချွင် မြည်သံများသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား အသံများ ပေါ်ထွက်ရာဘက်သို့ ယိမ်းကာကြည့်လိုက်မိကြ၏။ သို့ရာတွင် ငြိမ်သက်နေသော ကျောက်ရုပ်ကြီးနှင့် ၎င်းနောက်မှ သစ်ပင်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အမည်မဖော်နိုင်သော အရာဝတ္ထုများကိုသာ တွေ့ရပေ၏။ ထောင်းခနဲ စူးရှပြင်းထန်လှသော အမွှေးနံ့တစ်မျိုးသည် ကျွန်တော်တို့၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ရုတ်တရက် အတင်းဝင်ရောက်လာပြန်တော့၏။

“အတော်တော့ အံ့ဩစရာပဲဗျို့၊ ကျုပ်တို့က သိပ်အရေးမကြီးပေမယ်လို့ ရဲဘော်ကလေးတွေ စိတ်ဓာတ်မတုန်လှုပ်အောင် ထိန်းသိမ်းကြရလိမ့်မယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် ရှေ့ရေကို ကြိုတင်၍ သတိပေးလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် မြေပြင်မှကောင်းကင်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ‘ဝိုခနဲ’ အသံဖြင့် ယာဉ်တစ်ခုခု ထိုး၍ ပျံသန်းသကဲ့သို့ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ နှစ်ယောက်သား အသံထွက်ပေါ်ရာဆီသို့ ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်ရာ အသံသည် မဆုံးသေးသော်လည်း အရာဝတ္ထုကိုကား တစိုးတစိမ့်မတွေ့မမြင်ရချေ။ ထိုစဉ် . . .

လူတော်တော်များများ၏ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်ကျယ်ကျယ် စကားပြောသံများ၊ ခေါ်သံများ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နားမလည်သော ဘာသာစကားများဖြင့် အမေးအဖြေလုပ်သံ၊ ရယ်မောသံများကို ရုတ်တရက် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ကြားလိုက်ရပေ၏။

“ကျုပ်တို့တော့ . . . ရှေ့လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ဖို့သေချာနေပြီဦးဘိုးဟန်၊ တစ်သက်တစ်ခါ အင်မတန်ကြံ့ခဲတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ကြုံရပြန်ပြီ၊ ကြားရဲ့မဟုတ်လား စကားပြောသံတွေ”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းမေးမြန်းသည်တွင်ဦးဘိုးဟန်သည် နားစိုက်၍ထောင်နေရာမှ . . .

“စကားပြောသံတွေတော့ စကားပြောသံတွေပဲ ဝိုလ်မှူးရေ၊ သူတို့စကားပြောတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ကျုပ်တို့ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ဘူး၊ ခပ်လေးလေးအသံတွေဗျ၊ လူတော့လူတွေနဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းထံ၌ ပြန်လွတ်လိုက်သည်မှာ မိနစ်အစိတ်ခန့် ရှိသွားခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရပေ၏။

တောင်နီလာနယ်မြေ (သို့မဟုတ်) တောင်ဖီလာနယ်မြေ၊ တောင် ဟီညာနယ်မြေ၊ တောင်ညီသာနယ်မြေ အစရှိသည့် ငါးမည်ရ ပျူတို့မြို့တော်၏ ထူးခြားလှသည့် မြင်ကွင်းများ၊ အသံများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား အမျိုးမျိုး စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ဖန်တီးနေပါတော့ပြီ။

မြို့တော်ရင်မြင်

ချီတက်ရေးရဲဘော်များသည် တပ်စိတ်လိုက် ရောက်ရှိလာကြပြီး ယူမြို့တော်ဟောင်းကြီးကို အလွန်အမင်းအံ့ဩသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ အချင်းချင်း ထင်ကြေးများပေးနေကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့က တပ်စခန်းချရေးအတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ ရှာဖွေရန် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ကို ခေါ်ယူလျက် ကင်းစောင့်လုပ်ငန်းအတွက်ပါ စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ရန် ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ညီညာသော မြက်ခင်းစုစုကလေးသာ ပေါက်ရောက်သော မြေပြန့်တစ်လျှောက်၌ များစွာလမ်းလျှောက်၍ ကောင်းခဲ့သလို၊ အဆောက်အဦပျက်များကို ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ချုံပိတ်ပေါင်းများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လေ့လာမိကြသည်။ ကျောက်ပန်းကျောက်ခက်များနှင့်ပြီးသော အဆောက်အဦများသည် ကျိုးပဲ့၍ ပြိုကျနေခြင်း၊ တိုက်တာအဆောက်အဦဟောင်းများ၏ တစ်ပိုင်းတစ်စ လုပ်ရင်းတိုင်ရင်း တန်းလန်းရပ်ထားခြင်းကြောင့် ချုံပိတ်ပေါင်းများက တစ်ဖန် လွှမ်းမိုးကာ တောကြီး၊ တောင်ကြီးကဲ့သို့ ဖန်တီးပေါ်ပေါက်နေခြင်း စသည့် နိမိတ်လက္ခဏာများ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တချို့အဆောက်အဦပျက်များ၌ သစ်သားများ ထုထည်ကြီးမားစွာ တွေ့ရသည်ကြောင့် သွားရောက်၍ ဝါးလုံးတစ်ချောင်းနှင့် ထိုး၍ကြည့်လိုက်ရာ ကြော့မွသွားသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထိုသစ်သားများအနက် မာကျော၍ ကြော့မွသွားသော သစ်သားတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ဝါးလုံးနှင့်ကော်ယူကာ စုံစမ်းကြည့်ရာ ကျွန်းသားကဲ့သို့ အရောင်ထွက်ပြီး မာကျောနေသော သစ်သားတစ်မျိုးကို တွေ့မိပြန်ပါသည်။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

“ကျွန်းသားလဲ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်ုပ်တို့မသိတဲ့ အမည်မဖော် တတ်တဲ့ သစ်သားတစ်မျိုးပဲ”

ဦးဘိုးရံသည် အမှတ်တမူ ပြောလိုက်ပါသည်။
မြို့တော်ဟောင်းအဝမှ လွန်၍ မြို့တော်ဟောင်းအတွင်းဘက်သို့ ရောက်ခဲ့လေလေ အဆောက်အဦပျက်များလေလေ တွေ့ရပြီးနောက်၊ ရေကန်ကလေးများ၊ ရေခဲထူးသော ကျောက်ခွက်၊ ကျောက်အင်တုဟောင်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ တွေ့မြင်ရ၏။ လမ်းများမှာ စတုရန်းကျကျ အကွက်ရှိက်ကာ ဖောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် တက္က ပေတစ်ရာထက် မသေးတမ်း၊ မလျော့တမ်း ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ပြားကြီးများနှင့် ခင်းကျင်းထားသည်။ တကယ်ခန်းနားလှသော အခြေအနေမှန်များကိုလည်း တွေ့စမြဲမိပါသည်။ မကြာမီ ရေဖွေးဖွေးနှင့် ကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တွေ့ရပြီးနောက် အတော်ခန်းနားသော ကျောက်နှင့် အုတ်အဆောက်အဦတစ်ခုကိုပါ တွေ့မိလေသည်။ သွားရောက်၍ နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်တွင် အမိုးပြားပြားနှင့် ကျောက်တိုက်ကြီးများ အစီအရီ စီမံထားသည့် အဆောက်အဦအကျယ်ကြီး အခန်းကြီးများ ဖွဲ့ကာ ဆောက်လုပ်ရင်းတန်းလန်း သုံးပုံနှစ်ပုံ ပြီးစီးခဲ့သည့် အဆောက်အဦဟောင်းကြီးများအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို့နောက် ဖော်ပြပါ အဆောက်အဦဟောင်းများနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် ပြိုပျက်နေသော ကျောက်တုံးများသက်သက်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အသေးစား အဆောက်အဦများကိုလည်း တွေ့မိပြီးနောက် ကြီးမားသော ညောင်ပင်၊ အင်ပင်များက ထိဖော်ပြပါ အဆောက်အဦများကို ပတ်ပတ်လည် အရိပ်သဖွယ် ကာရံပေါက်ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

“ဆင်တွေ၊ ရဲမက်တွေအတွက်ရော မိုးလုံလေလုံ အဆောက်အဦတွေပါ အဆင်သင့်လိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီနေရာမှာ တပ်စခန်းချရအောင်”

ဦးဘိုးဟန်ကပင် အကြံပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောက်မီး၊ ကျောက်ခင်း အဆောက်အဦတစ်ခု၏အတွင်း၌ တပ်စုနှစ်ခု ချောင်ချောင်လည်လည် စခန်းချနိုင်သည့်အရေးကြောင့် သဘောတူလိုက်ရပေ၏။ ရေကန်နှင့်တစ်ဖာလုံခန့် အကွာတွင်လည်း ဝါးတော၊ ဝါးရုံပင်တစ်စုက ပေါက်ရောက်နေသည်ကြောင့် ဆင်စာ-ဆင်ရိက္ခာအတွက်ပါ ဖူလုံနေပြန်တော့၏။ အထူးခြားဆုံး အမှတ်အသားတစ်ခုမှာ အဆောက်အဦပျက်များ၏ အလယ်ဗဟို၌ အထက်ပိုင်းက ကျီးပုံနေသော ကျောက်ဖြူသားစေတီတစ်ဆူကို ပူးတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ စေတီတော်၌ အပြင်က ကာရံထားသော မုခ်လေးမုခ်အဝင်အဝတွင် ရှိသည့် ကျောက်ဖြူတံတိုင်းတစ်ရပ်ကိုလည်း ရေညှိများ၊ ချုံနွယ်များက ချယ်လှယ်လျက် တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တပ်ဖွဲ့ကိုခေါ်ယူကာ အရိပ်အာဝါသကောင်းခြင်း၊ ရေပေါများခြင်း၊ မိုးလုံလေလုံ အဆောက်အဦများရှိနေခြင်း စသည့် အချက်အလက်များနှင့် ပြည့်စုံသည့်နေရာတွင် တပ်စခန်းချစေပြီး ကျွန်တော်တို့လူစုလည်း မြို့တော်၏နယ်နိမိတ်အဆုံးကို လေ့လာနိုင်ရန် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့လေသည်။ နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် မြို့စွန်သို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။ ညီညာသော မြေပြင်တစ်လျှောက်၌ လယ်ကွင်းဟောင်းများကို စတင်ကာ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ သို့ရာတွင် လယ်ကွင်းများမှ လယ်ရိုင်းများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး လယ်ကန်သင်းများ၊ ရေသွင်းရာ ကျောက်မြောင်းများမှလည်း ပြုပြင်၍သုံးနိုင်သော

အခြေအနေနှင့်ပင် တည်ရှိနေပါသေး၏။ ထိုလယ်ကွင်းများကို ကျော်လွန်၍ တစ်မိုင်ခန့်ပတ်ပတ်လည် ယာခင်းများကို ကျော်လွန်ခဲ့သည့်နောက်တွင် စိမ်းစိုနေသောတောကြီးကို ထပ်ကာ တွေ့လိုက်ရ ပြန်၏။

“မြို့တစ်မြို့ဆိုတာတော့ ကျပ်တို့ ဝန်ခံမယ်၊ လူနေအိမ်ခြေက သိပ်မများ သိပ်မနည်းတဲ့အကြောင်းရှိတယ်ဗျ။ လယ်ရော၊ ယာတွေက ရော မြို့ပတ်လည်မှာ အပြည့်သားဆိုတော့ ရိက္ခာပြဿနာ ပေါ်ပေါက်စရာမရှိအောင် ဖန်တီးနေသလိုပဲ”

ကျွန်တော့အဖို့ ကျောက်ရေတန်း၊ စမ်းချောင်း၊ ကျောက်ဆည်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ လယ်ကွင်းများကြားတွင် စိမ်းစိုနေသော တောင်နာမောင်းနှင့် တောင်တန်းများ၊ တောင်တန်းများအပေါ်၌ ပျက်စီးနေသော စေတီဟောင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြို့ပျက်စေရိယာအတွင်း၌ အပုံလိုက်ပြုပျက်ကျနေသည့် တိုက်တာလူနေအိမ်ခြေများနှင့်တကွ လမ်းကျယ်ကြီးများစသည့် တစ်ခေတ်ကောင်းစဉ်က ပျူလူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုများကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ကာ စဉ်းစားခန်းအဖိုးဖိုး ထုတ်နေမိပါသည်။ ဤမျှလောက် တိုးတက်သော အဆောက်အဦများ၊ ကျောင်းကန် ဘုရား စေတီများဖြင့်လည်းကောင်း၊ လယ်ယာဆည်မြောင်းများနှင့် တစ်ဖုံ၊ အခြေအနေရှိပါလျက်နှင့် မည်သည့်အတွက် မြို့ရွာပျက်ကာ ယခုတွေ့မြင်နေရသော တောင်နီလာမြို့တော်ဟောင်းက မြို့သူမြို့သားများ မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားသနည်း၊ လူမျိုးတိမ်ကော၍ မည်သည့်အဖြစ်အပျက်နှင့် မြို့ရွာတွေ့ပါ ပျက်စီးသွားကြသနည်းဟုသော အလွန်ရှည်လျားသည့် အဖြေမထွက်နိုင်သည့် မေးခွန်းဖို့တွေ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ပေါ်နေပါတော့၏။

အတော်ကလေး နေစောင်းလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးပိုင်းသည် တပ်စခန်းချရာ ညောင်ညိုရိပ်သာဆီသို့ ပြန်ခဲ့ပြီး ညဉ့်အတွက် လုံခြုံရေးအစီအစဉ်များကို လုပ်ဆောင်ကြရပါသည်။ ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများသည် နေရာထိုင်ခင်းအတွက် ချွပ်တံပေါင်းများကို တက်နိုင်သလောက် ရှင်းလင်းထားကြသည့်အပြင် ကျောက်ရုပ်ကြီးများအပေါ်၌ တက်ထိုင်သူထိုင် အဆောက်အဦများ အတွင်း၌ လှန်လှောကာ ရှာဖွေသူက ရှာဖွေကာ လူငယ်တို့သဘာဝ မယ်ဒလင်း ပလွေ စသည့် တူရိယာများကို တီးမှုတ်ရင်း ပျော်မွေ့နေကြပါသည်။ မိုးရိပ်ကလေးကြောင့် ညသည် အတော်ကလေး မှောင်မိုက်နေလေသည်။ လေကသာ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသလောက် ပျူမြို့တော်ကြီးကား ဆိတ်ငြိမ်နေတော့၏။ အပေါ်တွင် ကျောက်ပြားကြီးများထကာရဲလျက်ရှိပြီး အတွင်းပိုင်း၌ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ် လုံခြုံနေသော ပျူမြို့တော်၏ အဆောက်အဦအတွင်း၌ တပ်စိတ်လိုက်၊ တပ်စိတ်လိုက် နေရာယူထားကြသော ရဲဘော်များ၏ အိပ်ခန်းဆောင်မှ မီးအိမ်အလင်းရောင်များ၊ မီးဖိုများဖြင့် တပ်စခန်းတစ်ဝိုက်၌ ကောင်းစွာမြင်နိုင်စေတော့သည်။

ညကိုးနာရီ လူစစ်တန်းစီပြီးနောက် မိမိတို့တပ်စခန်းအတွင်း၌ အိပ်ရာပြင်နေကြစဉ်တွင် “ဖေါင်းခနဲ” မြေတုန်ဟည်းသွားစေသည့် အသံကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့တပ်ချနေရာနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် အဆောက်အဦပျက်ဆီမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာပြီး “ဝီဟိဟိ” ဟူသော မြေတုန်လှုပ်သွားစေသည့် အသံရုတ်ကြီးနှင့်တကွ ကောင်းတင်သို့ တလောထိုးတန်းတန်းကြီး အလင်းရောင်များ ဖြာကာဝင်းကာဖြူချာလည်ပတ်လည် ရဟတ်ယာဉ်ကြီးသဖွယ် တက်သွားပါသည်။ ရဲဘော်

များနှင့် ဆင်သမားများသည် လွန်စွာအံ့အားသင့်ကာ ကောင်းကင်တစ်ဝိုက်သို့လိုက်လံကာ အရောင်လင်းဖြာနေသော အမြီးကြီးတဝင်းဝင်းနှင့် အရာဝတ္ထုကြီးကို ကြည့်နေမိကြသည်။ ပျူမြို့တော်တစ်ဝိုက်ပေါ်၌ လေးငါးပတ် မြည်ဟည်းကာ ပျံသန်းပြီးနောက် မြို့၏ စနေထောင့်ဆီသို့ “ဝေါခနဲ” အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးစိုက်ကျလာပါတော့၏။ မြေကြီးနှင့် ဖော်ပြပါ အရောင်ဖြူတွေ ပန်းထွက်နေသော ပစ္စည်းကြီး ထိခိုက်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ ပျူမြို့တော်ဟောင်းကြီးသည် တဆတ်ဆတ် အဖျားတက်နေသော လူမမာတစ်ဦးပမာ တုန်ကာ၊ လှုပ်ကာ ဟီးကာ၊ ရမ်းကာ သွက်သွက်ခါနေတော့၏။

အဆောက်အဦများအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသော ရဲဘော်များသည် မတော်တဆ အဆောက်အဦများ ပြိုကျလာခဲ့လျှင် ပိနေမိမည် စိုးရိမ်သည်ကြောင့် မိမိတို့လက်နက်ပစ္စည်းများကို ဆွဲကာ အပြင်ဘက်သို့ အလွတ်ပြေးရှောင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်ကို လက်ကုတ်၍ အချက်ပေးလိုက်ရာ ဦးဘိုးဟန်သည် အကြီးအကျယ်သဘောကျပုံဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“ပျော်စရာကြီးပဲဟေ့ . . . သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲ လုပ်နေသလိုပဲကွာ၊ ငြိမ်လိုက်တာလဲလွန်လို့”

အော်ဟစ်၍ ရယ်စရာ၊ မောစရာအဖြစ်မျိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်တွင် ရဲဘော်ရဲဘက်များအဖို့၌လည်း အကြီးအကျယ် ပွဲကုသွားပြီး

“ဟုတ်တယ်ဦးကြီးရေ . . . ပျော်စရာကြီးပဲ၊ တောင်ဟိတယ်ဆိုတာ ခုတစ်ခါပဲ ကြားဖူး၊ တွေ့ဖူးတယ်”

ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ အားလုံးပင် ငြိမ်သက်သွားပြန်ပါတော့သည်။ အဆောက်အဦများ အခြေအနေကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့်ထိုးကာ အပျက်အစီး ရှိ မရှိ၊ စိတ်ချရ မချ စုံစမ်းကြည့်ရှုလိုက်ရာ၌ အနည်းငယ်မျှပင် အအက်ကြောင်း၊ အကွဲကြောင်း မတွေ့ရသဖြင့် ရဲမက်များအား စိတ်ချလက်ချ ဝင်အိပ်ကြရန် နှင့် ညကင်းများအတွက် အထူးဂရုစိုက်ကြရန် အမိန့်ပေးကာ ကျွန်တော် သည် ရွှေတန်း၊ တပ်ဖွဲ့၊ တပ်ဖွဲ့၊ ရုံးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အဆောက် အဦဟောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပြီး အနားယူလိုက်ကြပါသည်။ မည်မျှကြာအောင် ကျွန်တော်အဖို့ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိရချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ကုပ်၍ အတင်း အိပ်ရာမှနှိုးနေသည်ကြောင့် ရုတ်တရက် မျက်လုံးများစွင့်ကာ ကြည့် လိုက်၏။ ဦးဘိုးရဲနှင့် ဦးနုတို့က ကျွန်တော်ကို နှိုးနေပြီး၊ ဦးဘိုးဟန်သည် သေနတ်ကိုဆွဲကာ မြို့နောက်ဘက်ဆီသို့ အရေးတကြီး ထွက်ကြည့် နေကြ၏။ ရဲဘော်များနှင့် လက်နက်တပ်ဆင်ထားသော ဆင်သမား များကလည်း တပ်ဖြန့်ကာ နေရာယူနေကြ၏။ စိန်ပြောင်းတပ်စိတ်မှ ပစ်လွှတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီး၊ စက်သေနတ် ငါးလက်ကလည်း အဆောက်အဦများပေါ်မှ မှောက်ကာ အနောက်ဘက်မျက်နှာသို့ အသင့်ပစ်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်နေရလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း အိပ်ရာမှထကာ သေနတ်ကို လှမ်းလိုက်ရင်း မေးလိုက်၏။ မေးမြန်းနေစဉ်တွင် အနောက်ဘက် မြို့စွန် ဇလောက် လူသံသွားများ အတိုင်းသားကြားလိုက်ရ၏။ လူတစ်ယောက်

ညာသံတစ်သံ တိုင်ပေးလိုက်ရာ ကျန်သော လူတော်တော်များများ ‘ဝေး-ဟေး-ဟေး’ ဟူသော ညာသံများကို ပြန်၍ ကြေညာလိုက်ပြီး မောင်းကလေးကို တနောင်နောင်ထုကာ ခုန်းခနဲ ခုန်းခနဲ စည်တိုကြီး များကို တီးခတ်နေတော့၏။

“လူသံတွေဗျ . . . လူမှလူတွေဗျ။ ကျုပ်တို့ကို ညာအချိန်မှာပဲ ဝိုင်းတိုက်ကြမလို့ ချီတက်လာနေကြတာ”

ဦးဘိုးဟန်သည် အရေးတကြီး ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ မှန်ပြောင်းကို ထုတ်၍ မြို့အနောက် မျက်နှာဆီသို့ တရစပ် လိုက်လံ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် သဏ္ဍာန်များသည် ရင်ဘောင်တန်းကာ တစ်လှမ်းခြင်း ကျွန်တော်တို့တပ်စခန်းဘက်သို့ တက်လာနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်တွင် . . .

“ပစ်ရန် အသင့်ပြင်”

အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး မီးကျည်သေနတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ တရွေ့ ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသော အနောက်မျက်နှာဆီမှ တရွရွ-တလှုပ်လှုပ် လူသံများနှင့် သဏ္ဍာန်များ၏အပေါ်သို့ ‘ရွှီခနဲ’ ‘မေါင်ခနဲ’ မီးကျည်ဆန် တစ်တောင့်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ ကောင်းကင်တစ်ဝိုက်၌ ထိန်ခနဲ လင်းခနဲနေသကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများအားလုံးကို တွေ့မြင်နိုင်သော အလင်းရောင်များ တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာတော့၏။

တိုက်ရည်တိုက်မောင်းများနှင့် တီးခတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ စစ်မျက်နှာဖက်သို့ ချီတက်လာပုံရသည့် ရန်သူသဖွယ် လူစုလူဝေးကြီး သည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မည်သည့်ဒေသသို့ မည်သည့်အချိန်ကပင် ကြွတ်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မသိရလေအောင် လုံးဝအသံမကြား၊ လူရိပ်လူခြေကိုပင် မတွေ့မြင်ရလေတော့ပါ။

“အလကားတွေပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို တမင်လာချောက်လှန့် နေကြတယ်”

ဦးနုသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် စတင်ကာ ကြိမ်းဝါးနေပါတော့၏။ ထို့နောက် သူသည် ပါးစပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသုံးအနှုန်းတွေနှင့် ခုတင်က မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် သဏ္ဍာန်များကို ဆိုးမွမ်းခန်း၊ ဂုဏ်ပြုခန်းတွေ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ပါတော့၏။

“တစ္ဆေချောက်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဗျာ”

တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

“တော်တော်တန်တန်လူတွေဆိုရင် တစ်ခါထဲ ထွက်ပြေးအောင် လုပ်တာပဲ”

“စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ မနက်ဖြန်က စပြီး မြို့တွင်းမှ တွေ့ကရာ မွေပြီးသားပဲ၊ မီးနဲ့လဲ ရှို့မယ်ဗျာ၊ ဒိုင်းနုဒိုင်းနုလဲ ခွဲမယ်ဗျာ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ပြုလုပ်မည့် အစီအစဉ်များကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ . . .

“ပြီးတော့ ရွှေငွေတွေရှိတဲ့ နေရာတွေမှန်ရင် တူးမယ်ဗျာ၊ ဘာကောင်တွေလာလာ အဆင်သင့်ပဲ၊ သတ္တိရှိရင် ကိုယ်ထင်ပြပါလား၊ အသံနဲ့ ချောက်တာတော့ ကျုပ်လဲ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဓာတ်စက်က ဓာတ်ပြားဖွင့်တာ ရေဒီယိုက အသံလွှင့်တာလဲ အတူတူပဲဟာ”

ကျွန်တော်သည် တပ်စုနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်ရေး တပ်စိတ်သုံးစိတ်ကို အနားပေးလိုက်ပြီး၊ ကင်းအဖွဲ့များကို တစ်စုံတစ်ရာ မကြောက်မလန့်ကြစေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သင်္ကာမကင်းရှိခဲ့လျှင်

လက်မလွတ်တမ်း ပစ်ခတ်ရန်အမိန့်ပါ ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ လက်ဆွဲအဝေးကြည့်မီးအိမ်များကို ကင်းအဖွဲ့တိုင်းသို့ ပေးအပ်စေပြီး မီးဖိုကြီးများအတွင်းသို့ မီးအားကောင်းစေရန် ထင်းများကို ထပ်မံဖြည့်စွက်ခိုင်းလိုက်၏။ တစ် နာရီ-နှစ်နာရီခန့် မထူးခြားသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်တို့လူကြီးပိုင်းသည် အလှည့်ကျကင်းစောင့်စနစ်အရ ကင်းစောင့်သူစောင့်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်သူများက ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အဖို့ အတော်ထူးခြားလှသည့် အတွေ့အကြုံများနှင့် ကျွန်တော်၏မျက်စိသာမက မှန်ပြောင်းတွင်း၌ပါ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ထုပ်လှုပ်ရွရွချီတက်နေကြသည့် လူသတ္တဝါများ၏သဏ္ဍာန်များ၏ သဘာဝတစ်မျိုးနှင့် ပြောဆိုအမိန့်ပေးသော လူသံများနှင့် တိုက်စည်တိုက်မောင်းသံများ၏အကြောင်းကို ပြန်လှန်၍ စဉ်းစားမိရင်း တော်တော်နှင့်ပင် အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ဤအခိုက်တွင် ဆင်များဆီတအော်ဟစ်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကြောင့် ဆင်များလုံခြုံရေး တပ်စိတ်အဖွဲ့ဝင်များသည် မီးတုတ်များ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလက်ဆွဲဓာတ်မီးများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ အရေးတကြီး ချီတက်သွားကြရပြန်ပါသည်။

“တောကောင်အနံ့ရလို့ မြင်လို့ ဆင်တွေက အသံပြုတာ ဖြစ်မယ်”

ဦးဘိုးဟန်သည် သေနတ်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း ထစ်ကြေးကို ကြော်လိုက်ပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့လူစုက လက်ယာတွေ၊ ဘာတွေတွေ . . . တွေ့တဲ့ဟာကို မလွဲတန်းပစ်သည့်ပြီးသားပဲ အဘိုးကြီး”

ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်ကာ အဘိုးကြီးအား အိပ်ရာထဲသို့ ခေါ်ဆောင်ယူခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ အိပ်ရေးမဝသည့်အလျောက် သမ်းဝေလာပြီးနောက် ဦးဘိုးဟန်ကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ပျူမြို့ဟောင်း
(ဆိုမဟုတ်)

တောင်နီလာ နယ်မြေ

“တူးကြဟေ့ . . . မောင်စိန်၊ ပြောင်သား၊ ဆင်သား စားထားတဲ့ လက်နဲ့ အားနဲ့တူးကွ”

တကြော်ကြော်နှင့် တူးသံ၊ ဆွသံများသည် လည်းကောင်း၊ သံတူရွင်း၊ ပေါက်တူးများနှင့် ကျောက်ခဲများ၊ အုတ်ဟောင်းများကို မြင်းပြွေ ထိခိုက်မိသည့်နေရာများမှ တစ်ခဲခက် ပေါ်ထွက်လာရချေ၏။ စခန်း၌ အစောင့်သာ ချန်လှပ်၍ ချီတက်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံးပင် ပျူမြို့တော်ဟောင်း၏ အလယ်ဗဟိုလောက်ရှိသည့် ပန်းခက်ပန်းနွယ်များဖြင့် လည်းကောင်း၊ လှပစွာ အကွတ်ဖော်လျက် အခြားအဆောက်အဦများထက် တင့်တယ်စွာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ပြီး အခြားအဆောက်အဦများကဲ့သို့ပင် တစ်ပုံတည်း ပြုပျက်ခဲ့ကျသည့် အဆောက်အဦတစ်ခုကို ကျောက်စိုင်ကျောက်ပြားများကို ဆင်များအားဖြင့် ဖယ်ကာ အုတ်ခဲကျောက်ခဲများကို တူးဖော်ရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ငြိမ်းမျှမ်းစာအုပ်တိုက်

“ဆက်ပြောပါဦး . . . တောအုပ်ရ၊ ပျူရာဝင်”

ဦးဘိုးဟန်က စကားကြောင်းလမ်းပေးသည်တွင် . . .

“ရှေးလူကြီးသူမများ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတာတွေပါပဲခင်ဗျ။ ရိုးမတောင်တန်းကို အခြေပြုပြီး ပျူမင်းသမီး၊ မင်းသားအစ်ကိုနဲ့ နှမဆိုတာ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် အခြေစိုက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အရှေ့ဘက်နယ် ပျဉ်းမနား၊ တောင်ငူ၊ ရမည်းသင်းနယ်တစ်လျှောက်ကို ခု ကျွန်တော်များ ရောက်ရှိနေခဲ့တဲ့ ပြူမင်းနောင်တော် အတုလသိဒ္ဓိမင်းက ကြီးစိုးပြီး သူ့ရဲ့အဖေစုံ အမေကွဲ နှစ်မတော်စန္ဒသီရိဒေဝီက ရိုးမရဲ့အနောက်စွယ် တောင်တွင်းကြီး၊ သရက်၊ မကွေး၊ နတ်မောက်နယ်တလွှားမှာ ကြီးစိုးသတဲ့၊ နောင်တော်နဲ့နှမတော်ဟာ ဂုဏ်ဒြပ်ခြင်း၊ အင်အားခြင်း မကြာခဏ ပြိုင်ဆိုင်သတဲ့၊ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်ဖို့ရာ မကြာခဏ ကြံစည်ခဲ့ကြသတဲ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အတုလသိဒ္ဓိမင်းသားဟာ ရိုးမရဲ့အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး၊ ရန်သူကို အနိုင်တိုက်ဖို့အရဆုံး နေရာကောင်း ဒီနေရာမှာ မြို့တည်ခဲ့သတဲ့၊ နှမတော် စန္ဒသီရိကတော့ ပဲခူးရိုးမအနောက်စွယ် ပျဉ်းမနား၊ သစ်ရွက်နယ်စပ်မှာ အာဏာလွှမ်းမိုးဖို့ မြို့သစ်တည်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ”

“ဘာလဲဗျ . . . မင်းပုန်း ကုက္ကိုစခန်းကို ပြောတာလား၊ အဲ့ဒီနေရာဟာလဲ နေရာကောင်းပဲ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ဝင်ရောက်၍မေးမြန်းသည်နှင့် တောအုပ်ကြီးဦးဖေခင်သည် . . .

“ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဆရာ ဒီနေရာတွေကို သိခဲ့သလဲ . . . ၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းပုန်းကုက္ကိုလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ မင်းသုဉ်းကုက္ကိုလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နေရံတော်အတုလသိဒ္ဓိက လောက်

ငြိမ်းမျှမ်းစာအုပ်တိုက်

ပညာတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး နှမတော်ထီးနန်းကို လုပ်ကြံပြီးယူတော့၊ နှမတော်ရဲ့ ဘုန်းကံတွေဟာ နိမ့်လျော့ပြီး နှမတော်နှင့်တကွ ထီးနန်းတွေ့ပါ အားလုံး သိမ်းကူးရတယ်။ ဒါကြောင့် အနောက်နယ်သား စန္ဒာသိရိပြည်နယ်သား တွေက သူတို့ဘုရင်မ ဆုံးရှုံးတဲ့နေရာမို့လို့ မင်းပုန်းကုက္ကိုအစား မင်းသုဉ်း ကုက္ကိုလို့ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်”

“ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောဦးဗျာ၊ တောအုပ်ကြီးရယ် ပျူဘုရင်မကလဲ လမ်းဦးအောင် သူ့အစ်ကိုတောင် နယ်မြေကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဆက် မတိုက်ဘူးလားဗျာ”

“တိုက်ပါသော်ကောဗျာ၊ သူတို့အပြော အနောက်နယ်က ဒီဘက်ကို လာတိုက်ဖို့ရာ အသွားအပြန် တစ်လမ်းတည်းရှိပြီး ကျောက် မောင်းတွေရော၊ ခလုတ်ရေချောင်းတွေရော ဆင်ထားတော့ ပျူဘုရင်မ ဟာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပဲ၊ ပြီးတော့ နောင်တော်ရဲ့ ဆရာတော် အရင်း လောကီပညာဝိဇ္ဇာ “သိဒ္ဓိနာဇာ” ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ဟာ လောကီ ပညာ တစ်ဖက်ကမ်းတက်မြောက်လို့ သူ့တပည့်ဘက်က အရာရာ စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့လို့ ပျူဘုရင်မအကြံတွေဟာ ဘာမှအရာမရောက်ဘဲ နောက်ဆုံး ရန်သူတော် ပျူဘုရင်မဟာ မင်းသုဉ်းကုက္ကိုစခန်းကို ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ နောင်တော်ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေလက်ထဲ ကျရောက် ခဲ့တယ်”

“ဟောဒီမှာ ဘာအပြားလဲမသိဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

တပ်ကြပ်မောင်ငွေက ကျွန်တော့်အား စတင်ကာ တွေ့ရှိရ သည့် သတ္တုပြားပျော့ပျော့တစ်ချပ်ကို လှာရောက်ပေးအပ်လိုက်သည် ကြောင့် ပျူရာဇဝင်အကြောင်း ဆွေးနွေးခန်း ခေတ္တရပ်ဆိုင်းလိုက်ရ ပေ၏။ တပ်ကြပ်မောင်ငွေ လာရောက်ပေးအပ်သည့် သတ္တုပြားကို

နေရောင်တွင် ထောင်၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်များ ထွက်ပြီး ခေါက်၍ရအောင် စီစဉ်ထားသော အင်မတန် ဟောင်းနွမ်း နေသည့် လက်တစ်ဝါးခန့် ဗျက်ရှိသည့် သတ္တုပြားတစ်ချပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေ၏။ ထို့နောက် သတ္တုပြားကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရှုလိုက် ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းတွေ တက်နေသော အက္ခရာဟောင်းများကို တွေ့ရတော့၏။

“ပျူစာတွေဗျ . . . ပျူအက္ခရာတွေ”
တောအုပ်ကြီး ဦးဖေခင်သည် ပြောရင်း သတ္တုပြားကို လှမ်း၍ ကြည့်ကာ . . .

“ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတစ်ခုခုပဲ” မှတ်ချက်ပေးလိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ စကားပြောဆိုနေခိုက်တွင် ဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲတို့ က ဘီလူးရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကို သေချာစွာ လေ့လာနေကြပါသည်။ အမြင့် ရှစ်ပေခန့်ရှိသော ကျောက်ဖြူသားနှစ်ကို ထုလုပ်ထားသည့် ဘီလူးရုပ် ကြီး နှစ်ရုပ်မှာလည်း ဦးနုနှင့် ကိုဘိုးရဲတို့၏ပြုသမျှ နုနေကြရတော့၏။ ခေါင်းပုတ်လိုက်၊ ကုပ်ပေါ်ခွတက်လိုက်နှင့်လုပ်ပြီး ဘီလူးရုပ်ကြီး၏ ခြေနှစ်ဘက်အရင်းမှ ပေါင်းပင်များကို ရှင်းလင်းနေကြ၏။

ရဲဘော်ကျော်လှိုင်က ဝင်ရောက်၍ မေးမြန်းသည်တွင် . . .

“ဘီလူးတွေခြေရင်းမှာ ဘယ်လိုအောက်ခံကျောက်ပြားတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ထားသလဲလို့ သိရအောင်လို့”

ကိုဘိုးရဲက ပြောကြားလိုက်သည်။

အဆောက်အဦပျက်ကို တူးဆွနေသော တပ်စိတ်တစ်စိတ်မှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လာရောက်၍ အတွင်းဌာနတစ်ခုကို ပေါက်ရောက်ခဲ့ ကြောင်း သတင်းလာဖို့လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချက်ချင်း

သွားရောက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ တိုက်တာကဲ့သို့ အဆောက်အဦပျက်
 အတွင်းမှ ယခင်က အခြေအနေများကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ သန်မာ
 ထွားကြွင်းသော ရှေးလူကြီးများ၏ အလောင်းလေးလောင်းကို တွေ့လိုက်
 ရပြီး၊ ၎င်းတို့အနီး၌ ကြေးနှင့်ငွေ သွန်းလောင်းထားသည့် ပန်းကန်ပြား
 ကဲ့သို့ ကိရိယာလေးချပ်၊ ကြေးလင်ပန်းနှင့် ငွေရေကရားအိုးတစ်အိုးကို
 တွေ့လိုက်ရပေ၏။ လူလေးလောင်းစလုံး မျက်နှာစုံညီ တစ်စုံတစ်ခု
 မှားသောက်နေစဉ်တွင် ငလျင်ဒဏ်သင့်ကာ တိုက်တာများ ပြိုပျက်ကာ
 ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်လေးဦးအပေါ်သို့ ပိကျပြီး ကိစ္စတုံးခဲပုံကို တွေ့ရပါသည်။
 ဆက်လက်၍ ပိုက်စိတ်တိုက်ကာ ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်တွင် ညောင်ရွက်ပုံ
 သဏ္ဍာန် နားဆွဲတစ်ခု၊ ရွှေနှင့်မြဲကွပ်ထားသည့် ပုလဲနားကပ်တစ်စုံနှင့်
 စင်းလုံးချော ရွှေလက်ကောက်သုံးကွင်းတို့ကို တွေ့ရပြီး၊ သံနှင့်မြဲလုပ်
 ထားသည့် မားရှည်-ပုံဆိုးဆိုးနှစ်လက်နှင့် မောင်းအိုးနှစ်လုံးကိုပါ တွေ့ရ
 သဖြင့် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် မင်းမှုထမ်းနှင့် ၎င်းတို့ အိမ်ထောင်သည်များ
 ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆလိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ပစ္စည်းဟောင်းများ ရှာဖွေရင်း တောအုပ်ကြီး
 ဦးဖေခင်ကို ဆက်လက်မေးမြန်းသည်တွင် ဦးဖေခင်မှ ပျူရာဇဝင်ကို
 ဆက်လက်၍ ပြောပြနိုင်ပါသည်။

နောင်တော် ပြုမင်းသည် နှမတော်စန္ဒာသီရိဒေဝီကို ဖမ်းမိ
 ထားပြီး ဖောက်ပြားသောစိတ်ထားဖြင့် မိဖုရားမြှောက်ရန်ကြံရွယ်စဉ်
 ထိုခေတ်က တန်ခိုးအာဏာ လွန်စွာကြီးမားသော မဟာသုတေသရာကြီး
 က ၎င်း၏ပညာအတတ်ဖြင့် မင်းသမီးကိုကယ်ဆယ်ပြီး တောင်တွင်းကြီး
 နယ်ဘက်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြောင်း၊ အတုလဲသိဖွဲ့မင်း နောက်ပါအမှုထမ်း
 များသည် ကျင့်နေကြ အကျင့်သီလကို ဖောက်ပြားကာ၊ သီလပျက်ပြီး

ဒုစရိုက်များ ကုန်လွန်ခြင်း၊ ကံငါးပါးကို မစောင့်စည်းသော အခြေအနေ
 သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ မဟာသုတေသရာသေဆုကြီးက ၎င်း၏ လောကီ
 ပညာအတတ်ဖြင့် အတုလဲသိဖွဲ့မင်းနှင့် တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မြေ
 ငလျင် ကြီးစွာလှုပ်စေခြင်းဖြင့် ပျက်စီးဇာတ်သိမ်းလိုက်ကြောင်း ပြောပြ
 လိုက်၏။

ဦးဖေခင်၏ ပျူပါးစပ်ရာဇဝင်အဆုံး၌ ဝတ္ထုရေးလို့ ကောင်း
 မယုံ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲဟု ကျွန်တော်သည် အမှတ်တမဲ့ပင်
 မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုထက် ကျွန်တော်က ဦးဖေခင်၏ ပါးစပ်
 ရာဇဝင်ကို လက်မခံနိုင်ပါ။ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ခိုင်မြဲသော အကြောင်း
 အရင်း တစ်ခုခုကြောင့်သာ ကျွန်တော်တို့ ခု တွေ့နေရသော ပျူတို့၏
 တောင်နီလာမြို့တော်ကြီး ပျက်စီးခံရကြောင်း တွက်ဆမိပါသည်။ ရေမြေ
 အနေအထားကြောင့်လည်းကောင်း၊ စားနပ်ရိက္ခာခက်ခဲမှုကြောင့်လည်း
 ကောင်း၊ သို့မဟုတ် အောက်ကျင်းဒေသရှိ ပျူများနှင့် အဆက်အသွယ်
 ကွာဝေးမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပျူမြို့တော်ကြီး ပျက်စီးရသည်ဟု
 ယုံကြည်မိပါသည်။

တူးရင်းဆွဲရင်းနှင့်ပင် တစ်နေ့ကုန်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
 ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများအား မကြောက်တရားကို သွင်းရင်း
 ညခင်းအရေးအကြောင်းအတွက် အဖက်ဖက်က ပြင်ဆင်စေ၏။ နေ့ခင်း
 က ရှာဖွေစုပုံထားသော ထင်းပုံကြီးများမှ ထင်းခြောက်၊ ဝါးခြောက်
 များကို မီးဖိုကြီးများအတွင်း၌ထည့်ကာ အောက်လင်းဓာတ်မီးများ
 ထိန်နေအောင် ထွန်းညှိလိုက်ပြီး အချက်ကျကျ ကာကွယ်ရေးဖန်အစဉ်
 များကို ချမှတ်လိုက်ပြီး အနားယူလိုက်ပါသည်။

အိပ်၍မပျော်တပျော်ကာလတွင် ကင်းမှူးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာရောက်၍ နှိုးလာပါသည်။ အကြောင်းမှာ တပ်စခန်းနှင့် ကိုက် နှစ်ရာခန့်အကွာရှိ ကျောင်းပျက်လို အဆောက်အဦအတွင်းမှ မီးရဲရဲ နှစ်ခုကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်း၍ထိုးကြည့်ရာတွင် ခဏအတွင်း တွေ့လိုက်ရကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးဟန်ကြီးတို့ကို နှိုးလိုက်ပြီး ၅၀၀ ငွေ ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲကာ ကင်းမှူး သတင်းပို့သော အနောက်မြောက်ထောင့် နယ်နိမိတ်ဆီသို့ လိုက်ပါ လာခဲ့တော့၏။ ငါးထောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် အရေးတကြီး ထိုးကာ ရှာဖွေလိုက်သည်တွင် ကျောင်းပျက်လို အဆောက်အဦနှင့် ချွပ်တ်ပေါင်းများကြားမှ ရဲထွက်လာသော အလင်းရောင်နှစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ နီရဲထွက်နေသော အလင်းရောင်နှစ်ခုသည် အငြိမ် မနေဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်၊ ပိတ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေပြီး ရှေ့သို့ ချွပ်တ်ပေါင်း များအတွင်းမှ တိုး၍ထွက်လာတော့၏။ မကြာမီ အင်အားတောင်းလှ သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်ဝယ် အလွန်ကြီးမားလှသည့် ကျားကြီး တစ်ကောင်၏ မျက်ခွက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဦးဘိုးဟန်က ငါးထောင့်ထိုးဓာတ်မီးနှင့်ထိုး၍ အပြုတွင် ကျွန်တော်၏ ၅၀၀ငွေ ရိုင်ဖယ် ညာပြောင်းရော ဘယ်ပြောင်းပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်တွင် မီးပွင့်ထွက် သွားပါတော့၏။ ကိုက်တစ်ရာရှစ်ဆယ်မျှသာ ကွာဝေးသော ကျောင်း ပျက်အနီး၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် စင်းစင်းကြီး လဲနေသော ကျားသဏ္ဍာန်ကား လုံးဝမလှုပ်ရှားတော့ချေ။

ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်များသည် ငါးမိနစ်တိတိရပ်ကာ ကျားကြီး ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကာကြည့်နေပြီးနောက် ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲ ဦးနု၊ တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းတို့ကို ဝဲယာ ရင်ဘောင်တန်း ဖြန့်၍

နောက်ပိုင်းမှ ဓါတ်မီးများနှင့် ဝိုင်း၍ထိုးပြစေပြီး ကျားကြီးဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ကျားကြီးကား ပါးစပ်တွင် တစ်ချက်၊ ရင်အုပ်တွင် တစ်ချက်ဖြင့် ကိစ္စပြီးနေခဲ့ပြီတကား။ ထို့ကြောင့် ကျားသေကြီးကိုဆွဲကာ ကျွန်တော်တို့၏ ယာယီရုံးရှေ့တွင် နေရာချထားပြီး နံနက်မှဖျက်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်အဖို့ အိပ်၍မပျော် တစ်ချက်ပျော်တစ်ချက် ဖြစ်နေသောကာလသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ယာယီရုံးလုပ်ထားရာ အဆောက်အဦနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ပေ ငါးဆယ်ခန့်ကွာသော အဆောက်အဦပျက်ထဲမှ ယောဂီဝတ် ယောကျ်ားကြီးတစ်ဦးသည် ကျောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ကာထွက်လာပြီး ကောင်းကင်နက္ခတ်အခြေအနေများကို ကြည့် လိုက်၏။ ထို့နောက် ကင်းစောင့်နေသော ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များဆီသို့ အင်မတန်အံ့ဩသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ရုံးအနီး၌ သွေးရဲရဲဖြင့် ကိစ္စချောနေသော ကျား သေကြီးကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။ ပါးစပ်ကလည်း တထွတ် တွတ် အပြစ်တင်ပုံ တွေ့ရပေ၏။ ထို့နောက် သူသည် သူ၏အဆောက် အဦပျက်ကြီးအနီးရှိသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးတွေကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားနေ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ရိုင်ဖယ်ကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်သည်ဟု အိပ်မက်ကဲ့သို့ ထင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်၏နားထဲ၌ စကားပြောသံတွေ ကြားရသည်ကြောင့် ကပျာ ကယာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကင်းမှူးနှင့် ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲတို့သည် ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခုတင်ကလေးတွင်း တွေ့မြင် လိုက်ရသည့် အဆောက်အဦပျက်နေရာ၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖြစ်ပေါင်း နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေတော့၏။

“ဘာလဲဗျို့ . . . ဘာရှာသလဲ”

ကျွန်တော်သည် ဆင်ပစ်သေနတ်ကြီးကို ဆွဲကာ အိပ်ရာမှ ထရင်း မေးလိုက်ရာ . . .

“ရသေ့တစ်ယောက်ပဲဗျ . . . ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီ၊ ဟောဒီ ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်တံခါးထဲ ဝင်သွားတယ်”

ဦးဘိုးဟန်က ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် သွက်လက်စွာဖြင့် သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ စေ့နေသော လူတစ်ရပ်ခန့် ကျောက်တံခါးကို တွေ့ရပြီး ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်သည် မြက်ပင်ကလေးအတိုင်း ကျောက်တံခါးဆီသို့ ဖုန်နေသောလမ်းကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ကျောက်တံခါးကို လူအားနှင့် အတင်းဖိကာ အတွင်းသို့ တွန်းလှုပ်ကြည့်မိ၏။ ကျောက်တံခါးသည် လှုပ်သာလှုပ်ပြီး နောက်ထပ်မထူးခြားလှချေ။ ထို့ကြောင့် နံနက်မှ လူအားများနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဒိုင်းနမိုင်း အကူအညီနှင့်ဖြစ်စေ မရ-ရသည်နည်းနှင့်ဖွင့်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြပြီး ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲတို့အား ထိုနေ့ညအတွက် အထူးသတိပြုအိပ်ကြရန် မှာကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ အိပ်မက်ပင် ထင်မှတ်ခဲ့ရာမှ ယခုတစ်ဖန် ဦးဘိုးဟန်နှင့် ကင်းမျိုးတို့က ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ရသဖြင့် လိုက်ရှာဖွေနေမှ ကျွန်တော်၏မျက်မှောက်၌ မြင်သမျှသည် အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မသိရဘဲ ငိုက်မျှဦးလေးလံလာသောကြောင့် စောင်ကိုခြုံကာ အိပ်ချလိုက်ပါတော့သည်။ မည်မျှကြာအောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိရဘဲ ‘ဒိုင်း-ဒိုင်း’ဟူသော ကျွန်တော်၏ အနီးမှ ရိုင်ဖယ်သံကြီးများ ရုတ်တရက် နားနှစ်ဖက် ကွဲသွားခမန်း

ခြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကြားလိုက်ရာမှ ကျွန်တော်သည် စောင်ခြုံ ကမန်းကတမ်း လှစ်ကာ အရေးတကြီး အိပ်ရာမှ သေနတ်ကို ဆွဲလိုက်ရင်း ထလိုက်ပါသည်။ ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရဲ ဦးနှုတ်သုံးဦးသည် ဆင်ပစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးသုံးလက်နှင့် အသင့်ချိန်ကာ တစ်စုံတစ်ခု စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။

“ဘာပစ်တာလဲဗျ”

အရေးတကြီး ကျွန်တော်က ချက်ချင်းမေးမြန်းလိုက်သည်တွင် ဦးဘိုးဟန်က လေသံကလေး ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် . . .

“ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီး နှစ်ရုပ်ဟာ လှုပ်ရှားလာပြီး ကျုပ်တို့ဘက်ကို ရွေ့လာလို့ ပစ်ထည့်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ဓါတ်မီးနှင့်လှမ်း၍ ထိုးကာကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်၏ ရင်ဘတ်တွင် ရိုင်ဖယ်ကျည်ရာများကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထိုမှစ၍ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆက်လက်၍ အိပ်ရန် မဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျည်ဆန်စလွယ်များ အပြည့်ဖြည့်ကာ အဆောက်အဦအပြင်၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကင်းစောင့်နေကြပြီး မီးများကိုလည်း လင်းနေအောင် ထည့်ကြပေ၏။ ရဲဘော်များနှင့် ဆင်သမားများအချို့က ပြန်၍ အိပ်ရာသို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဝင်ခဲ့နိုင်ကြသည်။ တစ်ညလုံး အအိပ်ပျက်ခဲ့ပြီး လူကြီးတွေပီပီ လူငယ်တွေ မသိရအောင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ရင်၌ခံစားမှုတို့ဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသော ညတစ်ညပါတကား။

ခြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အနိုင်မခံ အရှုံးမလေး

နံနက်အလင်းရောင်လာကတည်းက လူအားနှင့်ပိ၍ ကျောက်တံခါးကို တွန်းခဲ့ကြ၏။ အားနှင့်မရသည့်နောက်တွင် စီးဆင်သုံးကောင်ကို ခေါ်ယူကာ ဆင်အားနှင့်ပိ၍ ဖွင့်ခဲ့၏။ မရချေ။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် တပ်ကြပ်ကြီးကျော်အောင်နှင့် အဖွဲ့အားခေါ်ယူကာ ဒိုင်းနမိုင်းကို အတွင်း၌ မြှုပ်နှံရန်နည်းဖြင့် ကျောက်တံခါးကြီးကို ဖြိုခွင်းရန် စီစဉ်လိုက်ပါသည်။ မကြာမီ ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးနှင့် ကျောက်နံရံကြားနှင့် တစ်ပေခန့်နက်အောင် ကျောက်တွင်းတစ်ခုတူးမိကြပြီးနောက် ဒိုင်းနမိုင်းကို လိုဂရမ် တစ်ထောင်ထုပ်ကို ထည့်ကာ ရဲမတ်များကို အေးသို့ ရှောင်ဖယ်ခိုင်းလိုက်ပြီး စနက်တံ မီးရှို့လိုက်ပါသည်။

ဝုန်း . . . ဟူသော မြေပြုခန်း ဒိုင်းနမိုင်းပေါက်သံကြားနှင့်အတူ တောင်နီလာမြို့တော်သည် ထပ်တလဲလဲ တော်လဲကာ အကြီးအကျယ် ငလျင်ကြီး ဆက်ကာလှုပ်သွားပါတော့၏။ မီးခိုးများစသွားသည့်နောက်တွင် ဟင်းလင်းပွင့်နေသော ကျောက်တံခါးကြီးအတွင်းသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်သေသပ်သော အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရပါသည်။ လုံကွဲများ၊ စိုများနှင့် ပစ္စည်းဟောင်း တော်တော်များများကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ရှေ့ဦးစွာ ဦးဖေခင်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးဖေခင်သည် ပက်ခနဲ မူးကာ လန်ကျသွားပါတော့၏။ ဤတွင် တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းပါ တစ်စုံတစ်ရာ ဓာတ်ငွေ့မိနေသော လူတစ်ယောက်ပမာ မူးကျသွားပါတော့၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် သတိရကာ နှာခေါင်းနှင့်ပစ်စက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

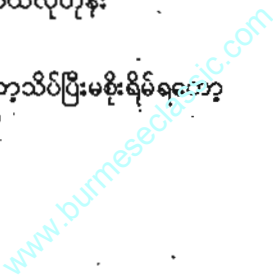
စည်းနှောင်လိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး သန်းထွန်းရော ဦးဖေခင်ကိုပါ ဆွဲမိဆွဲရာကဆွဲ၍ ကမန်းကတမ်း ထုတ်ယူလိုက်ရပါသည်။ အတွင်းခန်း၏ အခြေအနေကို တစ်ချက်လှမ်းကာ အကဲခတ်လိုက်ရာတွင် မှောင်နေသော အဆုံးထောင့်ဘက်မှ ထပ်ဆင့်တံခါးပေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြီး စိမ်းရွေရွေအရောင်များသည် တဟောဟော အပြင်ခန်းဆီသို့ ပန်းထွက်နေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း သတိရကာ အခန်းတွင်းမှ ဆွဲမိဆွဲရာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ကမန်းကတမ်း ဆွဲရင်း အပြင်ဘက်သို့ အရလှူ၍ ပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။ ကျွန်တော်၏ ခြေနှစ်ဘက်သည် မနည်းဆွဲကာ အပြင်သို့ရောက်အောင် ပြေးထွက်ခဲ့ရပြီး အပြင်ဘက်သို့အရောက်တွင် ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် ယိမ်းယိုင်လာတော့၏။ ဤတွင်မှ အကင်းပါးလှသော ဦးဘိုးဟန်တို့က ကျွန်တော်အား ထိုအဆောက်အဦပျက်ဆိမှ ဝေးရာသို့ ဆွဲထွက်ပြေးခဲ့ရပေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် သတိလစ်သွားပြီး ခေါင်းထဲ၌ မချီမဆန့်ကိုက်ခဲမှုကို ခံခဲ့ရပါသည်။

ပြန်၍ သတိရသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် စီးဆင်တစ်ကောင် ပေါ်၌ ဦးဘိုးဟန်က တင်ဆောင်ပြီး ခရီးထွက်နေကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ရီဝေနေသောခေါင်းကို မနည်းရှင်းအောင် စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်၏ဖြစ်ရပ်ကို သတိရကာ . . .

“သန်းထွန်းနှင့် ဦးဖေခင်တို့ရော ဘယ်လိုတုန်း”
ချက်ချင်း မေးလိုက်ရာတွင် . . .

“သိပ်ပြီး သတိမရသေးဘူးဗျ၊ စိုးတော့သိပ်ပြီးမစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား မေ့နေတာ တစ်ရက်ကျော်ပြီ”
ဦးဘိုးဟန်က မြေလိုက်၏။

ငြိမ်းစွမ်းစာအုပ်တိုက်

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းထောင်၍ ဆင်ပေါ်မှ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အခု ဘယ်ကို ခရီးထွက်နေတာလဲဗျ” မေးလိုက်သည်တွင်-

“ကျုပ်တို့ တောင်နီလာစခန်းက ချက်ချင်း ဆုတ်ခွာခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားလဲ လဲကျသွားရာ တောင်နီလာစခန်းတစ်ခုလုံးဟာ သွက်သွက် ငလျင်ကြီး လှုပ်တော့တာပဲဗျ”

ဦးဘိုးဟန်သည် ကျွန်တော့်အား တွဲထူပေးရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မတော်တဆ ကျောက်တံခါးကြီး ပိတ်သွားရင် ပြီးတော့ ကျောက်လှေကားပြိုကျရင် ကျုပ်တို့ ပြန်လမ်းမရှိဘဲ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျမှာမို့ ကျုပ်တို့တိုင်ပင်ပြီး ချက်ချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်လာခဲ့တယ်”

ရိုးသားစွာဝန်ခံရင်း ပြောလိုက်သည်တွင် . . .

“သိပ်ရှောင်တယ်ဗျာ . . . အဘိုးကြီး၊ ဒီလောက် သတ္တိနည်းရ သလားဗျာ”

ကျွန်တော်သည် မချင့်မရဲနှင့် အပြစ်တင်လိုက်ရာတွင် ဦးဘိုးဟန်သည် ကျွန်တော်၏နားအနီးသို့တက်ကာ . . .

“ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်ဗျ . . . ကျုပ်တို့ မနေညတ ပစ်လွှတ်တဲ့ ကျောက်ဘီးလူးရုပ်ကြီးတွေက ကျည်ဆန်မှန်ရာတွေက သွေးစိမ်းတွေ ပန်းထွက်နေကြတယ်”

“ဆန်းတာလိုက်လို့ဗျာ ဒီအကောင်ကြီးတွေလဲ ခိုင်းနမိုင်းနဲ့ ဖျက်လိုက်ရင် ကိစ္စပြီးနိုင်တဲ့ဥစ္စာပဲ”

မကျေမနပ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အပြစ်တင်လိုက်ရာ . . .

ငြိမ်းဈမ်းစာအုပ်တိုက်

“နေဦး . . . အဖြစ်မှန်ကို ခင်ဗျား မသိဘူး။ အဲဒီအရပ်ကြီးတွေက မနေညက တွေ့တဲ့နေရာမှာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ရုံးအနီး ရောက်နေကြတယ်ဗျ။ ရဲဘော်ကလေးတွေရော၊ ဆင်သမားတွေရော မျက်လုံးပြုနေလာကြတော့ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်နေရင် ကျုပ်တို့တပ်ကို ကျုပ်တို့ ထိန်းသိမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်တာနဲ့ အရေးမပေါ်ခင် အခြေမဖျက် ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရတယ်”

ထို့နောက် ဦးဘိုးဟန်သည် နဖူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း . . .

“ဒီတစ်ချိန်တော့ ကျုပ်တို့ နှပ်ပစ်ခံရတယ်ဗျာ”

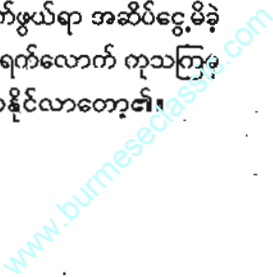
ဝန်ခံလိုက်ပြန်၏။

“အလကားဗျာ . . . အဆိပ်ငွေ့တွေရူမိလို့ အဘိုးကြီး၊ ဒို့ပြင်ဘာမှမပြဋ္ဌာန်းနဲ့ ကျုပ် ကျေကိုမကျေနပ်ဘူး။ ခုလိုထွက်လာရတာ ကျုပ်အားကြီးရှက်တယ်”

များစွာ ဒေါသဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် ကြိမ်းဝါးလိုက် ပြန်ပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်းနှင့် ဦးဖေခင်တို့သည် နှစ်ရက်မြောက် တာလမှ သတိရလာပြီး စကားကောင်းစွာ မပြောနိုင်တော့ပါ။ မြို့ဆေးရုံ ရောက်မှ ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်ကောင်းများကို ပြသကြည့်ရာ ဆယ်မိနစ်အတွင်း သေစေနိုင်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဆိပ်ငွေ့မိခဲ့ကြောင်းကို သိရပါတော့၏။ ဆေးရုံမှာ ဆယ့်ငါးရက်လောက် ကုသကြည့်သလိုနှစ်ဦးသည် လှုပ်နိုင်၊ ရှားနိုင်၊ စကားပြောနိုင်လာတော့၏။

ငြိမ်းဈမ်းစာအုပ်တိုက်

သက်မှူး ဂင်ခွင်ဝယ် ဓာတ်ကြောင်း ပြန်

ကျွန်တော်၏ဖြစ်ရပ် စွန့်စားခန်းများကို ချစ်သက်မှူး ခဝါအိ
ကို ပြန်ပြောကာ နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

“အားကြီး ထူးဆန်းတာပဲနော်၊ ဆရာဝန်တွေ ပြောတာနဲ့
အင်မတန် မှန်တယ်၊ မတ်စထပ်ဂတ်(စ်)ဆိုတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ဟာ လူတွေကို
ဆယ်မိနစ်အတွင်း သေစေနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဇာတ်ကြောင်းပြန်ရင်း မကျေမချမ်းနှင့်
ဖြစ်နေတော့၏။

“တစ်နေ့နေ့တော့ မောင်နဲ့ ရဲဘော်တွေ ပျူမြို့တော်ကို
ဆက်ဆက်ပြန်သွားမယ်။ ဓာတ်ငွေ့ကာကွယ်တဲ့ ကိရိယာတွေ၊ ခေတ်မီ
ကိရိယာတွေနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပါရဂူတွေပါ ခေါ်ပြီး ပျူမြို့တော်ကြီး
ဘာကြောင့် ပျက်စီးရတယ်ဆိုတာ ကျကျနန သုတေသနလုပ်ရမယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်”

ခဝါအိသည် ကျွန်တော်၏နဖူးပြင်ကို ယုယစွာ နမ်းရှုံ့ရင်း
ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် . . .

“မောင်နဲ့ ခဝါအိ လိုက်ပါရစေနော် ဟုတ်လား”

“လိုက်တာပေါ့ သက်မှူးရယ်၊ မောင့်သက်မှူးကို ကတိပေးခဲ့
ပြီ မဟုတ်လား၊ စွန့်စားခန်းမှန်သမျှ သက်မှူးခဝါအိ မပါဘဲ မောင်
မသွားတော့ပါဘူးလို့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်ရယ် ခဝါအိအနေနဲ့
မောင်ရဲ့ခန္ဓာနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ထာဝစဉ်လိုက်လျောပြီး အာဇာနည်

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မောင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ထာဝစဉ် အလုပ်အကျွေး၊ အပြုအစု ဖြစ်ပါစေနော်၊
တကယ်တော့ မောင်ဟာ စစ်သားတစ်ဦး၊ မုဆိုးတစ်ဦးဘဝက
အင်မတန်နုနယ်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေရှိတဲ့ ရာဇဝင်သုတေသနသမား
ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါပကောလား မောင်ရယ်”

ကျွန်တော့်အဖို့ အပြုံးနှင့်သာ ခဝါအိသက်မှူးကို ရွန်းရွန်း
စားစား ကြည့်ရင်း အဖြေပေးလိုက်ရပါတော့၏။ မည်မျှပင် ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ ခရီးကြမ်းများ၊ အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့်ကြုံတွေ့စေကာမူ ကျွန်တော့်
အနီး၌ သက်မှူးခဝါအိ အမြဲတမ်းရပ်တည်နေခဲ့ပါမူ ဦးဘိုးဟန်၊ ကိုဘိုးရံ
ဦးနု အစရှိသည့် သတ္တိခဲများနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းထွန်း၊ တပ်ကြပ်
မောင်ပု၊ တပ်ကြပ်မောင်နု၊ ရဲဘော်ကျော်လှိုင် အစရှိသည့် ရဲဘော်
ကောင်းများ ရှိနေသရွေ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဖော်ပြပါ အန္တရာယ်ခရီးလမ်း
ဘယ်တော့မှ ဖြိုမည်မဟုတ်၊ နောက်ဆုတ်မည်မဟုတ်ပါ။

တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းသည်သဘောနှင့် ပျူမြို့တော်
နယ်မြေ (သို့မဟုတ်) အန္တရာယ်ကြီးမားလှသော စိတ်ဝါဒတွေအပြည့်
နှင့် ဖုံးလွှမ်းရာ ငါးမည်ရ တောင်နီလာမြို့တော်ကို ချီတက်ရန် အခွင့်
ကောင်းတစ်ရပ်ကို စောင့်မျှော်နေမိပါတော့သတည်း။

ရှင်လန်းနိုင်ကြပါစေ။

မိုက်ပျံ့စာရာ (ရဲဘော်သုံးစွဲ)
တောင်ညိုနယ်မြေ

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်